

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BONDS THAT BIND
CAN EITHER
BEND OR BREAK

BREAKAWAY

STOLEN AWAY SERIES

WILLOW PRESCOTT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KREAKAWAY

ÇALINDI SERİ ES

İKİNCİ KİTAP

WILLOW PRESCOTT

CONTENTS

[Yazarın](#)
[NotÖnsözünden](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43 Sonsöz](#)

[Yazarın Notu Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)

Breakaway Telif Hakkı © 2024 Willow Prescott

Tüm hakları saklıdır.

Bu içeriğin izinsiz olarak yeniden basılması veya kullanılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan fotokopi ve kayıt dahil üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi ile çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitap uluslararası telif hakkı yasaları tarafından korunmaktadır.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik taşıyan isimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve olaylar tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı ve biçimlendirme Books and Moods tarafından yapılmıştır.

*En sevdiğim profesör CHM'e. Ölü İngiliz şairlerine olan bulaşıcı sevginizi
paylaştığınız için teşekkür ederim. Ve aşağıdaki edebi saygısızlık için çok özür
dilerim.*

NOTE FROM AUTHOR

Sevgili okuyucu,

Bu kitap Stolen Away Serisi'nin ikinci kitabıdır. Eğer ilk kitabı okumadıysanız, lütfen şimdi geri dönün ve akıl sağlığınız için Hideaway'i okuyun. Kaçış, sağlıklı bir dozda gerçekten iyi bir müstehcenlikle birlikte kapsamlı bir kafa karışıklığından hoşlanmıyorsanız, bağımsız olarak okunamaz.

Bu, bazı okuyucular için uygun olmayabilecek temalar ve durumlar içeren karanlık bir romantizmdir. Hikaye büyük ölçüde BDSM'nin fiziksel ve duygusal yönlerine odaklanmaktadır. Lütfen bu karakterlerden mükemmellik beklemeyin - çünkü çok kusurlular- ama sizi temin ederim ki ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlar. Güvenli, akli başında ve rızaya dayalı sınırlara her zaman uyulmayacaktır ve bu sizi rahatsız eden bir şeyse, dalma kararınızı yeniden gözden geçirmenizi rica ediyorum. Çünkü

bu kink'in karanlık yüzüdür. Bu hikaye şiddet, güç oyunu, dubcon, zorla yakınlaştırma, duygusal travma, intihar ve cinayetten bahsetme ve aşağıdakileri içeren bir BDSM alışveriş listesi içerir: acı oyunu, esaret, bıçak oyunu, aşağılama, darbe oyunu ve kenar. Tetikleyici uyarıların tam açıklamasını web sitemde bulabilirsiniz. Kendi akıl sağlığınız için, lütfen bu sayfayı çevirmeden önce onları okuyun. MMC'lerinizin ahlaki açıdan gri piçler olmasını, kurgusal ilişkilerinizin işkence görmesini ve biraz acı çekmeyi sevenler için, hadi karanlıkta birlikte dans edelim.

İyi okumalar, aşklarım. Her

zaman seninim,

Söğüt

*Aşk, efendilik tarafından kısıtlanmayacaktır;
Efendilik geldiğinde, aşkın tanrısı aniden
Güzel kanatlarını çırpıyor, ve elveda! O gitti!
Aşk, özgür bir ruh gibi bir şeydir;
Kadınlar doğaları gereği
özgürlüklerini severler
-Geoffrey Chaucer, Canterbury Masalları*

BÖLÜM 1

KARA

N Bir kadına asla hazır olup olmadığını sormayın. Eğer sormak zorunda kalırsanız, büyük bir ihtimalle değildir ve daha da büyük bir ihtimalle önümüzdeki birkaç saati sizin cinayetinizi planlayarak geçirecektir. Aptallara karşı dikkatli olun

Sorular.

"Hazır mısın?" Cade omzumu öpmek için eğilirken arkamdan soruyor, açıkta kalan tenime değen nefesinin sıcaklığı omurgamda ürperti dansına neden oluyor. Altı ay sonra bile, bu piç hala açıklanamaz bir şekilde sinir sistemimde tahribat yaratıyor. En yumuşak sözler, en küçük dokunuşlar, en ufak emirler hala damarlarımdaki kanı alevlendiriyor. Birden fazla şekilde onun ihtiyaç ve arzularının isteksiz bir esiriyim. Ve hala bundan nefret ediyorum.

Çoğunlukla.

Makyaj masasının önündeki pelüş tabureme otururken, aynadaki çok çekici yansımasına bakıyorum, aramızdaki boyut farkı neredeyse gülünç, çünkü o ve altı fitlik İngiliz lezzeti üzerimde yükseliyor. Bu gece belki de yüzüncü kez aynada kendi yansımamı incelerken, "Hâlâ mükemmel değil," diye cevap veriyorum küçük bir sıkıntıyla. Fırçaya uzanıyorum, parlak dalgalar halinde omuzlarımdan aşağı sarkana kadar solgun, sarı saçlarımı acımasızca tarıyorum. Cade'le birlikte olduğum aylar boyunca uzamasına izin verdim, uzun saçlar ilişkimizin şaşırtıcı dayanıklılığının bir kanıtı.

Koyu kahverengi gözlerimle daha da öne çıkan görünüşümün her yönünü eleştirirken, sinirlenerek burnumu kıvırıyorum.

Dumanlı, kömür rengi fardan rujumun kanlı tonuna kadar. Bir şeyler hala tam olarak doğru değil.

"Cade yumuşak bir kahkaha atarak boynumun hassas kıvrımına bir öpücük daha kondurmak için eğildiğinde, yanağındaki hafif kirli sakal ben altında debelenene kadar beni gıdıklıyor. "Sen her zaman mükemmelsin, makyaj yapmak, saçını yapmak ve burada başka ne haltlar uydurursan uydur, ne kadar gereksiz zaman harcarsan harca."

Cade'in ağzı omzuma doğru kayıyor, dudakları sıcak ve dikkat dağıtıcı bir şekilde tenimi öpüyor ve ısıyor. Dişleri köprücük kemiğimi sıyırıp ısırırken çıkan iniltiye engel olamıyorum. "Cade," diye nefes alıyorum, bu azarlama daha çok daha fazlası için bir yalvarışa benziyor. Ve bu onun tatmin etmekten çok mutlu olduğu bir yalvarış. Parmakları ustalıkla kırımın kıvrımının biraz üzerinde duran fermuara ulaşmadan önce sırtımın açıkta kalan uzunluğuna yumuşak, durgun öpücükler bırakıyor.

"Cade!" Ciyaklıyorum, bu sefer biraz daha çılgınca. Şu anda bu tür bir oyalanma kulağa ne kadar cazip gelse de, makyajım bozulmadan düzgün bir sikişten kaçabilmemin hiçbir yolu yok. "Dur," diyorum, sesimde bir sertlik notası var. Cade'in parmakları kalçalarımındaki hassas noktaları bulduğunda itirazlarım kısa sürede kıkırdamalara dönüşüyor ve ben taleplerini kabul edene kadar bana işkence devam ediyor.

"O da neydi aşkım? Seni tam olarak duymadım," diye alay ediyor Cade. Beni göğsüne doğru çekiyor ve yanlarımdaki lanet parmaklarıyla uygunsuz ciyaklamaları ve çığlıkları kışkırtmaya devam ediyor. Çırpınan kollarımı sırtıma hapseden Cade bir kez daha elbisemin fermuarına uzanıyor.

"Caden Ashford, beni bir daha soyarsan bu gece bu malikâneneden çıkmayız," diye uyarıyorum, zoraki kıkırdama nöbetlerinin verdiği acıdan göğsüm kabarıyor.

"Bu kulağa neredeyse bir emir gibi geliyor Bayan Caine," diye azarlıyor Cade, sesi keskinleşiyor. "Bu evde emirleri sadece bir kişi verir ve o da kesinlikle sen değilsin." Boynumda hızlı bir diş sızısı hissediyorum. Bu, gideceğimiz yerde bu tür davranışlara müsamaha gösterilmeyeceğine dair en ince uyarı.

Uyarıyı kışına sokabilir çünkü sikini içime sokmaya çalışmaya devam ederse hiçbir yere gidemeyeceğiz. "Pandemonium'a gidebilmemiz için birinin sikiyle düşünmeyi bırakması gerekiyor."

Pandemonium, Cade'in arkadaşı Finnian Holt'un sahibi olduğu kink kulübüydü, gece boyunca ikisine hizmet ederken beni yarı çıplak ve dizlerimin üzerinde gören muhteşem piç. Hiç şüphesiz, hayatımın en garip deneyimi ve Cade'in şimdiye kadar tasarladığı en sadistçe yaratıcı cezaydı. Henüz değil.

O gecedен beri Finn'i birkaç kez gördüm - neyse ki giyinikti - ve itiraf etmeliyim ki bana ısınmaya başladı. Birlikte olduğumuzda, üçümüz oldukça fazla yaramazlık yapıyoruz. Ve Cade'in en yakın arkadaşı olarak, o ve ben kendi aramızda zayıf bir dostluk kurduk. Cade ve Finnian'ı bu gece ilk kez kendi ortamlarında deneyimlediğimde şüphesiz test edilecek bir arkadaşlık.

Pandemonium'a gitmek benim fikrimdi. Aylardır Cade'e beni götürmesi için yalvarıyordum ve çok yalvardıktan ve epeyce horoz emme büyüü yaptıktan sonra sonunda pes etti.

"Bu gece pis bir seks kulübünün etrafında dolanmak için oldukça istekli görünüyorsun." Cade'in gülümsemesi alaycı ama rahatlık alanımdan çıkmaya istekli olduğum için benimle gurur duyduğunu biliyorum. "Korkarım seni tamamen yozlaştırdım."

"Kendinize bu kadar güvenmeyin Lord Ashford," diye tersliyorum, kalçalarımın çekilmeyen ellerini savuşturarak. "Ben sadece rakiplerinize göz atmakla ilgileniyorum. Sizce göt deliği konusunda daha az donanımlı olan müsait bir Dom var mıdır?"

"Eğer varsa, gece ermeden önce ne *pahasına* olursa olsun onlara ulaşamayacağından emin olacağım," diye tehdit ediyor Cade, sesinde bir zehir dalgasıyla. Parmakları saçlarımda dolaşıyor ve başımı yana doğru çekerek beni onun yeşil ve altın rengi karışımı gözlerine bakmaya zorluyor. Erimiş bakışlarındaki öfke kıvılcımları içimi alışılmadık şekillerde büküyor ve ısıtıyor. "Ve beni kışkırtmanın eğlencesine kesinlikle değmeyeceğini düşündüğün bir cezayı hak etmeden önce o ağzına dikkat etsen iyi olur."

"Evet *efendim*," diye cevap veriyorum, Cade'in tehditlerine rağmen gözlerim hâlâ entrikalarla parlıyor. Beni bırakmadan önce hassas kafa derimden son bir kez sertçe çekiştiriyor, güzel yüz hatları hoşnutsuzlukla buruşuyor. Onun kalın derisinin altına girmek kadar zevk aldığım bir şey yok. Ve daha sonra intikam olarak tenimde iz bıraktığında bundan daha da fazla zevk alacağım.

Aynadaki yansıma bir kez daha baktığımda kaşlarımı çatıyorum. Lanet olası adam saçlarımı karıştırmış. Gözlerimi devirerek tekrar fırçaya uzandım.

"Kara, eğer o lanet fırçaya *bir* kez daha dokunursan, seni dizime yatırır ve kıcını kızartmak için kullanırım."

Herhangi bir hareketi tehdidini gerçekleştirmek için bir davet olarak algılayabileceğinden korktuğum için ellerim hızla kucağıma düşüyor. "Sen bir piçsin," diye dudak bükerek karşılık veriyorum.

Cade çenemi kavrarken ciddi bir ses tonuyla, "Ve sen de çok güzelsin," diye karşılık veriyor. "Bu gece kanlı bir çuvalın içinde gelsen bile odadaki herkesi gölgede bırakırsın. Aslında, bütün gece sana bakmalarına izin verdikten sonra herkesin gözleri bozulmadan ayrılmasına izin verip vermeyeceğime tam olarak karar veremedim."

"Bu biraz dramatik," diye cevap veriyorum gergin bir kahkahayla. İltifat kabul etme konusunda berbatım, bu yüzden Cade'in düzenli olarak bana yönelttiği *"o kadar güzelsin ki sana bakan herkesi öldürebilirim"* türünden iltifatlara uygun bir yanıt bulmakta daha da zorlanıyorum.

"Hiçbir zaman başka bir şey olduğumu iddia etmedim," diyor Cade sırtarak ve tek bir parmağını çıplak boğazımda gezdiriyor. "Sanırım bir şeyler eksik," diye yorumluyor şifreli bir imayla.

Bu birkaç kelime paniğe yol açıyor, midemdeki kelebekleri sivri dişleri ve pençeleriyle içimden kan çekmeyi amaçlayan etobur yaratıklara dönüştürüyor. "Biliyordum," diyorum sıkıntıyla. "Makyaj çok mu fazla? Saçımı toptasam mı? Belki de siyah yerine kırmızı elbiseyi giymeliyim?"

"Elbisen çok güzel," diye sırtarak cevap veriyor Cade, ceketinin içine uzanıp büyük, siyah kadife, kare bir kutu çıkarırken. "Yine de seni kırmızılar içinde görmek isterdim." Beklenmedik derecede ağır kutuyu bana uzatırken yüz hatlarında anlaşılma bir duygu karışımı beliriyor.

Titreyen parmaklarımla kapağını açıyorum ve içinde ne olduğunu keşfedince nefesim kesiliyor. Bir kraliçenin boynunu süslemek için uygun bir kolye - tamamen büyük, oval yakutlardan oluşan bir gerdanlık, koyu kırmızı taşlar ışıktaki çarpıcı bir şekilde parıltıyan elmaslarla haleleniyor. Hiç şüphesiz gördüğüm en güzel mücevher parçası. Ve ona dokunmaya bile korkuyorum.

"Cade, bunu takamam," diye cevap veriyorum, çünkü bu kadar değerli ve kıymetli bir şeyi tuttuğum düşüncesi boğazımı sıkıyor. Basit bir kütüphanecinin boynunun yakınına ait olmayan bir şey. "Bu çok fazla." Kutuyu ona geri vermeye çalışıyorum.

İtirazlarıma aldırmayan Cade, kutudan son derece pahalı kolyeyi çıkarıp boynuma geçiriyor. "Bunu takacaksın

Çünkü seni benim olarak görmek beni kelimelerin ötesinde memnun ediyor." Cade'in parmakları ensemdeki tokayı ustalıklarla sıkıyor ve beni boğazımda neredeyse rahatsız edici bir ağırlıkla baş başa bırakıyor.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Şaşkınlıkla soruyorum. Gerdanlık sıkı, nefes almamı sağlayacak kadar gevşek ama her nefes alışımında varlığını hatırlatacak kadar da daraltıcı.

"Bu güzel bir mücevher parçasından daha fazlası, aşkımdır. Bu senin tasman," diyor Cade, tek parmağını gerdanlığın altından geçirip beni kendine doğru çekerek. Mücevherlerin boğazıma yaptığı baskı şimdi daha sıkı ve düzenli nefes almak için mücadele ediyorum. "Bu benim sahiplik nişanem olacak ve Pandemonium'a her gittiğimizde bunu takacaksın. Diğer itaatkârlar ve köleler de tasma takacak. Kimin sahiplenildiğini ve kimin serbest oyun olduğunu belirlemek için bir tür kod."

Cade'e bakakaldım, saçma şakasının can alıcı noktasını bekliyordum. Her zamanki gibi, öyle bir şey yok. Sanki talep ettiği teslimiyetin gerçek ağırlığı altında kıvrandığımı görmek uğruna Dom saçmalığını normalleştirmemiş gibi beklentiyle orada dururken gözlerimi devirmek zorunda kalıyorum. Çünkü neden bir kıza bir kolye verip ona *sahiplik tasması* demek varken kolye diyesin ki?

Lanet olası sapık piç.

Cade beni ayağa kaldırmak için gerdanlık ya da *tasma* üzerindeki hakimiyetini kullanıyor. Beni gafil avlayarak son nefesimi de ağzıyla alıyor, sıcak dili teslimiyetimi sadece onun yapabileceği bir şekilde ikna ediyor ve beni sersemletici bir mutluluğa doğru öpüyor. Daha sert çekiyor, kolyenin boğazıma yaptığı baskı görüşümün karanlığa gömülmesine neden oluyor ve ben onun ağzına doğru inliyorum, ciğerlerimdeki gerçek havadan çok onun tadına hasretim. Tam kollarında sallanmaya başladığımda, Cade tutuşunu bırakıyor, oksijen için nefes alırken dudakları benimkinden ayrılıyor, kanım yaşam kaynağından bir anlığına mahrum kalmanın tarif edilemez yüksekliğiyle şarkı söylüyor. Cade başparmağını artık şişmiş olan alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, kırmızı rujumu tenime bulaştırmaktan zevk alıyor gibi görünüyor. "İşte," diyor yumuşak bir gümbürtüyle, sesi garip bir tür huşu ile karışmış sıcaklıkla dolu. "Mükemmel."

BÖLÜM 2

CADEN

T Pandemonium'a Ashford Malikânesi'nden yaklaşık otuz dakikalık bir yolculukla, sadece ay ışığının belli belirsiz ışığıyla aydınlanan karanlık taşra yollarından gidiyoruz. Şehrin o kadar dışındayız ki yıldızların parıltısını görebiliyorsunuz.

Açık bir gecede gökyüzünün karanlığı ve bu gece yaz havası kuru ve sıcaktır.

Benim diyebileceğim güzel kıza bakıyorum, küçük eli benimkiyle iç içe geçmiş. Bir arşivciyi kütüphaneden kaçırıp evimde tutsak etmek cennette yapılmış bir eşleşme sayılmazdı ama kader biraz ironi yapmaya karar verdi. Şimdi, küçük kütüphanecim onu kütüphanemin altındaki gizli yere götürmeme ve onu lezzetli ve pis yollarla becermeme izin veriyor. Görünüşe göre, benim iyi kızım kötü bir kız olmaktan oldukça zevk alıyor.

Ne yazık ki, benden de birkaç değişiklik bekliyordu. Şöyle ki -Artık çalmak yok. Yalan söylemeyeceğim, karaborsadan emekli olmak canımı acıttı. Para yüzünden değil; Tanrı biliyor ki büyükbabamdan Lord unvanıyla birlikte gereğinden fazla servet miras kaldı. Ama müzeleri ve özel koleksiyonları hazinelerinden soymak bana bir meydan okuma verdi -zamanımı değerlendirecek bir şey. Şimdi Kara'dan başka yapacak bir şeyim kalmadı. Eğer o güzel amcığı döllerimle dolup taşmaktan sıkılırsa, suç tamamen onundur.

Çıplak aminin ağzımı sulandıran düşüncesi beni Kara'nın siyah elbisesinin yırtmacına baktırıyor. Birleştirdiğimiz ellerimizi uyluğundan yukarı doğru hareket ettiriyorum, onu elbisesinin mürekkepli ipeğini her iki dolgun, kremi kalçasına kadar açmaya zorluyorum.

gösteriyor. Başparmağımı teninde gezdiriyorum ve dokunuşumla tüylerinin diken diken oluşunu izliyorum. Titriyor, bana bakarken mükemmel kırmızı dudaklarını ısıyor. Koyu renk gözleri geniş ve yalvarıyor.

"Gergin misin?" Bacakları deri koltuğa sürtünürken onu okşamaya devam ederek soruyorum.

Kara durgunlaşıyor, dizleri artık aşağı yukarı zıplamıyor. "Evet," diye cevap veriyor, sesi yumuşak ve tereddütlü.

"Neden gerginsin, aşkım?"

"Yanlış yapmak istemiyorum." Kelimeler ağzından hızla dökülüyor, sanki bütün gece içinde tutmuş gibi.

Ona bilmiş bir gülümseme veriyorum. Endişesinin mükemmel olmak istemesiyle ilgili olması ne kadar da tipik. "Kink yapmanın yanlış bir yolu yoktur, Kara. Güvenli ve rızaya dayalı olduğu sürece her şey olabilir. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Dudaklarını ısıyor ve ben derisini kırabileceğinden endişeleniyorum.

"Hey," diye azarlıyorum, başparmağımı kullanarak alt dudaklarını dişlerinin hapishanesinden çekip çıkarıyorum. "Bu güzel teni kanatmaya izni olan tek kişi benim. Anlaşıldı mı?"

Başını sallıyor. "Evet, efendim."

"Sen mükemmelsin," diye hatırlatıyorum ona, çenesinin altına vurarak. "Ne zaman daha azı oldunuz ki, Dr. Caine?"

Bu onun dudaklarında isteksiz bir gülümsemeye neden oluyor. Ona asla resmi unvanıyla hitap etmem. Birden fazla Felsefe Doktorası kazanmış olmasına rağmen, sırf kızdırmak için rütbesini düşürme eğilimindeyim. Ciddiye alınmak istediğinde ona Bayan Caine demek kadar küçük kütüphanecimi kızdıran çok az şey vardır. Ve onun içine olduğu kadar derisinin altına da girmek hayattaki en büyük zevklerimden biri.

"Bu akşam her zamanki güç oyununu bir kenara mı bırakıyoruz Lord Ashford?" Kara kaşlarını kaldırarak ve yüzünde arsız bir sırıtişla soruyor.

"Hiç de değil," diye karşılık veriyorum, yüzündeki kendini beğenmişlik biraz olsun azalana kadar yanağını çimdikliyorum. "Bu sadece itaatkâr olmanın daha az güçlü olduğun anlamına gelmediğini hatırlatmak içindi."

Kara'nın ifadesi yumuşuyor ve ruhundan çıkarılan karanlık gibi vücudunu terk eden gerilimi okuyabiliyorum. Benim kızım herkesten daha güçlü; sadece arada bir bunun hatırlatılmasına ihtiyacı var.

Bir an düşündükten sonra "Teşekkür ederim efendim," diye cevap veriyor. Bana bakarken kahverengi gözleri hayranlıkla sıcacıktı. Artık gergin değil. Sınırları konusunda bana güvenmeye ve dayanıklılığı konusunda kendine güvenmeye istekli. Teslimiyetinin verdiği huzur, vücudundan coşkulu bir ışıltıyla yayılıyor ve onu bir tanrıçanın örtüsü gibi sarıyor.

Ve o benim tanrıçam.

"Rica ederim, aşkım." Gözlerim uzaktaki karanlıkta kıvranan meşalelerin parlak ışığına dönüyor. "Biz buradayız."

Pandemonium. Milton'ın Kayıp Cennet'te Cehennem'in başkenti için kullandığı isim. Sürekli alevlerin ve karanlığın ülkesi. Elbette bu bir oksimoron ama Finn cehennem eğlenceleri şehrini gerçeğe dönüştürmek için elinden geleni yaptı.

Bir tepenin üzerinde karanlık bir saray oturuyor. Bu gölgeli malikane, siyah taşlardan, dört yuvarlak kuleden, sivri kulelerden ve tek bir pencereden oluşmayan heybetli bir yapıdır. Dış cephesi güzel bir kabus olsa da, içerisi sapkınların rüya cenneti. Üzerinde kelimenin tam anlamıyla *Cehennem* yazan siyah, demir kapılardan geçtikten sonra, geniş araziye giden dolambaçlı yolun her iki yanında yanan meşaleler yolu aydınlatıyor. Neredeyse karanlıkta yolunuzu bulmanız için hiçbir işaret ya da yönlendirme yok. Ne de olsa Cehennem'in bir yol haritasına ihtiyacı yoktur. Oraya ait olanların sadece onu bulmanın bir yolu vardır.

Cehennem'in bu versiyonu bir şoförle birlikte geliyor, bu yüzden Aston Martin'in anahtarlarını siyah bir iblis maskesi takan görevliye atıyorum ve Kara'nın arabadan inmesine yardım ediyorum. Bir tarafta Şeytan ve meleklerin kızgın göle düşüşünü, diğer tarafta ise yılanın Havva'yı baştan çıkarışını süslü bir şekilde anlatan devasa pirinç kapıların önünde sersemlemiş bir şekilde duruyor.

"Çok güzel," diyor huşu içinde.

"Öyle," diye katılıyorum. Ashford Malikanesi dışında, Pandemonium tüm benliğimi kucaklamama gerçekten izin verilen tek yer. Çok özgürleştirici ve umarım Kara da Finn'in küçük cehennem dilimine karşı aynı sevgiyi besler.

Kara parmaklarını oymalı metalin üzerinde saygıyla gezdiriyor, büyük yılan başlı tokmakları kullanma zahmetine bile girmiyor.

"Aşırı edebi bilgisiyle övünen tek kişi sen değilsin," diye fısıldıyorum kulağına, bedenimi sırtına bastırarak. "Gerçi Finn teolojik konulara çok önem veriyor. Bir ara rahip olmak istediğini söylemiş miydin? Bu, onu inancı ile siki arasında seçim yapmaya zorladığı için Tanrı'ya orta parmağı gibi bir şeydi."

Kara sahte bir ilgiyle başını sallıyor, hâlâ sanatsal anlatıyı yorumlamakla meşgul. Ellerim kalçalarından aşağı kayıyor; ona özel odamda bir tur attırmak ve ona olmadık şeyler yapmak için heyecanla dolup taşıyorum. Dudaklarımı boynunun kıvrımına gömüyor, dilimi teninde gezdiriyor, tuz ve tatlılığın tadını yalayıp yutuyorum. Menekşelerin ve meyvelerin kokusu duyularıma doluyor ve kendimi onun sarhoş edici özünde boğmak istiyorum.

"İçini görmek ister misin, aşkım?" Nabız noktasını ısırarak ve dilimin üzerinde zonkladığını hissederek soruyorum.

"Evet, lütfen," diye cevap veriyor Kara, kıcını bana sürtünürken sesi çiğ ve muhtaç.

"O zaman cehenneme gidelim."

Kapılar siyah iblis maskesi takmış başka bir görevli tarafından açılıyor, bu seferki kesinlikle kadınsı. Maske gibi siyah da Finn'in her Pandemonium çalışanı için kıyafet kuralıdır. Bu, çalışanların kimliklerini korumak için olduğu kadar arka plana sorunsuzca karışmalarını sağlamak için de. Finn bu deneyimin mümkün olduğunca gerçekçi olmasını istiyor. Ne diyebilirim ki, teatral olmak onun huylarından biri.

Pandemonium'un içi, karanlık ve önsezili dış görünüşüne hiç benzemiyor. Gösterişli, çökmüş, cennetin lekeli bir aynasıdır. Oda dört tarafı yuvarlatılmış bir dörtgen şeklindedir. Kürelerden üçünde çeşitli kink oyunları için farklı ekipmanlar veya aletler bulunur. Dördüncü küre ise kulübün barı. Alkol ve seksi bir araya getiren pek çok mekânda olduğu gibi burada da iki içki sınırı var.

Zemin ve kemerli tavan altın rengindedir, kaplama o kadar parlaktır ki birbirlerinden yansır. Sonsuz gibi görünen odanın ortasında bir daire oluşturan, her biri Milton'un destanından bir sahneyi tasvir eden dört altın oyma sütun vardır. Her bir sütunun tepesinde ip, kelepçe ya da zincir takılabilmesi için bir askı halkası bulunmaktadır.

Çemberin merkezinde ise Şeytan'ın altın tahtı yer alıyor - bükülmüş yılanlardan oluşan karmaşık metal işçiliği.

Tüm kulübün en çarpıcı detayı cehennem ateşi unsurudur. Her duvar alevlerle kaplıdır. Camla korunmuş devasa, yerden tavana kadar uzanan şömineler odanın tüm uzunluğu boyunca uzanıyor. Zemin ve tavanın yansıtıcı yüzeyleri sayesinde tüm oda ateş tarafından tüketilmiş gibi görünüyor. Loş odadaki tek ışık kaynağı alevler ve bu etki tam anlamıyla cehennemi andırıyor.

"Cehennem" olarak adlandırılan büyük halka açık oyun odasının altında duyuşal yoksunluk saunası bulunmaktadır. Burası zifiri karanlık ve kavurucu bir sıcaklığa sahip -Finn'in Milton'ın cehennemine getirdiğı yorum, ışık yaymayan alevlerden oluşan bir fırın. Sevişirken cehennemde kıvranıyormuş gibi yapmak isteyen tüm sapkınlar için mükemmel. Burası Finn'in Pandemonium'da en sevdiği bölüm ama ben alt katta oynamayı sevmiyorum. Sonuçta onu göremeyeceksem Kara'yı becermenin ne anlamı var?

"Bu nereye götürüyor?" Çeşitli soyunma hallerindeki insan kalabalığının arasından ilerlerken Kara soruyor. Merakla barın yanındaki merdivene bakıyor. İlk kez konuşuyor. Henüz dehşet içinde çığlık atmadığına göre, bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"Bunlar özel odalar," diye cevap veriyorum, bir kolumu beline dolayıp onu kendime çekerek. "Toplamda altı tane var. Pandemonium içinde bir tür hiyerarşi var. En yüksek seviyedeki üyelere ekstra ayrıcalıklar veriliyor, bunlardan biri de özel zevklerini tatmin etmek için gereken her şeyle donatılmış özel bir alan. Bir tanesi Şeytan için, belli ki Finn'e ayrılmış. Bir tanesi Eve için, saygıdeğer Dominatrix'imiz. Ve dört tanesi de Cehennem'in yüksek iblisleri için."

"Yani Beelzebub, Belial, Mammon ve Maloch, sanırım?" Kara, kafasındaki metinleri gözden geçirmenin ve *Kayıp Cennet*'te bulunan söz konusu karakterleri hafızasından çıkarmanın konsantrasyonu yüzünü sevimli bir şekilde buruşturarak soruyor.

"Sana hiç öğrenci moduna geçtiğinde ne kadar seksi olduğunu söylemiş miydin?" Edebiyatın her konusunda bilgili olma konusundaki neredeyse rekabetçi ihtiyacına gülerek cevap veriyorum.

"Evet, ben inanıyorum ki senin cinsel hayranlığın ile ilgili araştırma yaptık. Kız öğrenciler oldukça iyi," diye karşılık veriyor Kara yüzünü kızgınlıkla buruşturarak.

Kara'nın masamın üzerine yayılmış, çıplak kıcı kısa okul eteğinden dışarı fırlamış halini hatırlayınca gülümsüyorum. "Eğer sana bir daha ders istersen, söylemen yeterli Bayan Caine," diye kulağına doğru nefes alıyorum. Kara altımda titriyor ama bana dokunmak için hiçbir hareket yapmıyor. Yabancıların meraklı bakışları altında gösteri yapmaktan hâlâ çok rahatsız, ama yakında bunu aşacaktır. Bundan emin olacağım.

"Sen de öyle misin?" diye soruyor ve beni dizlerinin üzerine çöküp tüm kulübün önünde sikim için yalvardığı zevkli fantezilerden uyandırıyor.

"Ben ne miyim?" Okullu kız kelimesi ortaya atılmadan önce konuşmamızın ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"İblis seviyesinde bir Dom musunuz? Şu özel odalardan biri senin mi?" açıklık getirerek kaşlarının çatılmasına ve ifadesindeki gözlemlenebilir tereddüde anlam kazandırıyor.

Duraklıyorum, şimdi onun temkinliliğini anlıyorum. Muhtemelen kendisinden önce gelmiş olabilecek tüm denizaltıları ve o odalardan biri benim olursa onlara yapabileceğim tüm aşağılayıcı şeyleri düşünüyor. Ki öyle. Ve ondan önce sayısız başkaları da vardı, ancak hiçbirinin toplamı ona karşı hissettiklerimle boy ölçüşemezdi.

"Evet," diye yanıtlıyorum her iki sorusunu da. "Yüce karanlık lordumuzun bana hangi lakabı taktığını tahmin edebilir misin?"

Kara titiz bir konsantrasyonla beni değerlendiriyor -muhtemel bir ev ödevi düşüncesiyle ağzı sulanan daimi bir akademisyen. "Mammon," diye cevaplıyor uzun bir aradan sonra, değerlendirmesinden oldukça emin görünüyor.

İma edilen hakaretle alay ediyorum. "Mammon? Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Açgözlülüğün birincil motivasyon kaynağım olduğunu pek sanmıyorum."

"Bunu beni para kazanmak için kaçırın adam söylüyor," diye kendini beğenmiş bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Belki de seni yatağında iyi görüneceğini düşündüğüm için kaçırdım," diye cevap veriyorum, dudaklarım doğrudan onunkilerin üzerinde durana kadar başımı eğiyorum. Bir öpücük olasılığıyla onunla alay ediyorum.

"Bu konuda seninle tartışamam," diye arsız bir ses tonuyla alay ediyor. "Ben enfes bir yatak aksesuarıyım." Yemi yutarak dudaklarını benimkilerle birleştiriyor. Tadı baş döndürücü ve tatlı, hafif çilek ve çikolata notaları içeren dolgun gövdeli bir şarap gibi.

"Öylesin aşkım," diye onaylıyorum onu, dudaklarından uzaklaşıp doğrudan burnunun ucuna şefkatli bir öpücük konduruyorum. Onu kaçırmak hayatım boyunca verdiğim en tartışmalı karar oldu.

"Finnian senin için kimi seçti?" diye soruyor, ben tamamen ereksiyon halindeyken ve onu unutulana kadar becerme fantezileriyle yanıp tutuşurken o hâlâ edebi metaforlara takılmış durumda.

"Beelzebub, tabii ki. Ve burada ona ilk ismiyle hitap ettiğini duyarsa başın büyük belaya girer. *Mabesinde* tüm astları ona *lordum* diye hitap eder. Buradaki birçok Dom ona Şeytan diye hitap eder. Tüm bu temayı hoşlanıyorlar; açıkçası Finn'in de bundan zevk aldığını düşünüyorum."

"Lütfen bana ciddi olmadığını söyle," diye karşılık veriyor Kara, yanaklarını hafif bir utanç kızarıklığı kaplıyor. Bu kısmın onu heyecanlandıracağını biliyordum. Kara'nın katı gurur duygusu, ilişkimizin yatak odasının sınırları dışında kalan itaatkâr yönünü pek hoş karşılamıyor. Kara Caine hiçbir erkeğe boyun eğmez. Ve bu da onu kırmayı çok daha lezzetli kılıyor.

"Çok ciddiym, ama lütfen beni bu konuda test etmekten çekinmeyin ve neler olacağını görün. Uzun zamandır halka açık bir kırbaçlama yapmamıştık ve eminim herkes bu gösteriyi takdir edecektir."

Yüzündeki kan içinde çekilirken Kara'nın solgun teni daha da açık bir tona dönüşür. Ve korkmuş olmalı. Finn egemenliğinde kendisine saygısızlık yapıldığını hissettiğinde neler olduğunu gördüm ve bu hiç hoş değil. Gerçi bu sizin güzel tanımınıza göre değişir. Finn'in tek bir kuyruktaki becerisi oldukça hoş olabilir.

"Merak etme," diye yatıştırıyorum, parmak uçlarımla çenesinin kenarını okşuyorum. "Şüpheye düşersen, sadece sessiz kal." Bana attığı bakış ancak ölümcül bir bakış olarak tanımlanabilir.

"Ashford!" diye sesleniyor tanıdık bir ses arkamdan. Arkamı döndüğümde Finn'in bize doğru geldiğini görüyorum; ayın güzeli, kıvrımlı, kızıl saçlı bir güzel, ona ayak uydurmak için elleri ve dizleri üzerinde olabildiğince hızlı sürünüyor.

Finn odada benden uzun olan birkaç kişiden biri ve heybetli duruşuyla etrafındaki herkesi anında büyülüyor. Açık tenli ve sarışın, buzlu suların renginde ve bazen aynı derecede soğuk olan soluk mavi gözleri var. Düşmeden önceki bir meleğin timsali gibi görünüyor ve babasının Danimarkalı genlerine teşekkür etmeli.

"Şeytan," diye selamlıyorum, ses tonum tepeden bakan bir alaycılıkla dolu. Lanet olası lakaplardan nefret ettiğimi biliyor.

Finn gülerek, "Seni bir aydır görmüyorum ve şimdiden kancıklık yapmaya başladın," diye karşılık veriyor. "Ve görüyorum ki sonunda küçük kütüphaneciyi de yanında getirmişsin." Gözleri Kara'nın açıkta kalan teninde takdirkâr bir ilgiyle geziniyor ve ben de elimi yeni yakasının hemen üstünden boğazına dolamaktan kendimi alamıyorum. Dokunuşum nazik, en azından şimdilik.

"Merhaba de Kara," diye yumuşak bir ses tonuyla emrediyorum, dudaklarım saçlarının ipeksiliğine değiyor.

"Merhaba," diye cevap veriyor sinirleri titreyerek.

Finn'e nasıl hitap edeceğimizle ilgili son konuşmamızı hatırlatmak için parmaklarımı boynunda biraz daha sıkıyorum. Ona itaat etmesini istemekle, etmezse nasıl tepki vereceğini merak etmek arasında gidip geliyorum. Başparmağımın nefes borusuna yaptığı baskıya karşı sertçe yutkunduğunu hissediyorum.

"Merhaba lordum," diye düzeltiyor, vücudu aşağılanmayla ısınıyor. Bahse girerim elimi boğazından amcığına doğru uzatsam, parmaklarımı uyarılmışlığıyla ıslatırdı.

"İyi kız," diye fısıldıyorum ki sadece o duyabilsin, yanıt olarak hafif inlemesini kaçırmadan. Bu iki küçük kelimenin ona ne yaptığını tam olarak biliyorum ve eğer daha önce horozumu arzulamıyorsa, şimdi cehennem gibi emin.

Finn sevecen bir gülümsemeyle ve Kara'nın kızarmış yanağına bir çimdik atarak, "Birileri çok iyi davranıyor," diyor. Kara'nın ceza yemeğinden bu yana birbirlerini pek çok kez gördüler ve her zaman iyi huylu atışmalar yapıyorlar gibi görünüyor. Kara muhtemelen, Finn'in öfkesine her zamanki karşılığı ona *siktirip gitmesini* söylemek olduğu halde, itaatkâr ve kibar kalma çabasıyla işkence çekiyordur.

"Bir dahaki sefere akşam yemeği için malikâneye geldiğimde beni zehirlemeyi mi düşünüyorsun?" diye soruyor, bakışlarındaki intikamcı niyeti okuyarak.

"Belki lordum," diye cevap veriyor en tatlı gülümsemesiyle. Bir iblisin kalbine ve bir yılanın diline sahip lanet bir melek gibi.

"Saçmalık," diye araya giriyorum, ölüm tehditlerini benden başka biriyle paylaştığı için biraz kıskançlık hissediyorum. "Eğer birini zehirleyecek olsaydı, ben altı ay önce ölmüş olurdum. Öyle değil mi aşkım?" Her iki kolumu da ona dolayarak ve tanıdık kokusu duyularımı sarhoş edecek kadar yakınına çekerek soruyorum.

"Evet efendim," diye cevap veriyor, kollarımın arasında dönerek bana bakıyor. "Yine de, bunu yavaşça yapmadığımı nereden biliyorsun?"

Finn kahkahalarla gürlüyor ve ben de sırıtiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse ikimiz de ona hak vermiyor değiliz. "Sanırım biri şaplak için yalvarıyor," diye tehdit ediyorum, uzanıp kıcının mükemmel dolgunluğunu sıkıyorum. "Seni hemen şimdi dizime yatırmamı ister misin, arsız kız? Buradaki herkes kıcının pembenin güzel bir tonuna dönüştüğünü görsün mü?"

"Hayır efendim," diye cevap veriyor bir anda, gözleri boyun eğmiş bir şekilde hızla yere iniyor. Ya da *sahte* bir teslimiyetle.

"Pembe mi?" Finn alay ediyor. "Benim tanıdığım Ashford kızlarını en azından kırmızı sever. Küçük kütüphaneci seni yumuşatıyor mu?"

Kara'nın önünde geçmişteki itaatkârlarımdan bahsetmesinden nefret ederek ona kaşlarımı çatıyorum. Ve muhtemelen haklı olduğu için. Kişisel zayıflıklarımı şimdiki şirketin -ya da herhangi birinin- önünde tartışmak istemediğimden, dikkat dağıtacak bir şey arıyorum.

"Benim tanıdığım *Şeytan*, aşağılık kölesinin diğer Domlara, sanki onların siklerini yalamayı hak ediyormuş gibi bakmasına izin vermezdi," diye karşılık veriyorum ve dizlerinin üzerindeki kıza, kendi efendisinin ve benim itaatkârımın önünde utanmadan gözlerini dikerek bakıyorum. Hem Kızıl hem de Kara kırbaç darbesiyle karşılaşmış gibi şiddetle sarsıldılar. Kızıl'ın durumunda, muhtemelen çok yakında bu hissi anlayacak.

Finn onaylamaz bir ifadeyle kölesine bakıyor, tek parmağını kızın tasmaının önündeki büyük metal halkaya geçiriyor ve kızın dizleri yere değecek şekilde neredeyse havada asılı kalana kadar yukarı kaldırıyor. Kara'nın önümde kaskatı kesildiğini hissediyorum, muhtemelen Finn'in kıza zarar vereceğinden endişeleniyor. Muhtemelen incitecek ve kızıl saçlı kız gözlerindeki heyecanlı parıltıya bakılırsa her dakikasından zevk alacak.

"Beelzebub'a baktın mı?" Finn boynundaki deri tasmayı bir kez daha çekiştiriyor. Kulüpteyken köleleri arasında yüksek protokol uygulamayı seviyor, bu yüzden bir kölenin başka bir Dom'un gözünün içine bakması onun kitabında büyük bir günah.

"Evet lordum," diye itiraf ediyor kız mahcup bir sırıtışla, biraz da korkmuş görünme sağduyusunu göstererek.

"Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum, köle," diye azarlıyor Finn. tsk.

"Evet lordum," diye cevap veriyor, gözleri itaatkâr bir şekilde yere dikilmiş. "Lütfen bana hak ettiğim cezayı verin."

"Bu akşam senin için daha eğlenceli planlarım vardı, köle, ama sanırım beklemek zorunda kalacaklar. Gel bakalım." Finn kızın bir tasma gibi yakasından tutup sürüklüyor. "Seni bu gece için bu piçin eline bıraktığım için üzgünüm Kara'cığım, ama bu yaramaz kediciğin kırbaçlanması gerekiyor," diyerek kızın özel odasına doğru çekiyor. "Seni sonra bulurum Ashford," diye seslenen Finn, kız arkasından sürünerek koridorda kaybolur.

"Çok eğlenceliydi." Kara'yı yüzüme doğru çeviriyorum ve gözleri benimkilerle buluşsun diye çenesini kaldırıyorum. "Nasıl hissediyorsun?" Ona nazıkçe soruyorum. Deneyimsiz olduğunuzda bu tür sahnelerin bunaltıcı olabileceğinin farkındayım.

Gözleri odanın içinde geziniyor, her şeyi içine çekiyor. Ne gördüğünü biliyorum. Şehvet. Çıplaklık. Ham cinsellik. Engelleme. Küstahlık. Tutku. İnsanlığın doğal halini oluşturan pek çok saf, filtrelenmemiş duygu ve etkileşimden oluşan bir kolaj. Odaya baktığımda özgürlük görüyorum. En gerçek benliklerini ortaya koyacak kadar cesur insanlardan oluşan bir topluluk görüyorum. Bu çok güzel bir şey ve umarım o da benimle birlikte bu güzelliği kucaklayabilir.

"Büyüleyici," diyor huşu içinde, sıcak kahverengi gözleri merakla kocaman. "Vücutlarına ve birbirlerine karşı çok açık ve rahatlar. Seksin neden karanlıkta yapılması gerektiğini düşündüklerini merak ediyorum. Bu tür bir yakınlığın her yönünün görülebildiği ve kutlanabildiği ışığa ait."

"Bu çok ilerici bir davranış, Dr. Caine," diye cevap veriyorum, etrafımızda olup biten tüm cinsel sapkınlıkları yargılamadan kabul edebilmesinden duyduğum ezici gururu maskelemek için ona takılıyorum.

"Peki, ne yapmak istiyorsun?" Kara, olması gerekenden çok daha masum görünen iri geyik gözleriyle bana bakarak soruyor. O gözlerdeki masumiyetin her zerresini silmek ve pantolonuma doğru zorlanan horozla boğulurken onları gözyaşlarıyla doldurmak istiyorum.

"Sen," diye cevap veriyorum, sesim karanlık ve ihtiyaçtan vahşileşmiş.

"Peki beni nasıl becermek istersiniz Lord Ashford?" diye soruyor, günahkâr ağzının tadına bakmak için dudaklarımı yalamama neden olan boğucu bir tonda. "Beni sırtüstü yatırıp bacaklarımı iyice açarak sert ve derin bir şekilde becermeni ister misin?" Parmakları çenemin pürüzleri boyunca ilerliyor, keskin kenarların ana hatlarını çiziyor. "Ya da belki beni özel odana götürmek, bağlamak ben çaresiz ve senin merhametine kalmışken beni duvara yaslayıp sikmek istersin."

Parmakları boynumdan kravatıma doğru kayıyor, kravatı eline doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Ya da belki," diye baştan çıkarıyor, dişlerini dolgun alt dudağının üzerinde gezdirirken alçak sesi bir siren çağrısı gibi. "Belki de beni dizlerimin üzerinde istersin." Benim ve kulüpte izlemek isteyen herkesin önünde dizlerinin üzerine çöküyor. "Böylece saçımı tutabilir ve iyi küçük fahişenmişim gibi yüzümü becerebilirsin." Kemerimin tokasına uzanıyor ve onu durduracak ne cesaretim ne de isteğim var.

"Tanrım, Kara," diye homurdanıyorum, ona bakarken parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve ellerinin alaycı bir şekilde sikime dokunduğunu hissettiğimde boşalmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. "Al şunu

Dışarı," diye emrediyorum keskin bir tonda, parmaklarım saçlarına kayıyor ve köklerindeki telleri büküyor.

Tereddüt etmeden itaat ediyor, çevik elleriyle kemerimi gevşetiyor, pantolonumu çözüyor ve ağrıyan sikimin serbest kalmasını sağlıyor. Başparmağını ucuna sürüyor, ilk pre-cum damlalarını dairesel bir hareketle bulaştırıyor ve vücudumdaki her siniri ateşe veriyor. Kendimi uyarılmanın sersemliğinden kurtarmadan önce hassas dokunuş karşısında ürperiyorum. Bedenimi bu kadar kolay kontrol edememeliydi. Bana hizmet etmesi gerekiyordu, beni salyaları akan bir köpek gibi sürükleyip evcil hayvan istemesi değil.

Öfkelenerek parmaklarımı saçlarına geçirdim ve sertçe çektim. "Şimdi iyi bir küçük sürtük gibi boğul," diye emrediyorum, kalçalarımı itiyorum ve başını aşağı doğru zorluyorum, horozumun ucu boğazının arkasına çarptığında inliyor ve beni yutuyor. Öğürme reflekslerini zorlayarak geçerken benimle hiç mücadele etmiyor. Onu bir profesyonel gibi suratını sikmeye dayanabilecek kadar eğittim. Ben çok iriyim, bu yüzden boğazını acımasızca ovduğumda mücadele etmeye başlayacak, ama beni birkaç dakika boyunca kolayca kaldırabilir.

"Hoşuna gitti mi?" Ben ağzını doldururken cevap veremeyeceğini bildiğimden soruyorum. Daha derine itiyorum, uzunluğumda öğürme sesini seviyorum. "Herkesin seni görebileceği bir yerde efendinin sikini ağzına almak hoşuna gidiyor mu?" Tamamen çekiliyorum, kaşlarımın talepkâr bir kavisini soruya cevap vermesini beklediğimi işaret ediyor.

"Evet, efendim," diye itiraf ediyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Etrafına bak Kara," diye emrediyorum. Tereddütle dediğimi yapıyor, gözleri güzel bir kızın Dom'una hizmet etmek için dizlerinin üzerine çökmesini izlemek için durmuş olan tüm insanlara takılıyor. "Sikimi gırtlığa kadar alırken döl ve tükürük içinde kalmanı seyretmeye bayılıyorlar. Ne kadar muhteşem bir pisliksin sen." Sikimi dudaklarının üzerine sürüyorum, ön spermim parlak bir ıslaklık izi bırakıyor.

"Gözlerini benden ayırma, aşkım." Dikkatini tekrar bana çeviriyor, koyu kahverengi gözleri şehvetle puslanmış. Büyük bir şaşkınlıkla Kara Caine'in teşhirci olduğuna inanıyorum. "Bacaklarını aç." Çömeliyorum - müstehcen bir şekilde sertleşmiş sikim hâlâ dışarıda ve sikecek bir delik arıyor- ve elimi Kara'nın ayrılmış kalçalarının arasından geçiriyorum. Sorumun cevabını almak için külotunu kenara çekmeme bile gerek kalmadı. Her yeri sırlıklam olmuştu. "Aşkım, bütün o insanların seni izlemesine izin verdiğin için sırlıklam olmuşsun."

Beni amından uzak tutan ince dantel parçasının altından bir parmağımı kaydırıyorum ve kaygan girişine dalıyorum. sıkıldığını hissediyorum, yalvarıyorum

Daha fazla. Islaklığı klitorisine kadar takip ediyorum ve sinir yumağının etrafında daireler çiziyorum. Kara dokunuşumla inliyor, kulüpteki diğer herkesin onun zevk aldığını duyabildiğini fark ettiğinde yanakları güzelce kızarıyor. Benden durmamı istemiyor.

"Seni boşaltmamı ister misin? Tüm bu insanların zevkten paramparça olduğunda nasıl ses çıkardığını duymasını ister misin?"

Kara dudağını ısırır, şu anda tahrik olma hissinin mi yoksa aşağılanma hissinin mi daha yüksek olduğunu tartar. Neyse ki her ikisinden de zevk alıyor. "Evet, lütfen," diye fısıldıyor, güzel gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Ellerini sikimin etrafına sar. Seni döllerimle boyamak istiyorum, böylece bu lanet kulüpteki herkes kime ait olduğunu görebilsin."

Kara itaat ediyor ve ellerini şişmiş shaftımın etrafına sarıyor; kolanımı tamamen çevrelemek için iki elini de kullanması gerekiyor. Tam istediğim gibi sertçe sıkıyor ve şu anda onun her yerine boşalmamak için kendimi zorlamam gerekiyor. Bu kadar iyi bir kız olmanın ödülü olarak, önce onun boşalmasını istiyorum. Benim zevkim bekleyebilir.

"Sen boşalana kadar ben boşalmayacağım, o yüzden ellerine dikkat etsen iyi olur Bayan Caine," diye azarlıyorum, başparmağımı klitorisine sürtmek için bir dizimin üzerine eğilirken dengemi korumak için saçlarını yumrukluyorum. Vuruşlarımın ritmine kendini kaptırdığında, iki parmağımı içine sokuyorum. Sikimi okşarken zevkle pantolonunu indiriyor, çok hızlı ya da sert olmamaya dikkat ediyor. Bu noktada sadece benimle alay ediyor, ama ben de bir sonraki kişi kadar biraz işkenceyi seviyorum.

Sınıra yaklaşırken kalçalarının gerildiğini ve amının sıkıldığını hissediyorum. Şimdi tek yapmam gereken onu itmek. "Elime gel, güzelim. Tüm bu piçler izlerken parmaklarımı ıslat, parmaklarını tatlı amına gömenlerin kendileri olmasını dileyerek."

"Oh Tanrım," diye inliyor, zevkten kasılmaya başlarken parmaklarımı sıkıca kavırıyor.

"Daha sert, Kara," diye talep ediyorum, beni onunla birlikte uçurumun kenarına göndermesi için ona izin veriyorum. "Beni boşalt. Seni içimde görmek istiyorum." Eli daha hızlı hareket ediyor, uyarılmamın yapışkanlığıyla kaygan bir şekilde kayıyor. Parmaklarımı içinde kıvırıyorum, onu fişkirtan tatlı noktaya masaj yapıyorum. Benim kirli kızım olmayı ne kadar sevdiğini görebilmesi için yaldızlı zemini ıslatmasını istiyorum.

Zevke teslim olurken "Geliyorum," diye inliyor.

"Güzel," diye homurdandım. "Beni de yanında götür." Neredeyse horozumu boğuyor ve uyarı yapmadan boşalıyorum, her tarafa sütlü cum şeritleri püskürtüyorum

Göğüsleri ve kalçaları. Ve benim olduğunu iddia ettiğinde muhteşem bir manzara.

Zirveden indiğimizde ikimiz de nefes nefese kalmıştık, ciğerlerimiz hava ihtiyacımızı karşılamak için çabalıyordu. Parmaklarımı Kara'nın amından çekip döllerimi tenine bulaştırmak için kullanıyorum. Bakışlarını tutarak yapışkan parmaklarımı dudaklarına kadar uzatıp ağzına sokuyorum. Kara bana söylemeden dilini parmaklarımın üzerinde gezdiriyor, emiyor ve yalayarak temizliyor. Islak bir patlamayla geri çekiliyorum ve parmaklarımı kendi dudaklarıma götürüyorum. Dilimi ilk iki parmağımın uzunluğuna doğru sürüklediğimde inliyor, uyarılmışlığının ve tükürüğünün kalıcı tadına bakıyor.

"Mmm, tadın günah gibi," diye mırıldanıyorum ve kulübün ortasında onu becermeme izin vermeye hazır görünüyor.

"Kahretsin, gösteriyi kaçırdım," diye bağırıyor Finn merdivenlerden inerken, arkasında gözyaşları içinde bir köleyi sürükleyerek.

"Pek sayılmaz," diye alay ediyorum, gözlerimde muziplik kıvılcımlarıyla Kara'ya bakıyorum. "Daha yeni başlıyoruz."

Gücüm yüksek. Herkesin görmesi için Kara'yı kullanıyorum. Ve bunu tekrar tekrar yapmak istiyorum.

BÖLÜM 3

KARA

N Orgazm akşamdan kalmalığını çörek ve bir fincan çay gibi hiçbir şey iyileştiremez. Eminim Bayan Hughes da sabahtan beri *yanaklarımdaki gülleri geri kazanmama yardımcı olmak* için bana *hamur işleri yedirmesine* katılıyordur. Bu

Neredeyse bütün geceyi Cade'in ağzına ve sikine yenik düşerek geçirdikten sonra ölü gibi göründüğümü söylemenin dostça bir yolu. Boynumdaki gerginlik ve boğazımdaki ağrı, bana işin içinde epeyce bir karşılık da olduğunu hatırlatıyor.

"Ee, nasıldı?" diye soruyor anaç İskoç kadın, fırından bir tepsi çörek daha çıkarıp önümde zaten dağ gibi olan ve asla bitiremeyeceğim yığına eklerken.

Gözlerim şaşkınlıkla onunkilere kayıyor. Umarım yorgunluktan olsa gerek, sözlerinde korkunç bir ima varmış gibi görünüyor. Bildiğim kadarıyla Bayan Hughes'un benim ve Cade'in ilişkisinin doğası hakkında hiçbir bilgisi yok ve ben de bunun böyle kalmasını istiyorum. "Ne nasıldı?" Çayımı yudumlarırken masum numarası yaparak soruyorum. Çok sıcak, dilimi yakıyor. Yanık, bu konuşmaya tercih edilebilir.

"Hadi , bu evde neler döndüğünü biliyorum. Dün gece seni Bay Holt'a götürdü." Pandemonium'da yaptığımız her ahlaksızlığı biliyormuş gibi bana sırtıyor.

Aman Tanrım. Panik yapmamaya çalışıyorum, Finn'in evinde olmamız gayet mantıklı bir neden düşünüyorum. Sapkın seks maceraları içermeyen bir sebep. "Dün gece Finn'in evinde yemek yediğimizi mi düşünüyorsun?" Sanırım, umarım

Şu anda aklına gelen en skandal fikir, bifteğimizin yanında kırmızı yerine beyaz şarap içmiş olabileceğimiz.

"Hayır, seni ıssız bir yere götürdüğünü *biliyorum*."

İnsanların içlerindeki şeytanlarla oynamaya gittikleri yer, eğer isterseniz."

Ağzımdaki çayda boğuluyorum, neredeyse tüm mutfağa tükürecektim. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bayan Hughes şu anda Pandemonium hakkında cehennem şakaları yapmıyor. Bunun için çok erken. Hayatımda anne figürüne en çok benzeyen kişiyle bunu tartışmak için doğru bir zaman olmayacağından değil.

"Bu sabah çayında viski var mı?" Hala sersemlemiş bir halde soruyorum. "Çünkü saçma sapan konuşuyorsun."

"Psh, neredeyse on yılı aşkın bir süredir bu evle ilgileniyorum. Kütüphanede ne saklı olduğunu ve Bay Ashford'la ne tür işler çevirdiğinizi biliyorum."

Bu sefer çayımı ağzıma bile koyamadan döktüm. Saklanma yerini biliyor. Cade ve beni biliyor. Ve sanırım ikisi hakkında da tek bir kelime daha ederse aşağılanmaktan ölebilirim.

"Hadi ama, aval aval bakmayı kes," diye azarlıyor Bayan Hughes. "Benden utanmana gerek yok kızım. Ben de bir zamanlar gençtim, anlıyor musun?" Bana arsızca gülümsüyor.

Elimle yüzümü kapatarak inliyorum. "Bayan Hughes, lütfen durun."

Gülüyor, sesi sıcak ve içten. Mahcubiyetime rağmen ona bakmamı sağlıyor. "Tek sorduğum, beğendin mi?" Gözlerinde bir pırıltı var ve Cade ile benim mutlu olduğumuzdan emin olmak istediğini hissediyorum. Onu tanıdığımdan beri tek istediği buydu. Ve o hepimizle ilgilenmese ne yapardık bilmiyorum. En azından açlıktan öldük.

"Evet, tamam, hoşuma gitti," diye kabul ediyorum yenik bir iç çekişle. "Şimdi fırıncılığına geri dön, seni pis İskoç kadın, bırak da baş ağrımı huzur içinde dindireyim."

"Evet, gecenin kör saatlerine kadar sevişmek sabah sizi harap . Ama iyi bir fincan çayın düzeltemeyeceği bir şey değil." Boş fincanımı dumanı tüten çayla dolduruyor.

Bayan Hughes'dan güzel bir seks tavsiyesi. Aşağılanmam tamamlandı.

BÖLÜM 4

CADEN

I Altı aydır bir gölgenin peşindeyim. Rüzgarda bir hayalet. Yeryüzünde ayak izi ya da herhangi bir iz bırakmadan yürüyen bir hayalet.

Jace'ten ya da güvenliğimiz karşılığında talep ettiği ilk baskı Chaucer'dan hiçbir iz yok. Kara'nın hayatı pahasına koruduğu metni hiç düşünmeden ona verdim. Onu güvende tutmak için paha biçilmez kitaplardan oluşan koca bir kütüphaneyi ve nadir eserlerden oluşan bir koleksiyonu feda edebilirdim.

Kara'nın akademik dürüstlüğü, tarihi literatürü her ne pahasına olursa olsun korumasını gerektiriyor. Ama benim böyle bir vicdanım yok. Ne pahasına olursa olsun korumaya şartlandığım tek şey o.

Ben bu fikre romantik derdim, o ise şüphesiz sapkınlık derdi.

Jace'in o gece Chicago şehir merkezindeki toplantımızı terk etmesinin tek nedeni benim buna izin vermemdi. Ama hala ödemesi gereken bir borcu var. Kara'yı aldı ve onu daha zayıf birini kıracak şekilde incitti. Ama benim kızım güçlüdür ve bu acıyı kendisini daha da güçlü kılmak için kullandı. Ve Jace onu istediği gibi mahvedememiş olsa da, denemeye cüret ettiği için o amcık hala kanayacak.

Tek sorun gölgelerin akmaması.

Ortega aniden, "Bence ona söylemelisin," diyerek beni ölümcül düşüncelerimden kopardı.

Kullandığı Escalade' direksiyonu için fazla iri görünen aşırı kaslı adama bakakalıyorum. "Peki *neden* Kara'ya, bir kadın olduğunu söyleyeyim ki?

Aklını kaçırmış bir psikopat onu takip ediyor, ayağımın kayacağı ve onu tekrar elimden alacağı anı mı bekliyor?" Öfke sınırında bir ses tonuyla soruyorum. Kara'ya kâbusunun ona musallat olmak için geri döndüğünü söylemenin şu anda yapılacaklar listesindeki en son şey olduğuna eminim.

Gözlerini yoldan ayırmayan Ortega'nın sakın ifadesi değişmiyor. "Çünkü hayatının içinde bulunduğu gerçek *tehlikeyi* bilmeyi hak ediyor." Küçük bir kahkaha atıyor. "Bence belirsiz uyarılar onun üzerinde pek işe yaramıyor. Siz ona olmaması için mantıklı bir sebep verene kadar umursamaz davranacaktır."

"Bu konuda seninle tartışamam," diye cevap veriyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdirerek. O haklı. Kara, onu güvende tutmak için özgürlüğünü kısıtlamaya çalıştığım her seferinde zorlanıyor ama Jace'in ona yapabileceklerinden korkarak yaşamasını istemiyorum. İtaatsizlik ederse *benim* ona yapabileceklerimden korkarak yaşamasını istiyorum.

"Düşündüğünden daha güçlüdür, *şef*." Keskin, karanlık gözlerini bana çevirdi. "Bilmek isteyecektir."

Alay ettim. "Evet, Kara'nın ne istediği ve onun için neyin iyi olduğu genellikle tamamen farklı iki şeydir."

Ruh halimin karardığını hisseden Ortega beni daha fazla sıkıştırmamaya karar veriyor. Ama arabayı sessizce sürerken vücudundaki gerginliği okuyabiliyorum. Hata yaptığımı düşünüyor. Belki de öyleyimdir. Ama Kara'yı güvende tutarken benden nefret etmesini, ona gerçeği söyleyip hayatının geri kalanında arkasını kollamasına tercih ederim. O piç zaten ona yeterince acı çektirdi. Jace'in niyetini öğrenmenin acısını sadece ben çekmeliyim.

İki ay önce bir mesaj aldım. Kara'nın eninde sonunda öleceğini vaat eden bir parça hastalıklı şiir. Ama henüz değil. Önce, amcık bize bir gösteri yapacağına söz verdi.

O zamandan beri Jace'i bulmayı bir numaralı önceliğimiz haline getirdik. Şu anda satın almalarla ya da eski eser anlaşmalarıyla uğraşmıyoruz, zaten bu yıl çok da fazla olmadı. Benim dürüst küçük kütüphanecimin, yasaların zaman zaman çiğnenmesinden kazanç sağlayan bir adamla yatmakla ilgili bir sorunu var. Söylemeye gerek yok, çok sıkıcı oluyor.

İlk başta sadece ben, Ortega ve Braxton Jace'in hareketlerini takip etmeye çalışıyorduk. Declan da gönüllü olarak yardım etmeye hevesliydi ama o bir araştırmacıdan çok bebek bakıcısı. Aslında o konuda da oldukça kötü. Çocuk iyi bir uşak ama henüz işe yarar başka bir beceri edinemedi. Babası olmasaydı, bu işi üstlenmeyi asla kabul etmezdim.

Bu kadar acemi biri. Ama güç onun kanında var; er ya da geç bu güce .

Üçümüzün hiçbir ilerleme kaydedemediğini fark etmekte gecikmedik, bu yüzden ben de eyalet çapında paralı askerler tuttum. Onları teşvik etmek standart özel dedektifleri teşvik etmekten biraz daha kolaydı ve Jace'in saklandığı bok çukuruna beni götürebilmeleri için onlara uçuk bir meblağ teklif ettim. Ve iki lanet ay sonra, sonunda bir şey bulduk. Jace'in tarifine uyan biri, Ashford Malikanesi'nden arabayla iki saat uzaklıkta, Chicago'nun dış mahallelerinde işaretlendi. Ortega ve ben haberi alır almaz oradan ayrıldık. Bir şey olmayabilir ama altı aydır Jace'in nerede olduğuna dair ilk fısıltı bu, o yüzden bunu kabul edeceğiz.

Ek iş olarak motel olarak kullanılan harap evler halkasının önündeki yıkık dökük otoparka girdiğimizde, Jace'in bu kadar uzun süre saklı kalmasına şaşmamalı. Böyle bir yerde bulunmak istemeyen birini bulmak, Londra'nın gece sokaklarında belirli bir fareyi bulmaya çalışmak gibidir. Bu imkansız olmalı. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Eğer bu gerçekten oysa, bu sefer onu nasıl yakaladık?

Ortega arabayı, hızlı bir rutin ya da gölgeli tarafta bir şey arayan herkes için cafcıflı, turkuaz mavisi bir işaret gibi duran köhne bir motelin önüne park eder. Bağlantımın Jace olabilecek adamı en son gördüğü yer burası. Ortega ve ben kiralama ofisine doğru ilerliyoruz, yüzeylerle mümkün olduğunca az temas kurmaya çalışıyoruz. Böyle bir yerden kim bilir neler kaparsınız. Resepsiyondaki orta yaşlı kadın ikimize şüpheyile bakarken dudaklarının arasındaki sigaradan bir nefes üflüyor. Buraya uygun olmadığımızı anlamak için alim olmaya gerek yok ve kadının eğitim seviyesi hakkında herhangi bir varsayımda bulunmayacağım.

"Kayboldunuz mu çocuklar?" diye soruyor çakıllı bir sesle, sigarası dudaklarından hiç ayrılmadan.

"Ne yazık ki hayır," diye cevap veriyorum, gözlerimin duman kokan pis odada dolaşmasına izin vermemeye çalışarak. Ceketimin cebine uzanıp cüzdanımı çıkarıyorum ve masanın üzerine bir deste yüzlük bırakıyorum. İşleri uzatmanın bir anlamı yok. Tecrübelerime göre, hayatı toplumun sınırlarında yaşayan insanlar kendileri ya da başkaları hakkında konuşmayı sevmezler. Etrafı koklayan herkes bir polis memuru olabilir ve polise bilgi vermek ölümcül bir mesele olabilir. Ancak, paranın her zaman sıkı dudakları gevşetmenin bir yolu vardır.

Kadının donuk gözleri masanın üzerindeki banknotları gördüğü anda parlıyor. Paraları tezgâhtan kaydırıyor, sayarken başparmağını yüzüklerin üzerinde gezdiriyor ve sonra saklamak için sutyenin içine sokuyor.

"Neyi bilmek istiyorsun tatlım?" diye soruyor tatlılaşmış bir ses tonuyla, sigarayı ağzından alıp masasındaki kül tablasına vurarak.

"Birini arıyoruz."

"Buraya gelen *bir sürü kişi* var. Bir ismin var mı?"

Ortega'ya bakıyorum ve o da kaşlarını kaldırarak omuz silkiyor. "Jace-ama onu kullanmamış olabilir."

Kadın başını sallar. "Tabii, tabii, bir bakayım." Büyük bir kitap alıp masanın üzerine bırakıyor. Belli ki burada hiçbir şey bilgisayarda kayıtlı değil. Sayfaları karıştırıp son müşterileri arıyor.

"Hı-hı, işte burada," diye duyurdu parmağını sayfanın ortasına sokarak. "Jacen Ashford. Onu hatırlıyorum - güzel çocuk, tıpkı sizin gibi." Gözlerinin Ortega ve benim üzerimde gezinmesine izin veriyor ve görünüş gibi sığ bir konuda bile Jace'le karşılaştırılmaktan irkilmeme engel olamıyorum. "Gelecek aya kadar ödemesi var. İnsanların kalmaya çalıştığı pek sık görülmez. Genellikle sadece bir ya da iki gece. Ya da şanslıysanız birkaç saat." Bize anlamlı bir göz kırpmıyor ve ben de bu ima karşısında duyduğum hoşnutsuzluğu gizlemek zorunda kalıyorum.

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Birkaç gün önce odanın parasını ödedi ama o zamandan beri gelmedi. Çoğu insan çözülmesi gereken bir sorunu olmadığı sürece ofise uğramaz."

"Odaya bir göz atmamızın sakıncası var mı?" Kibar bir tonda soruyorum. Bu noktada niyetimizi umursamadığından oldukça eminim.

"Tabii, tabii. İsterseniz sizi yukarı çıkarabilirim," diyerek büyük bir anahtarlığa uzandı.

"Sadece anahtar yeter de artar bile," diye hızlıca cevap veriyorum, bize saatlik odaları gezdirmek için dolambaçlı yollara sapmasını istemiyorum. "Size zahmet vermek istemem."

"Sorun değil."

Umarım masadan kalkarken dar bluzunu göğüslerinin üzerine kadar indirdiğini sadece hayal etmişimdir. "Gerçekten mi?" diye cevap veriyorum, hissettiğim kadar sinirli görünmemek için elimden geleni yaparak. "Israr ediyorum."

Hayal kırıklığı içinde kaşlarını çatıyor. "Pekâlâ, madem öyle diyorsun." Anahtarları beni bekleyen elime bırakıyor. "6 numara."

"Yardımlarınız için çok teşekkür ederim, Bayan-?"

"Ah, Jolene," diye cevap veriyor, yüzü kızarmış ve telaşlı görünüyor.

"Teşekkür ederim, Bayan Jolene," diye cevap veriyorum, her zamanki aksanıma daha da bürünerek çünkü buradaki kadınların çoğunun bunu çekici bulduğunu biliyorum.

Kıkırdıyor, sigara içen birinin boğazından çıkan ses biraz sert. "Sorun değil, tatlım. Sadece işini bitirdiğinde anahtarları geri getirdiğinden emin ol."

"Evet, hanımefendi," diye selam veriyorum ve hemen arkamda Ortega olduğu halde dumanlı odadan kaçıyorum.

Karanlıkta 6 numaralı kapıya doğru ilerlerken Ortega, "Senden hoşlanıyor *tatlım*," diye takılıyor.

"Defol git," diye karşılık veriyorum, yüzükteki birçok anahtardan hangisinin kapıyı açtığını bulmaya çalışıyorum. Kilit nihayet tık diye açıldığında duraksıyorum. Ya Jace gerçekten odadaysa? Ortega her zamanki gibi silahlı, ama iş o noktaya gelirse çatışmanın getireceği zorluklarla başa çıkmaya hazır değiliz. Ortega'ya "Eğer içerideyse, onu öldürme," diye fısıldıyorum.

Bir kez başını sallıyor. İkimiz de Jace'i sonunda ne öldürürse öldürsün, bunun kafasına sıkılacak hızlı bir kurşundan çok daha yavaş ve çok daha acı verici olacağını anlıyoruz. Bir elimle sessizce üçten geriye doğru sayarak sıfıra ulaşıyorum ve kapıyı tekmeliyorum.

Odaya hızlıca göz attığımda şimdilik boş olduğunu görüyorum. Ben perdelerin arkasına ve mobilyaların altına bakarken Ortega'ya banyoyu kontrol etmesini işaret ediyorum. Hiçbir şey yok. Yatakta uyunmuş bile görünmüyor. Jace bu odanın parasını ödemiş olabilir ama burada kalmadı. Öyleyse bu ayrıntılı saçmalık neden? Sırf o olduğundan emin olalım diye neden kayıtlarda kendi soyadımı kullandım? Neden Kara'nın özellikle kızdığı zamanlarda ona taktığı lakabı kullanalım? Tüm bunların amacı ne?

Kendimi amaçsız hissederek, Jace'in değerli bir şey bırakıp bırakmadığını görmek için komodinin çekmecesini açıyorum. Standart bir İncil ya da not defteri yerine ne olduğunu fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Herhangi bir not ya da işaret olup olmadığını görmek için sayfaları çevirerek çıkarıyorum. Yırtılmış bir sayfa var, ama bunun dışında özel ya da sıra dışı bir şey yok. Kitap seçimi dışında.

"Ne buldun?" Ortega içeri girip omzumun üzerinden bakarak soruyor.

Kitabı ona fırlatıyorum ve refleksleri o kadar hızlı ki kitabı göğsünde yakalıyor.

"Bu lanet olası Canterbury Masalları."

BÖLÜM 5

KARA

I Şeytanın peşinden ikinci kez cehenneme gidiyorum. Bana deli diyebilirsiniz ama sonsuza dek lanetlenmek beni etkilemeye başladı.

Cade beni Pandemonium'da eğlenenlerin yanından geçirirken ter, seks ve deri kokusu havada sarhoş edici bir parfüm gibi asılı duruyor. Elinden tutup çekmesi beni dikkatimi çeken güzel bir denizaltının dominatrix'ini memnun ettiği sahnenin yanından sürüklediğinde neredeyse kendi topuklarıma takılıyordum. Etrafımda olup biten ilgi çekici sefahat gösterilerine kıyasla kendimi çok deneyimsiz hissediyorum.

Ve iyi bir öğrenci gibi her şeyi öğrenmek istiyorum.

Pandemonium'da ilk itaatkâr çıkışımı yapmamın üzerinden iki hafta geçti. Cade'in Cehennem'de, beni dilinin üzerinde kıvrandırken ya da sikinin üzerinde zıplarken görmek isteyen her üyenin önünde bana yaşattığı sayısız orgazmdan nihayet kurtulduktan sonra, geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Bu sefer daha özel bir deneyim istiyordum. Ama Cade beni dolambaçlı merdivenlerden iblis Domlara ayrılmış kata doğru götürürken, ciğerlerime kök salan ve hava kaynağımı boğan gül sarmaşıkları gibi göğsümde filizlenen dikenli korku kabarmasına engel olamıyorum.

Cade beni odasına doğru çekiyor, ben de uğursuz kırmızı kapıya bakıyorum. -*Beelzebub* ismi en üstte parlak siyah harflerle yazılı. Üst kattaki tüm kan kırmızısı kapıların isimleri var -dört iblis, Havva ve Şeytan. Hepsi gülünç ve aşırı dramatik ama aynı zamanda bir şekilde korkutucu.

Cade odasının kilidini açarken metalik bir anahtar sesi duyuyorum. Ağır ahşap kapı açıldığında nefesim kesiliyor. Geniş oda, gotik fantezi ve ürkütücü işkence odasının eşit parçaları olan güzel bir kabus. Aslında, üst düzey, cehennem temalı bir seks zindanının nasıl görünmesini beklediğinizin mükemmel bir tasviri. Çarpık ve zevkli ve tüm doğru yerlerde heyecanla karıncalanmama neden oldu.

Alt katta olduğu gibi burada da cehennem ateşi dekorda merkezi bir rol oynuyor. Neredeyse benim boyumda olan devasa, açık bir şömine var ve etraflı yukarıda ağlayan çıplak melekleri ve aşağıda azap içinde inleyen düşmüş melekleri tasvir etmek için oyulmuş siyah taştan bir manto ile çevrili. Aynı anda hem güzel hem de grotesk. Titreyen ve çıtırdayan alevler beni büyülüyor, sanki cehennemin ağız gibi görünüyorlar.

Saklanma evindekine benzer büyük, dört direkli bir yatak var, ama kırmızı çarşaflar ve perdeler var. Panel aynalar yatağın karşısındaki duvarın tamamını kaplıyor ve Cade'in bana yaptığı her pis şeyi yansımada izleyebileceğimi bildiğim için kızarıyorum. Köşede tavandan sarkan bir seks salıncağı, bir diğerinde Aziz Andrew Haçı, deri bir şaplak sehpa ve rahatsız edici bir şekilde kafese benzeyen metal bir mekanizma var.

Harika, *gerçek* bir hapsedme sapkınlığı var. Hayranlık uyandırıcı.

Arkasındaki duvarda çeşitli bedensel ceza aletleriyle dolu bir raf bulunan bir masa var. Görünüşe göre Cade kulüpte de kız öğrenci fetişinden hoşlanıyor. Bir seks odasından çok bir ortaçağ zindanına yakışan birkaç tanıdık olmayan eşya var ve bunlardan uzak duracağımızı umuyorum - en azından ilk seferim için.

"Ne düşünüyorsun?" Cade havada asılı duran ağır sessizliği bozarak soruyor.

"Sanırım hâlâ yapabiliyorken kaçsam iyi olacak," diye cevap veriyorum gergin bir kahkahayla. Cade'in yüzündeki çatık kaşlar, mizah girişimimi takdir etmediğini bildiriyor. "Sanırım bu biraz ürkütücü," diye itiraf ediyorum.

"Buraya ilk kez geldiğinizde bunaltıcı olabiliyor ama evinizdeki sığınaktan çok da farklı değil. En çok hangi konuda endişeleniyorsun?"

"*Kafesin* yakınına bile tercih ederim," diye cevap veriyorum, kişisel zevkleri hakkında fazla yargılayıcı konuşmamaya çalışarak, ama bu lanet olası bir kafes. Bu nasıl uzaktan seksi olabilir ki?

"Peki, *şimdilik* kafes oyunu yok," diye cevap veriyor ve ben de *şimdilik* demesine kaşlarımı kaldırıyorum. "Başka bir şey var mı?"

Ayaklarımın üzerinde kayarak, "Lütfen beni rahat bırak," diye yalvarıyorum.

"Aşkı, bunu ne zaman yaptım ki?" Cade yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle soruyor. "Bu gece senin bazı sınırlarını test etmek istiyorum. Bana güvenecek kadar cesur musun?"

Tereddütlü bir onaylamayla başımı sallıyorum.

"Bu odada sözlü cevaplar, Kara. Anlaşmalarınızı ve ihtiyaçlarınızı her zaman dile getirmenizi istiyorum, yoksa dururuz. Anladın mı?"

"Evet efendim," diye cevap veriyorum, Dom sesine zahmetsizce geçerken karnımda bir heyecan pırıltısı hissediyorum.

"Güzel. Şimdi güvenli kelimen nedir?"

"Thornfield," diye cevap veriyorum düşünmeme gerek kalmadan.

"Peki limitinize ulaştığınızda ve durmanız gerektiğinde ne diyeceksiniz?" "Thornfield."

"Başladığımız sahneyi Thornfield'dan başka bir kelime bitirecek mi?" Cade eliyle çenemi kavırıyor ve yeşilin altın rengine çalan için için yanan bakışlarıyla beni yakıyor.

"Hayır efendim," diye cevap veriyorum, gözlerimde güvenle ona bakıyorum.

"Aferin kızıma." Beni bırakmadan önce çenemin altına vuruyor ve uzun, karanlık dolaplardan birine doğru yürüyor. Dolabı açıp birkaç uzun doğal elyaf ip çıkarırken nefesimi tutuyorum. Bana doğru geri yürüyor, gözlerinde parlak bir açıklıkla bana bakarken ipi elinde çeviriyor.

"Seni bağlayacağım, hem de kapsamlı bir şekilde. Hareket alanın yok denecek kadar az olacak, bu yüzden bana güvenmek zorundasın. Shibari'yi hiç duydun mu?"

Başımı salladım. "Bu konuda bir kitap okudum." Cade beni ilk kez saklandığım yere götürdükten sonra BDSM uygulamaları hakkında bulabildiğim tüm kayda değer kaynakları okudum. "Bu bir Japon ip bağlama tarzı. Standart esaretten daha sanatsal olması amaçlanıyor ve düğümler ve desenler oldukça karmaşık ve güzel olabiliyor."

"Çok iyi," diye onaylıyor Cade ve sanki bir sınavı kazanmışım gibi gülünç bir başarı hissine kapılıyorum. "Shibari'yi oldukça severim ve kulüpteki en deneyimli uygulayıcılardan biriyim. Bu senin ilk seferin olduğu için daha kolay düğüm şekilleriyle başlayacağım ve daha sonra daha deneyimli bağlara ve pozisyonlara geçebiliriz."

Cade ipi yatağın üzerine bıraktı, sonra bana doğru yürüdü. "Elbiseni ve ayakkabılarını çıkar, ama sütyenin ve külotun üzerinde kalsın," diye emrediyor ve önümdeki katı Dom duruşuna yerleşiyor.

Hemen itaat ediyorum, eşyalarımı çıkarıp düzgün bir yığın halinde yatağın üzerine koyduktan sonra bana öğretildiği gibi ellerim yanlarımda ve gözlerim yerde, onun önünde durmak için geri dönüyorum. İç çamaşırlarımı çıkarmamamı istemesi beni şaşırtıyor. Shibari kullanmamız sevişmeyeceğimiz anlamına mı geliyor? Beni bağlamak onu boşaltmak için yeterli olmayacak mı? *Beni boşaltmaya yetmeyeceği kesin.*

"Diz çök," diye emretti, ifadesi donuk ve gözleri karanlıktı.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, tek bir hareketle yere batıyorum. Garip diz çökme duruşlarından ve çok sert inmekten dolayı morarmış dizlerden uzun bir yol kat ettim. Şimdi, Cade'in en sevdiği pozisyona geçiş ikinci doğa gibi hissettiriyor. Onun komutası altında dizlerimin üzerinde oldukça rahat olmaya alıştım. Ve buradan görünen manzara kesinlikle bana hiçbir zaman şikâyet için bir neden vermedi.

"Bacaklarınızı daha geniş açın, topuklarınızın üzerine oturun ve ayaklarınızı yerden kaldırın. Kurbağa bağı yapacağım," diye açıklıyor Cade iki uzun ipi alırken. "Uyluklarınız ayak bileklerinizin hemen üstünden alt bacaklarınıza sıkıca bağlanacak. Ben işimi bitirdikten sonra bacaklarınızı kapatamayacak ya da ayakta duramayacaksınız." Başımı kaldırıp ona bakarken parmaklarını çenemde hissediyorum. "Hazır mısınız?" diye soruyor, sesi bir an için biraz daha yumuşuyor.

"Evet efendim," diye cevap veriyorum kararlılıkla. Ve öyleyim. Odadaki diğer tüm eşyalar arasında bağlanmak en güvenli seçenek gibi geliyor.

Yüzü konsantrasyon içinde olan Cade yanıma eğildi ve kaba ipi üst uyluğumun ve alt bacağımın etrafına dolayarak onları birbirine bağlamaya başladı. Hareketlerinin inceliklerini anlayamıyorum ama çok geçmeden ipi bacağımın etrafına üç kez sıkıca sardı ve iç uyluğumda bir düğümle sabitledi. Hâlâ sabit hissediyorum - ta ki diğer bacağıma geçene kadar. Bu kez, yürüyemeyeceğimi, ayakta duramayacağımı ve hatta kıpırdayamayacağımı bilmek kalbimi panikle hızlandırıyor. Aynı hareketleri tekrarlayan Cade diğer bacağıma da ustalıkla sabitliyor.

Her nasılsa, bu pozisyondan hareket edemeyeceğimi bilmek, kaslarımın diz çökmüş bir pozisyonda bırakıldığında normalde olduğundan çok daha hızlı ağrımasına neden oluyor, gerginliğin gerginliği gergin tendonlarımı çok sıkı çekiyor. Ve çaresiz olduğumun zihinsel bilgisi beni psikolojimi başlıyor.

"İyi hissediyor musun?" Cade, yaptığı işe hayranlıkla bakmak için önümde durarak soruyor.

"Garip hissettiriyor. Ve biraz da sıkı," diye cevap veriyorum, vücudumda adrenalin salgılatan hislerden ne anlam çıkarmam gerektiğinden pek emin değilim. Külötümü ıslatan ıslaklığı şimdiden hissedebiliyorum, bu yüzden en azından endişeli olmaktan çok tahrik olduğumu biliyorum.

"Sıkı olması gerekiyordu. Kaçmana izin veremem," diye cevap veriyor Cade, dudaklarında kötü niyetli bir gülümsemenin hayaleti. "Şimdi ellerini bağlayacağım. Kelepçe görevi görecektir basit düğümler bunlar. Ellerini arkada birleştir," diye emrediyor yataktan uzun bir ip aldıktan sonra.

Tereddütle itaat ediyorum, iki kolumu da arkama uzatıyorum. Arkamda diz çöktüğünü hissediyorum ve sol bileğime uzanıp ipi sarıyor, büküyor ve düğümlüyor. Sıkıca çekiyor, ben acıdan biraz irkilirken ip derimi ısıyor. Cade diğer bileğime uzanıyor, omuzlarımdaki yükün çok fazla olmaması için kollarımın arasında biraz gevşeklik bırakarak beni şaşırtıyor. İpi ustalıklarla sağ bileğimin etrafından geçiriyor ve parmaklarının keskin bir hareketiyle sabitliyor. Sonra ipin kalan uzunluğunu alıyor ve arkadan bağlamadan önce belime sarıyor.

Cade dudaklarını kulağıma dayayarak, "Standart ip oyunlarında bu bağların yanına bir de bekâret kemeri ekliyorum," diyor. Arkamda o kadar yakın duruyor ki kemer tokasının soğuk metalinin omurgama battığını hissedebiliyorum. Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor, sonra biri göbeğimden aşağı kayıyor ve amımın üzerinden geçiyor. "İpi belinden amının yumuşak dudakları arasından aşağıya ve kıcının arasından yukarıya doğru geçireceksin. Ekstra uyarılma istiyorsan, tam buraya bir düğüm bileatabilirsin," diyor ve parmaklarını doğrudan klitorisime bastırmak için duraklıyor. İhmal edilmiş yumruma bütün gece ilk kez dokunduğunda gözlerim yuvalarından fırlıyor.

"Kulağa rahatsız edici geliyor," diye kekeliyorum, yoğun bir şekilde dokunuşuna odaklanıyorum. Elini çok erken çekiyor ve ben de bu kayıp karşısında inliyorum.

"Bence oldukça teşvik edici olduğunu göreceksiniz. Bir dahaki sefere kulübü ziyaret ettiğimizde kendin deneyebilirsin. Bu gece için aklımda olan şeyin bu akşam için fazlasıyla uyarıcı olacağından oldukça eminim."

Cade'in uzaklaştığını duyuyorum ve yardım edemiyorum ama bağlarımın gücünü test ediyorum. Bacaklarımdaki bağlar acımasız; bir santim bile hareket edemiyorum. Sonunda beni çözdüğünde canımın çok yanacağını şimdiden biliyorum. Bileklerimdeki ip daha gevşek - gerçek düğümler değil, onlar da inanılmaz derecede sıkı, ama aralarındaki boşluk. Ellerimde hâlâ küçük bir hareket var ama uzanamıyorum.

Kalçalarımın iki yanından geçiyorlar. Ve eğer dengemi kaybedersem, boku yerim.

Kapının açılma sesini duyduğumda irkiliyorum. Beni burada mı bırakıyor?

İçgüdüsel olarak bağlarımı tekrar çekiyorum, panik beni bir kaçış yolu aramaya zorluyor - her ihtimale karşı.

Cade bu gece sınırlarımı test etmek istediğini söyledi. Saklanma yerinde, beni fazla zorlayabilecek şeylerden kaçınmaya her zaman dikkat eder. İlişkimizin alışılmışın dışındaki başlangıcını göz önüne alırsak, başlangıçta epeyce sınırın yok edildiğini söyleyebilirim. Eskiden beni esir alan adama aşık olmak kesinlikle ilişki normlarında gezinmek için biraz maharet gerektiriyordu. Karışıma sağlıklı bir dozda sapkınlık eklemek işleri kafa karıştıracıdan saf deliliğe götürdü. Anlamlandırmaya çalışmayı bıraktım ve sadece sahip olduğumuz şeyin -mantığa meydan okuyan mantık ne olursa olsun- işe yaradığını kabul ettim.

Birden onun varlığını hissediyorum, sıcaklığı sırtıma yayılıyor ve açıkta kalan tenime bir ürperti dalgası gönderiyor. *Farklı* kokuyor. Bir sebepten dolayı kolonya mı sürmüştü? Sonunda ellerini üzerimde hissettiğimde bu düşünceden uzaklaşıyorum, sert parmak uçları tenimin üzerinde bir desen çiziyor. Kışkırtıcı ve alaycı elleri omuzlarımda, kollarımın üzerinde ve sırtımın ortasında geziniyor. Yumuşak dokunuşlar sinirlerimi zıplatırken ürperiyorum ve daha fazlası için çaresiz kalıyorum. İçgüdüsel olarak onun okşamalarına doğru eğilirken dengemi korumak için mücadele ediyorum. Ayak tabanlarımdaki parmakların gıcıklayıcı darbeleri beni kıkırdamaya itiyor ve bu rahatsız edici hareket karşısında neredeyse yüzüstü düşüyordum. Soğukkanlılığımın bozulması kıcıma sert bir *şaplak yememe* neden oluyor.

"Özür dilerim efendim," diye özür diliyorum, tokadın şokuyla biraz sarsılmışım. "O ağzını bana yalvarmak için kullanabileceğin başka bir yol düşünebilirim.

Affedersin, küçük denizaltı," diye derin bir ses cevap veriyor arkamdan. Cade'e ait olmayan bir ses.

"Cade!" Odamızda başka bir adamın varlığıyla irkilerek çığlık atıyorum. Elleri üzerimde olan başka bir adam.

"Buradayım Kara," diye cevap veriyor Cade, odanın içinde bir yerlerden gelen rahatsız olmayan bir ses tonuyla.

Rastgele bir yabancı yarı çıplak kız arkadaşına dokunurken nasıl sakın olabilir? Bu resmen cinayet sebebi. Sayamayacağım kadar çok kez tehdit ettiğini duydum.

Cade arkamdan yaklaşıyor, ela gözleri şehvet ve biraz da sadizmle kararmış. Adını bilmesem de Cehennem'den tanıdığım başka bir adam ona eşlik ediyor. Adam kusursuz bir mükemmellikte. Kelimenin tam anlamıyla yontulmuş - vücudu, yüzü, saçları, hatta lanet kaşları. Teni kaymaktaşı renginde -neredeyse vampir gibi- kuzguni siyah saçlarıyla cesur bir tezat oluşturuyor. Gözleri buz renginde -kristal mavisi, hesapçı ve soğuk. Cade'den biraz daha uzun, daha genç ama yine de aynı dokunulmaz, amansız hâkimiyete sahip. Belli ki o bir Dom.

"Ne oluyor Caden?" Şokun etkisi geçip sesimi tekrar bulabildiğimde soruyorum.

Diğer adamın mükemmel kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken Cade'e bakıyor. "Bu *senin denizaltın* mı? Hayatta olmaz." Adam beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, gözleri yüzümdeki bariz çatıklığı belirgin bir ilgiyle inceliyor. "O bir velet," diye bitiriyor gülererek.

"Değil," diye karşılık veriyor Cade, kendi bakışlarını bana dikerek. "O sadece devam eden bir çalışma."

"Ne haltlar döndüğünü açıklayabilir misiniz?" Sesimin ballı tatlılığı, korkunç işkence ve cinayetle ilgili hoş düşünceleri maskeleyerek soruyorum.

Cade o aptal Dom sesiyle, "Sözlerine dikkat et aşkım, yoksa Greyson bu gece pazarlık ettiğinden daha büyük bir şovla karşılaşacak," diye azarlıyor.

Birden tüm öfkem buharlaştı ve korkuya dönüştü. Ne gösterisi? Şu anda Cade'in kafasında ne tür bir saçmalık dönüp duruyor? Son zamanlarda toplum içinde yaptığımız gezileri göz önüne alırsak, Cade'in bir izleyici kitlesine sahip olmaktan hoşlandığını biliyorum. Cade'in beni Finn'in önünde soyduğu geceden beri bunu biliyordum. Ama beni *paylaşmaya* istekli olacağını hiç beklemiyordum.

"Sen bana aitsin, değil mi Kara?" Cade sanki ona karşı çıkmam için bana meydan okuyormuş gibi kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Evet efendim," diye cevap veriyorum biraz ekşi bir tonla. Bu tür sorular hiçbir zaman iyiye işaret değildir.

"Sen benim misin?" diye yineliyor sakın bir tonda, sanki ilişkimizdeki eşitsiz güç dengesini tartışmak için dünya kadar vaktimiz varmış gibi. Belki de çaresiz, bağlı ve dizlerinin üzerinde olmanın tadına biraz bakmalı.

"Evet, efendim," diye kabul ediyorum, bu itiraf içimi her zamanki heyecanla doldurmuyor. Çünkü şu anda Cade'in benden ne yapmamı isteyeceğinden ölesiye korkuyorum.

"Görüyorsunuz ya," diye başlıyor Cade, benimle göz hizasına gelene kadar eğilerek. "Bazen, Dominantlar kölelerinin hizmetlerini bir başkasına ödünç vermekten büyük memnuniyet duyarlar. Bu, kendi zevkime göre kullanmak için gerçekten *benim* olduğunu kanıtlar - ya da eğer istersem başka birinin. Ve bu amaçla Greyson'a ağzını kullanmayı teklif ettim."

"Ne yaptın lan?" Tereddüt ediyorum. "Beni sıkık Dom oyun arkadaşlarından birine pazarlamana izin vereceğimi sanıyorsan fena halde yanılıyorsun."

İngiliz piçi artık ölü bir adam. Pençelerini hain kalbimin derinliklerine gömmüş olması umurumda değil. Beni bu karmaşanın içine sokan şey o yanlış yönlendirilmiş organ. Onu her seferinde bir pençeyle söküp atabilirim ve aptal kalbim yara izleriyle başa çıkabilir.

"Sanırım yapacağım şey tam olarak bu. Ve bundan zevk alacağım," diye cevap veriyor Cade, eliyle çenemi kavlıyor ve parmaklarını sıkıca sıkıyor. Diğer Dom puştunun önünde en ufak bir itaatkârlık göstermiyorum ve bu Cade'i kızdırmaya başlıyor - için için yanan ela gözlerinde bunun için beni cezalandırma ihtiyacını görebiliyorum.

Buz gibi bir ses tonuyla, "Kiralık bir pezevenk gibi dolaştırılmayacağım Caden," diye cevap veriyorum. Çok sert bastırdığı için dişlerimin yanaklarımın iç kısmını kestiğini hissediyorum ama tepki vermiyorum. Sadece kanın mide bulandırıcı tadını yutuyorum ve meydan okurcasına ona bakıyorum. Beni kıramaz. Asla yapamaz.

"Sana ne yapmanı *söylersem* onu *yapacaksın*, ister beni becer, ister kendini becer, ister ben durup izlerken sıraya girmiş on adamı becer çünkü sana sahibim Kara. Bu ilişki böyle işliyor," diyor Cade bir parça zalimce, çenesi öfkeyle çalışıyor. "Şimdi itaat edecek misin, yoksa güvenli kelimeni kullanıp eve kadar eşlik edilmeyi mi istersin?"

Sikeyim. Onu.

Kararlılığımı en ufak bir şekilde sarsan *tek* şeyi bulduğu için onu sikeyim. Güvenli kelimemi hiç kullanmadım. Kullanabileceğimden bile emin değilim. Ölümcül kusurlarımdan biri pes etmeyi ya da zayıflığımı kabullenmeyi sevmemem. Ve bunun gerçek bir itaatkâr olduğum gerçeğine ne kadar aykırı geldiğinin farkındayım. Ama Cade'e boyun eğmekten gerçekten keyif alıyorum çünkü bu bir bakıma neye dayanabileceğimin gücünü gösteriyor. Bu benim pes etmem ya da teslim olmam değil, Cade'in bana atabileceği her şeye dayanmam ve diğer taraftan çıkmam.

Genellikle bir ya da beş orgazmdan sonra gülümseyerek sona erer. Boyun eğmek, güvenli bir sözcük kullanmaktan farklıdır; biri güçlülük hissi verirken diğeri yenilgi hissi verir.

Ve Kara Caine kaybetmez.

Cade'in yüzündeki muzaffer ifadeye bakılırsa beni yakaladığını biliyor. Çenemdeki tutuşunu bırakıyor ve geri çekilip kararımı bekliyor - cevabı zaten biliyor olsa da.

"İyi," diye tükürüyorum, sanki bu kelime ağzımda acı bir tat bırakıyormuş gibi.

"Tekrar dene Kara," azarlıyor Cade, kollarını kavuşturup bana tepeden bakarken onaylamaz bir ifadeyle. Diğer adam da benzer bir duruş sergiliyor ve ikisi de kara bulutlar gibi üzerime çöküyor. Kolları arkadan bağlı, yarı çıplak bir kıza karşı böylesine büyük, kötü adamlar bir araya geliyor. En büyük korkum, aletlerinin büyüklüğünün egolarının büyüklüğüyle eşleşmesi.

"Elinizden geleni yapın *efendim*," diye cevap veriyorum, beni daha fazla azarlayamayacak kadar saygılı bir şekilde, ama bakışlarımın sertliği sözlerimde saklı meydan okumayı maskelemek için hiçbir şey yapmıyor. Onunla alay etmek muhtemelen kötü bir fikirdi ama bu gece kötü fikirlerle dolu, bir tane daha olsa ne olur ki? Cade'in ifadesi, isteğimi sonuna kadar yerine getirmenin yollarını düşünmeye çalışırken sertleşiyor.

"Bence davranışların için Greyson'dan özür dilemelisin," diye karar verdi Cade, dudaklarında kötü niyetli bir gülümseme belirirken.

Sinirle dişlerimi gıcırdatıyorum. Yalakalıktan nefret ettiğimi biliyor. Siktiğimin piçi.

Bakışlarımı bana sadist bir eğlenceyle bakan diğer adama çeviriyorum. "Saygısızlık ettiğim için özür dilerim *efendim*," diye boğuluyorum, aşağılanmamı geciktirmek için hiçbir çaba sarf etmiyorum. Geçtiğimiz altı ay bana ne kadar beklersem, Cade'in rahatsızlığımın tadını o kadar uzun süre çıkaracağını öğretti. Çabuk olmak ve yara bandını yırtar gibi acısına katlanmak daha iyi.

"Ashford son zamanlarda disiplin konusunda yumuşamış görüldüğü için şanslısın. Eğer benim astım olsaydın, doğrudan bir emri sorgulamak seni horozumun alıcı ucundan ziyade boğa kırbacımla tanıştırdı," Greyson, Cade'e sivri bir bakışla yorum yapıyor.

"Hepimiz acıdan senin kadar zevk almıyoruz Greyson."

Bakışlarım panik içinde ona yöneliyor. Greyson bir *sadist* mi? Kulüpte sadist olduğunu iddia eden biriyle bile karşılaşmadım; gördüğüm çoğu Dom biraz acı çektmekten hoşlanıyordu ama hiçbiri acıyı tek odak noktası haline getirmemişti. Bir anda damarlarımdaki kan buza dönüştü.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bir başparmağın ağzıma sokulduğunu hissediyorum, tadı yabancı ve müdahalesi hiç hoş değil. Yabancı uzantıyı dilimle itmeye çalışıyorum ama o sadece daha derine bastırıyor. Boğazımın arkasını hedefliyor ve öğürmemek için kendimi zor tutuyorum. Pes ediyorum, ağzımı daha geniş açıyorum ve istediği gibi keşfetmesine izin veriyorum. Tatmin olursa bu iş daha çabuk bitecek, o yüzden bırakın ne isterse yapsın.

Greyson baştan çıkarıcı sayılabilecek bir sesle, "Em onu, küçük denizaltı," diye emrediyor. Şahsen bu ses bende onun eline kusma isteği uyandırıyor.

Gözlerimi devirerek dediğini yapıyorum ve sertçe emiyorum, dişlerimin derisini biraz sıyrmasına izin veriyorum. Yavaşça, başparmağıyla ağzımı sikiyor. Parmağının emilmesinden gerçek bir zevk aldığından şüphelensem de, rahatsızlığım ve aşağılanmam karşısında pantolonunun içinde aletin sertleştiğini görebiliyorum. Diğer eliyle kemerinin tokasına uzandığını gördüğümde sertçe yutkunuyorum. Uсталıkla kemerini çözüyor, pantolonunun fermuarını açıyor ve her şeyi çıkık sikinin hemen altına çekiyor.

Onu gördüğümde küçük bir nefes alıyorum. Şaftı inanılmaz kalın ve uzun olmakla kalmıyor, aynı zamanda boylu boyunca uzanan çok sayıda gümüş piercing var. Herkes için acı verici görünüyor. İçine girdiğinde nasıl bir his veriyor? Kesinlikle rahat değil. Hiçbir koşulda o metal çivili canavarı ağzımda istemiyorum. Ama tabii ki tam olarak oraya yönlendiriyor.

Başparmağını alt dişlerimin arkasına geçiriyor ve ağzımı açmamı sağlıyor. Greyson sikinin ucunu ağzıma dayarken, "Ağzını iyice aç," diye talimat veriyor. Çoktan sızmaya başladı ve bir damla ön sperm alt dudağıma dudak parlaticısı gibi bulaşıyor.

Gözlerim son bir kez Cade'i buluyor ve bunu durdurması için ona yalvarıyorum. Önümdeki yatağın kenarına oturmuş, dirseklerini kalçalarına dayamış, beklenti içinde eğiliyor. Tahrik olmuş durumda - bunu altın rengi gözlerindeki kaynayan ateşten ve pantolonundaki bariz ereksiyondan anlayabiliyorum. Beni kurtarmayacak; kendi zevki için mahvolduğumu görmek istiyor.

Ne yapacağım biliyor musun? Greyson'a şimdiye kadar aldığı en iyi kafayı vereceğim.

Cade tavrımdaki değişikliği gördü. Artık yalvarmıyorum, korkmuyorum ya da kaçmıyorum. *Kararlıyım*. Ve bu onu bir anlığına şaşırtıyor, kendinden emin ifadesi en kısa an için dalgalanıyor. Ve kontrolündeki o küçük titreşim, vücudumun her zerresine meydan okumanın coşkusunu üflüyor. Greyson'a beni kullanması için ağzımı sonuna kadar açıyorum.

Dudaklarımı itiyor, ağzımın büyük bir kısmını şaftının genişliğiyle dolduruyor. Metal piercingler dilimin üzerinde sürüklenirken garip hissettiriyor. Onu derinlere alıyorum, boğazımı açıyorum ve öğürmemeye çalışırken aşağı kaymasına izin veriyorum. Kendini orada tutuyor, havamı kesiyor. Boğazımın arkasıyla oynarken sakince bekliyorum; Cade'le buna alışkınım ve üstesinden gelebilirim. Cade'in yatakta biraz rahatsız bir şekilde kıpırdadığını görmek için ona bakıyorum ama hiçbir şey söylemiyor.

Sonunda Greyson biraz çekildi ve nefes almama izin verdi. Birkaç hızlı nefesten sonra tekrar içime girdi. Bunu kaldıracabileceğimi anlayınca saçlarımdan tutuyor ve acımasız itişlerle yüzümü sikiyor. Başımı onun hareketleriyle hareket ettiriyorum, sertçe emerken yanaklarımı oyuyorum ve boğazıma tekrar tekrar kaymasına izin veriyorum. Cade'e bakıyorum ve Greyson boğazımın derinliklerindeyken inliyorum, ona sakso çektiğimde titreşimin Cade'i nasıl çıldırttığını biliyorum.

Cade kaşlarını çatarak bana bakıyor, arkadaşına gösterdiğim özel ilgiden hoşlanmadığı belli. Beni ucuz bir fahişe gibi pazarlamadan önce bunu düşünmeliydi. Eğer bunun, o emrettiği için gözlerim yaşararak başka bir adamın sikine boyun eğdiğim ve acı çektiğim barbarca bir baskınlık gösterisi olacağını düşündüyse, ciddi şekilde yanılıyordu. Gördüğüm kadarıyla ikisi de Greyson'ın sikini ısırp koparmamam için iyi niyetime çok güveniyor. Kafaları yerine kullanmayı sevdikleri hassas küçük et çubukları olan onlar. Dişleri olan benim.

Greyson'ın saçlarımı tutuşu daha da sıklaşıyor ve ağzımın içinde kalınlaştığını hissediyorum. Sonunda boşalıyor ve menisini boğazımdan aşağı değil de ağzımın sığ kısmına fişkirtiyor. Bu da tadına bakabildiğim anlamına geliyor ve nedense onu yutmak için kendimi zor tutuyorum. Böylece iğrenç, ılık sıvı ağzımda dururken ben dizlerimin üzerinde Cade'in bir sonraki emrini bekliyorum.

Greyson kendini pantolonunun içine geri sokuyor, görünüşe göre hizmetten memnun. Greyson yanağımı çimdiklerken, "Harika darbe için teşekkürler, küçük denizaltı," diyor, kaba olmayan bir şekilde. "Cehennemde görüşürüz Ashford." Birkaç ayak sesi, kapanan bir kapı ve şu anda çok nefret ettiğim adamla yalnızım.

Gözlerimi yere dıkmiş, utançtan sinmiş bir haldeyim. Utanmam için hiçbir sebep olmamasına rağmen. Arkadaşının siki gırtlığıma kadar girdiği süre boyunca Cade'le alay etmiş olsam da, ağzım başka bir adamın dölüyle doluyken onunla yüzleşmeyi içime sindiremiyorum.

Cade'in bana doğru geldiğini gösteren tek işaret, dizlerimin yanında yerde beliren ayakkabılarının koyu kahverengi deri uçları. İkimiz de bir an için konuşmuyoruz ve ben hâlâ ona bakmayı reddediyorum. Eğer dikkatimi çekmek istiyorsa, beni zorlaması gerekecek. Ve tam da bunu yapıyor, bir eliyle çenemi yakalıyor ve başımı yukarı kaldırıyor. Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama kendimi onun yoğun bakışlarının büyüleyici derinliklerine kapılmış buluyorum. Eğer enerjim ve ellerimi kullanabilseydim, muhtemelen o güzel gözlerini o güzel yüzünden çekip alırdım.

"Yuttun mu?" diye soruyor, muhtemelen kafamdan geçen küfürleri kusmak yerine ağzımı kapalı tuttuğumu fark ediyor.

Başımı sallıyorum, başka bir adamın ağzıma yaptığı saldırının kalıntılarını tüketip tüketmediğimi sorarkenki ses tonundaki kayıtsızlıktan nefret ediyorum. Lanet olasıca bir saldırı. Greyson'ın döllerini Cade'in tertemiz ayakkabılarına tükürme fikri aklıma geliyor ama anlık tatminin, ceza olarak katlanacağım daha fazla işkenceye degeceğinden şüpheliyim. Bu yüzden ağzım dolu bir şekilde oturup bekliyorum.

Cade nazik bir ses tonuyla "Al," diyor ve cebinden bir mendil çıkarıp tükürmem için bana uzatarak beni şaşırtıyor. İsteksiz bir minnettarlıkla tükürüyorum, ağzımdaki her şeyi dışarı atarken hanımefendi görünümünü önemsemiyorum.

Cade bir centilmenin gizli içgüdüleriyle mendili katlayıp ağzımın kenarını ve çenemi silerek Greyson'ın oral seksinden arta kalan aşağılayıcı salyaları temizliyor. Başından beri böyle bir durumda olmam onun suçu olmasaydı, bu jest nazik görünebilirdi.

Beni biraz temizledikten sonra Cade yüzümü elinin arasına alıyor ve yüz ifademi inceliyor. Gözyaşı lekeli yanaklarım ve rimel sürülmüş gözlerimle kendimi aşağılanmış ve iğrenç hissetmeme rağmen, bana hayranlık ve şehvet dolu bir gelgit dalgasıyla bakıyor. Şehvetine karşılık veren hain amımdaki karıncalanmayı görmezden geliyorum ve öfkeme sarılıyorum. Piç kurusu gidip kendini becerebilir.

"Kızgınsın, Kara." Sesi o kadar sakın ve yatıştırıcı ki, kalbimin içinde yanan nefret korlarını körüklüyor.

"*Kızgın* değilim Caden," diye cevap veriyorum, ismini mümkün olduğunca kinle telaffuz ederek. "*Çileden çıkmış* durumdayım."

"Anlıyorum," diye yanıtıyor Cade, başını belirgin bir şekilde patronluk taslarcasına sallayarak. "Yani kötü muamele gördüğünüzü mü düşünüyorsunuz? Ya da belki

"Domunuz olarak davranışlarımın kınanmayı gerektirdiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Beni başka bir adama ödünç verdin!" Ellerim hala arkamdan bağılıyken öfkemi korumakta zorlanarak bağıyorum. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silip atmak için her şeyimi verirdim. "Beni ona kendi zevkine göre kullanıp ödünç alabileceği bir mal gibi verdin." Sıcak öfke gözyaşlarının gözlerime dolduğunu ve yanaklarımdan aşağı döküldüğünü hissediyorum ve beni daha da zayıf göstermelerinden nefret ediyorum.

"Durumu bu kadar nahoş bulduysan her an güvenli kelimeni kullanabilirdin," diye cevap veriyor Cade, sanki mantıksız bir yürümeye başlayan çocuğu yönetiyormuş gibi sabit bir sesle ve bunun için onu öldürmek istiyorum.

Çünkü o haklı, güvenli kelimemi kullanabilir ve her şeyi daha başlamadan bitirebilirdim. Ama pes edemezdim ve o da bunu bilmeliydi. İsteddiği şeyin saçma ve aşağılayıcı olduğunu fark etmeliydi, her ne kadar sapkın bir fantezisini yerine getirse de. Bu onun hatası, benim değil ve beni suçlu hissettirmesine izin vermeye niyetim yok.

Cade yüzümdeki kararlı ifadeyi okuyor ve kaşlarını çatıyor. "Anlaşmamızın doğası gereği yaptıklarım tamamen haklıydı. İsteseydin durabilirdin."

"Yani bundan zevk mi aldın? Sen durup izlerken beni yüzümün sikilmesi için başka bir adama vermek?"

"Yaptım," diye homurdanıyor Cade, gözleri tahrikle parlıyor. "Son derece."

"Sen hasta bir herifsin Caden Ashford," diye tükürüyorum, kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyor ama başaramıyorum. Cade sadece parmaklarını yanaklarımdan yumuşak etine daha da sokuyor.

"Asla itiraz etmediğim bir gerçek," diye yanıtlıyor Cade, neredeyse öpülecek kadar yakınlaşana kadar başını benimkine doğru indirerek. "Ve bunu asla unutmayacağından emin olmak üzereyim."

Sözlerinde saklı olan tehdit karşısında korkunun keskin dikenlerinin omurgam boyunca dans ettiğini hissediyorum. Beni çoktan bağladı ve güzelce paketlenmiş bir hediye gibi başka bir adama hediye etti. Bu gece benden daha ne isteyebilir ki? Cade'in pantolonunu açmak için uzandığını gördüğümde, kalbim panik içinde kısa bir an durduktan sonra canlanıyor; her şeyi tüketen bir öfke dalgası, doğrudan göğsüme vuran bir adrenalın iğnesi gibi etki ediyor.

"Kendine hizmet vermeyi planlıyor olsan iyi edersin," diye öğüt veriyorum, ses tonum sakatlamaya yönelik bıçaklar kadar keskin. "Çünkü tüm deliklerim öngörülebilir bir gelecek için hizmet vermeyi durdurdu."

"Sanırım o tatlı ağızdan yeterince şey duyduk," diye karşılık veriyor Cade, çıplak, dolgun aletini yüzümün önünde sallayarak. Onun benim aşağılanmam karşısında ihtiyaçla titreştiğini görmek beni daha da öfkeliyor. Eğer onu ağzıma yaklaştırırsa, o lanet şeyi ısırp koparacağım ve yerde kan kaybından ölmesini izleyeceğim.

Cade niyetimi anlamış olmalı çünkü kaşlarını çatarak başımı kaslı kalçalarının arasına itiyor. "Aç," diye emrediyor. "Ve eğer en ufak bir diş sıyrığı hissedersen, Greyson'ı tekrar çağıracağım ve sırayla siklerimizle sahiplenmeden önce kışını bir kemerle etiketleyeceğiz."

Kendime rağmen ürperiyorum. Daha *bunu* bile yapmadık. Onun büyüklüğünde bir şeyin kışına sokulması şu anda zor bir sınır ve bu gece onun ya da başka birinin beni parçalamasına izin vermeye niyetim yok. İsteksizce dişlerimi sıkıyorum ve dudaklarımı sıkı bir çizgide kilitliyorum. Eğer sikişini emilmesini istiyorsa, beni zorlaması gerekecek.

"Aç. Senin. *Siktiğimin*. Ağzını aç," diyor Cade, parmakları her kelimedede derime daha da batıyor.

Başımı sallıyorum, dudaklarımı sıkıca bastırıyorum ve boyun eğmiyorum. Boyun eğmememden bıkmış olacak ki -ki bu akşamın devam eden teması gibi görünüyor- parmaklarını sıkı dişlerimi açmak için kullanıyor. Kendime engel olamayarak, dişlerimin bariyerini aşan müdahaleci parmaklara karşı sertçe ısıyorum.

"*Siktir*," diye inliyor ve kuduz bir köpek tarafından yakalanmış gibi elini ağzımdan çekip alıyor.

Onu o kadar sert ısırdığım için dilimde bakır tadı var. İkimiz de düşünmeden Cade yaralanmamış elini kaldırıyor ve yüzüme bir tokat atıyor. Sert değil, yanağımdaki acıyı zar zor hissedebiliyorum ama bu keskin azarlama eylemi gururumu acı verici bir şekilde incitiriyor. Duygularımı güçlendiren baraj patlıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülürken hıçkırmamak için dudağımı ısırarak kırılıyorum.

"Dur," diye yalvarıyorum, panikle göğsüm kabarıyor.

"Bu durum için uygun kelime bu değil," diye soğuk bir şekilde karşılık veriyor Cade. "Tekrar denemek ister misin?"

Kahretsin, bana . Söyleyemem.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, bunun beni kurtarmayacağını zaten biliyorum. Ne kadar denesem de *Thornfield* kelimesini dudaklarımdan çıkaramıyorum.

Cade sikini ağzıma sokmadan birkaç dakika önce, "Yine yanlış, sevgilim," diye uyarıyor. Boğazımın arkasına doğru ilerlerken, bu ani giriş karşısında boğuluyorum. Kendini orada tutuyor, oksijen için çılgınca mücadele etmeme izin veriyor, sonunda bir saniyeliğine geri nefes almama izin vermeden önce. Çok hızlı bir şekilde tekrar boğazıma saldırıyor, saldırısı hızlı ve acımasız. Boğazımın arkasında, her yutkunuşumda bana kime *ait* olduğumu hatırlatacak morluklar olacak.

Cade her zamankinden daha çabuk boşalıyor, muhtemelen Greyson'la beni izlediğinden beri boşalmak için yanıp tutuştuğu için. İki eliyle saçlarımı kavıyor ve beni kendine doğru çekerek sikiyle boğuyor. Boğazımın arkasında dölünün sıcaklığını hissediyorum, uzunluğu o kadar derine gömülmüş ki onu yutmaktan ve öğürmemeye çalışmaktan başka çarem yok.

"Her damlasını yut," diye emrediyor Cade, taşakları tamamen boşalana kadar ağzımın içinde hareket etmeye devam ederken.

Ağzımdaki dölleri yutarken, az önce aramızda yaşananların tam olarak rızaya dayalı olmadığına dair mide bulandırıcı hisle boğuşuyorum. Ama kendime her ne kadar bunu istemediğimi söylesem de, bu aşağılamayı başlamadan bitirmemiş olmanın suçluluğuyla baş başa kalıyorum. Tek yapmam gereken o kelimeyi söylemekti.

Thornfield.

Bu çok basit bir çıkış, ama Cade'in bana verdiği şeyi alacak kadar güçlü ya da yetenekli olmadığımı kabul etme ve ilan etme fikri doğamın her yönüne aykırı.

Kendi kendimle çatışırken, Cade'in bileklerimin etrafındaki düğümleri çözmeye başladığını fark etmiyorum. İplerin sıkı konumundan kurtulduklarında ellerimden neredeyse acı verici bir kan akışı geçiyor. Sonunda, bu kadar uzun süre gerilmiş olmaktan dolayı ağrıyan kollarımın serbestçe yanlarıma düştüğünü hissediyorum. Hareket etmek için onun onayını beklemeden, hassas bileklerimi ovuyorum, acıdan karıncalanırken ellerime yeniden can gelmesini istiyorum. İpin derime kazınmış derin izi beni garip bir şekilde büyülüyor. Daha hoş koşullarda, kırmızı, çapraz çizgileri tahrik edici bile bulabilirdim.

Birden Cade önümde, dizlerinin üzerine çökerek iç bacaklarımdaki düğümlerle uğraşmaya başlıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan parmakları külotumun kenarının altından kayıyor ve ipi çözerken içime giriyor. Şaşkınlığıma rağmen, durgun bir tempoyla girip çıkarken giriş yerim ihtiyaçtan kayganlaşıyor.

"Islaksın," diyor Cade, parmaklarıyla beni becermeye devam ederken sesi kırılmış cam gibi sert.

Sonunda iki bacağımı da çözmeyi başardığında, külotumun yapışkan hissinden nefret ederek onları kapatıyorum. Sadece ıslak değilim. *Sırılsıklam* oldum. Ama neden? Bana yaptıklarından, beni yapmaya *zorladığı* şeylerden nefret ediyordum. Ama öyle görünüyor ki zihnim isyan etse bile bedenim hâlâ Cade'in emirlerinin kölesi. Bu düşünce, bedenimi saran öfkenin bir kısmını bu kadar zayıf olduğum için kendime yöneltmemen neden oluyor.

Cade ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Bu kadar uzun süre diz çökmüş bir pozisyonda kaldıktan sonra garip bir topallamayla ayağa kalkıyorum. Yardımı için asık suratla minnettarım. Odaya girdiğimizden beri ilk kez göz hizasında elimi tutuyor. Bakışlarının incelemesine dayanamayarak gözlerimi kaçırıyorum. Bu hareket muhtemelen itaatkâr görünmemen neden oluyor, ama aslında hiç de öyle değil.

"İyi misin?" Cade endişeyle soruyor, yüz ifademi değerlendirirken kaşlarını çatıyor. Ona bakan ölü gözlerde ne gördüğünden emin değilim.

Sorusuna başımı sallayarak cevap veriyorum, konuşacak enerjim yok. Ve şu anki ruh halimin bir özetini çıkarma becerimden de tam olarak emin değilim.

"Sözlü cevaplar ver Kara," diye emrediyor Cade, sesi gecenin geri kalanında olduğundan daha yumuşak. Başparmağı alt dudağımı okşuyor ve bu hareketin şefkati şu anda parçalara ayrılmak istememen neden oluyor. Kendimi özel olarak yok edebilmem için onun gitmesine ihtiyacım var.

"Evet efendim," diye fısıldayarak cevap veriyorum, bana inanmasını umarak. Keşke ben de inanabilseydim.

Cade, akşamki olaylardan sonra benimle nasıl başa çıkacağına karar vermekte çelişkili görünüyor. Birlikte olduğu itaatkârların çoğunun başka bir adamın sikini memnuniyetle alıp sonra bir başkası için yalvaracağına şüphe yok. Onun ahlaksızlığına boyun eğmekteki isteksizliğim muhtemelen esrarengiz. Paylaşımın bir ihlal olarak görüleceği düşüncesi muhtemelen aklının ucundan bile geçmemiştir.

"Temizlen," diyor rahatsız edici bir duraksamadan sonra, yüzümün tamamen dağılmış olması gerektiğini hatırlatarak. Ses tonu kaba olmasa da, hesap ödendikten sonra terk edilen bir fahişe gibi hissetmemeye çalışıyorum. "Gidip bize içecek bir şeyler getireyim. Bu kadar yoğun bir seanstan sonra su içmen gerek."

Cade beni bırakmadan önce bileğimin iç kısmını öpüyor, bu geceki diğer tüm hareketleriyle çelişen sevgi dolu bir hareket. Başka bir şey söylemeden çıkıp gidiyor, çıkarken de kapıyı usulca kapatıyor.

Bedenime ve zihnime çok ağır gelen düşünceler ve duygularla baş başa kalıyorum. Yorgunluktan bitap düşmüş gibi hissederek süitin en ucundaki banyoya doğru ilerliyorum.

Temizlen.

Bana yaşattığı onca şeyden sonra söyleyebileceği tek şey buydu. Bir özür beklediğimden değil, ama biraz daha özen göstermesi iyi olurdu. Banyoya ulaştığımda, kapıyı çarparak kapattım ve iyi bir önlem için kilidi çevirdim. Şu anda Cade'le aramda mümkün olduğunca çok engel olmasını istiyorum.

Aynadan olarak kaçınarak, makyaj çekmecesinden diş fırçalarından birini alıyorum ve son bir saatin olaylarını ağzımdan temizlemeye başlıyorum. Bu sıradan iş bana odaklanacak bir şey veriyor ve zihnimin dönmesini engelliyor. Ağzımın her santimini iki kez temizledikten ve iyice çalkaladıktan sonra, leğendeki tükürük kırmızıya boyanıyor. Hafif bir kan tadı alıyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum.

İstemsiz bir ürperti bana hala soğuk mermer zeminde neredeyse çıplak durduğumu hatırlatıyor. Geniş duşakabine girip iki duş başlığını da açıyorum. Suyun ısınmasını beklerken sütyenimi çıkarıyorum ve ıslanmış külotumu ayak bileklerime kadar çekip çıkarıyorum. Duşa girdiğimde buhar odayı doldurmuştu, cayır cayır yanan sıcak su tenimi yakıyordu. Yanık iyi hissettiriyor ve bunun acısından zevk alıyorum, kemiklerime kadar işleyen sıcaklığın altında eridiğimi hissediyorum.

Duyularım uyandığında, bastırmaya çalıştığım utanç, sakatlayıcı bir güçle tutuşuyor. Birdenbire kendi ağırlığımı taşıyamayacakmışım gibi hissederek kaygan duvardan aşağı kayıyorum ve su üzerime vururken yere buruşuk bir yığın halinde düşüyorum. Bu gece yaptığım şeylerden sonra kendimi ucuz bir fahişe gibi hissediyorum ve sonrasında gelen kendinden nefret duygusu boğucu.

Düşün sıcak akıntısının altında yuvarlanırken zaman kavramı tamamen yok olmuş gibi görünüyor. Ses donuklaşıyor, görüş bulanıklaşıyor, duyarsızlaşmış cildime yakıcı su damlacıkları düşüyor. Ve ben unutulmanın huzurunu kollarımı açarak karşılıyorum.

BÖLÜM 6

KARA

I Adımın boğuk bir sesle söylendiğini duyduğumda ve bir yabancıнын ellerinin kollarımda olduğunu, dişlerimi kıracak bir güçle beni sarstığını fark ettiğimde kafam karışıyor.

"Kara!" diye sesleniyor yine o kopuk ses. Gözlerim odaklandığında, düşün ortasında önümde diz çökmüş Cade'in şaşırtıcı görüntüsüyle karşılaşıyorum. Üzerinde hâlâ kıyafetleri var; pantolonunun dizleri fayans zeminin ıslaklığında kararıyor, beyaz gömleği su yağmuru altında ve pahalı deri ayakkabıları sırlıklam. Koyu renk saçları alnına dökülürken çarpıcı ela gözlerine su damlıyor. Bana bakarken tuhaf bir dehşetle dolu gözler.

"İslaksın," diye yorum yapıyorum kayıtsızca. Gereksiz bir gözlem ama yine de bariz olanı belirtmek zorunda hissediyorum.

Cade parmaklarını hayal kırıklığıyla nemli saçlarında gezdirirken "Öyleyim," diye cevap veriyor. Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde gözleri sertleşiyor. "Ne oluyor, Kara?" diye soruyor sıkılmış dişlerinin arasından, parmakları üst kollarıma batıyor. "Bekledim. Aradım. Kapıyı çaldım. Cevap vermedin. Sonunda o kadar endişelendim ki kapının kilidini açmak için anahtarı kullandım."

Öfkesine rağmen, banyoda anahtarı olduğu fikrine deviriyorum. Söz konusu Domlar ve onların lanet olası kontrol sorunları olduğunda banyo mahremiyeti ayrıcalığı bile kutsal değildir. "Endişelenmene gerek yok. Sadece *temizleniyordum*," diye cevap veriyorum, ses tonumdaki acılığı tutamıyorum. Kendimi onun elinden çekmeye çalışıyorum ama parmakları neredeyse acı verecek kadar sıkılıyor

"Ayrılalı neredeyse bir saat oldu Kara," diyor bana. Yüz hatları açıklanamaz bir öfkeyle gölgelenmiş. Neden *bana* kızgın?

Verdiği yanıt beni şaşırttı. Saydığım kadarıyla sadece birkaç dakika geçmiş gibi geliyor. "Şey, sanırım bu akşamki gösterilerden sonra kendimi özellikle pis hissediyordum," diye feveran ediyorum, nefretin zehrinin sesime damlamasına izin vererek.

Cade irkiliyor, gözleri dehşetle dolarken kollarımdaki tutuşu gevşiyor. Suyun şakağındaki tek bir siyah saç kıvrımında toplanması ve her seferinde bir damla burnuna damlaması beni büyülüyor. Gözlerimin önünde soğukkanlılığının küçük parçalara ayrılışını izlemek bir anlık dikkatimi dağıtıyor.

"Bu gece seni sınırlarının ötesine mi ittim?" diye soluk soluğa soruyor, sesi şok ve yıkım karışımı. Güzel, şimdi bütün akşam nasıl hissettiğimi biliyor.

"Bir yabancı tarafından yüzümün sikilmesinin yapılacaklar listemin en başında olduğunu söyleyemem," diye cevap veriyorum ağzımda ekşi bir tatla. "Son sırada bile olmazdı."

"Soruma cevap ver Kara," diyor. Gözlerinin kenarları öfkeyle çevrili, ama orada da açık bir korku titreşimi var.

Nasıl cevap vereceğimi düşünürken dudağımı ısıırıyorum. Çizgiyi aştı mı? *Kahretsin, evet.* Taleplerini karşılayamayacak kadar zayıf olduğumu kabul etmek istiyor muyum? *Sikeyim, hayır.* Nihayetinde, sınırlarımı itiraf etmek bana ne kadar acı verse de dürüstlüğü en iyisi olduğuna karar veriyorum. "Evet, bu gece çizgiyi aştım," diye fısıldıyorum, gözlerinin içine bakamıyorum.

"*Kahretsin, Kara,*" diye inliyor acı içinde, benden uzaklaşıp düşün cam duvarına oturuyor. Keder öfkeye dönüşürken "Siktir!" diye bağırıyor ve kafasını cama vuruyor.

Onun öfkesinden -özellikle bana yönelik olmamasına rağmen- dizlerimi göğsüme çekerek ve göğsüme sıkıca sararak geri çekiliyorum. Cade'in suçluluğunun öfkemi yatıştıracağını sanmıştım ama bu sadece kendimi daha da sefil hissetmeme neden oldu.

"Neden güvenli kelimeni kullanmadın?" diye suçlayıcı bir şekilde soruyor, itiraf ettiğim şeyi sindirmesi birkaç dakika sürdükten sonra. Bana bakarken gözleri öfkeyle parlıyor. Aramızda birkaç metrelik bir mesafe var ama ikimiz de bu mesafeyi kapatmak için bir hamle yapmıyoruz.

"Bilmiyorum," diye geçiştiriyorum, gerçek nedeni söyleyemeyecek kadar utanıyorum. Adam zaten lanet olası gururum hakkında bana yeterince bok veriyor.

"Kara," diye azarlıyor sert bir tonda, gözleri benimkilere dikilmiş ve cevap bekliyor.

"Vazgeçmek istemedim," diye düzeltiyorum, bu konuşmayı yapmaya zorlandığım için kızgınlığımı gizlemek için hiçbir hareket yapmıyorum.

"Yani limitine ulaştığında güvenli kelimeni kullanmanın bir zayıflık işareti olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor, ses tonu nasıl cevap verirsem vereyim sert bir şekilde azarlanacağımı gösteriyor.

"Evet," diye omuz silkerek cevap veriyorum. Çünkü bu doğru.

"Denesen bile daha fazla yanlış yapamazdın," diye karşılık veriyor ve derin sesinde barındırdığı dayanılmaz kibir karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum. "Güvenli sözcükler *özellikle* bu amaç için var. Sınırsız oynamak, en yetenekli katılımcılar için bile çok tehlikeli bir oyundur."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim," diye mırıldanıyorum, ağzımdan çıkan itiraf neredeyse boğulacak gibi oluyor.

Cade'in gözleri yumuşuyor, içindeki öfke soğuyup kor haline geliyor. Tamamen sırlıslıkla olduğu gerçeğini umursamadan bana doğru ilerliyor. Yanıma oturarak beni kollarına çekti. Şefkatli bir temasa aç olduğum için, beni çenesinin altına sıkıştırırken yüzümü göğsüne gömüyorum.

"Aşkım, seninle gurur duymaktan başka bir şey yapamam," diyor bana, sözlerinde samimiyetin kusursuz sıcaklığı var. "Ve zayıflığını kabul eden biri beni hiçbir sınırı olmayan birinden çok daha fazla memnun eder. Güvenli kelimeni kullanmaktan asla korkmamalısın. Bu ilişki ikimizi de tatmin etmek içindir, seni sadece benim ihtiyaçlarımın kölesi yapmak için değil."

Yüzümdeki gözyaşlarını fırçalıyor, beni en ufak bir dokunuşta eriyecek bir şekerden yapılmışım gibi tutarken bu hareketi özenle yapıyor. Cade'in yumuşaklığı önceki davranışlarıyla karşılaştırıldığında sarsıcı, aynı madalyonun iki farklı yüzü gibi. Onun zalim olduğunu hiç düşünmemiştim, ama bu gece onun hâkimiyetinin bir yönünü ortaya çıkardı ki bunu bir daha rahatça keşfedebileceğimden emin değilim.

Beni paylaşıırken ve küçük düşürürken yüzündeki saf memnuniyet ifadesini asla unutmayacağım. Yine de, aynı adam - derinden tanıdığım ve değer verdiğim adam - yanımda oturuyor, sırlıslıkla ve dizlerinin üzerinde, bana zarar vermiş olabileceği için harap olmuş durumda. Dizlerinin üzerindeki adamı affedebilirim ama onun diğer versiyonunu hafızamdan silmek zaman alacak.

"Benden nefret mi ediyorsun?" diye soruyor, yüzü kendi iç çatışmalarının kanıtlarıyla buruşmuş bir halde.

Bu geceki davranışlarının, benim davranışlarımın onu incittiği kadar beni de incittiğinden oldukça eminim ve bu bilgi beni bir kez daha yıkıyor. Beni test etmek istemiş olabilir, ama sınırlarımda olduğumu bilseydi yapabileceğinden çok daha ileri gitmesine izin verdim.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Ama kendimden daha çok nefret ediyorum."

"Yapma," diye emrediyor Cade, çenemi tutup başımı sertçe yukarı kaldırırken sesi sertleşiyor. Gözlerinin içine bakmaktan başka çarem yok ve gözleri öfkeyle dolup taşıyor. "Bunu kendine yapma. Benden istediğin kadar nefret edebilirsin -nefretini çok iyi biliyorum- ama kendini *asla* bu kadar acımasızca yargılama. Bu bir emirdir."

Uzaklaşmaya çalışıyorum, bakışlarının cezalandırıcı sıcaklığı altında rahatsız oluyorum. O emretse bile, suçluluk ve kendimden nefret etme duygularımı bir kenara bırakamıyorum. Direncimi hissedenden Cade parmaklarını tenime daha da sert batırarak dikkatimi tekrar ona vermemi sağlıyor.

"Bana itaatsizlik mi ediyorsun?" diye suçluyor.

"Yapmamaya çalışıyorum." Deniyorum ama özeleştirici aşılması zor bir engel ve kendimi bildim bileli buna karşı mücadele ediyorum.

"Kara Elizabeth Caine, seni cezalandırmama gerek var mı?" diye sorar ve gözlerinde yıkım vaat eden bir ateş vardır.

Azarlanınca irkildim, on sekiz yaşından beri ilk kez tam adımla çağrılmaktan ürktüm. Göbek adımı bildiğini bile bilmiyordum ama sanırım buna şaşırmamalıydım. Onun bilgi edinme yeteneği temelde takipçi düzeyinde ve kayıtlı ismim kamuya açık bir bilgi. Yine de tam adımı onun dudaklarından duymak sarsıcı derecede samimi.

Sorusunu düşünmek için bir an duraksadım. Ben mazoşist değilim, değilim. Cinsel anlamda acı çekmekten *hoşlanmıyorum*. Ama bazen duygusal düzeyde buna *ihtiyacım* oluyor. Acının başa çıkmama yardımcı olabileceğini, duygusal olarak her şey sarpa sardığında kendimi daha kontrollü hissetmeme yardımcı olabileceğini öğrendim. Cade ile olan ilişkim, bu karanlık yanıma daha fazla keşfetmemi sağladı.

Ondan asla ceza istemedim, kendime olan saygım buna izin vermiyor. Ve gerçekten tam bir cezayı hak ettiğimde, onunla dişe diş mücadele ediyorum -Kelimenin tam anlamıyla. Ama incinme ihtiyacı hissettiğimde, kendimi merkeze koymanın bir yolu olarak acıyı deneyimlemek istediğimde, Cade'in bana arzuladığım cezayı vereceğinden emin olmak için böyle davranıyorum. Muhtemelen benim sadece ara sıra yaramazlık yapan biri olduğumu düşünüyor ama ihtiyacımı gururumu incitmeyecek şekilde ifade etmenin tek yolu bu.

Ama Şu anda, onunla savaşmak istemiyorum. Ya da onunla.

"Evet efendim," diye cevap veriyorum usulca, sanki derimi ve kemiklerimi soyup kalbimi ortaya ıkarmışım gibi hissederek. Şu anda yaşadığım savunmasızlık, Cade'in bedenime fiziksel olarak yapabileceği her Şeyden daha acı verici.

"Seni cezalandırmamı mı *istiyorsun*?" Cade dehşetle soruyor, ifadesi neredeyse kızgın. "Az önce sana orada yaptığım Şeyden sonra, canını *daha fazla* yakmamı mı istiyorsun?"

"Evet, lütfen," diye yalvarıyorum, gözlerim fayans zeminde, suyun yavaşça giderden aşağı süzülmesini izlerken sesim ancak fısıltı halinde çıkıyor.

Gözleri gözlerimi arıyor ve orada bulduğu kırılmışlıkla ilgili bir Şey kendi ela gözlerinin yumuşamasına, içindeki öfkenin azalmasına neden oluyor. "Tamam," diye cevap veriyor sonunda, sesi sakın ve yatıştırıcı. Pantolonunun sırlıslık olmuş malzemesine vuruyor, ses kapalı alanda yankılanıyor. "Dizimin stne."

Hemen itaat ediyorum, ona doğru srnyorum ve çıplak bedenimi kalçalarının üzerine yatırıyorum. Kısmen baş aşağı pozisyonda ağzımdan ve burnumdan sular akarken boğulmamaya çalışıyorum. Cade yüzümdeki ıslak saçları taramak için uzanıyor; bunu yaparken beni görmek istiyor. Tepkimi izlemek istiyor. Ellerini ıplak kıımda hissediyorum, ıslak tenimin üzerinde yumuşak daireler çiziyor. Rahatlatıcı bir his ama bunun sadece fırtına öncesi sessizlik olduğunu biliyorum.

Çok kısa bir süre içinde elini çekip kııma sertçe vurduğunu hissediyorum. Tokadın acısı çok keskin, tenimin ıslaklığıyla daha da artıyor. Nefes almaya fırsat bulamadan, Cade beni tekrar tokatlıyor, avucunun sert *atırtısı* yüksek sesle çınlıyor. Her iki yanağıma birer tokat daha atıyor ve tenim şimdiden yanmaya başlıyor; yağmur gibi yağan suyun sıcaklığı, kıımın cezalandırılmış etiyle buluştuğunda yakıcı bir hal alıyor. Bana kolay davranmıyor; bunlar şakacı tokatlar değil - sert ve titizler. Sanırım bunu benim suçluluk duygumu hafifletmek için yaptığı kadar, kendi yaralı duygularını da yatıştırmak için yapıyor. İkimizi de dengeye getirecekse kıımı feda etmekten mutluluk duyarım.

Yavaş yavaş, Cade'in tokatlarının sıcak acısı daha tatlı bir Şeye dönüşüyor - sıcak, baş döndürücü bir tür yüksek tüm vücuduma yayılıyor ve beni bir battaniye zevkiyle kuşatıyor. Bana şaplak atmaya devam ederken, Cade'in diğer eli belimden aşağı kayıyor ve kalçalarımın arasına giriyor. İçgüdüsel olarak bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum, amımı ıslatan tek ıslaklığın su olmadığını keşfedeceğini biliyorum. Tek kelime etmeden, Cade'in

Parmakları girişime sokuluyor, uyarılmamla birlikte sorunsuzca içeri kayıyor. Elinin etrafında kenetlendiğimde inliyor, ondan daha fazlası için çaresizim.

"Yaramaz kızım cezasından zevk alıyor mu?" diye soruyor kıcıma şaplak atmaya ve aynı anda amımı parmaklamaya devam ederken. Zevk ve acının sarhoş edici karışımı beni ihtiyaçtan çıldırtıyor.

"Evet efendim," diye itiraf ediyorum, sesim soluksuz ve boğuk. Bu noktada, gecenin önceki olaylarından duyduğum utanç ve öfke tamamen unutuldu.

"Böyle boşalmak ister misin, pis kız? Ben senin yaramaz kıcına şaplak atarken parmaklarımı ıslatmak ister misin?"

"Evet, lütfen," diye yalvarıyorum, zaten serbest kalmak için çaresizim.

"Klitorisine dokun," diye emrediyor Cade. "Bana buna ne kadar ihtiyacın olduğunu göster."

İtaat etmekten çok mutluyum, kalçalarımı hafifçe kaldırıyorum ve elimi klitorisimi çevrelemek için ağrıyan uyluklarımın altından aşağı kaydırıyorum. Zaten çok yakınım, orgazmım parmaklarımın her darbesiyle artıyor. Küçük bir itmeye uçurumdan aşağı yuvarlanacağım.

"Daha sert, lütfen," diye yalvarıyorum, beni coşkuya sürükleyen o olmasını istiyorum.

Kabul etmekten mutlu olan Cade, kıcımdaki hızını artırırken, yanaklarıma hızla şaplak atarak üç parmağını içime sokuyor. İçimdeki sıcaklık gittikçe yükselip patlamakla tehdit ederken bile tenim yanıyormuş gibi hissediyor. Ve patlıyorum - duş camını sarsacak kadar yüksek bir çığlıkla zevk parçalarına ayrılıyorum. Cade'in parmakları içime girip çıkmaya devam ediyor, ama diğer eli kıcımdan ayrılıp karnıma dolanıyor ve ben mutluluk içinde kıvrılırken beni vücuduna yaklaştırıyor. Sonunda orgazm coşkusunun puslu bulutundan çıktığımda ağladığımı fark ediyorum, ama tüm üzüntü eriyip gitmiş, yerini saf, ezici bir doyumluğa bırakmış.

Ben sakinleşirken o beni tutmaya devam ediyor, parmakları hâlâ içimde, sanki tam da ait oldukları yer orasıymış gibi. "Daha iyi misin, aşkım?" İçimdeki karanlığın ne zaman dağıldığını anlayacak kadar beni iyi anlıyor. Ona hiç söylememiş olsam da bazen onun şefkatli bağlılığına olduğu kadar yıkıcılığına da ihtiyaç duyduğumu seziyordur.

"Evet efendim," diye mırıldanıyorum pantolonunun sıırılsıklam olmuş malzemesine karşı, başım hâlâ kalçalarına gömülü.

Ve bir kez daha, Caden Ashford tüm kırık parçalarımı aldı ve onları ateşle yeniden dövdü.

BÖLÜM 7

KARA

L Cehennem'e yaptığımız son yolculuktan beri cennet gibiydi. Nedense çarpık ilişkimiz, ayın solgun ışığı altında çiçek açan gece gölgeleri gibi, karanlığın içinde sürüklendiğinde geliyor gibi görünüyor. Ve

Greyson'la geçirdiğimiz o akşam bir kâbus gibi başlamış olsa da, Cade ve beni hiç olmadığımız kadar yakınlaştırdı. Aramızdaki bağ hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Ne yazık ki, kader mevcut durumumuzun huzurundan memnun değil gibi görüldüğü için, bu bağ test edilmek üzere.

Kalbimin itiraf etmek istediğimden çok daha fazlasını elinde tutan güzel piç kurusuna bakarken hem sevinçli hem de dehşet içindeyim. Şu anda cebimde ağırlığını hissettiren mektup yüzünden sevinçliyim. Bu habere vereceği tepki yüzünden dehşet içindeyim. Korkum neredeyse ona sormama engel olacak kadar büyük. Ama damarlarımda dolaşan saf heyecan kıvılcımları en azından denememi talep ediyor.

Dudağımı ısıyorum, kirpiklerimin ağır örtüsünden Cade'e kaçamak bakışlar atıyorum. İlişkimiz benim onun tutsağı olmamla başladı ve bunca zaman geçmesine rağmen beni hâlâ bırakmayı başaramadı. Son altı ayda bana tanınandan daha fazla özgürlük talebime nasıl tepki verecek? Gitmeme izin verecek mi? Yoksa saklandığım yeri gerçek bir zindana mı dönüştürecek? Bu sahiplenici piçi çok iyi tanıdığım için paramı ikincisine yatırıyorum.

"Güzel gözlerinin kafatasımda bir delik açmasının bir nedeni var mı?" Cade, ahududu reçeline bulanmış çöreğine bir topak krema eklerken soruyor.

"Hayır," diye çok hızlı cevap veriyorum, reçel eklemeyen önce kendi çöreğine kaymak sürmekle meşgulüm. Yerel İngiliz diktatörün bana söylediği gibi, bir *kâfir* gibi. Dürüst olmak gerekirse, Bayan Hughes çörekleri nasıl hazırlarsanız hazırlayın mükemmeldir. Ya da hangi sırayla.

"Kara," diye sesleniyor Cade, tüm sırlarımı oracıkta dökmemi isteyen büyüleyici bakışlarıyla bana bakarak. Ve ne kadar denesem de, o büyüleyici yeşil ve altın rengi havuzların gücüne karşı koyamıyorum.

"Tamam, kızma," diye uyarıyorum, yaklaşan isteğimin sinirlerini yatıştırmak için dudağımı ısııyorum.

Cade kaşlarını çatarak, "*Bu* cümleyi kurmuş olman bile öfke duygularımı harekete geçirdi," diye cevap veriyor.

"Lütfen şaka yapmayın. Bu çok önemli."

"Şaka yaptığımı kim söyledi?" diye cevap veriyor, ağzına bir parça çörek atarak. "Sadece hak etmek üzere olduğundan emin olduğum şaplakları atmak için hazırlanıyorum."

"Cade! Seni her kızdırdığımda bana şaplak atamazsın."

Cade çöreğinden bir ısırık daha almadan önce, "Kıçın bu değerlendirmeye katılmıyor," diye karşılık veriyor. Alt dudağında kalan küçük kırmızı reçel lekesi beni büyülüyor. Onu yalamak için can atıyorum ama ben yapamadan başparmağını ağzında gezdiriyor ve sonra yavaşça emerek temizliyor.

Ağzımdaki hamur işinde biraz boğuluyorum. Tanrım, adam seksin vücut bulmuş hali.

Ateşim yükseldikçe kalçalarım sıkılıyor ve sağduyuya beni zamansız şehvet sersemliğinden uyandırması için yalvarıyorum. "*Caden*," diye azarlıyorum en sert kütüphaneci sesimle. İtiraf etmeliyim ki, bu konuda hiç tecrübem yok.

"Kara, sadece devam et ve bana söyle."

"Peki," diye cevap veriyorum, sesim istediğimden biraz daha öfkeli çıkıyor. Caden Ashford'un beni tamamen çözmek için tüm doğru ipleri çekme konusundaki doğuştan gelen yeteneği karşısında soğukkanlılığımı korumayı başardığımı hiç sanmıyorum. "Ama tetikteki mutlu ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Cade ellerini kaldırıyor ve parmaklarını birbirine geçirerek kucağına koyuyor. "Seğiren avuç içlerim sen bitirene kadar saklı kalacak, söz veriyorum."

Ona ihtiyatla bakarak boğazımı temizledim ve hemen konuya girdim. "Yakın zamanda klasik edebiyattaki cinsel sapkınlık temalarını araştıran bir dergi yayınladım. Tuhaf klasikler de diyebilirsiniz." Cade kaşlarını kaldırıp

İlgimi çekti ama sözümü kesmeden devam etmeme izin verdi. "Bu sadece edebiyatta cinsel sapkınlığın yeni keşfedilmiş bir olgu olmadığı, aksine yüzyıllar boyunca akademide istikrarlı bir şekilde var olduğu gerçeğine ışık tutan eğlenceli bir araştırmaydı."

Cade gülüyor, sıcak sesi içimi tereyağı gibi eritiyor. "Görünüşe göre sizi tamamen bozmuşum, Dr. Caine."

Kazandığım unvanı her kullandığında midem bulanıyor. Bu da tüm tanışıklığımız boyunca toplam beş kez oldu. "Aslında bana bu fikri veren Bay Rochester'ın sapık olduğu hakkındaki yorumunuzdu. Görünüşe göre, cinsel sapkınlık merceğinden yorumlanabilecek sayısız metin var."

Cade sandalyesinde arkasına yaslanır, yüzünde kendini beğenmişlik ve gurur karışımı bir ifade vardır. "Neden kızacağımı düşündün bilmiyorum. Aslında senin yaramaz akademik çabanla oldukça gurur duyuyorum."

Sinirlerim beni çıldırtmakla tehdit ederken, "Hoşunuza gitmeyecek kısma henüz gelmedim," diye uyarıyorum. "Benden tam bir akademik yıl boyunca finanse edilen ve desteklenen bir araştırma yapmam ve bulgularımı bir sonraki güz dönemi için Cinsiyet ve Toplumsal Cinsiyet Edebiyatı Çalışmaları altında bir ders müfredatı için uygulamam istendi."

"Bu harika bir haber Kara. Kendini onurlandırılmış hissetmelisin ve eğer kabul etmek istiyorsan benim tam desteğime sahipsin. Bunun üniversitede daha fazla zaman geçireceğin anlamına geldiğini biliyorum ama akademik camianın iyiliği için fedakârlık yapmaya hazırım. Yeter ki her gece küçük, pis kütüphanecimi becermeye devam edeyim."

Kaşlarım suçluluğun ağırlığıyla çatılıyor. Beklediğimden çok daha uyumlu ve destekleyici davranıyor, bu da bir sonraki kısmı itiraf etmeyi daha da zorlaştırıyor. "Mesele şu ki, teklif Chicago'da değil. New York'ta üst düzey bir üniversitede."

"Anlıyorum," diye cevaplıyor Cade, pozisyonu kabul etmemin kişisel sonuçlarını düşünürken yüz ifadesi kararıyor. "Pekâlâ, masanın eğil. Kesinlikle bir dayağı hak ediyorsun."

"Cade!" Ciddi olup olmadığından tam olarak emin olamadan bu saçmalık karşısında ciyaklıyorum.

Cade ile bu tür şeyleri asla bilemezsin.

"Şaka yapıyorum. Kısmen," diye ekliyor bana doğru sivri bir bakış atarak. "Peki, bu yapmak istediğin bir şey mi?"

Sorusunu düşünerek durakladım. Şüphesiz, bunu yapmak istiyorum. Ama bu durumda ikimizin nerede duracağından emin değilim. "Sanırım bu bir

harika bir fırsattı. İlk yayınım ancak yüzeyi çizdi. Edebiyat alanında yeni keşifler yapmak için bir şans olacaktı, bu yüzden elbette her dakikasını çok sevecektim."

Cade bir an düşündükten sonra, "O zaman bence yapmalısın," diye cevap veriyor, ses tonu meselenin çoktan halledildiğini gösteriyor.

"Gerçekten mi?" En ufak bir onayını kazanmak için bile savaşıp ve yalvarmam gerekeceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, özgürce veriyor.

"Elbette, eğer bu seni mutlu edecekse." Gözlerinde, bencilce kararımın onu kendi mutluluğundan nasıl mahrum bırakacağını çok iyi anlamamı sağlayan kalıcı bir hüznün var.

"Vay canına, gitmeme gerçekten izin vereceğini hiç ," diye şaşkınlıkla cevap veriyorum, onu terk etmeye cüret ettiğim için beni cezalandırmaya ya da hapse atmaya çalışmadığı için hala gerçekten şok olmuş durumdayım. Asla yapacağından değil ama hayal gücüm, işleri ilginç kılmak için ara sıra onu kötülemekten hoşlanıyor.

"Artık benim tutsağım değilsin Kara," diye cevap veriyor Cade, elini kalçama doğru kaydırırken sesi samimiyetle derinleşiyor. "O ilk eşitsizlik rollerinden çok yol kat ettiğimizi düşünmek istiyorum. Ama," eli üst baldırımı sıkıyor, "her hafta sonunun her dakikasını, beni amını sikmeden günlere katlanmaya zorlamanın bedelini ödemeni sağlamak için harcamayacağımı sanma. Bu arada delirebilirim."

"Ellerinizin çok becerikli olduğunu biliyorum, bu yüzden bence gayet iyi idare edeceksiniz."

"Hmm, belki de sana şimdi ödeme yaptırmalıyım," diye homurdanıyor Cade, eli kalçalarımın arasından kayıyor ve amıma ulaşana kadar yukarı çıkıyor.

"Aklında ne var?" Başımı arkaya atıp gözlerimi kapattığımda parmaklarının orta yerime dokunduğunu ve külotumu kenara çektiğini hissediyorum. İki parmağını içime soktuğunda yüksek sesle inliyorum; zaten sıırılsıklam olduğum için kolayca giriyorlar. Bacaklarımı iyice açarak ona istediği tüm erişimi sağlıyorum.

", değil mi?" diye soruyor, benim ahlaksız hevesime hafifçe .

"Beklediğim tepki bu değildi," diye itiraf ediyorum, dokunuşuna odaklanırken gözlerim hâlâ kapalı.

"Peki tam olarak ne bekliyordun, aşkım?" Parmaklarını içime sokmaya devam ederken gülümsediğini sesinden anlayabiliyorum.

"Beni saklandığım yere sürükleyeceğini düşünmüştüm." Üçüncü bir parmak eklerken inliyorum. "Belki beni tekrar tutsağınız mışım gibi zincire vurursunuz." Nefesim kesildi.

parmaklarını içimde döndürüp yayıyor. "Muhtemelen güvenilir bastonunu çıkarır ve beni terk etme fikrini yenmeye çalışırsın."

"Mmm, hepsi bu gecenin ilerleyen saatleri için mükemmel fikirler, ama şimdilik ayağa kalk." Parmaklarını içimden çekiyor ve ben hemen kendimi boşlukta hissediyorum.

İtaatkâr bir şekilde sandalyemi itiyorum ve ayağa kalkıyorum. Cade bir anda arkamda, vücudunun sert hatları benimkine yaslanmış, ereksiyonunun sertliği sabırsızca kıcıma doğru ilerliyor. Boynumun arkasını sıkıca kavıyor ve beni masanın üzerine itiyor, yanağım sert bir şekilde pürüzsüz, ahşap yüzeye inerken yüzüm neredeyse sıkışmayı kaçırıyor. Cade elbisemi çıkarmakla uğraşmıyor, açık mavi elbisemin alt kısmını kalçalarımın üzerinden kabaca çevirmeyi ve külotumu iki hızlı hareketle ayak bileklerime kadar yırtmayı seçiyor. Düşünecek ya da nefes alacak bir an bile bulamadan içime giriyor, kalçaları her hamlesinde benimkileri masanın keskin kenarına doğru itiyor. Kavrışı morartıcı ve hızı cezalandırıcı ve zevk ve acının lezzetli karışımından lanet masanın üzerine gelmek üzereyim.

Kıcıma inen sert bir tokat, beni salıverilmeye çok yakın olduğum o sınırdan uzaklaştırıyor. "Henüz gelme," diye emrediyor Cade, boyun eğmeyi talep etmek için kullandığı o baskın sesiyle. "Acı çekmeni istiyorum." *İt.* "Rahminde sikimin izini taşımanı istiyorum." *İt.* "Bu amcığı nasıl sertleştirdiğimi ve benim yaptığımı hatırlamadan yürüyebilmeni, oturabilmeni veya hareket edebilmeni istemiyorum." *İt.*

"Lütfen, Cade," diye inliyorum, bedenim boşalma ihtiyacıyla titriyor.

"Lütfen, *ne?*" diye soruyor sert bir ısırıkla.

"Lütfen amınızı boşaltın, efendim."

"*Tanrım,*" diye homurdanıyor, sesi neredeyse hayvani bir nitelik taşıyor. "Sikime gel," diye emrediyor ve bana öyle şiddetli ve hızlı bir şekilde çarpıyor ki masadaki bardaklar şangırdıyor. Bir fincan kahve devrildi, ama onunla uğraşmıyor, koyu sıvının masaya sızmasına izin veriyor. Bayan Hughes daha sonra bunu gördüğünde onu öldürebilir.

Cade, açık emrine itaat etmediğimi fark edince kıcıma tekrar tokatlıyor. "Dedim ki," Cade saçlarımı kavıyor ve ona bakmam için başımı rahatsız edici bir açıyla yukarı kaldırmaya zorluyor, "*sikimin üstüne gel.*" Sanki komutları doğrudan amıma gidiyormuş gibi, boşalıyorum. *Sertçe.* "İşte benim iyi kızım," diye övüyor beni dölleriyile doldurmadan önce içime iki kez daha sokarken.

İçimde kalıyor, siki hala sert ve ağrıyan ve neredeyse kesinlikle zedelenmiş iç duvarlarıma karşı titreşiyor. Saçlarımdaki sert elleri nazik, okşayıcı okşamalara dönüşüyor. Boynuma bir öpücük kondurmak için üzerime eğildiğinde yanağındaki sert kirli sakalı hissediyorum. "Yeni işiniz için tebrikler, Dr. Caine."

BÖLÜM 8

CADEN

T Bu çok saçma. Arabayı hemen şimdi geri çevirmeli ve Kara'yı onun için özel olarak yaptırdığım metal kafesle tanıştırmalıyım - bir noktada ihtiyacım olması ihtimaline karşı.

Bunu kabul ettiğime inanamıyorum. Kara'nın yanına almaya karar verdiği her şey kiralık arabanın arka koltuğundaki iki büyük bavula tıkıştırılmış halde JFK havaalanından yola çıkıyoruz. Okul tatilleri ve Chicago'da beni ziyaret etmesini talep ettiğim hafta sonları hariç sekiz ay boyunca yok olacak. Yaşam düzenlemeleri konusunda bana söz hakkı vermeyi reddetti ve kendi dairesini seçip parasını ödedi. Minimal ve özel bir şey değil ama mobilyalı ve şehrin iyi bir yerinde. Ve ona gizlice göz kulak olması için tuttuğum eski bir özel kuvvetler ajanının hemen bitişiğinde. Kulağa onu gözetliyormuşum gibi geliyor ve yaptığım şey de tam olarak bu.

Kara'nın kanına girmek isteyen bir psikopat var ve ben onun malikanenin güvenliğinden ayrılmasına izin veriyorum. Bir yere kadar izin vermeliyim.

"Fikrini değiştirmeni sağlama şansım var mı?" Diğer elim direksiyonda dururken, elim dizinden uyluğuna doğru kayarak soruyorum.

"Caden Ashford, sakın buna cüret etme," diye öfkeyle bağırıyor ve elimi tokatlayarak ondan uzaklaştırıyor. "Söz vermiştin."

Hırlayarak elimi tekrar kalçasına vuruyorum ve parmaklarımı derisini morartacak kadar derine batırıyorum. İnliyor, ama beni bırakacak kadar akıllı.

Elim bu sefer tam koyduğum yerde.

"Lütfen, Cade," diye yalvarıyor, farklı bir yaklaşım deniyor. Benim üzerimde arsız bir tavır takınmaktan çok daha işe yaradığını bildiği bir yaklaşım. "Gitmeme izin vermek zorundasın. Artık geri adım atmak için çok geç."

Derin bir iç çektim. "Evet, sanırım öyle."

Bu onu hemen neşelendiriyor. "Yani kalmama izin verecek misin?" diye soruyor heyecanla.

Gerçi neden benden *uzaklaşmak* için bu kadar hevesli, bilmiyorum. İhtiyaçlarımı ve arkadaşlığımı önemsememesinden dolayı yaralanmış olmam gerektiğini hissediyorum. Aslında, öyle olduğuma karar verdim. "Dom'undan ayrılmak için sabırsızlanıyorsun, değil mi aşkım?" Acıyla karşılık veriyorum.

Dudağını ısırtıyor, kaşları sıkıntıyla çatılıyor. "Özür dilerim efendim. Öyle demek istememiştim. Elbette sizi özleyeceğim." Bana hüzünlü gözlerle bakıyor ve ben onun samimi olduğunu görebiliyorum.

"Evet, bundan emin olacağım." Bu sözler bir vaatten çok bir tehdide benziyor. "Belki de benimle olmadığın sürece gelmene izin vermem. O zaman beni zorladığın ayrılığın acısını gerçekten hissedersin."

Önerimin ciddiyeti karşısında bocalıyor, ama her zamanki vahşiliğiyle karşılık vermiyor. "Eğer bu sizi memnun edecekse, efendim, denemeye hazırım." Ellerine bakıyor, gözleri benimkilerle buluşmuyor.

"Peki kuralları çiğnersen ne olur?" Elim kalçasından yukarı, çıplak amına doğru ilerlerken sesim alçak ve sert çıkıyor. Çıplak olduğunu biliyorum çünkü uçakta sıkılmış ve külotunu çıkarmıştım.

"Sanırım," diye inliyor parmak eklemlerim ıslak merkezini okşarken, "beni cezalandırabilirsin."

Bacaklarını daha geniş açarak beni bacaklarının arasında karşılıyor. Orta parmağımı içine sokarak onu memnun etmeye fazlasıyla istekliyim. İzinsiz giriş karşısında sırtı kavislendi. "Gerçekten mi?" Onu uzun ve derin darbelerle becererek karşılık veriyorum. Bir parmağımı daha içine soktuğumda inliyor. "Peki sen New York'tayken seni tam olarak nasıl cezalandırmam gerekiyor?" Parmaklarımı kısıpıyorum ve etrafımda kenetlendiğini hissediyorum.

"Emin değilim..." Gözleri çırpınarak kapandı.

"Gözlerini benden ayırma aşkım," diye emrediyorum yumuşak bir ses tonuyla. Sıcak kahverengi gözleri bana dönüyor, ağır ve şehvet dolu. "Bu yaramaz amcığa bensiz dokunduğun için seni nasıl cezalandırabileceğim konusunda bana bir fikir ver."

Elimin hareketiyle kalçaları dönerken dudaklarını yalıyor. Gözlerinin tekrar kapanmaya başladığını görebiliyorum ama onları tekrar açmaya zorluyor. "Yapabilirsin," diye boğazını temizliyor, ağzı tahrikten sulanıyor, "yaptığım hataların çetelesini tutabilirsin. Cuma günü beni Pandemonium'a götür ve özel odanda ödememi sağla."

Onaylayarak homurdanıyorum, üç parmağımı içine sokabilmek için elimi çeviriyorum. Şimdiden deri koltuğun her yerine damlatıyor. Bu noktada, kiralama şirketine kesinlikle bir temizlik ücreti borçlu olacağız.

"Bu fikri sevdim," diye kabul ediyorum. Cezalardan ve Pandemonium'daki özel odamda ona yapabileceğim şeylerden bahsettikçe sikim sertleşmeye başladı bile. Aralarından seçim yapabileceğim o kadar çok eğlenceli oyuncak var ki, daha hiçbirine alışma fırsatımız bile olmadı. "Her Cuma seni Pandemonium'a götürebilir miyim?"

Üç parmağımı ıslak amının derinliklerine sokarken, "Evet," diye yarı çığlık atıyor. "Her Cuma."

"Peki ya Cuma gününe kadar beklemek istemiyorsam? Ya bana itaatsizlik ettiğin anda acı çekmeni istiyorsam?"

Duraksıyor, sorumu düşünürken dudağını sertçe ısıyor. "Bana... nasıl yapılacağını gösterebilirsin."

"Neyi nasıl yapacağını göstereyim mi?" Cevabındaki belirsizliği takdir etmeyerek soruyorum.

Yanaklarında sıcaklık çiçekleri açıyor. "Senin için kendimi nasıl cezalandıracağımı bana gösterebilirsin," diye fısıldıyor, sesi o kadar kısık ki zar zor duyabiliyorum.

Elimi direksiyonda tutmak zorunda kalmamayı dileyerek inliyorum, böylece sikimi yumruklayabiliyorum. "Benim için kendine zarar verir misin aşkım?"

"Evet, efendim." Başını kayıtsızca sallıyor, şehvetten uçuyor. "Eğer bana sorsaydın için."

"Sana söylesem bu meme uçlarını sertçe misin?" Soruyorum, ıslak Parmaklar amcığından çıkıp kaburgalarından göğüslerine doğru kayıyordu. "Evet, efendim."

"Şimdi yap," diye emrediyorum. "Benim iyi kızım ol ve bana ne kadar acıtabileceğini göster."

"Şimdi mi?" diye soruyor, farkındalığı arttıkça aniden telaşlanıyor. "Arabadayız."

Elimi çıplak amına sertçe vuruyorum, itaat etmesi için bir uyarı. "Son yirmi yıldır hiç şikâyet etmeden elimi amına sokuyorsun."

arabadayken birkaç dakika." Amına tekrar şaplak attım. "Yani gerçekten umurumda değil. Sana söyleneni yap."

Gözlerini devirerek parmaklarını meme uçlarına götürüyor ve elbisesinin kumaşı üzerinden hafifçe çimdikliyor. Ona ters ters bakıyorum. Zar zor deniyor ve o da bunun farkında. Beceriksiz bir oyuncunun dramıyla iç çekerek meme uçlarını kavırıyor ve düzgünce büküyor.

"Daha iyi," diye takdir ediyorum. Dikkatimi yoldaki trafik ve kızımın göğüslerinin üzerindeki elleri arasında bölmek zor bir iş. "Üstünü aşağı çek."

"Cade," diye . Yüzü Dr. Caine'in mükemmel bir resmi. onaylamıyorum. Döllerimle kaplansa harika görünürdü.

"Bu senin emirlere uyma yeteneğin için iyi bir tavsiye değil, Kara. Sana sekiz ay boyunca tek başına güvenebileceğimden bile emin değilim." Ona, Pazartesi sabahı yeni işine gidebilmesinin bu arabada itaat etmesine bağlı olduğunu ima eden bilmiş bir bakış attım. Daha yeni apartmanına adım atmadan ikimizin de eve dönüş biletlerini ayırtmak çok kolay olurdu.

Sanki ondan iğrenç bir vahşet işlemesini istemişim gibi inleyen Kara, leylak rengi elbisesinin korsajını ve sütyenini yırtıp çıplak meme uçlarını sıkıyor.

"Güzel," diye mırıldandım takdirle. "Şimdi, oraya varana kadar bunu yapmaya devam et."

BÖLÜM 9

KARA

M Sonunda apartmana vardığımızda meme uçlarım çiğdi. Yarın sabah ayrılırken yaralanan tek şeyin kalbim olmadığından emin Cade'e bırakın. Bilmek

Gece bitmeden bir sürü yaram olacak. Bu fikir beni olması gerektiği kadar üzmüyor.

Chicago'dan yanımda getirdiğim küçük giysi, kitap ve banyo malzemeleri koleksiyonunu yerleştirdikten sonra Cade ile alışverişe çıktık. Bana çöp torbası, bulaşık deterjanı, kağıt havlu alıyor - Bayan Hughes'un ona bir liste verdiğinden eminim çünkü Lord Ashford'un bulaşık makinesi tableti gibi şeyleri bilmesine imkan yok. Bana dağlar kadar yiyecek alıyor, dolduruyor ve kilerimi çok fazla tuz ve sirke "cipsi" ile dolduruyor çünkü onları sevdiğimi biliyor. Bu, onun baskın tarafının daha önce hiç deneyimlemediğim tatlı ve babacan bir yönü oldu, o yokken bile benimle ilgilenildiğinden emin oluyor.

Dürüst olmak gerekirse, kendimi yeni bir şehirde işe başlamak üzere olan bir profesyonelden çok, ilk sömestr için üniversiteye bırakılan bir çocuk gibi hissediyorum. Bu ilk yılı hiç yaşayamadım - ebeveynler yerleşmenize yardımcı oluyor ve yeterli yiyeceğiniz ve çamaşır deterjanınız olup olmadığı konusunda telaşlanıyorlar. Annem ve babam üniversiteye başlamadan önceki yaz öldüler. Bir yıl önce benimle birlikte kampüsü gezmişlerdi ve hepimiz eve ne kadar yakın olacağımızı çok sevmiştik. Sonunda, eve dönecek bir ailem olmadan yalnız kaldım.

Kaza sırasında 18 yaşındaydım. Kız kardeşim Harper sadece yedi yaşındaydı. Yasal olarak, onun vasisi olabilirdim, ama bu çok şey istemek demektir.

anne ve babasını yeni kaybetmiş 18 yaşında bir çocuğun. Kendimi hala çocuk gibi hissederken bir çocuk yetiştirme görevine kendimi hazır hissetmiyordum. Sırf üniversiteye gidebilmek ve onsuz bir hayat sürebilmek için kız kardeşimi terk etmişim gibi hissetmenin suçluluğunu aşmam uzun zaman aldı. Bazı günler, Harper'la olması gerektiği kadar yakın olmadığımı bildiğim için, suçluluk duygusu hala kalbimin arkasında karanlık bir gölge gibi duruyor.

Neyse ki Kaliforniya'daki teyzem ve amcamın çocuğu yoktu ve onu seve seve aldılar. Beni de alırlardı ama ben ailemin başvurmama yardım ettiği üniversiteye gitmeye kararlıydım. Chicago'da kalmak, gitmiş olsalar bile onlara daha yakın hissetmemi sağladı. Ve bu benim için her şeyden daha önemliydi.

Yeterince olmasa da Harper'ı yılda bir ya da iki kez görebiliyorum. Ben mezun olduktan sonra yazları gelip benimle geçiriyordu ama liseye başladığında arkadaşlarından bu kadar uzun süre ayrı kalmak istemedi. Okulda çok başarılı, çok zeki ve beni gururlandırdığı kadar ailemizi de gururlandırır. Bu yıl sınıfının en iyisi olarak mezun olacak. Cade'i mezuniyete davet etmeyi düşünüyordum ama ailemi Dom/erkek arkadaşım ile tanıştırmaya hazır olup olmadığımı emin değilim. İlişkimizi on yedi yaşındaki kız kardeşime anlatmayı hayal bile edemiyorum - muhtemelen Cade'in kontrolünden ve disiplininin benim kadar zevk aldığım için beni mahkum ettirmeye çalışırdı.

Her yerdeki feministler için bir hayal kırıklığı olduğuma eminim.

Daireyle birlikte gelen mobilyalara bakarken kafamda aile ve gelecekle ilgili düşünceler dönüp duruyor. Hepsi çok standart, nötr ve beyaz mobilyalar. Beyaz duvarlar ve bej halılar. Cade'in malikânedeki canlı ve gösterişli dekoruna hiç benzemiyor. Benim vintage, feminen tarzıma da hiç benzemiyor. Ama gece geç saatlere kadar araştırma yapmak için mükemmel bir masa ve yanında bir kitaplık var - üniversiteye ne kadar yakın olduğu için kompleksin geçici öğretmenlere hitap ettiğini söyleyebilirsiniz

-Ve oturma odasının penceresinden güzel bir park manzarası. Cade, hava müsait olduğu sürece her gün parkta otuz dakikalık bir yürüyüş yapacağıma dair bana söz verirdi bile.

Memnuniyetle iç çekiyorum, yerleşmiş olmanın verdiği his beni mutlu ediyor. Daire biraz evim gibi hissettirmeye başlıyor. Ashford Malikanesi değil ama rahat ve sadece benim için mükemmel bir yer. Kalbimde büyüyen ve bana en çok ev gibi hissettiren gerçeği hatırlatan sızıyı görmezden geliyorum çünkü

Cade , kanepede beni göğsüne bastırıyor. Ama kalmıyor.

Ondan kalmasını isteyebilmeyi her şeyden çok istiyorum ama beni engelleyen bir şey var. İnatçı, kendine güvenen benliğimin küçük bir parçası, hala kendi başıma yaşamak için gerekenlere sahip olduğumu kanıtlamamı istiyor. Cade'in arkadaşlığına, parasına ve sikine bu kadar bağımlı olmadığımı. Kafamın içindeki dırdırcı kaltağa bir erkek olmadan da gayet iyi idare edebileceğimi göstereceğim, *çok teşekkür ederim*.

Bu süreçte kalbim biraz acısa bile.

"Akşam yemeği için ne istersin?" Cade soruyor ve parmakları kalçamı aşağı yukarı okşarken beni düşüncelerimden uyandırıyor. Hâlâ iç çamaşırı giymiyorum ve kiralık arabanın her yerine boşaldıktan sonra muhtemelen bir duşa ihtiyacım olabilir.

"Hmm, emin değilim." Kendi ellerimi onun kaslı kalçalarının üzerinde gezdiriyorum. Pantolonunun içinden sert uzunluğunu hissedebiliyorum. "Bir şeyler pişirebilir miyim? Bütün binayı doyuracak kadar yiyecek almışsın."

"Mutfakta köle gibi çalışmanı istemiyorum. Uzun bir gün oldu." Dudakları boynuma doğru uzanıyor ve kulağımın arkasındaki hassas noktayı ısıyor. "Ayrıca, yatak odasında köle gibi çalışmanı tercih ederim."

"Öyle mi Lord Ashford?" Kemerinin tokasına uzanarak nazikçe soruyorum. "O zaman belki de akşam yemeğinde seni yemeliyim." Deriyi tokasından yüksek bir sesle *kaydırarak* . Cade hızla hareket ederek pozisyonumuzu değiştiriyor, böylece ben onun kalçalarına biniyorum, o da benim altımda yatıyor.

"Sizi mi sanıyorsunuz, Bayan Caine?" diye homurdanıyor, sesi derin ve muhtaç.

"Evet, efendim." Pantolonunun fermuarını açıp boxer'ını indiriyorum ve sert sikini serbest bırakıyorum. Eğilip dudaklarımı yaladığımda elimde ağırlaşıyor ve zonkluyor, uzunluğunun ucunun hemen üzerinde geziniyor. "Sanırım beni olarak doldurabilirsin." Herhangi bir alay ya da uyarı olmadan onu yutuyorum, sıcak shaftının boğazımın arkasına ve sonra daha ileriye kaymasına izin veriyorum.

Cade inliyor, elleri saçlarımı kazıyor ve beni sertçe kendine doğru çekiyor. Kalçalarını iterek beni daha fazla içine almaya zorluyor. Boğulacakmışım gibi hissediyorum ama sakın kalmaya ve boğazımı ona açmaya çalışıyorum. Beni kullanmasını istiyorum; bu bana biraz özgürlük verildiği için teşekkür etme şeklim.

"O horozda boğulmak hoşuna gidiyor mu, aşkım?" diye soruyor elleri beni tutarken ve havaya çıkmamı engellerken.

Başımı sallıyorum, görüşümde siyah noktalar dans ederken ve başım hafif hissederken bile.

"Ağzının ve boğazının tika basa doldurulmasından hoşlanıyor musun?" diye şiddetle soruyor, elleri saçlarımı daha da sıkıyor.

Bilincim kaybolurken başımı daha da yavaş sallıyorum. İçimden bayılabileceğime dair bir düşünce geçiyor.

Tam her şey kararmaya başlarken Cade çekiliyor ve bana hava veriyor. Oksijen için çaresizce nefes alıp veriyorum. Sıcak döllerin açık ağzıma sıçradığını hissediyorum, Cade tam da ciğerlerime havayı yeniden verdiğim anda boşalıyor. Beyaz kurdeleler yanaklarıma, dudaklarıma ve boğazıma doğru püskürüyor. Saçlarımda dölünün yapışkanlığını hissettiğime oldukça eminim. Çok büyük bir yük, sanki hepsini onu hatırlamam için biriktirmiş. Ağzımı açık tutuyorum, dilimi dölleriyle nasıl boyadığını görmesine izin veriyorum.

"Yemeğinin tadı güzel mi, aşkım?" Gözleri arzuyla yanıyor, gözbebekleri şişmiş ve irisleri kararmış. Sanki beni de yiyip bitirmek istiyormuş gibi bakıyor.

"Yss, srrr," diye cevap veriyorum elimden geldiğince, dilim hâlâ dışarıda.

"Her damlasını yut. Ne kadar sevdiğini görmeme izin ver" diye emrediyor.

İtaat ederek ağzımı kapatıyorum ve dölünün tuzlu, topraksı tadının tadını çıkarıyorum.

Emredildiği gibi, her damlasını yutuyorum.

"Ağzını aç," diyor, eliyle çenemi sertçe kavırıyor.

Ağzımı açıyorum, parmaklarını dilimin üzerinde ve dişlerimin düz üst kısımlarında gezdirmesine izin veriyorum. İki parmağını boğazımın arkasına doğru kaydırıyor ve öğürme refleksimin ötesine itiyor. Dayanabildiğim kadar dayanıyorum ama sonunda eliyle öğürüyorum.

"Aferin kızıma," diye övüyor, parmaklarını ağzımdan çekip tükürüğünü yanağıma siliyor. "Şimdi," diye açık bir avucunu göğsüme bastırıyor ve bacaklarım bükülmüş ve açılmış halde kanepeye uzanana kadar beni geri itiyor, "yemek sırası bende."

Dudaklarını yavaşça kalçalarımın üzerinde gezdirdiğinde kıkırdıyorum, sakallı çenesi aynı anda hem sürtünüyor hem de gıdıklıyor. Cade acele etmiyor, olmasını istediğim yerin yakınında bile olmayan yavaş öpücüklerle beni kasıtlı olarak kızdırıyor. Olmasını *istediğim* yerde. Sonunda sıcak ağzı amımın üzerine iniyor ve zevkten titriyorum. Daha fazlası için çaresizce bacaklarımı sırtına doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Bu amcık benim, değil mi?" Cade, dilinin klitorisimin üzerinde mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş vuruşları arasında soruyor ve ağzı şimdiye kadar elde edeceğim en yakın şey

cennete.

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum, Cade cömertliğini amıma bahşederken bu açıklamaları yapmaya alışkın olmaktan daha fazlası.

"Doğal olarak, ben yokken mülkümün korunmasını sağlamak için birkaç kural uygulayacağım." Cade'in dudakları klitorisimin üzerine iniyor ve dişlerinin arasındaki çıkıntıyı emdiği anda yıldızları görüyorum.

"Doğal olarak," diye tekrarlıyorum, sesim nefes nefese. Cade ağzını kullanmakta o kadar yetenekli ki şimdiden sınıra gelmiş durumdayım. Ama sonra emmeyi bırakıyor ve içimde oluşmaya başlayan sıcaklık hiçliğe karışıyor. Kanepeden kalkıp elini uzattığını gördüğümde hoşnutsuz bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum. İnleyerek elimi onunkine koyuyorum ve beni koltuktan kaldırıp titrek bacaklarımın üzerine kaldırmasına izin veriyorum.

"Her şeyden önce, izinsiz gelmek yok," diye emrediyor burnuma dokunarak. Elleri elbisemin eteklerine uzanıyor, ben de kollarımı kaldırıyorum ki elbisemi başımın üzerinden çekebilsin. Onu istenmeyen bir baş belası gibi yere fırlatıyor ve sütyenime uzanıyor. Hayatımda bir kadının sütyenini çıkarmakta bu kadar usta bir erkek görmemiştim ve benimki iki saniyeden kısa bir süre içinde yerdeydi.

"Bunun çok açık olduğunu sanıyordum, efendim," diye karşılık veriyorum, beni en yakın duvara fırlatıp dişlerini boynuma geçirmeden önce alt dudağını ısırarak için parmak uçlarımda duruyorum.

"Bu dairenin içinde iç çamaşırı giymek yasak," diyor Cade ısırmak arasında boynuma doğru nefes alarak.

"Bu sorunlu. Ya misafirlerim olursa?" Yaka kemiğimi sertçe ısırırken çığlık atıyorum. Piç kurusu kesinlikle bir çürük bıraktı.

"Lanet olası misafirler yok," diye ekliyor. Saçlarımı eline doluyor ve beni yatak odasına sürüklüyor. "Bu daireye benden başka kimsenin girmesine izin yok. Anladın mı?" Beni alçak yatağın üzerine yüzüstü yatırıyor, dizlerimi yerde bırakıyor.

"Evet efendim," diye cevap veriyorum, ağzım yorganın içine gömülü olduğu için sesim boğuk çıkıyor.

Kalçalarımı tokatlayarak ayırıyor ve arkadan amımı avuçluyor. "Bana *her* gün bu amcığın bir resmini göndermeni istiyorum. Sen buradasın diye malımı istediğim zaman göremeyeceğim anlamına gelmiyor." Eğiliyor ve dilini kıvrımlarımdan geçirip göt deliğime kadar götürüyor. "Bunu yaptığında ıslaksa ekstra puan."

"Evet efendim," diye kabul ediyorum, kalçalarımı geriye itiyorum ve daha fazlası için yalvarıyorum. Bunu bana veriyor, arkadan amımı açıyor ve diliyle beni deliyor. Haykırıyorum, karnımda yükselen basınç beni yavaşça delirtiyor.

"İşten sonra sosyalleşmek yok," diye devam ediyor ve dilinin darbeleri arasında kurallarını sıralıyor.

"Evet," diye inliyorum, söylediği saçmalıklardan çok klitorisime saldıran diline cevap olarak. Eğer boşalmama izin verirse bu noktada her şeyi kabul edebilirim.

"İçmek yok. Seni çok fazla azdırıyor ve ben de seninle ilgilenmek için burada olmayacağım."

"Tamam," diye nefes nefese cevap veriyorum, amım dilinin etrafında kenetleniyor ve daha büyük bir şey için ağrıyor. Ve daha sert.

"Açgözlü küçük şey, değil mi?" Cade gülerek soruyor, aşağılayıcı tepkilerimi daha iyi izleyebilmek için elini kaldırıp saçlarımı yüzümden çekmeye çalışıyor. Altında kıvranıyorum, bedenim daha fazlası için şehvetle çığlık atıyor.

Dili büzülmüş deliğime doğru kayıyor ve dışını bir kez yalıyor. İki kez. Dilini göt deliğimin üzerinde üçüncü kez döndürdüğünde tüm vücudum kasılıyor, orgazmım kendimi kontrol etmenin en ince şeridiyle engelleniyor. Sonsuza dek direnemeyeceğim ve onun izni olmadan boşalırsam bana ne yapacağını hayal edebiliyorum. Tüm kaslarımı sıkıyorum ve bedenimi, uçurumun kenarına çarpma ihtiyacına direnmeye .

Cade'in parmakları arka deliğime çarpıyor. "Sıkma," diye azarlıyor. "Benim için açık tut."

Dişlerimin arasından keskin bir nefes alarak rahatlamak için elimden geleni yapıyorum.

Ve gelmeyeceğim.

Göt deliğimin ortasına dalıyor, sıkı kas halkasını geçmeye çalışırken dili baskı uyguluyor. "Her hafta sonu Chicago'ya uçacaksın." *İt*. "Her Cuma Pandemonium'a gideceksin." *İtme*. "Ve yaramaz bir kız olup kurallardan herhangi birini çiğnediğinde uygun gördüğüm her cezayı kabul edeceksin." *Thrust*.

"Peki ya iyi bir kız olduysam?" Tehlikeli bir şekilde soruyorum, iç çekişlerimin arasında kelimeleri zar zor çıkarıyorum.

Gülüyor. "Eğer iyi bir kız olduysan, ben içindeyken gelebilirsin."

"Bu gece iyi miydin, efendim?" Nefesimi tutuyorum, umarım bana istediğimi verir. İhtiyacım olanı.

"Evet, aşkım," diye cevap veriyor, sıcak sesi tenimde geziniyor ve içimi ürpertiyor. "Sen benim en iyi kızım oldun. Gelmek ister misin güzelim?" Parmaklarının amımın ıslak girişine girdiğini ve derinlere işlediğini hissediyorum.

"Evet lütfen efendim." Sanki bu bir soruymuş gibi.

"Hadi o zaman." Bir eli klitorisimi okşarken, diğer eli içime giriyor ve dili göt deliğimde gezinmeye devam ediyor. "Dilim götündeyken iyi bir sürtük gibi gel."

BÖLÜM 10

KARA

I Cade gittiğinde ağladım. Ağlamayacağıma dair kendime söz vermiştim ama sabah kapıdan çıkışını izlemek kalbime çılgınca, aptalca şeyler yaptı.

Zihin her türlü tehdide karşı güçlendirilmiş olabilir ama kalp, aşkın en küçük kıpırtılarında bile bocalayan zayıf bir kaltaktır. O lanet organ olmadan yaşayabilseydim, yaşırdım. Hal böyle olunca, Caden Ashford'la başlayıp Caden Ashford'la bitmeyen günlere alışmaya çalışırken göğsümde dırdırcı bir ağrıya baş başa kalıyorum. Görüldüğünden daha zor.

Kahretsin, *sesini* bile aklımdan çıkaramıyorum.

Tanımadığım sandalyede rahatsız bir şekilde kayıyorum, deri altımda çatırdıyor. Cade'in gecenin sonuna kadar bahsetmediği bir başka kural da, benim fişe takılı olmamı istemesi. *Sürekli olarak*. Puşt, bunun o yokken kendimi çok boş hissetmemi engelleyeceğini ve kıcımdaki hiç bitmeyen baskının her gün onu hatırlatacağını söyledi. Böylece, şu anda göt deliğimin içinde sürtünen büyük bir silikon tıkaç var. Ve bu lanet şey şimdiden dikkatimi işimden uzaklaştırmaya başladı.

İngilizce bölümünün üst katlarında yer alan yeni ofisimin kapalı kapısına vuruluyor ve içten içe yanan yeşil ve altın rengi gözleri olan bir İngiliz piçine ettiğim küfür kesiliyor. Üniversitedeki bazı odalara kıyasla büyük olmasına rağmen küçük odayı hızlıca gözden geçiriyorum ve çok fazla dağınıklık bırakmadığımdan emin oluyorum - ya da kitapların yanında herhangi bir kink malzemesi bırakmadığımdan çünkü otoriter Dom'um yanımda vibratör ve küçük bir raket getirmemi istedi. İçim rahatladı, her şey yolunda görünüyor.

"Girin," diye cevap veriyorum sonunda, dağılmış saçlarımı düzelterip deniz mavisi bluzumu düzeltirken. Önümüzdeki iki sömestr boyunca araştırma kölem olmayı kabul eden çocuğu görmeyi bekliyordum. Ancak, yeşim yeşili gözleri olan, kıvırcık kumral saçlarında ve kısa sakalında belli belirsiz gümüş çizgiler bulunan bu gösterişli adam kesinlikle bir öğrenci *değil*.

"Lanet olsun," diye haykırıyorum şaşkınlıkla, bir yandan da kapının pervazına doğru kayıtsızca uzanan tanıdık forma bakıyorum. Bu benim araştırma asistanım *değil*. Bu Dr. Grant Westford. Eski akıl hocam ve doktora danışmanım, bugün olduğum akademisyene dönüşmeme yardımcı olan parlak entelektüel ve yüksek lisans öğrencisiyken üç yıl boyunca becerdiğim profesör olarak da bilinir.

Küçük bir bilgilendirici detay olarak, *bekaretimi* de aldı. Cade'in övgüyle bahsettiği o üfleme becerileri var ya? Onları Grant'in lanet sikiinde öğrendim.

Bu üniversitedeki ofisimi şerefleştirmesini beklediğim en son kişiydi. Ondan en son haber aldığım da İskoçya'da bir üniversitede öğretim üyeliği pozisyonunu kabul etmişti. Bu, biz birlikteyken oldu ve onun taşındığını ilk kez duyduğum gün, ilişkimizi bitirdiği gündü. Söylemem yeterli, her şey kötü bitti - ondan çok benim için. Ona adeta tapıyordum ve birdenbire akıl hocamı ve sevgilimi kaybetmek beni tamamen yıkıma uğrattı. Kalbimin parçalarını bir kez daha bütünlüğe benzeyen bir şeye dikmek uzun zamanımı aldı.

Peki, aramızdan hiç zaman geçmemiş gibi o lanet yüzünde aynı büyüleyici gülümsemeyle kapımın eşiğinde ne halt ediyor?

"Dr. Westford," çok uzun ve çok garip bir duraksamadan sonra dikkatle selamlıyorum.

"Dr. Caine," diye cevap veriyor, masama doğru yürürken sesinde bir eğlence damlası var. "Aramızdaki şeylerin bu kadar resmi olduğunu hatırlamıyorum."

"Aramızda geçen ve bir daha asla hatırlamak istemeyeceğim pek çok şey var," diye cevap veriyorum soğuk bir şekilde. Artık o kalbi kırık kız değilim ama yine de kin tutabiliyorum.

"Seninle ilgili hatıralarım pek adil değil. Hatırladığımdan daha da güzelmışsin. Benim küçük Karenina'm büyümüş."

"Bana öyle hitap *etme*. Aptalca sevgi sözcükleri kullanma hakkını uzun zaman önce kaybettin," diye azarlıyorum, bu saçma lakabın bana yaptığı şeylerden dolayı yüzüm utançla kızarıyor. Grant Rus edebiyatı konusunda uzman ve Tolstoy'a karşı özel bir takıntısı var. Hiçbir zaman anlamadım

Mutsuz bir hayat yaşamaya ve mutsuz bir sonla karşılaşmaya mahkum bir kadın edebi figürle karşılaştırılmak neden beni şehvetten çıldırttı, ama öyle oldu.

"Söylemeye çalıştığım şey şu: Seninle gurur duyuyorum. Başardığın ve olduğun her şeyle." Sıcak tonu içimdeki bir şeye dokunuyor - sadece onun onayını arayan saf bir öğrencinin hayaletine. O aptal kızı saçlarından tutup ait olduğu yerde, geçmişin nehrinde boğuyorum.

"Gururunuz gereksiz ve istenmeyen bir şey." Omuzlarımı dikleştiriyorum ve ofis koltuğumda daha dik oturuyorum. Artık onun saygısı için yalvarmaya niyetim yok. Şimdi bana atmak isterse, hemen geri atarım.

"Özür dilerim," diyor Grant ve onu, sözlerindeki samimiyeti anlayacak kadar iyi tanıyorum. "Seni incittiğimi biliyorum. Bencil, kibirli ve düşüncesiz davrandım."

"Öyleydin," diye kabul ediyorum. "Ama artık bunun bir önemi yok. Ben hayatıma devam ettim. Artık seninle olduğumdan çok daha mutlu ve tatmin olmuş durumdayım."

"Sevindim," diye cevap veriyor ama sesinde bir hüznün var. "Bunu hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim," diye karşılık veriyorum, onun varlığından duyduğum ilk burukluk yavaş yavaş yerini eski bir dostu görmekten duyduğum gerçek bir mutluluğa bırakıyor. "Pekâlâ, bu garipliği de aradan çıkardığımıza göre, ofisimde ne halt ediyorsun?" Dudaklarımda muzip bir gülümseme belirerek soruyorum. Tanıdığım başka biri gibi, Dr. Westford da saygısızlıktan hoşlanmaz. Beni, onun her sözüne asılan, hayranlık dolu küçük kız öğrenciden çok daha farklı bulacaktır.

"Bu ağız her zaman başını belaya sokmuştur," diye küçük bir kıkırdamayla cevap veriyor, gözleri çapkınlıkla parlıyor.

Evet, *bu* olmadan önce cehennem bir kayak merkezi açacak. "Neyse ki ikimiz için de, ağzım artık başkasının sorunu."

O yoldan bir daha geçmeyeceğiz. Asla.

"Şanslı adam," diye yanıtlıyor Grant, en ufak bir caydırıcı ifade takınmadan.

"Gerçekten de öyle," diye cevap veriyorum ve bu lanet olası bir gerçek. "Önceki soruma dönelim: Burada ne yapıyorsun? İskoçya'da kitap mı kalmadı?"

Grant, "Çalışmanızı duydum," diye yanıtlıyor, benim iğnelemelerimi es geçerek. "Ve son yayınızı okudum. İyi bir çalışma, hatta senden gördüğüm en iyi çalışma."

Sözleri karşısında göğsümde oluşan karşı konulmaz dolgunluğu görmezden gelmeye çalışıyorum. Grant pek çok eleştirisinin ve yetersiz övgünün adamıdır, bu yüzden iltifatının büyük bir ağırlığı var. Gözlerindeki tanıdık sıcaklık bunu unutmamı zorlaştırsa da, sözlerini eski bir sevgiliden ziyade saygın bir meslektaştan geldiği için takdir etmeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum sonunda. "Bunu senden duymak çok anlamlı."

"Doğru olmasaydı bunu söylemezdim, biliyorsun. Bugünkü kesintimin nedeni de aslında senin çalışman. Araştırma ortağınız olmak için gönüllü oldum."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, İngilizce dilini hatırlayışım bir anlığına unutuluyor. Benimle çalışmak için mi burada? Sadece benimle değil, benim için? O dünyaca ünlü bir edebiyat uzmanı. Alanımda her zaman başarılı oldum ama hiçbir zaman çok ödüllü bir edebiyat doktorunun asistanım olarak çalışmasını açıklayacak bir şöhret seviyesine ulaşamadım. Önerisi hiç mantıklı değil. "Neden?" Çok uzun bir duraksamadan sonra soruyorum, hala tamamen şaşkınım.

"Çünkü ilgimi çekti. Akademik hiyerarşiye hiçbir zaman inanmadığımı biliyorsun; herkes öğrenendir, dolayısıyla herkes eşittir. Bu yüzden daha doktoranı almadan seni araştırmama dahil ettim. İlgimi çektin ve bölümdeki diğerlerinin istedikleri kadar alay etmelerine izin verdim çünkü senin çok zeki olacağını biliyordum. Ve öyleydin de. Ve olmaya da devam ediyorsun."

"Bu, senin bu rol için gereğinden fazla nitelikli olduğun gerçeğini değiştirmez," diye cevap veriyorum, birlikte çalışma önerisi konusunda hâlâ tereddütlüyüm. Cinsel bir ilişki yaşadıktan sonra bu bile etik mi? Teknik olarak o zamanlar da pek *etik* sayılmazdı.

"Emir alacak ya da ellerimi kirletecek kadar gururlu değilim Kara," diyor ses tonunda hafif bir azarlamayla. Kendimi bu kadar zorlamam onu açıkça sinirlendirmiş. Buna alışsa iyi olur çünkü karşılık vermek artık benim temel özelliklerimden biri. Cade'in her fırsatta beni yenmeye çalıştığı bir özellik.

"Ve *benden* emir almak için istifa mı ettiniz, Dr. Westford?"

Gülümsüyor, bu hareket yüz ifadesini tanıdık bir sıcaklığa boyuyor. "Benim için onurdur, Dr. Caine."

"Peki, kabul ediyorum," diyorum ve elimi sıkmak için uzatıyorum. Elimi kabul ediyor ve sıkıca sıkıyor. Cade, eski sevgilimle sekiz ay sürecek bir projede yakın çalışmayı kabul ettiğimi bilseydi katil olurdu.

Suçluluk duygumu bastırarak, durum kesinlikle gerektirmedikçe ona söylememek gibi bir karar aldım.

Ve umarım ikimizin de iyiliği için asla böyle bir şey olmaz.

"Peki  imdi ne olacak, Dr. Westford?" Kendimi harekete geçmiş ve edebiyat dünyasını fethetmeye hazır sandalyemden kalkıyorum.

"Sanırım buna siz karar vereceksiniz. Ben tamamen sizin emrinizdeyim."

Yıllar sonra ilk kez liderliği ele almaya alı ırken endişeyle alt dudağımı ısırıyorum. "Buradaki kütüphanenin mükemmel olduğunu duymuştum," diyorum ama bu bir karardan çok bir soruya benziyor.

"Doğru duymu sunuz. Bir kahve içip arşiv raflarını inceleyelim mi?"

Masamın  zerindeki saate bakıyorum ve Ashford Malikânesi'nde çay vaktinin geldiğini fark ediyorum. Cade'in yumuşak hatırlatması beni h z nlendiriyor. "Aslında artık  aya bayılıyorum."

 fadesi okunamaz bir şekilde bana gülümsüyor. " ay, Dr. Caine."

BÖLÜM 11

CADEN

"D "Sence bu sefer onu gerçekten yakalayabilecek miyiz?" Declan heyecanla karışık bir ses tonuyla soruyor. İlk kez büyüklerin avına katılmasına izin veriliyor.

Ortega ve ben Brax'ı da yanımızda getirmeyi planlamıştık, ancak küçük hıyar grip oldu ve şu anda çok gayretli Bayan Hughes tarafından kaşıkla et suyu veriliyor. Muhtemelen ateşle şansını denemeyi ve aksiyonun içinde olmayı tercih ederdi ama Bayan H. çok ısrarcıydı ve biz de arada bir ona biraz da olsa söz sahibi olduğunu hissettirmek istiyoruz. Ve Braxton'ın bunun için biraz şımartılmasına izin vermeye tamamen razıyım. Aslında, Ortega ve ben artık bebek bakıcılığı görevinde olduğumuza göre, sanırım biz de bunun acısını çekeceğiz.

Ortega, gözlerini tekrar yola çevirmeden önce dikiz aynasından geriye bakarken, "Ben olsam buna güvenmezdim, *niño*," diyor. "*Kaypak* bir *çocuk* oldu. En yakın olduğumuz anda bile, *taksi* bizden bir hafta öndeydi."

"Bunu nasıl yapıyor? Jace'in zeki biri olduğunu hiç düşünmemiştim, peki Ashford'u nasıl atlatıyor?" Çocuğun sesindeki hürmet açıkça belli oluyor. Bazen beni bir tanrı gibi görüyor ama şu anda kendimi istediğimden çok daha fazla insan gibi hissediyorum.

"Bilmiyorum çocuk," diye cevap veriyorum, varış noktasına ulaşmamıza ne kadar kaldığını kontrol ederken saçlarımı çekiştiriyorum. Kara'nın Chicago'daki eski üniversitesinden uzaklaştıkça daha da keyifsizleşen sokaklarda beş dakika daha araba sürdük. Kampüs binaları yurtlara, yurtlar kampüs dışına dönüşüyor.

evler ve ucuz daireler ve sonunda Jace'in son kullandığına benzer köhne motellerin olduğu bir bölgedeyiz.

Jace'e her yaklaştığımızda, Kara'nın uzaklığı konusundaki endişem artıyor. Ya gizlice ona sağladığım güvenliği iki katına çıkarma ya da onu New York'tan tamamen uzaklaştırma dürtüsüyle boğuşuyorum. Artık benim olduğuna göre çalışmasına gerek yok. Yine de, sevgili kanlı kitap raflarına yaptığı günlük yolculukların finansal olarak gereksiz olduğunu ona söylersem, onun katil tarafını çağıracağımı hissediyorum. Para için çalışmıyor. Çalışıyor çünkü o lanet olası tozlu kitaplara, bana duyabileceğinden çok daha fazla sevgi duyuyor. Yani sikimin hatırına, Kara'nın güvenliğini iki katına çıkaracağım. Şimdilik.

Soldaki motelin yanına park ediyoruz, kırmızı, titrek tabelasında *Afternoon Delight* yazıyor ve harflerin yaklaşık yarısı yanmış. Parlak siyah Escalade, araba kullanmaktan çok hurdalık için üretilmiş harap arabaların arasında göze batıyor. Declan'dan geride kalıp hiçbir şeyin çalınmadığından emin olmasını istemek geliyor içimden ama büyük çocuklarla oynama fırsatı bulduğu için neredeyse başı dönerken ondan gözcülük yapmasını isteyecek kadar zalim değilim. Umalım da geri dönmek için bir kaçış arabamız olsun.

Resepsiyondaki adama uzun kiralanan odalar olup olmadığını sorduğumuzda bize şüpheyile bakıyor. Bakışlarındaki küçümsemeye bakılırsa, muhtemelen polis olduğumuzu düşünüyor, ama sorun değil; bununla başa çıkabiliriz. Ortega üçümüz arasında fiziksel olarak daha korkutucu olduğu için sorguyu onun yönetmesine izin verdim. Bazen tek gereken bir kas gösterisi oluyor ve Ortega bize bir dakikadan kısa bir süre içinde uzun süreli kiralık iki odanın anahtarlarını veriyor. Müdüre rüşvet vermemize bile gerek kalmadı.

Birinci kattaki odaya gidiyoruz -87- ve içeri girmeden önce kapıyı çalıyoruz. Buranın doğru oda olmadığını hemen anlıyorum. Yerde küçük ayakkabılar, kirli duvarlara dağılmış birkaç oyuncak, iki çift kişilik yatakta uyumuş ama yapılmış ve lekeli çarşafların altına sıkıştırılmış, başı yastığa dayalı küçük bir peluş ayı var. Bu motele sık sık gelen insanlarla ilgili ilk yanlış yargımdan dolayı kalbim biraz burkuluyor. Sefalet içinde yaşayan herkes orada olmayı seçmiyor.

Declan az önce bir oyun kaybetmiş gibi hayal kırıklığı içinde, "Bu oyunda yok," diyor. Satrançta son derece berbat olduğu için, yenilgisinin sesini çok iyi biliyorum.

"İyi bir gözlem, Declan," diyerek ağır bir alaycılık dozuyla tebrik ediyorum. "Bir sonrakine gidin." İkisi de emrimle ayrılıyor ve motelin ikinci katındaki odayı arıyorlar. Onları takip etmeden önce cüzdanımı çıkarıp tüm banknotları boşaltıyorum ve para yığınınını yatağın kenarına sıkıştırıyorum. Hayatlarını değiştirmeye yetmeyecek ama en azından onları bu bok çukurundan çıkaracak.

Çocukları 116 numaralı odanın önündeki açık koridorda beklerken buluyorum. Havada karıncalanan bir beklenti paraziti gibi bir gerilim var. Bunun bizim şansımız olması için çok küçük bir şans var. Geçmişteki karşılaşmalarımız bir şey ifade ediyorsa, Jace çoktan gitmiştir. Ama yine de, anahtar kartını kapıya dokundurup kilidin açıldığını duyduğumda, içimde sürünen örümcekler gibi heyecan uyandıran bir umut ışığı var.

Yüzüme çarpan pis koku, havada gizlenen ölümün açık bir kokusu. Declan'ın yanımda öğürdüğünü duyduğumda odayı hızlıca gözden geçiriyorum. Jace'in saklanma yerlerine rastladığımız diğer zamanların aksine, bu sefer oda boş değil. Yine de keşke boş olsaydı.

Yatakta yatan bir ceset var.

Hepimiz şok halindeyiz, her birimiz yüzümüze doğru bakan dehşeti özümserken sessiziz. Yatağa yaklaşırken öğlen yemeğimi kokuşmuş halının üzerine kusma dürtüsüne karşı koymak zorundayım.

Anladığım kadarıyla yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında bir kız. Gözüme çarpan ilk şey saçları oluyor; soluk sarı, neredeyse platin rengi ve Kara'nınkine tıpatıp benziyor. Bu mide bulandırıcı bağlantı midemi bulandırıyor ve değerlendirmeme devam etmeden önce kendimi çelikleştirmem gerekiyor. Geniş gözleri doğal olmayan bir griye dönmüş, çürümeyle puslanmış. Kıyafetlerinin yetersizliğine ve abartılı makyajına bakarak onun bir fahişe olduğunu söyleyebilirim. Parlak kırmızı ruj u dudaklarına bulaşmış, sanki ölürken öpüşmüş gibi.

Kan yok, dağınıklık yok; her şey temiz, hassas ve düzenli. Kızın vücudundaki tek iz boynunun tamamını kaplayan morluk. Tahmin etmem gerekirse, boğularak öldürülmüş; bir ip ya da kablodan kaynaklanan herhangi bir kesik ya da iz yok, bu yüzden piç kurusu muhtemelen çıplak ellerini kullanmış. Şiddetli bir tutku eylemi değildi; organize ve düşünülmüştü.

Kızın saçları düzeltilmiş ve omuzlarının üzerine uzanmış, çoğunlukla çıplak olan göğüslerini iffetli bir şekilde örtüyor. Bir oyuncak bebek gibi konumlandırılmış; başı yastığa yaslanmış, uzuvları yatağın üzerinde simetrik bir şekilde sıralanmış, siyah topuklarının uçları yan yana dururken birbirine değiyor. Onun

Elleri kucagında düzgünce katlanmış, bir şeyin üzerinde duruyor. Daha iyi görebilmek için yaklaşırken pis kokuyu bastırmak için kolumun kıvrımına doğru nefes alıyorum. Buz gibi korku damarlarımdan geçerken kalbim göğsümde duruyor.

Bu bir kitap. Elinde bir kitap tutuyor. Ölü, kırılğan elleri kitabın başlığını gizliyor ama altta yazarın adını görebiliyorum. *Lanet olası Chaucer*. Tuvalet'e doğru koşarken kendi saframda boğuluyorum, zaten bağırsaklarını yere döktüğünü fark etmediğim Declan'a takılıyorum. Zar zor başarıyorum, midemi sağlıksız kaseye boşaltıyorum, tiksinti, mide bulantısı ve korkudan titriyor ve terliyorum. Ağzımı koluma siliyorum, şu anda iğrenecek kadar haysiyetten yoksunum.

Tüm o iğrenç sahne, hasta herifin Kara'ya yapmak istediklerinin bir pandomimiydi. O her zaman sapkın bir pislikti ama sırf benimle alay etmek için masum kızları öldürebileceğini düşünmemiştim. Kimi kandırıyorum, *elbette* kendi ihtiyaçlarını karşılamak için masumları öldürmeye karşı değil. Onun bir katil olduğunu her zaman biliyordum; işinde bu kadar iyi olmasını sağlayan şey insanlıktan uzak olmasıydı. Önemsediğim birini etkileyene kadar onun yöntemleriyle hiç ilgilenmemem benim hatam.

Sanırım bu ikimizi de psikopat yapıyor.

İçimdeki safrayı tuvalet'e atıp yüzümü soğuk suyla yıkıyorum, ıslak ellerimi saçlarımda ve ensemde gezdiriyorum, ta ki başım ağrımayana ve ellerim titremeyene kadar. Daha önce de ölü bedenler görmüştüm ama bu sahnelenmiş zalimlik -zavallı bir kızın bedenini grotesk bir sanat eserinde akılsız bir dekor gibi kullanmanın sinir bozucu zayıflığı

-Kafamı karıştırıyor.

Sonunda kendimi daha az rahatsız hissederek banyodan çıkıyorum ve korkunç sahneye geri dönüyorum. Declan hala yerde, kendi asidik sıvılarının oluşturduğu keskin su birikintisinin yanında, bacaklarını göğsüne doğru sarmış bir şekilde yatıyor. Yüzünü dizlerinin örtüsüne saklamaya çalışıyor ama yine de yanaklarındaki gözyaşı izlerini fark ediyorum. Zavallı çocuk. Onu mücadelenin içine soktuğum onca gün arasında en kötüsü buydu. Bugün ilk cesedini gördü ve bu tür şeyler insanın aklında kalıyor. O zavallı kızın gri, şişmiş yüzü muhtemelen öngörülebilir bir gelecek için rüyalarına girecek.

Ortega soğukkanlı ve sakin, köşede durmuş emrimi bekliyor. Bu tür şeyler onu etkilemiyor. Daha önce çok ölüm gördü. Ölümün habercisi olmak gençlik yıllarında neredeyse bir hobiydi. Ona kartel günlerini hiç sorma ihtiyacı hissetmedim.

Bana anlattığı kadarıyla, katliam sadece bir başka kutsal olmayan Pazar günüydü. Katliamdan yara almamış; sadece duyarsızlaşmış. Ve şu anda gerçekten ihtiyacım olan şey, kaos karşısında bu sakin kafa.

"Taylor'a ulaş." Özellikle Ortega'ya hitap etmeme gerek yok. İkimiz de Declan'la konuşmadığımızı biliyoruz. Dedektif Taylor, Chicago Polisi'ndeki bağlantılarımızdan biri. Birkaç zor durumda oldukça işe yaradı ve selefi olan hıyardan çok daha rüşvet verilebilir biri. Ve evet, kolluk kuvvetleri mensuplarına rüşvet verme ahlakım ya da ahlaksızlığım konusunda son derece memnunum. Bir aziz olduğumu asla iddia etmediğim birkaç şeyden biridir.

"*Antiendo*," diye yanıtlıyor Ortega, kapıya doğru ilerlemek için duvarı iterek. "Ona ne söylemeliyim?"

"Biliyorsam ne olayım. Ona Jace'in bize HU gerektiren küçük bir hediye bıraktığını söyle. Bundan bir şey anlaması lazım. Her zamanki gibi, ödeme almak istiyorsa takdir yetkisinin zorunlu olduğunu hatırlatın. Kanıtlardan elde edilen bulguları departmanla aynı anda istiyorum."

"Peki ya çocuk?" diye soruyor, gözleri Declan'a yargılamaktan çok sempati ile bakıyor.

"Onu da yanında götür." Elimi reddedici bir şekilde sallıyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek mevcut hayal kırıklığımı yatıştırmaya çalışıyorum. Ama işe yaramadı.

"Hadi, *nino*. Biraz temiz hava alalım." Ortega, Declan'ın kolundan tutup onu kapıya doğru çekiyor.

İkisi de gittiğinde derin bir nefes alıyorum ve göğsüm acıyana kadar ölüm kokan havayı ciğerlerime çekiyorum. Gözden kaçırmış olabileceğimiz herhangi bir ipucu aramak için kızın yanına doğru yürümeden önce sertçe nefes veriyorum. Jace'le şu anki ilişkilerimden beklediğim gibi, her şey titiz, tam olarak planladığı gibi düzenlenmiş ve hiçbir şey yerinde değil. Teselli etmek için parmaklarımı kızın saçlarında gezdirme dürtüsüne direniyorum; bu noktada sempatiimin ona bir faydası olacağını düşünecek kadar aptal değilim. Kara'ya o kadar benziyor ki, onun yerinde Kara'yı hayal etmekten kendimi alamıyorum ve onu bu harap odada yalnız bırakma düşüncesi kalbimi ağrıttıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Bu yüzden kolluk kuvvetlerinin gelmesini beklerken cesedinin başında nöbet tutuyorum, ayakta duruyorum çünkü ölüm kokan bu cehennem gibi delikteki hastalıklı mobilyaların hiçbirine güvenmiyorum.

Kara'nın güvende ve hesapta olduğundan emin olmak için yaşadığım ani panik, kırılıp cep telefonuma uzanıncaya kadar akıl sağlığımı pençeliyor. Gözlerimi kızıdan ayırmadan favorilerimdeki tek numarayı arıyorum. Bugün Cuma, yani Kara şu anda havaalanında, iki dönem boyunca özgürlüğünün bedeli olarak talep ettiğim haftalık yolculuğu yapıyor. Dört hafta oldu ve ben şimdiden onu tekrar kaçırmayı düşünüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ona gerçek bir tasmadan daha fazla alan bırakma konusunda ciddi şüphelerim var. Belki de onu yatağa bağlar ve bir daha asla gözümün önünden ayırmam. Kara'nın telefonu açmasını beklerken bu düşünce beni rahatlatıyor. Nihayet dördüncü çalışta açıyor ve arka planda havaalanı anonslarının gürültüsünü ve kalkan uçakların gürültüsünü duyabiliyorum.

"Alo?" diye cevap veriyor, ses tonunda bir gerginlik var. Genelde seyahat ederken onu aramam; bir yandan Dom'unun ihtiyaçlarını karşılaması gerektiğini hissederken bir yandan da JFK havaalanının kaotik ortamında gezinmeye çalışmak onu endişelendiriyor. Ama şu anda, onun ürkütücü bir yankısı olan ölü bir kızın cesedine bakarken, onun sesini duymaya ihtiyacım var.

"Merhaba aşkım." Sesim çiğ geliyor ve boğazımı endişe ve korkunun kalınlığından arındırmaya çalışıyorum.

"Neyin var? Sesin tuhaf geliyor." Kahretsin, bunun kötü bir fikir olduğunu bilmeliydim. Hiç kimse beni onun gibi okuyamamıştı ve bu konuda ne kadar iyi olduğunu unutmuşum.

"Bir sorun yok. Sadece denizaltımın iyi bir kız gibi uçağına zamanında yetiştiğinden emin olmak istedim." Bir daha asla eve dönemeyecek birinin cesedine bakarken umursamaz görünme zorunluluğundan nefret ediyorum.

"Tabii ki zamanında geldim." Tipik şımarıklığı, önceki endişelerini çabucak geride bırakıyor. Ve her zamanki kızgınlığım yerine, onun tavrı beni gülümsetiyor. O çok canlı ve ateş dolu ve bunun için sonsuza dek minnettar olacağım.

"Güzel. Eve varır varmaz seni cezalandırmak istemem."

"Yalancı. Beni cezalandırmaya *bayılıyorsun*." Sesinden suratını astığını anlıyorum ve kollarını göğsünde kavuşturduğunu ve burnundaki o sevimli kırışıklığı hayal ediyorum. Bu düşünce beni onu eve götürmek ve kollarımda güvende tutmak için çaresiz bırakıyor.

"Çok haklısın; seni cezalandırmak en sevdiğim hobilerimden biri." "Peki o zaman, sanırım en iyi davranışımı sergilesem iyi olacak," diye cevap verir primly. Tabii ki iyi olmak için en büyük motivasyonu bana eziyet etmek.

"Kim bilir, belki de sadece istediğim için seni cezalandırırım." Ses tonum koyulaşıyor ve o duyamasa bile ben sesimdeki bariz, yakıcı ihtiyacı duyabiliyorum.

"Bunu yapamazsın." Sözleri neredeyse bir fısıltı gibi ve sesinin tahrik edici boğukluğunu hayal edip etmediğimi merak ediyorum. "Bu hile yapmaktır."

"Ne zaman adil oynadım ki?" Kısa bir duraklama oluyor ve ben telefonun kesildiğini düşünmeye başlıyorum.

"Seni özledim Cade," diye cevap veriyor sonunda. Sesi yorgun geliyor; belki de ayrı geçen bu haftalar ona da bana olduğu ağır gelmeye başlamıştır diye düşünüyorum.

"Ben de seni özledim, aşkım." Bir elimi yüzümde gezdirip günün gerginliğini atmaya çalışıyorum. "Hayal edebileceğinden çok daha fazla."

"Bu gece hâlâ Pandemonium'a gidiyor muyuz?" *Kahretsin*, kulüp için plan yaptığımızı unutmuşum.

"Eğer istersen." Eve gitmeli ve üzerimdeki ölüm ve çürüme kokusunu temizlemek için kavurucu bir duş almalıyım. Sonra da bir kulübe gidip öğleden sonramı kız arkadaşıma fazlasıyla benzeyen bir cesetle geçirmemişim gibi davranmalıyım.

"Ben hazırım," diye hevesle cevap veriyor. "Seninle kulübe gitmek hoşuma gidiyor. Sen orada farklısın. Biraz daha kendi kafanın dışındasın. Seni kendi halinde görmek güzel." *Kahretsin*, yine beni çok net görmeye başladı. Ama haklı, kulübün getirdiği dikkat dağınıklığı işime yarayabilir, özellikle de bugün yaşadıklarımın sonrasına.

"Tamam, o zaman seni havaalanından alırım. Uçuş programa uygun mu?"

"Evet, saat altıda Chicago'da olmalıyım. Birinden sandviç aldım Böylece akşam yemeğini atlayıp doğrudan kulübe gidebiliriz."

Uygun bir akşam yemeği olarak düşündüğü şeye kaşlarını çatıyorum ama şu anda yemek düşünecek ne yeteneğim ne de iştahım olduğu için yorum yapmıyorum. "Altıda orada olurum o zaman."

"Oh, binişe başlamak üzereler, o yüzden gitmem gerekiyor. Ben-" cümlesinin ortasında aniden durdu, "sizi görmek için sabırsızlanıyorum, efendim."

"Sana da aşkım. İyi uçuşlar." Telefon kapanıyor ve cep telefonumu ceketimin cebine geri koyuyorum. Bir an sonra, koridordan gelen ağır ayak sesleri odayı dolduruyor. Daha kapıyı açmadan Ortega olduğunu anlıyorum.

"CPD burada. Bu bok çukurunu terk etmeye hazır mısınız?" İri gövdesiyle kapıyı kapatarak duruyor, kokuşmuş odaya gereğinden fazla girmeyi umursamıyor.

Bu dört pis duvardan, ter ve sidik kokusundan ve ellerini boğazına sarıp ciğerleri kalıcı olarak boşalana kadar sıkkan bir canavarın nefret dolu gözlerinden başka bir şey bilmeyecek olan zavallı, harcanmış kızın bedenine bakmak için son bir an ayırıyorum. Son nefesinin son nefesi *olduğunu* bile bilmiyordu.

Ben ahlaklı bir adam değilim, büyük banka hesapları olan sapkın insanlar için karanlık işler yapıyorum ve bu yüzden bir an bile uykum kaçmadı. Kötülüğü bildiğimi sanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, onu her gün aynada gördüğümü sanıyordum.

Ama *bu*. Bu lanet olası kötülük gösterisi daha önce hiç karşılaşmadığım türden bir uğursuzluk. Doğrusu, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Daha da tırmanmasını nasıl engelleyeceğimi de bilmiyorum. Jace her zaman rüzgârdaki bir hayalet gibi zar zor ulaşılabilir bir yerdeydi. Ama şimdi, o hayalet arkasında cesetler bırakıyor.

BÖLÜM 12

KARA

Cade beni havaalanından aldığı andan beri *aksi* davranıyor. Havaalanından aradığında beni görmek için çok hevesli görünüyordu ama şimdi gözlerimin içine zar zor bakabiliyor. Ve huzursuzluk bağırsaklarımda ceset çiçekleri gibi büyüyor.

"Al," diyor Cade bana soğuk bir bardak buzlu burbon uzatırken.

Bu geceki ikinci içkim ve kulüp barında iki içki sınırı var. Normalde Pandemonium'da çaldığımız gecelerde bir yudum bile alkol alabilirsem şanslıyım ama Cade'in bu gece aşırı cömert hissetmesine neden olan bir şey var. Kehribar rengi sıvıdan düzenli bir yudum alıyorum, yemek borumda yanarak ilerlerken irkilmemeye çalışıyorum. Burbon Dom'umun tercih ettiği içki olsa da, ben spritz gibi tatlı ve köpüklü bir şeyi tercih ederim.

Fikrimi sormaya meyilli görünmüyordu, bu yüzden küçük yudumlar alıp buzun erimesini ve doğrudan alkolün keskin tadını beklerken acı çekiyorum. Cade bir kadeh kırmızı şaraptan başka bir şey içmedi, bu da beni biraz endişelendiriyor. Neden soğukkanlı bir şekilde ayık kalıyor ve benim kafayı bulmama yardım ediyor? İçimden bir ses bunun benim için iyi olmayacağını söylüyor.

"Her şey yolunda mı?" Sonunda onun önsezili ruh haline hitap edecek cesareti topladığımda soruyorum.

"Öyle olacak." Ses tonu kırılmış ve şifreli ve bu beni daha az tedirgin hissettirmiyor. "İçkini bitir." İki parmağıyla bardağıma dudaklarıma doğru götürüyor. İtaatkâr bir şekilde yutkunuyorum, o iki parmağın amımın derinliklerine gömüldüğünde ne kadar iyi hissettirdiğinin anısına takılmamaya çalışıyorum. Cade ben son damlasına kadar içene kadar bardağıma uyguladığı baskıyı bırakmıyor.

Boğazım yanıyor ve Cade sonunda dudaklarımdan çekilip boş bardağı barın üzerine bıraktığında hava almak için çırpınıyorum.

"Gidelim," diye emrediyor, elimi tutuyor ve beni özel odasına doğru sürüklüyor. Henüz Finn'i görmemiş ya da kulüpteki tanıdıklarımızın arasına karışmamıştık bile. Bu gece Cade tamamen iş yapıyor. Şu anda bu işin beni ayakta duramayacak hale gelene kadar becermek mi yoksa çılgılık atana kadar işkence etmek mi olduğundan emin değilim. Burbonun karnımda yarattığı karıncalanma, her ikisinden de mutlu olacağımı fısıldıyor. Kaygan ve istekli amım da aynı fikirde.

Kapının kilidini açmasını beklerken Cade'in yanında duruyorum. Keskin bir *tıkırtı* konsantrasyonumu bozuyor. "Kahretsin," diye küfrediyor, yere düşürdüğü anahtarları almak için eğilirken sarsılmış görünüyor.

Ne oluyor lan?

Cade her zaman sakindir. Her zaman. Onu kendi payına düşenden daha fazla içki içerken gördüğüm birkaç seferde bile, düzinelerce kasırgada güvenle yelken açmış bir kaptanın sağlam, emin adımlarıyla kendini tutuyor. Ve bu gece barda sarhoş olan tek kişi bendim. Peki Caden Ashford'u bu kadar sarsan ne?

Sonunda kapıyı açtığında yavaşça içeri giriyorum, ayaklarım siyah mermer zeminde temkinli bir şekilde sürükleniyor. Yatağa doğru ilerlerken kapının kapandığını ve arkamdan kilitlendiğini duyuyorum. Adet olduğu üzere kıyafetlerimi çıkarıp düzgünce bir yığın halinde katlıyorum. Cade hiçbir şey söylemiyor ama kendimi onun için çırılçıplak bırakırken gözlerinin beni delip geçtiğini hissediyorum. Boynumdaki yakut gerdanlık dışında çırılçıplak kaldığımda yatağın yanında diz çöküyorum ve Cade'in açıkta kalan sırtıma doğru yürüdüğünü duyduğumda kendimi her zamankinden daha açıkta hissediyorum. Bir darbe hissetmeyi bekleyerek kendimi destekledim. Herhangi bir alet topladığını duymadım ama ilk kırbaç inmeden önce her zaman bir uyarı sesi gelmez.

Tenimde Cade'in dudaklarının sıcaklığından başka bir şey hissetmediğimde vücudumdaki gerginlik anında eriyor. Dokunuşuna doğru eğilirken inliyorum, nazik okşaması beklediğimden çok daha hoşuma gidiyor. Tenime tüy kadar hafif öpücükler konduruyor, kıkımın üstündeki küçük çukurlardan omuzlarımın uçlarına kadar sırtımın her santimini ağzının hoşgörülü ilgisiyle kaplıyor.

Yakamın hemen altından boğazıma sokulduğunu hissediyorum ve pozisyonumu bozup onu daha da aşağı çekmek için ellerimi boynuna dolama dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. Cade'in dudakları alaycı bir şekilde boynumun hassas kıvrımında geziniyor, öpüyor, yalıyor, boğazımdan aşağıya ve

Köprücük kemiği. Yanağındaki kirli sakal gıdıklıyor ve vücudum devam etmesi için yalvarıp inlese de kaçmak için kıvranıyorum. Cade beklenmedik bir şekilde dişlerini omzuma geçirdiğinde inlemelerim aniden bir çığlığa dönüşüyor. Ve bu bir aşk ısırtığı değil, etime dişlerini geçiren lanet bir saldırı.

"Ne oluyor Caden?" Derimdeki acıyı silmek için içgüdüsel olarak elimi kaldırırken yaralı bir ses tonuyla suçluyorum. Dişlerinin omzuma kazınmış derin girintisini algılayabiliyorum ve sanki beni kaslarıma kadar morartmış gibi hissediyorum. O kadar dengem bozuldu ki, pozisyonumu bozduğumu, ona ilk ismiyle hitap ettiğimi ve *siktir* dediğimi dehşetle fark etmem bir anımı aldı. Tek bir cümlede üç büyük günah. Azarlanma ve cezanın gelmesini beklerken kendimi destekliyorum. Bu odada Cade itaatkâr protokolünü çok ama çok ciddiye alıyor ve en azından sağlam bir şaplak yiyeceğimi biliyorum.

"Bunu tekrar denemek ister misin, Kara?" Cade soruyor, parmaklarını omzumda açtığı yaranın üzerinde gezdirirken sesi sakın ve şaşırtıcı derecede sabırlı.

Neden bu kadar makul davranıyor? Kuralları çiğnendiğinde, genellikle önce beni cezalandırmayı ve sonra soru sormayı sever.

"Özür dilerim, efendim." Sözlerimde samimiyim ve sadece merhamet için yalvarmıyorum. Bu alandayken onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum çünkü burası kendimi tamamen teslim ettiğim nadir yerlerden biri. Teslimiyet ve benim dış dünyada çalkantılı bir ilişkimiz var, ama burada kendimi gerçekten yargılamadan ya da korkmadan teslim edebileceğimi . Burada tamamen ona aitim.

"Devam etmeden önce bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Parmakları bıraktığı ısırtık izini kazıyor, ses tonundaki şefkatle doymak bilmez bir can yakma ihtiyacını yan yana getiriyor. İnliyorum ama bu sefer kıpırdamadan durmayı unutmuyorum. Düpedüz sadizme meyilli değil, en azından ben yaramazlık yapmadığım zamanlarda, ama şu anda içinde yüzeyin hemen altında kaynayan bir şiddet var. Ve patlamaya hazır.

"Hayır, efendim. Sadece irkildim. Yapabilirsiniz-" Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Devam edebilirsiniz."

"Ne kadar cesur bir küçük aşk." Dudakları tenime geri dönüyor ve ben irkilmemeye çalışıyorum. Dilini omzumdaki diş izinin üzerinde gezdiriyor ve derimi ağzına almadan önce üzerinde geziniyor. Acıtması gerekmiyor, ama emerken ve tüm kanı çekerken rahat değil

Derimin hemen altında yüzeye çıkıyor. Sonunda gürültülü bir patlamayla çekiliyor ve orada korkunç bir morluk olacağını biliyorum.

Sol tarafıma geçtiğini hissettiğimde derin, sakinleştirici nefesler alıyorum. Dişlerinin boynumun hassas derisini ısırıldığını hissettiğimde bu sefer daha hazırlıklıydım. Cade sertçe çekiştirip dişlerini yakalanmış etimin üzerinde gıcırdatırken, gözlerimden beklenmedik yaşlar süzülüyor ve bir inilti ağzımdan zorla çıkıyor. Sonunda beni serbest bıraktığında, boğazımdan küçük bir hıçkırık kopuyor.

Bu neden bu kadar acıtıyor? Bu odada sopalar, kırbaçlar, kırbaçlar ve kemerler yedim, ama Cade neredeyse silahsız ve şimdiden parçalara ayrılmak için en güçlü dürtüyü hissediyorum.

"Nasıl hissediyorsun aşkım?" Yüzünü göremiyorum ama ses tonunda gerçek bir endişe var.

"Ben iyiyim, efendim." Nefeslerim kelimelerin etrafında sert ve zor çıkıyor.

"Yatağa uzan."

Emrine itaat etmek için titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum, yüksek yatağa tırmanmama yardım etmek için elini uzattığında elini tutuyorum. Her zamanki gibi yatakta battaniye, yastık ya da tüy yok - çünkü hiçbir zaman uyku amacına hizmet etmedi.

"Sırt üstü yat," diye yönlendiriyor ve ben de yatağın ortasına doğru uzanıyorum, bacaklarımı biraz açıyorum ve ellerimi yüzüstü uyluklarıma koyuyorum.

Tüm yumuşak ve hassas parçalarım açıkta ve korunmasız olduğu için kendimi dayanılmaz derecede savunmasız hissediyorum. Vücudumda korku ve beklentiden tüylerim diken diken olurken meme uçlarım sert noktalara dönüşüyor. Cade yatakta bana katılıp kalçalarımın binerken bakışlarımı indirerek onun hâkimiyetine boyun eğiyorum. Tişörtünü çıkarmış ama pantolonu hâlâ üzerinde, sikinin sertleşmiş çıkıntısı çıplak amıma sürtünüyor. Bu his hoş değil ama bir şekilde daha fazlasını istiyorum. Aletini klitorisime bastırmak için kalçalarımı hafifçe kaldırmaktan kendimi alamıyorum. Sert bir elin sitemle saçımı çektiğini hissediyorum.

"Kımıldamak yok."

Bunu bir istek olarak kabul edecek kadar kendime zarar verici değilim, bu yüzden bencil amcığım devam etmem için bana bağıırken bile hala onun altındayım. Cade üzerime doğru eğiliyor, ellerini kollarımın altına yerleştiriyor ve aşağıya doğru eğilip pembe meme ucunu ağzına alıyor. Onun ıslak ağzının hissiyle eriyorum.

Vücudum bir sonraki saldırıya hazır olmam için beni uyarırken bile dilimi hassas tomurcuğun üzerinde gezdiriyorum. Parmaklarımı ipeksi tellerine sokmak ve onu inletecek şekilde çekmek istiyorum. Ama şu anda kendi tatminimden çok onun emirlerini yerine getirmeye niyetliyim.

"Bazen nasıl olduğunu bilirsin-" meme ucumu sertçe emmeden hemen önce duraklıyor.

Başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapatarak göğsümü emerken hissettiğim ezici duyguya odaklanırken yüksek sesle inliyorum. Bu lezzetli hareket, doğrudan amıma bağlı görünmez bir ipi çekiyor gibi görünüyor ve uyarılmamın bacaklarımın arasından taştığını hissediyorum, vücudum içgüdüsel olarak Cade'in horozuna hazırlanıyor.

"Bazen rahatlamak için acıya mı ihtiyaç duyuyorsun?" Meme ucunu ağzına alıyor ve ben hem bu hissin verdiği panikle hem de bu soru karşısında şaşkınlıkla sarsılıyorum.

Ara sıra acıdan hoşlandığımı fark etmediğini sanıyordum. Akıl sağlığını korumak için kontrolü ele almasına ve canımı acıtmasına gerçekten ihtiyaç duyduğumda rol yapma konusunda kurnaz davrandığımı sanıyordum. Görünüşe göre, gizli ihtiyaçlarımı düşündüğümde daha iyi biliyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum, şu anda bu konunun bir sohbete dönüşmesine izin verecek kadar cesur değilim. Acıyı bir başa çıkma mekanizması olarak kullanma eğilimim konusunda güvensizim. Bu anladığım bir şey değil, bu yüzden gerçekten kabul etmek istediğim bir şey değil. Mazoşist değilim - en azından olmak *istemiyorum*, ama neden bazen acıyı bu kadar çok sevdiğimi ve bunun tedavi edilemez bir arzu gibi hissettirdiğini mantıklı bir şekilde açıklayamıyorum. Beni parçalanmış hissettiriyor ve Cade'in beni bir bütün olarak görmesini tercih ederim.

"Pekala," Cade ağzını diğer meme ucuma götürüyor ve çekilmeden önce sıkıca ısıyor. "Bu, benim için acı çekmeni istediğim nadir anlardan biri - beni diğer taraftaki ışığı gerçekten göremediğim çok karanlık bir yere girmekten alıkoymak için." Cade bir an duraksıyor, ciddi bakışları uzaktaki bir şeye takılı kalıyor; perili, içi boş görünüyor. Şu anda yılmaz Dom'uma eziyet eden ve onu neredeyse insan gibi gösteren karanlığın bulanıklığını yok etmek için her şeyi yaparım.

"Kendi düşüncelerimden kaçmam gerek, aşkım. Sadece bir anlığına." Sesi neredeyse çaresiz, ruhumun derinliklerinde onu şu anda zihninde dolaşan şeytanlardan kurtarmaya kararlı olmamı sağlayan koruyucu bir ihtiyacı çekiyor. "Bana yardım edebilir misin? Sana verdiğim şeyi alabilir misin?" Yeşil-altın gözleri benimkilere dikilmiş yalvarıyor.

Tepkimi düşünmeme bile gerek yok; özgürce, içgüdüsel olarak akıyor, tıpkı yenilmez bir güçle çarpan dalgalara boyun eğen kıyı gibi. Güce boyun eğmek doğanın bir gereğidir; bu dinamiğin örneklerini neredeyse her görebilirsiniz. Ne kadar beyhude bir çaba olursa olsun, bununla en çok savaşımlar insanlardır. Ve ben artık savaşmayacağım.

"Evet, efendim. Dayanabilirim," diyorum, Cade'in dişlerinin meme ucumun hassas etini ısırıldığını hissettiğimde tüm vücudum gerilirken bile. "Bana acını ver." Daha da sert ısırırken inliyorum. "Elinden gelenin en kötüsünü yap," diye soluyorum.

Cade'in gözleri derin yeşil havuzlara dönüşüyor ve bana acımasız bir ihtiyaçla bakarken sadece en küçük altın parçacıkları var. Canavar tarafına tıka basa yemesi ve ırzına geçmesi için izin verdim ve Cade'in kendini tutmayacağını söyleyebilirim. Bu sefer değil. Göğüs ucumu dişlerinin arasına alıp çekerken, istismara uğramış et nihayet serbest kalana kadar inkar edilemez bir korkuyla titriyorum. Titrememi yatıştırmaya çalışıyorum, Cade çıplak bedenimi yutulmaya hazır bir et parçası gibi incelediğinde daha da kötüleşeceğini biliyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan parmakları kalçama saplanıyor ve bacağımla omzuna yaslamak için kaldırıyor. Savunmasızlık hissi anlık ve yakıcı. Savunmasızım ve açıktayım ve Cade her ikisinden de faydalanmayı çok istiyor gibi görünüyor. Yanağını üst baldırıma değdiriyor; kirli sakalı kaba ve hassas tenimde halı yanığı gibi bir his uyandırıyor. Dili dışarı fırlıyor ve dişleri uyluğuma batmadan birkaç dakika önce tenimi okşuyor. Acı verici baskı giderek daha da artıyor. Hiçbir erteleme yok, derimin şiddetli kuvveti altında kırıldığını hissedene kadar sıkıştırırken gözlerimdeki yaşların sızısını engelleyecek hiçbir şey yok.

Hiçkırıyorum. Elimde değil; isteyerek canlı canlı yeniyormuşum gibi geliyor. Cade irkilmiyor ya da geri çekilmiyor. Gözyaşlarım onu normalde olduğu gibi rahatsız etmiyor; aslında onları duyabildiğinden bile emin değilim. Tenime bakıyor, kalçamdaki kızgın kırmızı hilalden ve ısırığından damlayan belirgin kan izinden büyülenmiş gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de onun kırmızı lekeyi tenimden temizlenene kadar kucaklayışını izlerken büyüleniyorum. Bunun seksi olması için bir neden yok ama bedenimden beslenmesini izlerken rahmimde ilkel bir zevk kıvılcımı çakıyor. Bunu, terapiye gitmem için sürekli büyüyen nedenler listesine ekleyeceğim.

Cade'in dişleri daha yukarıdaki bir noktayı acımasızca parçaladığında, sonunda kendi çılgılığım olduğunu anladığım bir çılgılık duyuyorum. Dişlerini istemediğim yere çok yakın bir nokta. Tercihen hiçbir zaman, ama özellikle de

tam anlamıyla bir kilo et almak için ruh hali. Bedenim içgüdüsel olarak onun saldırısına karşı koymaya çalışıyor ama Cade en sevdiği oyuncağının elinden alınmasından korkan sahiplenici bir köpek gibi acı daha da artıyor. Kendimi rahatlatmaya ve acıya doğru nefes almaya zorluyorum. Derin nefesler yardımcı oluyor ve kısa süre sonra acı anı geçiyor. Aşağıya baktığımda, bu sefer deriyi kırmadığını rahatlayarak fark ediyorum. Belki de karanlığı yavaş yavaş kanamaya başlamıştır.

Ani bir sertlikle, "Amını aç," diye emrediyor. Kahretsin, karanlık kesinlikle hâlâ orada, gözlerinde dalgalanıyor, fırtınadaki bulutlar kadar siyah bir aura gibi etrafında dönüyor.

Parmaklarım itaat etmek için hareket ederken titriyor, isteksiz ve kurşuni olabilirler. Orta parmaklarımı kıvrımlarımın arasına daldırıyorum, uyarılmayla kayganlaştıklarını görünce utanıyorum. Ne tür bir hasta insan kanayana kadar ısırılmaktan tahrik olur? Cade'in bir sonraki adımında ne yapabileceği korkusu bile tenimi şehvet dolu bir adrenaline karıncalandırıyor. Bu işkenceden zevk almaya başlarsam rezil olurum. Cade endişemi gibi, sıcak dilini damlayan yarığım boyunca sürüklüyor ve ucunu klitorisime değdiriyor.

Son yarım saattir verdiği acıya kıyasla çok ani ve sarsıcı bir zevkle haykırıyorum. Gergin bedenimin bu kadar zıt uçları aynı anda kaldıracabileceğinden emin değilim. Beni içsel krizimden kurtaran Cade acıya geri dönüyor, ben dış dudaklarımı onun için açık tutarken iç dudaklarımı ısırtıyor ve çekiştiriyor. Acıtıyor ama daha dikkatli olmaya çalıştığını söyleyebilirim. Vücudumun en sevdiği kısmına kalıcı olarak zarar vermek istemiyorum.

Dişlerini iç dudaklarıma biraz fazla sürttüğünde inliyorum ve o da beni şaşırtarak geri çekiliyor. Nefes almaya fırsat bulamadan ağzı tekrar klitorisimi emmeye başlıyor, bu zevk içimi en lezzetli şekilde yakıyor. Bedenim ona karşı geriliyor, acının her an gelebileceğini unutmaktan çok korkuyorum.

Cade klitorisimi tekrar ağzına almadan önce "Teslim ol," diye emrediyor. Ağrıyan sinirlerimden zevk alırken dudakları ve dili nazik. Acelesi yok; işkencenin devam edeceğine dair hiçbir işaret yok. İçimde hızla boşalma ihtiyacı oluşurken klitorisimi okşamaktan son derece memnun görünüyor. "Sana bunu vermeme izin ver." Sözleri neredeyse yalvarırcasına ve o anda ne yapmaya çalıştığını anlıyorum.

Bu onun özrü. Bana acı çektirmek istemesinin kefareti olarak bana orgazm yaşıttıyor. Ve teklif ettiği hediye almazsam suçluluk duygusunu yatıştıramaz. I

Kalçalarımın arasındaki güzel, karmaşık adama bakıyorum ve keşke ona sarılıp her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilseydim. Ama bana ellerimi amımdan çekmem için izin vermedi ve onu affettiğimi göstermem için bana başka bir yol verdi. Gözlerimi kapatıp karnımda büyüyen sıcaklığa teslim oluyorum ve Cade'in beni serbest bırakmaya doğru sürüklerken dilinin her yakıcı kırbacının tadını çıkarıyorum.

Ona karşı gevşediğimi hissettiğinde, Cade diğer bacağımı da kaldırıp omzuna atıyor. Alt bedenimin tüm ağırlığı ona yaslanmış ve kığım havada asılı dururken, Cade yüzünü açılmış kalçalarımın arasına gömüyor ve sanki en sevdiği tatlıyı son kez tadacakmış gibi yalayıp yutuyor. Dilinin her bir hareketinin tadına vararak, ustalıkla beni coşkunun sınırlarına doğru itiyor. Patlamayı ateşlemek için en küçük kıvılcıma ihtiyacım var.

Cade'in dişleri klitorisime sürtündüğünde anlıyorum, canımı acıtma ihtiyacı çatlaklardan kanıyor. Bir çığlıkla uçurumun kenarına düşüyorum, zevk başıma çarpan dalgalar gibi bana saldırıyor, ta ki tek yapabildiğim mutluluk içinde boğulana kadar. Beni boşalttığında Cade'in dişlerinin gevşemesini bekliyorum ama gevşemiyor. Daha sert ısıyorlar. Ve daha sert. Ve aniden zevk çığlığım saf, anlaşılmaz bir ıstırap çığlığına dönüşüyor. Karanlık görüşümün kenarlarına sızıyor ve nefes almak için mücadele ediyorum. Ama geri çekilmiyorum; o içime girerken amımı açık tutan ellerimi çekmiyorum. Karanlık doyana kadar beslenmesine izin veriyorum.

Uzaklaştığında hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, gergin ve aşırı gerilmiş kaslarım gevşemeye çalışırken tüm vücudum titriyor. Tereddütle Cade'e bakıyorum, gözlerinde kalan herhangi bir kötülük ipucu olup olmadığını görmek için endişeleniyorum. Rahatlıyorum, onu rahatsız eden her neyse eriyip gibi görünüyor, bana hayranlıkla bakarken gözleri yeşil ve altının mükemmel bir karışımı. İfadesi o kadar sıcak ki dudaklarındaki kırmızının tonunu bile fark etmiyorum. Fark ettiğimde ise dehşet içinde kalçalarımın arasına bakıyorum.

Elbette, klitorisimin her iki yanında lanet dişlerinin kırdığı yerden kırmızı bir kesik var. Tüm vücudumdaki tartışmasız en önemli santimetrekaresi acımasızca parçaladı. Klitorisim yarılmışken ona yaklaşma düşüncesi bile acı verici. Öfkeden kudurmalıyım. İntikam almak için Cade'in sikini binlerce kağıt kesiğiyle kesmeye hazır olmalıyım, ama ona baktığımda -yüzündeki huzur, bu gece bu odaya giren kırık adamdan çok şaşırtıcı bir fark- bunun ödemeye razı olduğum bir fedakarlık olduğunu fark ediyorum.

Bacaklarım hala boynuna dolanmışken, Cade eğilip beni öpüyor, dudakları almaktan çok vermeye çalışırken sıcak ve cömert. Uyarılmamın topraksı tadını ve klitorisimden çektiği kanı dilimde tadabiliyorum ama geri çekilmiyorum. Ağzımı daha geniş açıyorum ve bana vermek istediği her şeyi kabul ediyorum.

Dudaklarını benimkilerden nazikçe ayırdığında Cade'in yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bugün ilk kez gülümsüyor. Bir an sessiz kalıyor, parmak eklemleri yanağımı saygılı bir şefkatle okşuyor, az önce vahşetin olduğu yerde sadece şefkat var.

"Teşekkür ," diyor sonunda, sesi yumuşak bir gümbürtüye dönüşüyor.

Ve onun için, karanlığı kovmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorum.

BÖLÜM 13

CADEN

I Akıl sağlığını bir çarpışmanın enkazı gibi kesen beyhudeliği bastırmak için Kara'yı kullandığım için kendimi lanet bir canavar gibi hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, ben bir canavarım. Ben de Jace'ten farklı değilim, kendi ihtiyaçlarımı ve zayıflıklarımı beslemek için masumlara işkence etmeye meyilliyim. Sanırım tek fark talihsiz kurbanlarım istekli.

Boş motel odasını incelerken, ezici bir çaresizlik duygusu göğsümü yırtıyor ve Kara'nın kendi acısının bedeli olarak oraya diktiği huzuru kökünden sökmekle tehdit ediyor.

Hiçbir şey. Başka bir çıkmaz sokak daha. Sanırım buna ölü bir sarışın cesedi eşlik etmediği için minnettar . Jace'in izi en az birkaç hafta önce kayboldu. Her nasılsa, o piç her zaman iki adım önde. Her zaman iyiydi ama asla *o kadar* iyi değildi. Gerektiğinde gölgede kalmakta benim kadar iyi olmadığı kesin. Ya o amcık birlikte çalıştığımız beş yıl boyunca kendini tuttu ya da ipler başkasının elinde. O kadar insanın içinde Jace tarafından alt edildiğime inanmayı reddediyorum.

Siktir, o piçi bulmam lazım.

Yumruğum, bağlantılarım aracılığıyla yönlendirildiğimiz terk edilmiş motel odasının duvarında yolunu buluyor. Alçı kalıntılarını pantolonumun üzerine fırçalamadan önce parmaklarımı esnetiyorum. Parmak eklemlerim darbenin şiddetiyle yarılmış olsa da, artık kirli olan elimin belirgin damarlarından aşağıya doğru kan damlaları aksa da, hiçbir şey hissetmiyorum. Yapabilirdim

Muhtemelen yumruğumu yirmi kez daha savurup duvarı ve parmaklarımı kanlı, parçalanmış bir hale getirecek ve yine de lanet olası bir karıncalanma hissetmeyecektim.

"İyi misin, *jefe*?" Ortega sordu. Öfkemden onun orada olduğunu bile unutmuştum.

"Peki," diye cevap veriyorum, yaralanmamış elimle onun endişesini bir kenara bırakarak. "Resepsiyona git ve hasarı karşılayacağımızı söyle," diye emrediyorum, hâlâ duvardaki parlayan deliğe bakarak. Ortega başka bir şey söylemeden motel müdürünü bulmak için oradan ayrılıyor. Bu noktada, benim ruh halime alışkın ve bir adamın şiddet ve yıkım yaratma ihtiyacını küçümseyecek biri değil. Keşke ellerimi alçı yerine ete kemiğe bulaştırabilseydim.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de Kara'ya ihtiyacım var. Berbat günler geçirdiğimde onun eve gelmesini özlüyorum. Ve son zamanlarda, çok uzun bir boktan günler dizisi gibi görünüyor. Daha da kötüsü, sikim sürekli bir inkâr halinde. Genellikle iyi bir sikiş kanımdaki şiddeti temizleyebilir ama şu anda böyle bir seçeneğim bile yok.

Haftanın kırk sekiz saati yüceltilmiş eş ziyaretleri alıyorum ve diğer beş gün kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalıyorum. Ki baş edemiyorum. Altı aydan fazla bir süreyi Kara'nın tatlı amına istediğim zaman gömülerek geçirdikten sonra, artık kendi elim bana yetmiyor. Mastürbasyon yapmıyorum - sadece yağlanmış bir el ve biraz porno ile boşalabileceğimi hayal bile edemiyorum.

Bencil bir adam olsaydım, Kara kaçıp binlerce mil ötede Dr. Caine'i oynarken onun yerine geçecek bir amcık isterdim. Zayıf bir adam olsaydım, Kara'nın haberi olmadan açlığını doyuracak bir kız bulurdum. Akıllı bir adam olsaydım, Kara'yı saklandığı yerdeki yatağa zincirler ve asla gitmesine izin vermezdim. Bu haliyle, her hafta Cuma günü gelene kadar acıya dayanacak kadar gücü olan onurlu bir aptalım.

Bugün sadece Pazartesi, yani daha dört günlük işkencem var.

Kendimi gergin ve agresif hissediyorum ve lanet olası gerginliği azaltacak hiçbir şey yok.

"Her şey halledildi," diyor Ortega, kafasını bir kez daha bayat, boş motel odasına sokarak. "Müdür odanın önümüzdeki iki ay boyunca nakit olarak ödendiğini söyledi ama en azından birkaç haftadır kimse kullanmamış."

Ortega zaten bildiğim şeyi doğrularken hayal kırıklığı sinirlerimi kemiriyor. Jace'i bulmaya yaklaşamadık. Bu lanet oda, Jace'le bağlantılı olarak keşfettiğimiz diğer odalarla aynı. Pis yastıklardan birinin altında bulduğum, bir sayfası diğerleri gibi yırtılmış, ciltsiz Canterbury Tales'i yumrukluyorum. Zalim bir alay. Bizim sadece bir insan olduğumuzun apaçık kanıtı.

Jace'in hastalıklı oyununun katılımcılarıyız. Biz onu avlamıyoruz; o uzaktan bizim beyhudeliğimizden zevk alırken, biz de onun kendi tasarladığı, her dönemeci çıkmaz sokak olan bir labirentin içine doğru yönlendiriliyoruz.

"*Listo?*" Ortega soruyor, neden hâlâ çıkmaz bir motel odasında durduğumu merak ettiği belli. Sanırım haklı olduğu bir nokta var.

"*Si, vamos,*" diye cevap veriyorum, yatağın yanından geçerken Jace'in parfümünün belli belirsiz bir ipucunu yakalıyorum. Onu yakalamaya bu kadar yakın olduğum halde aslında hiç de yakın olmadığım için nefret ederek, bu aşinalık içimi bir ürperti kaplıyor.

Senin küçük oyununu oynuyoruz, amcık. Gölgede bırakıp bizimle yüzleşecek kadar erkek misin?

BÖLÜM 14

KARA

T Havada bulaşıcı bir neşe hissi var. Pencereleeri dikenli kırağı desenleri süslüyor, tırabzanlar boyunca taze sedir dalları sarkıyor, altın kurdeleleerle iç içe geçmiş zarif çelenkler her kapıyı süslüyor ve ökseotu malikanenin etrafına gelişigüzel serpiştirilmiş. Kış tatilindeyiz, Noel'den birkaç gün önce. Sanırım bu benim malikânedeki ilk Noel'im olduğı için Bayan Hughes elinden geleni yaptı ve evi bir dergide yer alacak türden mükemmel bir tatil neşesine benzeyecek şekilde dekore etti. İzin verdiğı yerlerde ben de yardım ettim, çocuklar da isteksizce yardım ettiler.

Talep edildi.

"Bu evde her an yeterince yetenekli dört adam dolaşırken neden ağır işleerle uğraşayım ki?" demişti sevmeye başladığım o her zamanki kaba tavrıyla.

İşe verdiğım bu küçük ara cennet gibiydi. Evimi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Her sabah Cade' kollarında uyanmayı, yemek masasında çocukların şen şakrak seslerini duymayı, Bayan Hughes mutfakta hepimizi doyurmak için koşuştururken onunla dedikodu yapmayı özlemişim. İş beni o kadar meşgul etti ki, Ashford Malikânesi'nde yeniden bulunmak kalbimdeki ince sızıyı yavaş yavaş yatıştırana kadar fark etmedim.

Bir haftadır geri döndüm ve günler yiyebileceğimizden daha fazla zencefilli kurabiye yapmakla, akşam yemeğinden sonra kütüphanede tüm çocuklarla sessiz sinema ve diğeer aptalca oyunlarla, Avalanche ve Sugar Cubes'u görmek ve hava güzel olduğunda binmek için ahırlara gezileerle, ara sıra kartopu savaşıyla, şöminenin yanında gece kucaklaşmalarıyla, yavaş

Cade'in ısrarla dinlemenin tek yolu olduğunu plak alarda Noel klasikleri eşliğinde danslar ve bol bol seks. Saf, akıl almaz bir mükemmelliği ve daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum. Cade ve diğerleri hiç beklemediğim bir taktiksel hassasiyetle kalbimi işgal ettiler ve bir daha asla bu kadar *bütün* hissedeceğimi düşünmemiştim. Eksik olan tek şey kız kardeşim ama o da bu yıl tatilini teyzem ve eniştemle geçirmeyi tercih etti.

Kütüphaneye giderken White Christmas'ı mırıldanıyorum. Dün gece Cade dilini vücudumun her santimini, hatta bir dilin gitmesini beklemeyeceğiniz yerleri bile yeniden tanımak için kullanırken aldığından beri aklımdan çıkmıyor. Şöminenin yanındaki kürk halının üzerinde, altımda onun görüntüsünü hatırladığımda yanaklarımın ısındığını hissediyorum, ağzı bacaklarımın arasındaydı ve ben geriye uzanıp yanaklarımı onun emrettiği gibi genişçe açtım. Ve sonra yüzümü çaresizce kremaya ihtiyacı olan bir Noel kurabiyesi gibi süsledi. Tatiller Cade'i kesinlikle sürtük bir ruh haline soktu ve söylemeliyim ki ben de bir tatil fahişesi vakası yakaladım.

Kütüphaneye girdiğimde derin bir nefes alıyorum, eski mürekkep ve parşömen kokusu tüm malikâneye sinmiş gibi görünen Noel'e özgü sedir ve tarçın kokusuna karışıyor. New York'tayken kütüphaneyi özlemiştim; üniversitedeki kütüphane tertemiz ve iyi donanımlı, ama Cade'in kütüphanesi sıcak ve rahat, ayrıca hemen altında kolayca erişilebilen, tamamen dolu bir seks zindanı var. Yani en sevdiğim iki eğlence için elverişli bir ortam-okumak ve Caden Ashford ile sapıkça şeyler yapmak.

Noel yaklaşırken, isteyebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği her şey parmaklarının ucunda olan bir İngiliz lorduna ne alacağıma hala karar veremedim. Bu noktada, Noel sabahı onu büyük kırmızı bir fiyonktan başka bir şey giymeden uyandırmayı ve bunu bir gün olarak adlandırmayı düşünüyorum. Kişisel utancıma rağmen, Cade hediye verme konusunda benden çok ileride.

Tatil için eve dönmeden önce kampüsteki son Cuma günümde, masamın üzerinde *Lady Chatterley'in Aşığı*'nın yarı açıklamalı bir kopyasının üzerine bırakılmış küçük siyah bir kutu vardı. Üzerinde isim ya da not yoktu ama belli ki Cade Noel'den hemen önce birinin ofisine gizlice girip bir sürpriz bırakmasını sağlayacak kadar çılgın olan tek kişiydi. Kutunun içinde benimkinden çok Cade'in *eklektik* zevklerini anımsatan çok şatafatlı bir çift sallantılı küpe vardı.

Her ne kadar bu düşünceyi takdir etsem de, giymek için gerçekten çok çirkinlerdi. Onları çekmecemin en altına, doksanlı yılların başından kalma cinsel sapkınlık üzerine fotokopi çekilmiş çalışmaların altına dikkatlice yerleştirdim. Cade sorarsa yanlışlıkla ofisimde unuttuğumu söylemek için yeterli bir bahanem oldu. Ve moda anlayışımın hatırına, onları hiç gündeme getirmeye niyetim yok. Neyse ki cafcıflı altın şeylerden bahsetmedi ve ben de ona onlardan nefret ettiğimi söyleme yükünden kurtuldum. Yani gerçekten mutlu bir Noel.

Kitap raflarını tarıyorum, kendimi şenlikli bir şeylerin havasında hissediyorum. Belki bir klasik? Bir Noel Şarkısı uygun görünüyor, bu yüzden onu ararken parmaklarımı yıpranmış ve yeni sırtların üzerinde gezdiriyorum. Bir yıldır Cade'e kütüphaneyi düzgün bir şekilde düzenlememe izin vermesi için yalvarıyorum ama o hep reddediyor. Sanırım bunun bir nedeni otoriter bir piç olmayı sevmesi, diğeri bir nedeni de kaostan gerçekten zevk alması. Alfabetik sırası bile yok. Fark etmeyeceği umuduyla birazcık yeniden düzenlemeye çalışıyorum. Türe, yazara ve başlığa göre düzenlediğim küçük bir köşem var. Ve bu küçük akademik isyan beni olması gerekenden çok daha fazla mutlu ediyor. Bir hazine avında altın ödülü bulmuş gibi heyecanla aradığım kitabı raftan çekip alıyorum. Kitabı özenle açtığımda, kitabın, Profesörün Kitabı'nın ikinci baskısı olduğunu görüyorum.

Dickens'in Noel klasiğı.

Sanırım Cade ilk baskıyı çalmayı başaramadı.

Bu düşünce bana Canterbury Masalları'nı yerin tam da burası olduğunu hatırlattı. İlk baskı tam bıraktığım yerde, bir Austen ve bir Brontë'nin arasında duruyor - sanki birileri sırf kadınlar tarafından yazılmış klasik aşk romanları oldukları için yoldaş olmaları gerektiğine karar vermiş gibi ikisi bir araya getirilmiş.

Cade'in sıralama becerileri en iyi ihtimalle berbatır.

Chaucer metnini raftan çekiyorum, ellerimdeki ağırlığını seviyorum. Hemen bir terslik olduğunu fark ettim. Farklı *kokuyor*. Bir arşivci olarak, sadece kokusuna bakarak bir kitabı neredeyse tarihlendirebilirim. Bu kitabın kokusu yüzyıllardır yıpranmış bir parşömene ait değil; daha yeni. Tereddütle kitabı açtım ve şüphelerimin doğru olduğunu görünce dehşete kapıldım. Bu Canterbury Masalları'nın Caxton'daki ilk baskısı *değil*. Sayfalar fazla bozulmamış, yıpranma ve lekeden yoksun ve yazı neredeyse doğru görünse de, on beşinci yüzyıl matbaasında asla yapılamazdı. Bu lanet olası bir sahte.

Ve o lanet olası, hırsız, İngiliz piçini öldüreceğim.

Sahte Chaucer'ı öfkeyle avucumda tutarak Cade'in çalışma odasına doğru fırlıyorum. Bu noktada, onu öldüresiye dövmek için kullanmaya tamamen hazırım çünkü sahte bir tarihi metnin işe yarayacağı tek şey bu. İngilizce sözlükte ne kadar kızgın olduğumu anlatacak bir kelime yok. Edebiyat tarihini koruma konusunda ne hissettiğimi biliyor; bu benim tüm hayatım boyunca yaptığım bir iş. On ay önce, o kitabı korumak için bana işkence etmesine ve öldürmesine izin verebilirdim. Ona güvenebileceğimi düşündüm; zekamı takdir etsin diye lanet olası kitabı nereye sakladığımı *söyledim* ve bunun yerine bu bilgiyi beni sırtımdan bıçaklamak için kullandı.

Eğer bir bıçak bulabilirsem, Cade'in yerde kan kaybından ölmesine izin vermeden hemen önce bu cümle mecazi cazibesini kaybedecek - tek pişmanlığım Bayan Hughes'un temizlemek zorunda kalacağı pislik olacak.

Düşüncelerim cinayetle dolup taşarken, Cade'in kapısını çalmaktan vazgeçip kendimi doğrudan onun iç mabedine bırakıyorum. Aldatıcı derecede sıcak ela gözleri şaşkınlıkla benimkilere kayıyor, vücudumdaki her molekülden yayılan akkor halindeki öfkeyi kataloglarken yüz hatlarını şaşkınlık gölgeliyor.

"Kara," diye selamlıyor temkinli bir ses tonuyla, tehlikeli bir yarattığı kışkırtmamaya çalışan biri gibi. "Sorun nedir?"

"Sorun nedir?" Masasına doğru tepinip Chaucer'ın saldırgan yemini masanın üzerine fırlatırken alaycı bir ifadeyle cevap veriyorum. İğrenç şey pürüzsüz maun ağacının üzerine yüksek ve tatmin edici bir *gümbürtüyle* düşüyor. "İşte *yanlış olan* bu."

Cade elindeki kalemı bırakıp metne uzanırken, kütüphanesinden hangi kitabı masasına fırlattığımı fark edince yüz ifadesi asıklaştı. Sanki gerçek bir kitaba karşı bu kadar kibirli olabilirmişim gibi. Elini yüzünde ovuşturarak bir açıklama kelimesi arıyor gibi görünüyor, herhangi bir kombinasyondaki herhangi bir kelime yelpazesini bu saçmalığı asla düzeltemez. Bunca zamandır bir yalanı yaşıyorduk; açıkçası buna şaşırmasaydım. Onunla tanıştığım andan itibaren tam olarak kim ve ne olduğunu biliyordum.

Hırsızlığı ve adam kaçırmayı seven otoriter bir piçten fazlası olabileceğine inanacak kadar aptal olan bendim. Hatta bana son zamanlarda yaptığı tüm işlerin yasal olduğuna dair söz vermişti - belki etik dışı ama yasal. Şimdi, bunun da muhtemelen bir yalan olduğunu biliyorum. Tüm bu durumun sadece benim lanet olası saflığının bir yan ürünü olduğu gerçeği beni daha da kızdırıyor.

"Fark etmeyeceğini umuyordum," diyor Cade usulca, sesi özür dilemeye yakın olmasa da suçlu.

Bunun, eylemin kendisinden ziyade *yakalanmaktan* duyduğu pişmanlıktan kaynaklandığını hemen anlıyorum. Ve bu cüretkârlık beni kırmızı bir sis bulutu içinde görmemi sağlıyor. İki adımda masasıyla aramdaki mesafeyi kapatıyorum, uzanıyorum ve suratına olabildiğince sert bir tokat atıyorum. İkimiz de şaşkın bir sessizlik içinde donup kalıyoruz, elimin yanağına çarpma sesi hala kulaklarımda çınlarken bile az önce olanlara inanamıyoruz.

Bunu yaptığımı inanamıyorum. Daha önce yapmış olsam da, bu yıllar önceydi, ilişkimizi kurmamızdan çok önceydi. Ve az önce Dom'uma kaltak tokadı attım. Benim affetmeyen, acı verici işkencelerden ve aşağılamalardan zevk alan Dom'uma. Nasıl misilleme yapacağını düşünmek beni dehşete düşürüyor. Ama sonra bunu neden yaptığımı hatırlıyorum ve uysal itaatkârlığım saunadaki su gibi buharlaşıyor ve yerini öfke alıyor. Dizlerimin üzerine çöküp ondan af dileme isteğimi bastırıyorum ve öfkesiyle yüzleşmeye hazırlanırken dimdik duruyorum.

"Sana bu konuda izin vereceğim çünkü üzgün olduğunu biliyorum. Ve muhtemelen bunu hak ediyorum," diyor Cade sandalyesinden kalkarken ve şimdi elimin kırmızı iziyle süslenmiş yanağındaki acıyı ovarken. "Ama bana bir daha vur," diye devam ediyor, bir yumruğunu masasının iki yanına dayamış bana bakarken gözleri sertleşiyor ve inkar edilemez bir şekilde baskınlaşıyor, "ve sana *tam olarak* nasıl bir his olduğunu göstereceğim."

Gömleğinin kumaşını zorlayan kaslar, eğer beni ne kadar çabuk yok edebileceğini korkunç bir şekilde belli etse de, çenemi kaldırıyorum ve onun tarafından korkutulmayı reddederek sağlam duruyorum. Beni onun erişiminden uzak tutacak ve doğuştan gelen disiplin ihtiyacından kurtaracak çizgiyi dikkatle izlemem gerekecek. "Gerçek ilk baskı nerede, Caden?" Ses tonum ısırmacı ve kindar. Başka bir gün olsaydı, elbisem kalçalarımın üzerinde, masasının üzerine çoktan eğilmiş olurdu ve onun ağır eli bana biraz boyun eğdirirdi. Ama bugün başı dertte olan tek kişi ben değilim.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor Cade basitçe ve benim şu anki öfke durumumdan çok daha umursamaz bir şekilde.

"*Bilmiyorum da* ne demek?"

"Kendimi kaybettim," diyor Cade omuzlarını silkerek ve soğukkanlı davranmaya çalışıyor. Şu anda oynamanın yolu havalı olmak değil. Kendimi durduramıyorum,

Masasına doğru eğildim ve o aptal suratındaki soğukkanlılığı bir tokatla silip attım. Cade ölümcül bir şekilde hareketsizleşiyor, elinin masasından yumuşak bir şekilde ayrılması, yanağıma hızlı bir *şaplak atmadan* önceki tek uyarı. Sızlanıyorum

Titreyen parmaklarımı darbenin yanığını için yüzüme götürdüm.

Bana *tokat attı*. Hem de öyle azarlar gibi değil, ciddi ciddi vurdu. Tehdit ettiğini biliyorum ama bunu duymak ve hissetmek tamamen farklı iki duygu. Gözlerimdeki yargıyla ona bakarken ağrıyan yanağımı kucaklıyorum ve gözyaşlarımı kırıştırmaya çalışıyorum.

"Bana öyle bakma," diye emrediyor ses tonunda acı bir ısıklıkla, işaret parmağını yaramaz bir çocuğu azarlar gibi bana doğrultuyor. "Boş tehditler savurmadığımı biliyorsun."

Ayağımı yere vurma ve ona şımarık bir çocuğun nasıl davrandığını gösterme dürtüsüne direniyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturup ona ters ters bakarak biraz daha olgun bir duruş sergilemeye karar veriyorum. "Bana vurdun!"

"Sen bir feministsin, aşkım," diyor kendini beğenmiş bir şekilde sandalyesine geri kayarken. "Eşitliği sağladığım için bana teşekkür etmelisin. Ve verdiğin şeyi almaktan korkmamalısın."

Alay ediyorum çünkü o bir hıyar - tamamen haksız olduğundan değil. "Sen barbarsın," diye karşılık veriyorum, eğer adil davranacaksa şu anda tek silahımın hakaret olduğunu bilerek.

"Evet, ama bu yüzden benden hoşlanıyorsun," diye gülerek cevap veriyor. Ona tekrar vurmamak için ellerimi önümde kenetliyorum. Elini ikinci kez yanağımın hissetmek için çaresiz değilim.

"Senden hoşlanmıyorum. Senden *nefret* ediyorum," diye sıkılmış dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Yalan söyleme Kara," diye uyarıyor diliyle tıslama sesi çıkarırken. "Yalanlar seni cezalandırır."

Gözlerimi deviriyorum, şu anda kendimi bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyorum. "Elbette, akademik tarihin paha biçilmez bir parçasını sattınız ve cezalandırılmam gerektiğini düşünüyorsunuz."

"Onu ben satmadım," diye gürlüyor Cade bana, gözleri sadece birkaç kez tanık olduğum yakıcı bir öfkeyle parlıyor. Ve her seferinde cehennem kadar korkutucuydu. "Beni gerçekten bu kadar mı küçük görüyorsun?" Parmaklarını telaşla saçlarında gezdiriyor. "O lanet kitabın senin için ne anlama geldiğini biliyorum." Sesi pişmanlık dolu, neredeyse üzgün ve acaba suçlamam kendini korumak için sürekli kullandığı o demir zırhı delip geçti mi diye merak ediyorum.

Ama o bir suçlu ve karaborsa sanat eserleri satıcısı; Canterbury Hikâyeleri'nin kayıp olduğunu öğrendiğimde aklıma gelen ilk şey gerçeklerden çok da uzak değildi. "Peki ne oldu ona?" Sesimi yükseltmemeye çalışarak soruyorum.

sakin ve pazarlıkçı. "Neden on ay önce koyduğum yerde, kütüphanenizde değil?"

"Jace," diye cevap veriyor bakışlarımdan kaçarken, sesi sanki bu ismi ağzından zorla çıkarıyormuş gibi kesik kesik çıkıyor ve bu sırada cam gibi kesiliyor,

"Peki ya Jace?" Damarlarımdaki kanın buza dönüştüğünü hissederken soruyorum. Jace'i aylardır düşünmemiştim. Cade onun bıraktığı acıyı alıp kendi acısı haline getirdiği anda onu hafızamdan kovmuştum. Üzerimde bıraktığı izleri derinlere gömdüm ve bir daha asla gün yüzüne çıkmamalarını umdum. Ama yara izleri böyle bir şeydir; solabilirler ama asla gerçekten yok olmazlar.

Cade derin bir iç çektikten sonra bana en başta söylemek istemediği bir bilgiyi aktarıyor. Artık Jace'in de işin içinde olduğunu bildiğime göre, bunun muhtemelen iyi bir nedeni vardı. "Jace kitabı teslim etmemi ya da parçalara ayrılmış parçalarının ülkenin dört bir yanına dağılmasını göze almamı istedi."

Cade bana bakıyor, bunun boş bir tehdit olmadığını sessizce anlatırken gözleri sertleşiyor. Jace'e bir şans verilse beni gerçekten öldürebilirdi. Ve Cade, asla takas etmeyeceğim bir şeyle pazarlık yaparak beni bu kaderden kurtardı.

"Tahmin edebileceğin gibi, seni güvende tutacak seçeneği seçtim," diye devam ediyor, düşüncelerimi okumuş gibi. "Kendini feda eden kışın farklı bir seçim yapsaydı üzülürdüm."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Kişisel canavarımın gölgeli köşelerde saklanıyor olabileceğine dair mantıksız bir korkuyla gözlerim odanın içinde gezinirken soruyorum.

"En ufak bir ipucu bile yok. Onu aylardır takip ediyoruz." Gözleri uzakta, sanki bu odadan çok uzakta bir yerde kaybolmuş gibi. Cade'in sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. Bunca zamandır ikimizin de Jace'i gün ışığını görmeye asla uygun olmayan küçük bir zihinsel kompartımana tıkmaya karar verdiğimizi sanıyordum. Bunca zamandır ikimizin de hayatımıza devam ettiğimizi sanıyordum, tıpkı bir kasırga gelip dünyanızı paramparça ettikten sonra enkazın tozunu alıp yeniden inşa etmek gibi. Belli ki Cade hiç ilerlememiş. Bunu tek başına hallettiğini bildiğim için büyük bir suçluluk duyuyorum. Ben onu kendi başıma ve kendi kendimi tatmin eden edebi çalışmalar yapmak için terk ederken, Cade benim için şeytanlarımla savaşmaya çalışıyordu.

Sahte Chaucer'ı bulduğumda ilk düşündüğüm şey Cade'i kötü adam olmakla suçlamaktı; meğer beklenmedik bir kahraman olmaya çalışıyormuş.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, titreyen sesim pişmanlık doluydu ve saygıyla bakışlarımı indirip çıplak ayaklarıma baktım. Kişisel alanına hışım la girmiş, asılsız suçlamalarımı yüzüne vurmuş ve uyarılmama rağmen ona fiziksel olarak saldırmıştım. Ona teslimiyetimi sunmak, tenimin her yerinde keskin iğne batmaları gibi hissettiğim suçluluğa karşı içgüdüsel bir tepki; teslim olmak acıyı hafifletiyor. Eğer benden diz çökmemi ve kendimi ona sunmamı isteseydi, bunu anında yapardım. Suçlarım için cezayı kabul etmemi isteseydi, onun eliyle kefareti isteyerek kabul ederdim.

Cade'in yanıtını beklerken havada yüklü bir sessizlik var. Onu tanıdığım kadarıyla, suçu kabul ettiğim için kolay kolay yumuşamayacaktır; dürüst olmak gerekirse, bunu yapmasını isteyip istemediğimi de bilmiyorum. Kafasını kaldırmadan iç çektiğini duyuyorum, gerginlik ve teslimiyet dolu bir ses.

"Sorun değil aşkım," diyor sonunda ve ses tonu yumuşayarak neredeyse şefkatli bir hal alıyor. "Ne kadar istesem de, ilişkimizin üzerine inşa edildiği geçmiş i değiştiremem. Senin sevgini adil ve dürüst bir şekilde kazanmak yerine seni çalmak benim hatam. Ve bana hala güvenemediğini duymak beni ne kadar yaralasa da, güvensizliğinin ardındaki nedenler mantıklı bir kaynaktan geliyor. Umarım bir gün güvenini bana özgürce verirsin."

Ona bu güveni çoktan kazandığını söylemek istiyorum ama şu anki davranışlarım bu varsayımı çürütüyor. Bilinçaltımda, kalbim yıllar önce onun için uçurumun kenarından dönmüş olsa bile ona hâlâ mesafeli duruyorum. Mantıklı bir kadının, kalbi ve zihninin savaşı an tarafları arasında barış sağlamak için verdiği sürekli bir savaştır bu. Hepimiz bunu denerken ölebiliriz.

Dikkatim yavaşça Cade'in Jace'le ilgili ilk ifadesine dönüyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Onu takip ettiğimizi" söyledin. *Biz kimiz?*"

Cade kısa bir kahkaha atıyor - sanki benim cehaletim onu ürkütmüş gibi. "Gerçekten de çocuklardan herhangi birinin Jace'in sana yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vereceğini düşünüyor musun? Ortega ilk atışı yapmama izin verirse şanslıyım."

Diğer insanların beni savunmak için kendilerini riske atmaya hazır oldukları fikrini çözmeye çalışırken ağzım şaşkınlıkla açık kalıyor. Bu adamların bana düzenli olarak patronlarını beceren bir yabancı gibi değil de kendilerinden biriymişim gibi davrandıklarını düşününce karnımda minnettarlık ve şefkat duyguları kabarıyor.

"Böyle hissettiklerini bilmiyordum, yani benim hakkımda."

"Tabii ki ," diye cevap veriyor Cade, ses tonu azarlamaya dönüşüyor çünkü kendimi küçümseme eğilimim olduğunu biliyor. "Sen de bizden birisin, ailemizin bir parçasısın. Fena halde berbat, işlevsiz bir aile ama benim *gerçek* ailemden çok daha iyi."

Ashford klanına kabul edilme düşüncesiyle yüzüme yayılan gülünç derecede mutlu gülümsemeye engel olamıyorum. "Ailenizin bir parçası olmak hoşuma gitti."

"Baban olmamı mı istiyorsun bebeğim?" Cade alaycı bir tonda soruyor, bu özel iğnenin beni diğerlerinden daha fazla sınırlendirdiğini çok iyi biliyor.

"Siktir , benim baba sapıklığım *yok*."

En azından ben kabul etmiyorum. Bana küçük bir kızmışım gibi davranmasını garip ve aşağılayıcı buluyor muyum? Evet, öyle. Bunu yaparken beni ona "baba" demeye zorladığında tahrik oluyor ? O da evet. Ne diyebilirim ki, hayatımı istediğim şeyler ve bencil amımın istediği şeyler arasında sürekli bir çatışma içinde geçiriyorum. Şu anda, o kazanıyor.

"Yani," diyor Cade yavaşça, kemerinin tokasına uzanıp gevşetirken için için yanan bakışları beni yerime mıhlıyor, "sana iyi bir kız olmanı ve dizlerinin üzerine çöküp babanın sikini yalamanı söylesem, amcığın bu fikir karşısında damlamaz mıydı?"

Cade'in pantolonunun fermuarını açtığını duyunca içgüdüsel olarak ağzım sulanıyor. "Hayır, biraz bile değil," diye mırıldanıyorum, boxer'ının dikişlerini zorlayan, serbest bırakılmak ve tahrip edilmesine izin verilmesi için yalvaran sert horozunun görüntüsünden çok etkileniyorum.

"Hmm, yalan söylemekle ilgili ne demiştin, yaramaz kız? Belki de onun yerine babanın sana bir şaplak atmasına ihtiyacın vardır?"

"Hayır efendim," diye yutkunuyorum aceleyle. Bir şaplak şu anda hiç de havamda olduğum bir şey değil.

"Göreceğiz bakalım. Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyor Cade, yanındaki zemini işaret ederek.

Hiç tereddüt etmeden onun yanına koşuyorum ve yere düşüyorum, çok aşına olduğum itaatkâr pozisyona geçiyorum - avuçlarım kapalı uyluklarıma dayanıyor. Cade'in ayaklarının dibinde diz çökmek şaşırtıcı derecede rahat, pozisyonun rutini bir şekilde yatıştırıcı. Cade'in iradesine teslim olmak için zihnimin boşaldığını hissediyorum.

"Aferin kızıma," diye övüyor Cade saçlarımı okşarken. "Şimdi ağzını iyice aç."

Dediğini yapıyorum, çenem zorlanmaktan ağrıyana kadar ağzımı açıyorum. Cade iki parmağını ağzıma sokuyor, dilimin arkasına bastırmadan önce dudaklarımın ve dişlerimin üzerinde gezdirirken beni inceliyor. Öğürmemeye çalışıyorum ama elinin üzerine kusmamaya çalışırken gözlerime dolan yaşlara engel olamıyorum. "Çok güzel," diye yorumluyor parmaklarını yanaklarımın içine sokup gerginleşene kadar yayarken. Benimle bir tür sapık oyuncak bebek gibi oynarken kendimi güzelden çok uzakta hissediyorum ama bu aşağılamadan dolayı bacaklarımdan aşağı akan uyarılmayı durduramıyorum.

"Babanın bu güzel küçük ağzı sikmesini istiyor musun?"

"Yss plss, srrr," diye yalvarıyorum müdahaleci parmaklarının etrafında.

"O da neydi bebeğim?" diye soruyor, aşağılanmamı daha net duyabilmek için parmaklarını kaldırarak.

Bu noktada, onun sikini tam anlamıyla içimde herhangi bir yerde hissetmeye ne kadar muhtaç olduğumdan utanacak kadar kendime saygım bile yok. "Lütfen ağzımı sik babacığım," diye soluk soluğa bağıryorum, nefesim kesilmiş ve şehvetten tamamen sarhoş olmuş bir halde.

"*Sik beni,*" diye nefes alırken gözleri neredeyse kafasının içinde geri dönüyor. "Dilini çıkar."

İtaat ediyorum, müstehcen bir şekilde dilimi çıkarıyorum. Boxerını kalçalarına kadar indirmesini izliyorum. Sikinın kalınlığı ve sertliği karşısında ağzım sulanıyor; belirgin damarlar, pre-cum ile bezenmiş neredeyse mor şişmiş kafasına ulaşana kadar şaftı boyunca çıkıntı yapıyor. Cade parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve beni kendisine doğru çekiyor, uzun aletini bekleyen dilimin üzerinde ileri geri sürüyor, hareket ettikçe aletin yanakları yanaklarıma çarpıyor.

Cade yavaşça sikinin ucunu ağzıma sokuyor ve daha fazlasını vaat ederek beni kızdırıyor. Dudaklarım ağızla ona yapışıyor ve daha fazlasını ağzıma almaya çalışıyorum. "Hevesli küçük şey, değil mi?" diye soruyor, ağzımın içine sığ itişler yapıyor. "Daha fazlasını mı istiyorsun bebeğim? Bu açgözlü ağzını horozla doldurmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum, siki ağzımdayken cevap veremiyorum.

Başka bir şey söylemeden, Cade iki eliyle saçlarıma kavradı ve açık ağzımı sikine doğru çekerek boğazımın arkasına kadar soktu

-Ve sonra kendini daha da aşağıya doğru zorluyor. İstilaya karşı öğürüyorum, zavallı boğazım onun genişliğini almak için mücadele ediyor, çünkü hava almak için yer bırakmıyor. Cade kendini orada tutuyor, bana hava vermeyi seçene kadar beni aletin üzerinde etkili bir şekilde boğuyor. İlişkimizin birkaç ayında beni sikiyle boğmaya başladığında dehşete kapılmışım. Bir insan için bu kadar

Kontrole tutunmak için ayarlanmışken, nefes alma yeteneğinizden vazgeçmek akıl almaz bir şeydir.

Cade bunu ilk yaptığında, sadece panikten neredeyse bayılıyordum. Yavaş yavaş, bana korkuyu bırakmayı ve nefeslerimi ona teslim etmenin yüksekliğini kucaklamayı öğretti. Şimdi, bunu gerçekten seviyorum ve bu benim en sevdiğim nefes oyunu türü. Görüşümün bulanıklaşmaya başladığını hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum, beni almaya gelmeden önce bile karanlığı memnuniyetle karşılıyorum. Cade tamamen rahatladığımı hissettiğinde, yarıya kadar çekiliyor ve sikişinin etrafında nefes nefese kalmama izin veriyor.

"Gözlerini benden ayırma bebeğim," diye azarlıyor. Dikkatimi ondan ayırmamdan hoşlanmıyor, boğazımı sıkarken bu mümkün bile değil. Gözlerimi açıp ona bakıyorum, kirpiklerime yapışan ıslaklığı hissediyorum ve eminim ki yüzüm çoktan rimelle kaplanmış. Yüzümü dağıtmanın onun eğlencesinin yarısı olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum onu. Ağzımı acımasız bir hızla sikmeye devam ediyor. Hissettiğim kadarıyla, emrindeki onu tokatlaması ve ona hakaretler yağdırması nedeniyle bastırılmış saldırganlığının bir kısmını atmaya çalışıyor. Şikayet etmiyorum, gırtlığının sikilmesi onun en nazik cezalarından biri.

"Beni çok iyi alıyorsun, bebeğim. Babanın o yaramaz ağzını doldurmasını seviyorsun."

Yaltaklanırken bile uyarılmanın kalçalarımın aşağı aktığını hissediyorum. Şu anda o kadar ıslığım ki, muhtemelen amıma iki sik birden girebilir ve kolayca kayabilirler. Bu düşünce, ihmal edilmiş amımın hiçbir şeyin etrafında kenetlenmesine oluyor ve keşke ağzım doldurulan tek şey olmasaydı. Daha fazlasına ihtiyacım var. Mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde, bir elimi kalçalarımın arasına sokuyorum ve ağrıyan klitorisime ulaşmaya çalışıyorum. Dehşete kapılıyorum, anında yakalanıyorum.

"Kara Caine, o elini hemen amımdan çıkar," diye sertçe emrediyor ve ben de rahatsız edici elimi bir sarsıntıyla çekiyorum. "Bundan zevk almana izin yok. Ve bu gece hiç gelmeyeceksin. Böylece sen Dom'una nasıl saygı göstereceğini düşünüürken o muhtaç küçük amcık bu gece sana eşlik edebilir." Cade başımı kaldırıp ona bakmam için zorlarken itiş kakışları devam ediyor. "Ve eğer bir daha bana el kaldıracak kadar cüretkâr olursan, gırtlığına kadar soktuğum sikimden çok daha kötü bir şeyle karşılaşacaksın. Dostça bir yüz sikişi, kıcının kuru ve çiğ bir şekilde sikilmesine kıyasla bir rüya gibi görünecek."

Cade bununla sinirlerime dokundu, tehdit omurgamdan aşağı gerçek bir ürperti gönderdi. Denediğimiz onca şey arasında anal bunlardan biri *değil*. Ben

Tam olarak olduğu gibi bırakılması mantıklı görünen göt deliğim dışındaki her şeyle deneysel olmaktan son derece mutluyum. Cade'in *oraya* girmesine izin verme fikri bile utanç verici. Bu gidişle üçüncü ve son deliğimi becermesinin tek yolu ceza vermek olacak çünkü bağlayıp zorlamadan o deliği vermem mümkün değil.

"Anlıyor , küçük velet?" Cade kaşlarını kaldırarak sorar.

"Evet, efendim." Ve sonra tekrar ağızma giriyor, acımasız bir hızla boğazımı zorluyor. Her derin itişinde öğürüyorum, ama o durmuyor ya da yavaşlamıyor, beni sadece zevki için var olan cansız bir delik gibi kullanıyor. Kalçalarım ihtiyaçtan birbirine kenetlenirken bile bu vahşet yüzünden gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Doruk noktasına ağızımın içinde daha da şiştiğini hissediyorum. Ama boğazımdan aşağı dökmek yerine, geri çekiyor.

"Dilini dışarı çıkar," diye emrediyor Cade. Kendini aşağı yukarı okşuyor, eli tükürüğümün ve uyarılmışlığının yardımıyla yumuşak bir şekilde kayıyor.

İtaatkâr bir şekilde ağızımı sonuna kadar açıp dilimi dışarı çıkarıyorum ve onun döl teklifini kabul etmeye hazırlanıyorum. Cade bir iniltiyle orgazm oluyor, sert vuruşları dilimin üzerine ve yanaklarıma ılık döl şeritleri gönderiyor. İçgüdüsel olarak, bir döl fişkırması kirpiklerimi süslemeden hemen önce gözlerimi kapatıyorum. Teknik olarak boşalırken gözlerimi ondan ayırmamam gerekiyor ama yüzünüz bir *magcum* opus için boş bir tuval olarak kullanılırken irkilmemek çok zor.

Üzerime boşalmayı bitirdiğinde, Cade başparmağıyla yanağımdaki fazla dölleri siliyor ve bana yediriyor. Başparmağını emerek kurutuyorum ve ben kendimi ondan temizleyene kadar bu hareketi tekrarlıyor. Bu iğrenç ve aşağılayıcı bir şey ama bana dölünü yedirme eylemi o anda orgazm olma isteği uyandırıyor.

"Şimdi, ne diyorsun?" Cade soruyor. Gözlerinde sadece sadistliğinden kurtulduğumda ortaya çıkan hayranlık dolu bir pırıltıyla bana bakıyor. Bu gururlu bakış beni iliklerime kadar ısıtıyor.

"Teşekkür ederim babacığım," diye cevap veriyorum, bu sefer kelimeleri boğmak zorunda bile kalmadan.

"Görünüşe göre babam ortalığı dağıtmış," diyor gözümün altındaki siyah rimel lekesini temizlerken. Sandalyesini geriye iterek ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Elimini onunkine koyuyorum, güçlü parmaklarının benimkileri cüceleştirmesine bayılıyorum. "Hadi gidip seni yıkayalım."

BÖLÜM 15

CADEN

Trugan topukların tanıdık tıkırtısı yerine koridorları sessizlik doldururken malikâne artık soğuk ve boş. Tatiller çok kısaydı; kızım gitmeden önce onu kucağıma alma şansım olmamış gibi hissediyorum. Geri benden daha fazla zamanını alan o lanet üniversiteye. Bütün o lanet yeri yakıp kül etmeyi düşünüyorum. Kara hayal kırıklığına uğrar ve şüphelenir ama bunu atlatır. Bundan emin olmak için elimden gelen her şeyi yaparım.

Arabada somurtup yanımdan geçen çorak ağaçlara bakarken şiddet çaresizlik zihnimde savaş açıyor. Kar eriyip yağmura dönüşmüş ve yol boyunca çirkin, grimsi çamur birikintileri bırakmış. Kimsenin mecbur kalmadıkça girmeye cesaret edemeyeceği türden kasvetli, iç karartıcı bir hava. Ve ne yazık ki biz mecburuz.

Bağlantılarımızdan birinden Jace'in olası bir izini daha aldık. Illinois eyaletinin tamamına yayılmış özel dedektiflerim var. Gerekirse aramayı ülke çapında genişletirim. O pisliği bulmamızı sağlayacaksa ülkedeki tüm paralı askerlere ödeme yaparım. Bildiğimiz kadarıyla Jace eyalet sınırlarını terk etmedi, bu da onu henüz bulamamış olmamızı daha da sinir bozucu hale getiriyor. Kanalizasyondaki bir sıçan kadar kaygan ve çok geç olana kadar hangi karanlık köşeye kayacağını kestiremiyoruz.

Chicago Polisi Jace'in varlığından haberdar, ancak sadece reaktif olmak için kaynakları var, proaktif değil. Taylor gelişmelerden beni haberdar ediyor ama ana kadar sessizlik hakim. Sınırlı bilgimize göre, Jace

sadece bir ceset var. Chicago'da yılda neredeyse bin cinayet işleniyor. Ailesi bilinmeyen ölü bir fahişe, insan avı başlatmak için yeterli bir sebep değil. En azından polis için.

Gideceğimiz yer diğerlerinden farklı - köhne motellerden oluşan bir şerit yerine bir yerleşim bölgesi. Sadece bu gerçek bile beni pek umutlandırmıyor. Jace yöntemlerinde ve hareketlerinde tutarlıydı. Her zaman bir takma isim kullanıyor, şehrin yıkık dökük bir yerinde bir motel tutuyor, birkaç haftalık nakit ödeme yapıyor. Ölü kız dışında, Jace'in katı bir rutini var. Şimdi neden bir şeyleri değiştirdiğini anlamıyorum, ona dokunamadık bile.

Ellington Court. Nedense sokağın adı hafızamı zorluyor ama bir türlü çıkaramıyorum. Ortega kaldırıma paralel park ediyor ve Declan ile Brax arka koltuktan atlıyorlar. Havada gergin bir beklenti ve korku karışımı var. Artık tüm çocuklar bu görevlerde bana katılıyor. Dışarıda bizden birine zarar vermeye çalışan biri varken kazanımları önemsiyormuşuz gibi davranmanın bir anlamı yok. Kara önce gelir, bunda hepimiz hemfikiriz.

İhbar bize bu mahalledeki bir evin yerini verdi. Ev şu anda boş çünkü sahibi olan yaşlı çift tatilde. Jace'in saklanması için ideal bir yer değil ama dedektifin verdiği bilgiler doğru çıktı. Jace bir noktada buradaymış gibi görünüyordu. Ama ne yapıyordu?

Bir aile mahallesinde dört kişilik bir grubun yapabileceği kadar dikkat çekmeden söz konusu eve doğru ilerliyoruz. Öğle vakti, yani çoğu insan işte ya da okulda. Ev sarı renkte ve dantel perdelerin çekili olduğu pencereleri mavi, mor ve sarı petunyalarla dolu asma çiçek tarhları kaplıyor. Yağmur durdu ve güneş bulutların arkasından görünüyor. En azından bunu sağanak yağışın ortasında yapmak zorunda değiliz.

Ön kapı beklendiği gibi kilitli, ama bu bizim işimizde insanları asla durdurmaz. Declan hemen cebinden küçük bir kazma seti çıkarır. Bu çocuk oyuncağı, ki bu onun için uygun. Yarım dakika içinde kapıyı açtı. Etrafımıza dikkat ederek hepimiz teker teker içeri giriyoruz. Gereksiz dikkatlerden kaçınmak için ışıkları kapalı tutarak etrafa bakıyoruz. Rahat bir yer; biblolar, örtüler ve duvarları kaplayan çok fazla resimle tam da bir büyükanne ve büyükbabanın evinin nasıl görünmesini bekliyorsanız öyle. Yaşam alanında bir sorun görünmüyor, o yüzden ayrılıp koridorun sonundaki yatak odalarını kontrol ediyoruz. Üç kapı var, hepsi kapalı. İlkine ben bakıyorum,

Ortega ikinci, Declan ve Brax sonuncu. Tüm yatağı, zemini ve duvar boyunca uzanan rafları kaplayan kabus gibi bir eşya görüntüsü dışında, odamda sıra dışı hiçbir şey yok.

Koridorun aşağısından birinin "*Yüce Tanrım*," dediğini .

Sanırım Braxton. O tarafa doğru koşuyorum ve üçüncü odayı görmemi engelledikleri için ikisini de kenara itiyorum. Keskin bir nefes alıyorum, alarma neyin sebep olduğunu keşfettiğimde midem tiksinti ve dehşetin keskin sancılıyla burkuluyor. Başka bir kız.

Bir ölü kız daha.

Bu Jace'in ilk çalışmasına hiç benzemiyor. Bu seferki taze - muhtemelen bu sabah ben umursamadan kahvaltı edip çay içerken işkence edilip öldürüldü. Ve ilkinin aksine, bu sahne düzenli ve temiz değil. Oda bir katliam yaşanmış gibi görünüyor. Her yerde kan var, parlak kırmızı halıya sızıyor, yatağın üzerinde birikiyor, zavallı kızın göğsünü, yüzünü ve kollarını kaplıyor.

Tıpkı ilk kız gibi, bu kız da yaş ve yapı olarak Kara'ya benziyor. Saçları sarı, her tarafa dağılmış kırmızı beneklerle şaşırtıcı bir tezat oluşturuyor. Yüzü çıplak ve mütevazı bir pijama giymiş. Piç kurusu onu yatağından kaçırmış olabilir. O buraya ait değil, çift yalnız yaşıyordu. Peki neden bu kız ve neden bu ev?

Gözlerim yaralarını tarıyor, safra boğazımı tırmalarken kendimi odaklanmış ve klinik tutmaya çalışıyorum. Tırnakları manikürlü ama sivri ve kırık. Onunla dövüşmüş. Son kızın aksine, boğulma izi yok. Kollarında koyu, taze çürükler var.

Parçalanmış gövdesini inceliyorum ve altı bıçak yarası sayıyorum. Daha fazlası da olabilir, o kadar kan varken söylemek zor. Çok fazla şiddet, çok fazla öfke.

Jace son cesette metodik davranmış, onu boynu dışında düzgün ve temiz . Bu sefer, bildiğim sadist gibi oynamasına izin verdi. Gittikçe daha cesur oluyor. Ya

da her seferinde bir alıştırmaya yaparak tarzını buluyor. Kızın sağ eline bir şey sıkıştırılmış ve ben daha bakmadan ne olduğunu biliyorum. Canterbury Masalları. Jace'in Kara'ya olan lanet takıntısı. Şansım varken o orospu çocuğunu öldürmediğim için her gün kendime lanet ediyorum. Bu kızların kanı ellerimde

olduğu kadar

onun.

Sonunda arkama baktığımda Ortega'nın çoktan Taylor'la telefonda konuştuğunu görüyorum; bu onun bölgesinin dışında ama kiminle irtibata geçeceğini biliyor. Artık iki ceset olduğuna göre

ortalığı kasıp kavuran bir seri katil var. Ve çok özel bir kurban tipi var.

Durum çözüldükten sonra korkunç sahneden uzaklaşıp koridordan kaçıyorum. Ortega ve benim dışımda ev boştu. Brax ve Declan çoktan arabaya dönmüş olmalılar. Onları suçlamıyorum; kimse ölümün havada asılı durduğu bir evde kalmak istemez. Oturma odasında durup cep telefonumu çıkarıyorum, parmaklarım duygularla titriyor, şu anda zihnim işlemese bile bedenim işliyor gibi görünüyor. Elimde şoku uyuşturacak bir burbon varken daha sonra her kanlı detayın üzerinden geçmeme izin verebilirim.

Her şeyden çok, Kara'nın şu anda güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Onu aradım, öğle yemeği vakti olduğu için hemen açmasını bekliyordum. Kendi iyiliği için ona her gün öğlen mola vermesini ve öğle yemeği yemesini emrettim. Eğer bunu yapmasaydım, gün boyunca hiç durmadan çalışacaktı. Ama telesekretere düşmeden önce telefon çalmaya devam ediyor. Ve hayır, Dr. Caine'e mesaj bırakmak istemiyorum, çok teşekkür ederim. Tekrar deniyorum ama cevap yok. Eğer güvendeyse ama işi için beni görmezden geliyorsa, onu öldüreceğim. Üçüncü kez çaldığımda biri telefonu açtı.

"Dr. Caine'in telefonu," diğer hattan belirgin bir erkek sesi cevap veriyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

"Kara nerede?" Sesim siyah ve tehlikeyle karışık, "Kara nerede?" diye soruyorum. "Şu anda kütüphanede. Kimin aradığını sorabilir miyim?"

"Onun D-'si," meslektaşlarından olma ihtimaline karşı unvanımı kullanmamam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Öyle olsa iyi olur. Eğer biriyle takılıyorsa, bunun bedelini cehennemde ödeyecek. Bunu onun lanet kışından çıkaracağım. "Erkek arkadaşı," diye yarım yamalak bitiriyorum. Bu terim ona ne olduğumu tanımlamak için çok çocukça geliyor.

"Ahh, demek Caden sensin." Adımı söyleme şekline sinirleniyorum. "Senden bahsetti."

"Ve sen?" Ben de karşılık verdim.

"Oh, özür dilerim. Ben Dr. Grant Westford, onun araştırma ortağıyım."

"İlginç, *senden* hiç bahsetmedi," diye . Daha önce hiç biriyle çalışıyor, özellikle de *erkek* bir partnerle.

"Kara'yla geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Onu üniversite öğrencisiyken tanıyordum."

Tüm bu yeni ve tamamen istenmeyen bilgilerle başım dönüyor. Eğer bugün daha fazla sarsıcı sürprizle uğraşmak zorunda kalırsam, sanırım

patlayabilir.

"Gerçekten de öyle," diye cevap veriyorum. "Neyse, ben sizi işinize dönmeniz için yalnız bırakayım."

"Tabii ki. Aradığınızı söyleyeyim mi?"

"Gerek yok," diye karşılık veriyorum kısık bir ses tonuyla. "Önemli bir şey değildi."

Aramayı sonlandırdım. Cep telefonumu cebime atıp Braxton'ı bulmak için evden çıkıyorum. O serseriyle ilgili bulabildiği her bilgiyi toplaması gerekiyor.

BÖLÜM 16

CADEN

Dr. Grant Westford. Kara'nın telefonuna sanki özel sekreteriymiş gibi cevap veren göt herifin adı. Ama o benim küçük kütüphanecimin çalışan aşağılık bir stajyer değil. O onun

Hem yıl olarak hem de akademik prestij olarak. Malikâneye döner dönmez Brax'a bu kendini beğenmiş piç hakkında tam bir rapor hazırlamasını emrettim. Brax'ın araştırması birkaç tatsız sürprizi ortaya çıkardı. Dr. Westford, yurtdışında başka akademik fırsatların peşinden gitmek için ayrılmadan önce on yıl boyunca Kara'nın Chicago'daki üniversitesinde kadrolu profesörlük yapmıştı.

Aynı dönemde üniversitede bulunmuş olmalarının yanı sıra, Dr. Dickhead doktora tezi üzerinde çalışırken Kara'nın danışmanı ve nihayetinde kişisel akıl hocası olmuştu. *Çok yakındılar.* Brax, Edinburgh'da bir yurtdışı eğitim gezisindeyken birlikte çekilmiş bir fotoğraflarını bulmuştu. Fotoğrafta başka öğrenciler ve öğretim üyeleri de olmasına rağmen dikkatim hemen ikisinin üzerindeydi. Dr. Westford'un eli Kara'nın omzundaydı - dostça bir jest olabilirdi ama Kara'nın vücudunu sanki kendisiymiş gibi kavrayan parmaklarında sahiplenme duygusunu okurken, Kara da ona sanki lanet olası ayı asmış gibi bakıyordu. Brax bana o lanet fotoğrafı gösterdikten sonra odadan yara almadan çıkabildiği için şanslıydı. Ne dersiniz deyin, ama elçiye zeval olmaz.

Grant Westford, her zaman yasaların sınırlarının biraz üzerinde gezinen yırtıcı bir davranış zevkine sahipti. *Akıl hocalığı* rolünü biraz fazla ciddiye alan Grant, öğrencileriyle arkadaşlık etmeyi severdi. Hem de çok. itibaren

Brax'ın bulabildiği kayıtlara göre birkaç ebeveyn şikâyeti vardı. Ama kızlar on sekiz yaş konusunda her zaman haklıydı ve rızalarının olmadığı asla kanıtlanamazdı. Yani namuslu Dr. Westford oyuncaklarıyla gönlünce oynamaya devam edebilecekti.

Kara'nın bana geçmişiyle ilgili anlattığı çok az şeyden, bir öğretmeniyle resmi olarak o yüksek lisans yaparken başlayan bir ilişkisi olduğunu biliyorum. Onları yakalayıp öldüreceğimden korktuğu için geçmişteki sevgililerinden hiçbirinin adını vermedi -ki bu o kadar da olasılık dışı bir varsayım değil- ama içimden bir ses bu piçin o olduğunu söylüyor. Belli ki bu piç, birinci sınıftaki danışmanı olduğundan beri kızla ilgileniyordu ve kız henüz on sekiz yaşındaydı. Onun masumiyetini nasıl suistimal etmiş olabileceğini düşündükçe yumruklarımı sıkıyorum. Aylardır *onunla* birlikte çalıştığını ve hiçbir şeyden bahsetmediğini düşününce duvara bir delik açmamak için kendimi zor tutuyorum. Kara doğrudan yüzüme karşı yalan söylememiş olabilir ama bu büyüklükte bir ihmal onu kırbaçlatacaktır. Gerçekten.

Bugün cuma. Yalancı kıcı şu anda bir uçakta, New York'taki diğer hayatına geri dönmeden önce hafta sonu buluşmamız için bana geri dönüyor. Onunla. Ben nispeten makul bir adamım. Onu hemen ilişkimizi tehlikeye atacak aptalca bir şey yapmakla suçlamayacağım, ama kesinlikle yapması gereken bazı açıklamalar var. Pandemonium'daki yeni barmen ikinci içkimi önüme koyarken bana dikkatle bakıyor. Bana *defalarca* kulübün iki içki sınırı olduğunu söyledi ve yan bakışları beni gerçekten sinirlendirmeye başladı. Acaba patronunun en iyi arkadaşı olduğumu bilseydi alkol dağıtımı konusunda bu kadar katı olur muydu? Bardağımı dudaklarıma götürürken yumruğumu sıkıyorum ve kendime istemeyerek de olsa öfkemi hak edenin uyanık barmen olmadığını hatırlatıyorum. Etrafımda karanlık bir öfke sisi dönüyor ve çevremdeki kulüp müdavimlerini kişisel güvenliklerine önem veriyorlarsa geri çekilmeleri konusunda uyarıyor. Çoğu yüz ifademdeki şiddetli uğursuzluğu dikkate alıyor, ancak refakatsiz dolaşan ve bunu bir davet olarak algılayan birkaç küçük kulüp tavşanı var.

Özellikle biri bana yaklaşacak kadar cesur. İçimdeki canavarın ortaya çıkıp onunla oynamasını isteyen cüretkâr, aptal kurbanı düşünürken bardağımdaki burbonu boşaltıyorum. Yumuşak kıvrımları, kremi ve lekesiz teni, hafifçe kalkık burnunun üzerinde serpiştirilmiş çilleri ve sadece doğal kızılın sahip olabileceği yanık turuncu ve yanık kızılın sıcak, sonbahar karışımı saçlarıyla masum ve çok genç bir şekilde sevimli.

kafaların sahip olduğu gibi. Gözleri yosunlu bir yeşil ve bana meydan okuyan bir parıltıyla bakıyorlar.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı efendim?" diye soruyor, sesi boğucu ve beklediğimden çok daha derin. Şu anki sinirli halime rağmen, kendimi hafiften ilgimi çekmiş buluyorum.

"Cazip ama ben kapıldım. Ve bir kütüphaneci var ki, Dom'una evlenme teklif ettiğini duysa o güzel gözlerini kafatasından çıkaracağı neredeyse kesin."

Küçük bir geri çekilme adımını atarken kızın yanakları sıcaklıkla çiçek açıyor. "Özür dilerim. Sadece biraz rahatlamak için birine ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

"Haksız değilsin ama o kenar senin için değil ve muhtemelen kaldırılabileceğinden biraz daha keskin," diye cevap veriyorum ona yukarıdan aşağıya bakarken. Neredeyse tamamen büyümüş görünüyor, sadece göğsüme kadar geliyor.

"Neyle başa çıkabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok," diye karşılık veriyor, imalarımın rahatsız olmuş bir halde.

"Hiç şüphem yok," diye rahat bir gülümsemeyle yatıştırıyorum. "Senin adın ne evlat?"

Tereddüt ediyor, sanki aniden dikkat çekmek için endişelenmiş gibi kulübe bakıyor. O bakışı biliyorum. "Sinclair," diye cevap veriyor sonunda, sesi neredeyse bir fısıltı. "Ve ben çocuk değilim."

"Böyle güzel bir kız için alışılmadık bir isim. Kaç yaşındasın, Sinclair?" Ses tonum azarlamaya dönüşerek soruyorum. Çünkü yasal olmadığından eminim. -En azından kulübün yirmi bir kişilik giriş limiti için.

"Yirmi dört," diye anında cevap veriyor ve onu yakaladığımı anlıyorum. Eğer yirmi bir deseydi onu görmezden gelebilirdim ama bana bu kadar açık bir şekilde yalan söylemesi yapabileceği en büyük hataydı.

"Sana hiç yalan söyleme diyen olmadı mı küçük kız? Özellikle de suçlu cezasız bırakmayacağı garanti olan Domlara?" Bakışlarımdaki tehditten uzaklaşmak için ayaklarının üzerinde tökezleyerek bir adım daha geri atıyor. "Özel bir seks kulübüne gizlice girmek için kullandığın sahte kimliğin yaşı yirmi dört olabilir ama yirmi yıl önce babanın taşaklarında bir bebek spermi olma ihtimalin bile yok."

"Siktir git," diyor acı acı, parlak gözleri dökülmemiş yaşlarla buğulanıyor. Gözyaşları gerçek mi yoksa sempati kazanma umuduyla mı böyle davranıyor emin olamıyorum. Her iki durumda da, gözyaşları bende işe yaramıyor.

"Bu gece uğraşmam gereken bir velet olduğu için şanslısın, yoksa seni dizime yatırıp babanın hiç yapmadığı hak ettiğin şaplaqları atmaktan çekinmezdim. Ama bu kulübün sahibini iyi tanırım ve izinsiz girenleri *ya da* yalancıları pek hoş karşılamaz." Duraksıyorum ve yüzümde hınzır bir gülümsemenin belirmesine izin veriyorum. "Aslında şimdi düşündüm de, belki de o kadar şanslı değilsin. Seni bir şaplaqla bırakırdım ama kim bilir *Şeytan*, cehennem gibi oyun alanına yasadışı bir şekilde sızdığını öğrendiğinde sana ne yapar. Kırbaçları sever misin, küçük kız?"

Daha da uzaklaşırken inliyor, yüzü yıllardır gördüğüm en saf dehşet ifadesiyle dolu. Ve itiraf etmeliyim ki, onun korkusu sikimi uykusundan uyandırdı. Bu noktada, Kara'nın kapıdan girdiği anda kırbaçlanacağı mı yoksa sikileceği mi belli değil.

"Eğer şimdi arkanı döner ve o küçük sevimli reşit olmayan kıcını araziden , bu patavatsızlık bizim küçük sırrımız olacak. Aksi takdirde, gidip *Şeytan*'ı getirmekten ve seninle ilgilenmesine izin vermekten mutluluk duyarım. Seçim senin, evlat."

Dolgun alt dudağını ısırtıyor, ona verdiğim ültimatomu düşünüyor, pek de bir seçenek sayılmaz. Sinirli bir huff ve odaya kaçamak bir son bakışla dönüp kapıya doğru koşuyor.

İyi karar.

Finn'in en sevdiği oyuncaklarla zindanlardan birindeki kaderinden kaçmak için acele eden kız, kulübe giren birine çarpıyor. Bütün gece beklediğim muhteşem, aldatıcı, başı büyük belada olan kütüphaneciyle çarpıştığını gördüğümde kanım sinsi bir beklentiyle kaynıyor. Küçük izinsiz giren kişi çarpışmanın şiddetiyle dizlerinin üzerine çöküyor ve Kara hemen eğilerek ona yardım ediyor.

"Kahretsin, tatlım, iyi misin?" Kara endişeyle soruyor ve ben de duyabildiğim için şükrediyorum. Kara kızın ağlamaklı yüzüne bakıyor ve ifadesi daha da endişeli bir hal alıyor. "Kulüpte biri sana zarar mı verdi?"

Kara artık çok iyi bildiğim o *çaresizlerin savunucusu* moduna girdi. Önünde diz çökmüş yabancıyı ağlatan her kimse onu öldürmeye hazır görünüyor. Kara'nın vahşi koruyuculuğu takdire şayan bir özellik ama aynı zamanda başını belaya da sokabiliyor. Küçük Sinclair'in gözyaşlarının sorumlusunun *ben* olduğumu bilse ne yapardı acaba?

"Hayır, ben iyiyim," diye burnunu çekerek cevap veriyor çocuk, ayağa kalkarken dizlerini fırçalamaya çalışıyor.

"Emin misiniz? Bana doğruyu söyleyebilirsin. Kulübün sahibini tanıyorum ve kimsenin kızların etrafında dolanmasına izin vermez. Tabii kız istemediği sürece."

"Ben iyiyim, gerçekten," diye Kara'yı ikna etmeye çalışıyor kız, saçlarını gözlerinden çekerken. Sol yanağında belli belirsiz bir kan çizgisi seçebiliyorum. Hafif bir endişeyle vücudunun geri kalanında yara olup olmadığına bakıyorum. Yeterince eminim, sert zemine fırlatıldığı için dizlerinin her ikisi de sıyrılmış ve kanıyor. Düştükten sonra kendini gelişigüzel fırçalarken ellerine bulaşmış olmalı. Kara neredeyse benimle aynı anda fark etti.

"Aman Tanrım, kanaman var!"

"Sadece bir sıyrık, gerçekten," diyerek Kara'nın endişesini gidermeye çalıştı.

"Bu sadece bir çizik *değil*. Hadi, ilk yardım çantasını nerede tuttuklarını biliyorum," diye talimat veren Kara, kızı Finn'in ofisine doğru çekmeye çalışırken, ofisinin kızın gitmek isteyeceği en son yer olduğunun farkında değildir.

"Lütfen, gitmem gerek. Ben iyiyim; söz veriyorum. Eve gittiğimde yara bandını yapıştırırım."

"Emin misin?" Kara, bandajlanıp bakımı yapılana kadar kızı zorla tutmayı açıkça düşünerek soruyor.

"Evet, arabam çoktan yola çıktı ve şoförü bekletmek istemiyorum." Ne kadar iyi bir yalancı.

"Tamam," diye tereddütle kabul etti Kara. "Dışarıda dikkatli ol; yağmur çok şiddetli yağıyor."

Kız omzunun üzerinden bana ölümcül bir bakış fırlatarak, "*Burada* dikkatli ol; bu herifler tam bir pislik," diye uyarıyor. Kara onun görüş alanını takip ediyor ve beni ona kendini beğenmiş bir şekilde gülümserken buluyor.

"Evet, kesinlikle ," diye onaylıyor Kara, en az diğer kızinki kadar karanlık bir bakış fırlatırken. Hançer gözleri ve minik kedi pençeleriyle bu iki arsız velet ne kadar da güzel bir çift oluşturuyor. Zaten bir planım olmasaydı ikisiyle de oynamak isterdim. Ve eğer yaramaz küçük Sinclair lanet bir casus olmasaydı.

"Kara," diye bağıryorum uzaklardan, sesim sert ve baskın. Ses tonumu hemen anlıyor, vücudu zaten bana doğru eğilmiş ve itaat etmeye hevesli. "Buraya gel," diye emrediyorum, parmaklarımı şıklatıyorum ve

yanımdaki boş zemin. Şaklatmak gereksiz ama ona köpek gibi seslendiğimde yüzünde beliren aşağılanmaya bayılıyorum.

"İyi şanslar," diyor Kara kızdan ayrılırken ve isteksizce yanıma yürürken. Çocuk onu izliyor, güzel gözlerinde dehşet dolu bir bakış; Kara'nın aşağılanması gibi, kızın tamamen iğrenmesi de sikimi kanlı bir şekilde sertleştiriyor.

"Diz çök," diye emrediyorum Kara'ya, kızın hâlâ izlediğinin, gözlerini anti-feminist bir ucube gösterisi gibi görünen şeyden ayıramadığının farkındayım. Kara tereddüt ediyor, bir seyirci olduğunun da farkında ve bundan nefret ediyor. "Bu gece beni test etmek istemezsin aşkım. Dizlerini yere koy." Kendini koruma duygusu gururuna galip geliyor ve Kara istediğim gibi yere çöküyor. Onu bu kadar iyi eğitebildiğim için memnunum. İlk tanıştığımızda boyun egeceğine dair çok az umudum vardı ama şimdi ona bir bakın, nefret etmesine rağmen diz çöküyor çünkü efendisi böyle istiyor.

Kapıya doğru baktığımda kız ortadan kaybolmuştu. Eve nasıl gittiğinden emin değilim çünkü araba çağırmaya fırsat bulamadığını biliyorum ama bu benim sorunum değil. İlgilenmem gereken daha acil meseleler var, mesela ayaklarımın dibindeki lanet olası deceptress.

"O kıza ne oldu?" Kara diz çökmüş bir kadına pek de yakışmayan azarlayıcı bir ifadeyle bana bakarak soruyor. "Ona bir şey mi yaptın?"

"Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum," diye cevap veriyorum kasıtlı bir belirsizlikle. "İkimizin de küçük sırlarımız olabilir, öyle değil mi aşkım?" Kaşlarının arasında sevimli bir kafa karışıklığıyla bana bakıyor. "Şaşkın görünüyorsun Kara," diye yorum yapıyorum sahte bir endişe tonuyla. "Merak etme, yakında anlayacaksın." Parmaklarımı Kara'nın yakasının altından geçiriyorum, boğazındaki baskının çok rahatsız edici olacağı gerçeğini göz ardı ediyorum. "Sürün," diyorum onu özel odama doğru sürüklerken.

Kara benim hızıma ayak uydurmaya çalışırken homurdanıyor - boynuna sarılmam onun geride kalmasına izin vermiyor. Bu noktada işin içinde olduğunu biliyor olmalı; işleri özele almadan önce genellikle biraz cehennemde oynarız. Pandemonium'a geldiğimizden beri ilk kez onu doğrudan zindanına götürüyorum. Çılgınlıklarının tüm kulübü eğlendirmesini engelleyecek özel odamın ses geçirmez duvarları için minnettar olmalı. Hayır, bu gece o çılgınlıklar sadece benim için.

Onu kararsızca Aziz Andrew Haçı'nın önüne bırakıyorum ve kapıyı sürgülemek için geri dönüyorum. Kurallarına göre, Kara kıyafetlerini çıkarmaya ve yatağın üzerine katlanmış bir yığın halinde koymaya başladı. Odamın mahremiyetine girdiğimizde, istisnasız çıplak olması gerekiyor. Duvardaki askıdan iki çift deri kelepçe çıkarıp şu anda yerde cırılçıplak diz çöktüğü yere doğru yürüyorum ve beklentiyle elimi uzatıyorum. "Bilekler." Bana bileklerini teker teker uzatıyor ve ben de onu kelepçelere geçirip her zamankinden daha sıkı bağlıyorum. İlk kez gerçekten de kelepçelere ihtiyaç duyuyor olabilir, böylece çok fazla titreyerek kendini incitmez.

Kara dudağını ısıyor ve kurallara uymasına ve cezası için hazırlanırken sessiz kalmasına rağmen korktuğunu biliyorum. Mesele şu ki, bunun bir ceza olduğunu bile *bilmiyor*. Bu belirsizlik onu gergin ve temkinli yapıyor ve ben de tam olarak böyle olmasını istiyorum. "Yüzünü haça dön, Kara." İtaat ederken inliyor; arkasında neler olup bittiğini bilmemekten hoşlanmıyor. "Kollar yukarı." Titreyerek kollarını haçın tepesindeki metal halkalara doğru uzatıyor ve ben de onu bağlıyorum.

Kalçasına tokat attığımda inliyor; çok sert vurmuyorum ama solgun teninde kırmızı bir el izi oluşmaya başladı bile. "Bacaklarını aç," diye emrediyorum. Titreyerek itaat ediyor, bacaklarını açıyor ve kendini dokunuşlarıma karşı açık ve savunmasız bırakıyor. Karşı koyamayınca parmaklarımı kıcının yanakları arasında gezdiriyorum ve aşağı kayarak amına giriyorum. Ve parmaklarımı ıslatıyor. "Tüm bu korku seni damlatıyor, aşkım," diye alay ediyorum, ayak bileğini kavramak için uzanmadan önce ıslaklığı bacağının arkasına sürerken. Bacaklarını haçın altına sabitlemeden önce ayak bileklerinin her birine bir kelepçe sarıyorum.

Onun görüntüsüne hayran olmak için geri çekiliyorum. Tamamen çıplak, süt beyazı bir teni var - açıkta ve adeta işaretlenmek için yalvarıyor. Geçen haftadan kalma morlukları solmuş, bana şaheserimi yaratabileceğim bomboş bir tuval bırakmıştı. Şimdi tek yapmam gereken mükemmel aleti seçmek. Finn'in koleksiyonundan birkaç kırbaç ödünç aldım; gördüğüm en kapsamlı seçkiye sahip ve deri oyuncaklarına gerçekten biraz para harcıyor.

Kara'nın üzerinde hiç kırbaç kullanmadım ve bu hissi nasıl karşılayacağından tam olarak emin değilim. Bu bir ceza olsa da, ona ısınma nezaketini göstermem gerekecek, yoksa ona vermek istediğim her şeyi asla alamayacak.

Bu gece, onun sınırlarını test etmek istiyorum. Daha önce hiç güvenli kelime bulmasını sağlamak amacıyla oynamamış ya da cezalandırmamıştım. Ama şu anda, ben boş bir yatakta uyurken onun tüm zamanını Dr. Lanet Westford'la geçirdiğini düşündüğümde, kendimi her zamankinden biraz daha sadist hissediyorum. *Thornfield* dediğinde duracağım. Ama kırbaçlama Thornfield diyene *kadar* devam edecek. Ara yok, duraklama yok, çıkış yok. Benim elimden gördüğü en ağır ceza olacak ve ben de her dakikasından zevk alacağım.

Asılı raflardan birine gidip yumuşak deriden bir kırbaç getiriyorum. Aletlerin birbirine çarpma sesini duyunca Kara irkildi, şüphesiz seçtiğim silahın ne olacağını tahmin etmeye çalışıyordu. Bir zamanlar bana kendisi için fazla yumuşak olduğunu söylediği kırbacın hafif ısırığını hissettiğinde muhtemelen kendini şanslı sayacaktır. Zavallı şey bunun sadece bir alıştırma olduğunu bilmiyor.

Arkasından yürüyorum ve kırbacın yumuşak tellerini sırtının derisi üzerinde gezdiriyorum; hafif dokunuş gıcıklıyor ve vücudunda tüylerin diken diken olduğunu görebiliyorum. Vücudunun bu bölgesine hiç odaklanmadım, genellikle cezalandırmak için kışına ve kalçalarına yapışmayı tercih ettim, bu yüzden bu onun için yeni bir his olacak. Bileğime hafifçe vurarak kırbacı sırtına hafifçe indiriyorum. Vuruştan korkarak irkildi ama acı olmadığını anlayınca vücudu gevşedi. Henüz.

"İşler nasıl gidiyor, Kara?" Kırbacı eskisinden biraz daha sert bir şekilde sırtına vurarak soruyorum.

"İyi-iyi, efendim," diye cevap veriyor, ben ona tekrar vururken sesi şaşkın ve temkinli.

Sadece tenini duyarsızlaştırıyorum ki onu tek kuyrukla kırbaçladığımda ilk kırbaçtan sonra tamamen acı çekmesin. Tekrar vurmak için kolumu geri çekmeden önce kırbacı sırtına birkaç kez vuruyorum. "Üniversitede yeni arkadaşlar edindin mi?" Karnının saran bir darbe indiriyorum; yine, başına geleceklere kıyasla bu rahatlatıcı bir masaj. "Birkaç tane," diye cevap veriyor, sesi biraz rahatlamış gibi. Muhtemelen bazı flörtöz okul çocuğu etkileşimleri yüzünden kıskançlıktan ona biraz eziyet ettiğimi düşünüyor. Endişelendiğimin Dr. Westford'lar olduğunun farkında değil, neredeyse ergenlik öncesi yüzlerine binse bir amcıkla ne yapacaklarını bilemeyecek olan lanet olası okul çocukları değil. Ama Dr. Westford kesinlikle

çok iyi olurdu.

"Anlıyorum." *Thwap*. "Eskilerden birine rastladın mı?" Kırbacı omzunun üzerinden sallıyorum ve göğsünün üzerinden sarkarak memesinin üst kısmına da vuruyor.

"Ne?" Kelimeyi ağzından kaçıırken, bağlarının içinde kıpırdanmaya çalışıyor ama hareket edecek yeri yok. Onu tekrar kırbaçlıyorum, bu sefer ağırlığının bir kısmını atışa verdiğimden emin oluyorum. Kara vücudu kaskatı kesilirken usulca haykırıyor; belli ki bu hafta sonu buluşması beklediği gibi gitmiyor.

"Oh, kafan karışmış," diye karşılık veriyorum, sesim soğuk ve acımasız. "Bakalım yardımcı olabilecek miyim? Dr. Grant Westford ismi size bir şey çağrıştırıyor mu?" *Thwap, thwap.*

"Evet," diye cevap veriyor uzun bir duraksamadan sonra, kelimeyi öyle bir uzatıyor ki masumiyetine pek güvenemiyorum. Ona daha sert vuruyorum, duvara astığım yerden kırbaçı alıp ona gerçekten vurmaya hazırım. "Ama düşündüğün gibi değil," diye itiraz ediyor, son darbeden nefesi kesilmiş bir halde.

"Düşündüğüm gibi değil mi? Yani Chicago'daki sevgili eski akıl hocan Dr. Westford ile çalışmıyorsun? Yüksek lisans öğrencisiyken yıllarca çalkantılı bir ilişki yaşadığınız profesör o *değil mi*? Ve senden faydalanıp, sen henüz reşit bile değilken seninle tamamen etik dışı bir cinsel ilişki başlatmadı mı?" Her soruyu bileğimin keskin bir hareketiyle noktalıyorum ve deri parçaları tekrar tekrar sırtına fırlatıyorum. Teni artık beyaz ve lekesiz değil; kızarmış, ısınmış ve *gerçek* cezasını çekmeye hazır.

O iddialarıma bir yanıt aramaya çalışırken, ben de onun arkasını dönmüş olmasından yararlanarak kırbaça yöneliyorum. Kamçının ısırmasını değil de kırbacın yumuşaklığını beklediğinde canı daha da yanacak. Pürüzsüz tangayı ellerimde gezdiriyorum, esnek deri bir yılan gibi parmaklarımın arasından kayıyor. Oldukça ağır ve zalimce kullanıldığında ciddi hasar verme potansiyeline sahip olduğunu biliyorum. Kara'ya zarar vermek gibi bir niyetim yok ama canının yanmasına ihtiyacım var. İhanetinin ağırlığının nasıl bir his olduğunu anlamasına ihtiyacım var. Güvenli sözcüğünü kullandığı anda duracağım ama Tanrı şahidim olsun ki sınırına ulaştığından emin olacağım ve bu da onu çok fena yakacak.

Çıplak, savunmasız sırtına yaklaştığımda Kara geriliyor, ani sessizliğimin içinde barındırdığı tehlikeyi sezmiş gibi görünüyor.

"Hiçbir şey olmadı, Cade," diye fısıldıyor ve sesindeki gözyaşlarının suçluluk duygusuyla karıştığını duyabiliyorum. İyi, masum olmadığını anlayacak kadar haysiyetli. "En azından öğrenciliğimden beri." O

titrek bir nefes alır. "Ve o benden faydalanmadı ya da bekaretimi almadı; ben ona bekaretimi verdim. Ve o anda hiçbir şeyden pişmanlık duymadım."

Yaşadığım şokla boğulmamak için elimden geleni yapıyorum. Braxton'ın Dr. Westford'la ilgili küçük soruşturmasında yer almadığı kesin olan bu yeni bilgiyi değerlendirirken kırbaç bir an elimde unutulup yere düşüyor. Adam kızın bekâretini almıştı -hayır, kız bana ait olması gereken bir şeyi *vermişti*, tıpkı diğer her parçası gibi. Onun içine giren erkeklerin kısa listesi ödünç alınmış bir zamanda yaşıyor ve Dr. Lanet Westford, Jace'in hemen ardından ikinci sıraya yükseldi. Umarım Kara sapık profesörle olan küçük buluşmasından keyif almıştır çünkü onun zamanı dolmak üzere.

"Yani, her gününü amıma erken erişim sağlayan adamla geçiriyordun ve bunu bir sır olarak mı saklıyordun? Ve şimdi bana ikinizin arasında hiçbir şey olmadığını mı söylemek istiyorsun? Son dört aydır yüzüme karşı yalan söyledikten sonra sana nasıl güvenebilirim?"

"Sana söylemedim çünkü aşırı tepki vereceğini biliyordum!" diye neredeyse bağırıyor, suçluluk duygusu kızgınlık ve öfkeye dönüşüyor. Ve onun pişmanlık duymaması ve anında savunmaya geçmesi özdenetimime çok ama çok kötü şeyler yapıyor.

Öfkemi dizginleyen o ince ip mi? Koptu gitti.

"Sence *bu* aşırı tepki mi?" Ölümçül bir sakinlikle soruyorum, kırbacı havaya fırlatmadan ve cezalandırıcı bir hassasiyetle sırtına indirmeden önce ona hiçbir uyarıda bulunmuyorum. Bunun yakıcı şokuyla çılgılık atıyor ama denese bile acısını gizleyebileceğini sanmıyorum. Boğa kırbacı aslında hayvanlar için tasarlanmıştı ve insan etinin yumuşaklığı için yapılmamıştı. Çok acıtıyor, bunu bilirdim.

"Lütfen," diye ağlıyor, tüm vücudu titriyor. Isınmış olsa bile, zihinsel olarak bu düzeyde bir acıyla başa çıkmaya hazır değildi. *Lütfen* onun güvenli kelimesi olmadığından, ona tekrar vurdum ve derinin derisine *çatırdarak* çarpma sesinin tadını çıkardım.

"Lütfen, ne?" Sesimdeki zehri kontrol edemeyerek soruyorum çünkü affedilmek için yalvarmıyor. Merhamet için yalvarıyor. "Lütfen sana bir tane daha vereyim mi?" Onu tekrar kırbaçlıyorum, kırbacın ucunun karnının etrafından dolanmasını ve tekrar çılgılık atmasını izliyorum.

"Lütfen, yapma," diye çılgılık atıyor, gözyaşlarının ıslaklığıyla kelimeleri birbirine karıştırıyor.

"Cezan bitti mi?" Sanki o ana kadar onunla *oynamadığını* fark etmemiş gibi *ceza* kelimesini duyunca inliyor. Güvenimi kırdı ve geçici sadizmim doyana kadar bunu çığlıklar ve gözyaşlarıyla ödeyecek. Ve intikam alma ihtiyacım, o güzel küçük parçalara ayrılana kadar tatmin olmayacak. Kırbacı sırtına vuruyorum ve bir hıçkırıkla irkiliyor.

"*Lütfen, Cade*. Hiçbir şey olmadı." Paniğini bastırmaya çalışırken kelimeleri birbirine karışıyor. "Sana asla böyle zarar vermem."

Çenemi sıkıp ona tekrar vuruyorum. Beni zaten incitmediğini düşünmesinin aptallığı karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu, onun aldatmacası yüzünden parçalanmış ve öfkemi kendimi toparlamak için bir kalkan olarak kullanan benim.

-Yaralı bir hayvanın saldırması gibi.

"Elbette, sen beni benim seni şu anda incittiğimden daha fazla incitmedin." *Çatlak*. "Pardon, *acıttı* mı?" Alaycı bir kahkahayla sordum.

"Sana söylemediğim için özür dilerim."

Kırbacı avucuma sararken elimi bırakıp onun özrünü düşünüyorum. "Bana yalan söylediğin için mi üzgünsün, yoksa yakalandığın için mi?"

"Yalan söylediğim için özür dilerim. Haklısın, bu çok boktan bir hareketti. Gerçek konusunda sana güvenmeliydim."

"Yani, cezayı hak ettiğini kabul ediyorsun?" Şövalyece ona kendi mezarını kazması için bir kürek uzatarak soruyorum.

"Evet," diye cevap veriyor, arkasında elinde kırbaçıyla öfkeli bir adam varken bu itirafın ne anlama geldiğini bildiği için vücudu titriyor.

"Yeterince çektiğini hissedene kadar iyi bir kız gibi dayanacak kadar üzgün müsün?"

"Evet," diye cevap veriyor, gözyaşlarına rağmen sesi daha güçlü. Vücut dilinden, en sert taleplerime dayanmasını sağlayan o yere kaydığını anlayabiliyorum. "Lütfen beni kırbaçlayın, efendim."

"Benim dileğim senin emrin, aşkım," diye kabul ediyorum, kırbacı açıp yere doğru kaymasına izin verirken kelimeleri kasıtlı olarak çarpıtıyorum. Ve ona sertçe vuruyorum, deriyi sırtında kırbaçlıyorum ve sırtında alev alev yanan kırmızı bir şerit oluşmasını izliyorum. Kara'nın nefesi kesiliyor ama ondan duyduğum tek ses bu; başka yalvarış yok, başka mazeret yok.

Onu çok zorladım; kolum ağrıyana kadar ona vurdum. Ve vurmaya devam ediyorum. Birkaç inilti ve hıçkırık dışında Kara sessizdir, cezasını edep ve zarafetle çeker. Onun tam teslimiyeti çok güzel.

-Onun tam teslimiyeti, genellikle sadece acıya maruz kaldığında gördüğüm nadir bir mucizedir. Kara mazoşist olmadığını söylemekten hoşlanıyor - bu onun mantıklı, kendine saygısı olan bir kadın olarak imajına müdahale ediyor - ama biliyorum ki acı ve aşağılanma onun çekingenliğini başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar eritiyor.

Dürüst olmak gerekirse, çatlamaya ne kadar yakın olduğunu gerçekten ölçemiyorum. Çok iradeli ve bu karakter özelliği ona hükmedildiğinde daha da güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor. İlle de *beni* yenmeye çalışmıyor, daha ziyade kendi zayıflığı olarak algıladığı şeyi yapıyor. Görünürde güvenli bir kelime olmadığından, çabalarımı iki katına çıkarıyorum; öfkem yatıştı ve şimdi sadece prensipte kırıldığını görmek istiyorum. Bu akşam onu zorlamak, sınırlarının gerçekten nerede olduğunu görmek için yola çıktım ve o bunu yapana kadar pes etmeyeceğim.

Bu kadar çok darbede kaçınılmaz olduğu gibi, Kara'nın derisi sonunda kırbacın altında yarıyor ve küçük kırmızı damlanın sırtının üst kısmından aşağı inip omurgasının çukuruna kaydığını gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor.

Tanrım, lanet olası güvenli kelimeni kullan.

Onu kırbaçlamayı planlamamıştım, derisini parçalamayı bile planlamamıştım. İçindeki vahşi canavar onun kanı için değil, teslim olması için haykırıyor ve o bile bu manzara karşısında midesi bulanıyor. Bunun bitmesini istiyorum ama bu kararı sadece *o* verebilir.

Bir başka cezalandırıcı darbe indirmek için kolumu geri çekiyorum ama kırbaç asla temas etmiyor. Bir terslik var. Kara bağların içinde ayakta durmuyor, asılı duruyor, ayak bilekleri bağlıyken dizleri bükülebildiği kadar bükülürken bacakları altından çıkıyor. Ve hiç sesi çıkmıyor, hareket etmiyor. Kendimden nefret ettiğimi ve suçluluk duyduğumu yok edici bir telaşla fark ediyorum: *bilinci* yerinde değil. Darbelerin stresi altında kendinden geçmişti.

SIKTIR.

Lanet olası kırbacı yere bırakıp ona doğru koşuyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Bu daha önce hiç olmamıştı; bir denizaltıyı bayıltana kadar hiç cezalandırmamış ya da sikmemiştim. *Olduğunu* biliyorum ama ben bundan daha dikkatliyim; genellikle onlar da öyle. Uykuya dalarken yatıştırdığım öfke intikam duygusuyla geri dönüyor, siyah öfke dalları kötü huylu bir hastalık gibi her düşünceye, duyguya ve eyleme yapışıyor.

Kara'nın ayak bileklerindeki kelepçeleri hızla çözüyorum, ellerim bu kelepçeleri uykumda bile çözebilecek kadar iyi tanıdığı için şükrediyorum. Bacakları serbest kaldığında vücudu tamamen gevşiyor ve ben de ağırlığını

Ben bileklerini gevşetirken kolumu beline doladım. Gözleri kapalı ve başı hiçbir uyanma belirtisi göstermeden sallanıyor.

Kahretsin, ya gerçekten yaralıysa?

Bilekleri nihayet serbest kalınca Kara'yı kollarıma alıp yatağa taşıyorum. Onu ham sırtının üzerine yatırmaktan nefret ediyorum ama başka seçeneğim yok. Soğuktan bayılmıştı. "Kara, uyan," diye yalvarıyorum acilen. Yüzündeki saçları tarıyorum ve nabzını kontrol etmek için iki parmağımı boynuna bastırıyorum. Kalp atışları zayıf ama sabit. "Kara," diye tekrar deniyorum, yüzüne birkaç kez sertçe vuruyorum ama yanıt alamıyorum. Çılgına dönüp elimi kaldırıyorum ve yüzüne bir tokat atıyorum. *Bu* onu uyandırıyor ve gözlerini açıp şaşkınlıkla bana bakarken yüzünü buruşturuyor.

O iyi, Tanrı'ya şükür. Şimdi onu öldüresiye dövmeme izin verdiği için öldürebilirim.

"Ne oldu?" diye fısıldıyor.

"Bayıldın," diye veriyorum, parmaklarımı saçlarımda hıncımı saçlarımdan çıkarıyorum. "Aklından ne geçiyordu?" Onu omuzlarından tutup kanlı dişleri takırdayana kadar sarsmaktan kendimi alamıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, pek de şefkatli olmayan dokunuşumdan çekinmeye çalışırken sesi temkinli çıkıyor.

"*Bayılana* kadar seni *kırbaçlamama* izin verdin ve güvenli sözcük kullanmadın." "Sen-" ne söylediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi duraklıyor "Yapmamı ister miydin?" Sesi şok olmuş ve biraz da dehşete düşmüş gibi geliyor, sanki onu bu kadar zorlamak istediğime inanamıyormuş gibi.

Belli ki benim karanlığımı yeterince görmemiş ki her zaman gölgede kalıp saldırmak için uygun anı beklediğini bilsin.

"Evet, yapmanı istedim," diye homurdandım. "Kızgındım ve seni kırılanda kadar zorlamak istedim -senin lanet sınırının nerede olduğunu görmek için. Görünüşe göre, teslim olup tek çıkışını kullanmaktansa seni *gerçekten* kırmamı tercih ediyormuşsun." Kara sessizce bana bakıyor, gözlerinde yaşlar parlıyor ve onu alıştığım sert Dr. Caine'den çok daha genç ve çaresiz . Belki de onu kırdım, ama istediğim şekilde değil.

"Tanrım, güvenli kelimeni kullanmadan önce seni *öldürmeme* izin verirdin," diye devam ediyorum, öfkem hayal kırıklığına dönüşüyor. "Belki de geçen sefer bunu yeterince açık ifade edemedim. Limitine ulaştığında 'Thornfield' diyeceksin. İstisna yok. Sayısız insanla oynadım ve herkesin farklı bir

tolerans seviyesi. Ne zaman çok içtiğinizi tahmin etmem beklenemez ve bayılmanızdan biraz daha fazla uyarı istiyorum."

"Özür dilerim," diyor ve ses tonundaki yıkım içimi kızgın bir demir çubuk gibi burkuyor.

Ona bakarken iç geçiriyorum; beni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyor ama meselenin neden sadece Dom'unu üzmekten çok daha ciddi olduğunu bilmiyor. Sınırların BDSM yaşam tarzında neden bu kadar ayrılmaz bir unsur olduğunu anlamıyor ve sınırların kişisel olarak benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyor.

Anlamasını sağlamak için, insanoğlunun bildiği en dayanılmaz işkence biçimine boyun eğmem gerekecek-geçmişimin yaralarını deşip açmam ve neden bu kadar sapkın bir piç olduğuma dair anlamlar arayarak, dürtmesi, kurcalaması ve *incelemesi* için kanı, kanı ve çürümeyi etrafa saçmam gerekecek.

"Son itaatkârım ona istediğim her şeyi yapmama kesinlikle izin verirdi," diye başlıyorum, anıyı canlandırırken kelimeler boğazımda düğümlenmemeye çalışarak. "Doğuştan itaatkârdı ve ben de ona, kolay bir av hissedenden yaralı bir hayvanın leşe çekilmesi gibi çekildim."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Kara her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi titrerken ses tonunda acı ve panik birbirine karışarak soruyor. Başparmağımı alıp titreyen alt dudağını dişlerine bastırıyorum, öyle ki bu acı onun dikkatini korkuları yerine bana çeviriyor.

"Sadece dinle," diye emrediyorum baskın ses tonumla ve hemen sakinleşiyor, sesimdeki aşinalık ve kontrol onu yatıştırıyor. "Sonunda onun itaatinin daha karanlık bir kaynaktan geldiğini keşfettim." Devam etmeden önce sertçe iç çektim. "Aşırı bir mazoşistti. Hoşuna gitmeyen bir acıyla asla karşılaşmazdı - acıyı ciğerlerini dolduran hava gibi tüketti ve her zaman daha fazlası için yalvarırdı."

Gözümün önünde kırmızının canlı görüntüleri titreşiyor, ama değiştirilemeyecek şeyler üzerinde durmamaya çalışarak onları kovuyorum. "Sonu iyi bitmedi. Ondan sonra, sınırlarını belirlememiş biriyle asla bir ilişkiye girmeyeceğime yemin ettim. Bu yemini tutmaya tamamen niyetliyim, bu yüzden aramızdaki ilişki devam edecekse, kendi sağlığına ve güvenliğine öncelik vermenin bir yolunu bulman gerekecek çünkü seni rızaya dayalı yıkımdan kurtarmak benim sorumluluğum değil."

Parmaklarımı Kara'nın saçlarına geçiriyorum ve bana bakması için başını kaldırıyorum. "Neden güvenli bir kelime kullanmadığını biliyorum. Gerçekten bir sınırı yoktu.

Yıkımı arzuluyordu; bence seksten bile daha fazla tahrik edici bir şeydi. Ama *sen* aynı dertten muzdarip değilsin. Acıdan zevk alıyorsun ama ona ihtiyacın yok. Zevk için başkalarının acı çekmesine ihtiyaç duymadığımı biliyorsun, bu yüzden benim hesabıma katlanmıyorsun. Peki ne ?" Saçlarını tutuşum sertleşiyor. "Senin gibi eğitilmiş bir kadın kendini insani sınırlamalardan muaf tutacak kadar saf değildir herhalde? Belki de mesele zayıflığı kişisel olarak kabul etmekten ziyade, bu zayıflığı yüksek sesle itiraf etmekle ilgilidir? Bu bir gurur meselesi mi, Dr. Caine?"

Kara sessizliğini koruyor, başını acı verici bir şekilde doğal olmayan bir açıyla geriye çekmeme izin verirken yüzü ciddileşiyor. "Bu soru retorik değildi, Kara. Cevap ver bana."

"Başarısız olmayı sevmiyorum," diye itiraf ediyor usulca, mantıksızlığı karşısında utanmış görünme sağduyusunu göstererek.

"Bu lanet olası bir ev ödevi değil, Kara. Seni bayılıta kadar dövmeme izin verirsen geçemezsin, o noktaya gelmeden beni durdurursan da kalamazsın. Tanrım, oyunu kazanmaya çalışan bir çocuk gibi davranıyorsun. Kazanamazsın çünkü oyun hileli." Onu sinirli bir şekilde iterek bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum, onu boğma dürtüsüne teslim olacağımdan korktuğum için ona alan bırakmaya çalışıyorum ve muhtemelen bana *izin vereceğini* biliyorum.

"Eh, sen benden önce teslim oldun," diye karşılık veriyor, ses tonunda bir zafer belirtisi var.

Bayılana kadar onu kırbaçlamama izin verdiği için kendini beğenmişlik yapıyor. Bu nasıl bir galibiyet? Sanki onu öldürmemi istiyor.

"Devam etmemi ister misin?" Tehdit ediyorum. Yerdeki terk edilmiş kırbaça doğru yürüyorum, onu alıyorum ve uğursuz bir *şaklamayla* havaya savuruyorum. Küçük velet kışına vurmam ve bu sefer ne kadar sürede bayılacağını görmem için adeta yalvarıyor.

"Hayır," diye cevap veriyor Kara, bakışlarını kaçırıp yere bakarken sesi ürkek ve küçük.

"Eğer yaparsam güvenli bir şekilde konuşur musun?"

Cevap vermeden önce duraksıyor. "Emin değilim."

"O zaman bu odayı benimle paylaşmaya hazır olduğundan emin değilim," diye karşılık veriyorum. Deri sapı avucumun içinde sıkıyor, Kara'yı bedeni ile gururu arasında dayanılmaz bir karar vermeye zorlamayı ciddi ciddi düşünüyorum. Ama onu mantıklı düşünmeye zorlayacak gücüm yok; çok uzun zaman oldu

Gece oldu ve çok yorgunum. Kuşkusuz çocukça bir öfke gösterisiyle kırbacı duvara fırlatarak kapıya doğru ilerliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Kara beni takip etmek için yataktan kalkmaya çalışırken panik içinde soruyor.

"Otur o lanet kıçının üstüne," diye dişlerimin arasından bağıyorum. İtaat ediyor, yüzünde acı ve öfke karışımı bir ifadeyle yatağa düşüyor. "Nereye gittiğim, ne yaptığım ya da kiminle yaptığım seni ilgilendirmez. Şimdi alttan tepinmeyi bırak, kıçının üzerine otur ve iyi bir küçük orospu gibi gelip seni almamı bekle."

Kara şok içinde bana bakarken nefesi kesiliyor. Onunla genellikle bu şekilde konuşmam; seks dışındaki aşağılamalara pek iyi tepki vermez ve ben de onun hoşnutsuzluklarına saygı duyarım. Ama şu anda - pervasız davranışları ve gururuna sıkı sıkıya sarılma konusundaki kararlılığı - gerçekten değil. Gözyaşları kalbimi tırmalamadan ve açıkçası hak etmediği bir sempati çekmeden önce ona sırtımı dönüyorum. Başka bir bakış atmadan kapıdan çıkıyorum, arkamdan çarparak kapatıyorum ve iyi bir önlem için kilitliyorum. Kulüpteki yanlış yönlendirilmiş kişilerin onu görmesini istemiyorum ve ona burada kontrolün kimde olduğuna dair bir yanılsama vermem gerekiyor.

Ve eğer Finn'in yeni boğazlı barmeni bana bir içki daha vermezse, ellerimde *birinin* kanı olacak.

BÖLÜM 17

KARA

I Pandemonium'un üzerinden üç gün geçti ve ben hâlâ kaynıyorum. Beni terk etti. *Beni* yine lanet olası tutsağıymışım gibi *odaya kilitledi* ve beni terk etti. Söz verdiği gibi, bana ne yaptığını söylemedi.

Ya da gece yarısından biraz sonra beni hapishanemden çıkarmaya geldiğinde yanında kim olduğunu. Ne bir şımarıklık ne de bir özür vardı -bunları beklemiyordum zaten. Cade soğuktu ama zalim değildi, sırtıma dokunmamaya ve acıyla sızlayan yaralarımı tahriş etmemeye dikkat ederek beni kulüpten çıkardı ve Declan'ın yanıma çektiği arabaya götürdü.

Bölme yukarıdayken hava gerginlikle doluydu. Pandemonium'daki son sözlerinden sonra, nerede durduğumuzu bilmiyordum ve o her zamanki halinden daha da düşünceli görünüyordu ve bu çok şey ifade ediyordu. Etrafında tutmaya değmeyeceğime karar vermesinden korkuyordum. Kulüpteki güzel kızlardan herhangi birini seçebilecekken, zamanını eğitimsiz bir denizaltıyla harcamaya devam etmesi için hiçbir neden yoktu. Ve onların boyun eğmesi benimkinden çok daha doğal olacaktı.

Benden önce gelen denizaltı gibi. Onun doğuştan yetenekli olduğunu, kendisine her şeyi yapmasına izin vereceğini söylemişti. Eminim Cade'in gözünden kaçmamıştır, ikimiz arasında bir karşılaştırma yapmak benim lehime değildir.

Cade'e tamamen teslim olmayı umutsuzca arzulasam da, beni her zaman geride tutan bir şey var, tam olarak üstesinden gelemediğim bir şey. Son on yılımı hayatta kalmak ve başarılı olmak için yalnızca kendime, *yani kendi* gücüme ve kararlılığıma güvenerek geçirdim. Ve bunu bir türlü yok edemiyorum.

Hayatta kalmaktan doğan bağımsızlık; beynimdeki bir tümör gibi varlığımla kaynaştı ve bu süreçte beni öldürmeden çıkarılması çok zor.

Cade bayılma olayından beri çok acımasız. Genelde baskınlığını günlük hayatla harmanlama konusunda çok beceriklidir, ancak son zamanlarda tamamen Dom oldu ve Cade olmadı. Ve bana itaatkâr kız arkadaşından ziyade lanet bir köle gibi davranıyor. Çizgiler nasıl bu kadar bulanıklaştı bilmiyorum. İlişkimizin başlangıcından bu yana, yatak odasında tam bir teslimiyet sunacağım ve hayatımızın diğer yönlerinde ona yönetebildiğim kadar teslimiyet vereceğim konusunda her zaman söylenmemiş bir anlayış vardı.

Cade'in 7/24 kontrolü arzuladığını biliyorum; ona bakan herkes vücudundan yayılan saf hakimiyeti, yanan bir güç aurası gibi görebilir. Yatak odasında bir Dom'a sahip olmayı seviyorum ama bu kız günün her anı emir alamaz. Önce benimkini almazsa o lanet İngiliz kıcını öldürürüm. Şu ana kadar anlaşmamız gayet iyi işledi. Her zaman mükemmel değil, ama bence birbirimizin ihtiyaçlarını çok iyi anlıyoruz ve ikimiz de bunları karşılamak için elimizden geleni yapıyoruz.

Ama beni kendimden geçirdiğinden beri işler değişti. Cade her zamankinden daha fazla boyun eğmemi istiyor. Aslında boyun eğmek hafif kalır. *Mükemmellik* talep ediyordu. Cuma gecesi bana çok sert davrandığı için Cade'in özür dilemesini bekleseydim fena halde yanılırdım. Aslında, tam tersi oldu. Bana karşı sert, titiz ve neredeyse soğuk bir tavır içindeydi. Cade'in beni hiç suçlamadığı büyük bir günah yüzünden sürekli cezalandırılıyormuşum gibi hissediyorum. Bu gidişle, keşke bir an önce ortaya çıksa, her neyse beni bir güzel pataklasa ve bu lanet arafı sona erdirse.

Belli ki beni bu kadar kolay bırakmayacak kadar sadist biri.

Cade'in kurallarına göre, akşam yemeğinden sabaha kadar bana tamamen teslim olacak. Pazar günleri, zamanım tamamen ona ait ve istediği gibi kullanabiliyor. Diğer günler, gün boyunca iyi davranmaya çalışıyorum -işte olduğumda ve sürekli onun taleplerine maruz kalmak zorunda olmadığımda yardımcı oluyor- ama genellikle her zamanki "arsız" halim olmak istediğimde serbest geçiş hakkım oluyor.

Cumartesi günü, yemek sırasında ona *efendim* demeyi unuttum. *Bir kere*. Büyük bir hata değil, değil mi? Beni masanın üzerine yatırmadan, külotumu ayak bileklerime kadar indirmeden ve hıçkırığa hıçkırığa ağlayana kadar bana şaplak atmadan önce beş saniye boyunca düşündüğüm şey buydu. Kıcım hala her oturduğumda yüzümü buruşturan morluklarla kaplı, bu yüzden son birkaç günün çoğunu

Ayağa kalk. Grant son zamanlarda sandalyelerden hoşlanmadığımı fark ettiyse de bir şey söylemedi.

Pazar günü geç kaldım. Onunla saat birde saklanma yerinde buluşmam gerekiyordu ama bahçede kitap okurken ve öğleden sonra güneşinin nadir bir anını içime çekerken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Güneş ışığı dallar arasında gidip gelirken altına tünediğim ağlayan söğüdün dallarını okşayan rüzgârın sesiyle uykuya dalmıştım. Hafif uyumdan, güneşin sıcaklığının tüm izlerini yok eden koyu bir gölgenin üzerime düşmesiyle irkildim. Gözlerimi açtığımda Cade'in artık fazlasıyla aşına olduğum sert bir hoşnutsuzluk ifadesiyle bana baktığını gördüm. Ve onun mükemmel düşünceli yüzündeki ifadeden başımın belada olduğunu anladım. Cade'in beni gönlünce cezalandırabileceği haftanın tek öğleden sonrasında ona itaatsizlik etme talihsizliğini yaşamıştım.

Tipik olarak, Pazar günü itaatsizlik, saklanma yerine bir yolculuk ve Cade'in nefret ediyormuş gibi yaptığım ama gizlice zevk aldığım acı aletlerinden biriyle eğitim anlamına gelirdi. Bu yüzden Cade beni kütüphane kapısının önünden geçirip çalışma odasına doğru götürdüğünde kafam karışmıştı. Beni odanın masasından uzağa bakan bir köşesine doğru sürükledi, saçlarımdan tuttu ve koyu yeşil duvarın önünde dizlerimin üzerine çökene kadar başımı aşağı doğru itti. Cade, eli hala saçlarımdayken, alnım tam anlamıyla önümdeki duvara değene kadar başımı öne doğru itti. Daha sonra masasında çalışırken ve bana göz kulak olurken köşede -tam da bu pozisyonda- kalacağımı söyledi. *Üç saat* boyunca. Görünüşe göre: bir saat itaatsizlik için, bir saat gelip beni almasını sağladığım için ve bir saat de gelecekte zamanında gelmeyi hatırlamam için.

Ve bu şimdiye kadar katlandığım en tatsız cezalardan biriydi. Nihayet dün New York'a dönmek için ayrıldığımda Cade ve ben gergindik. Ayrı kaldığımız onca ay boyunca beni havaalanına hiç *götürmemişti* ama bu sefer Declan'ın halletmesi gereken bazı *işleri olduğu* için beni yemekten sonra götürmesini istedi. Bunu bir reddedilme olarak görmemeye çalıştım ama Ashford Malikânesi ve efendisi uzaklarda kaybolurken gözyaşlarımı tutamadım.

Üzerimden atamadığım bir boşluk var çünkü birlikte olduğumuz yaklaşık bir yıl boyunca karşılaştığımız denemeler ve zorlu dönemler ne olursa olsun, seks bizi her zaman bir araya getirmeyi başardı. Ama Cade Pandemonium'da olduğumuz gecedan beri -şiddetli şaplak dışında- bana dokunmadı. Ve bu tarif bile edemeyeceğim bir şekilde acıtıyor.

Göğsümde bir şekilde açıklanamayacak kadar ağır bir boşluk var. Boşluğun hiçlikten ziyade sizi kendi hüznünüzde boğmaya kararlı bir ton taş gibi hissettirmesinde ironi var.

"De Sade'ın o bölümlerine baktın mı?" Grant bir eliyle *Justine*'i tutarken diğer eliyle deri defterine bir şeyler karalarken masamın diğer tarafından soruyor. Sözleri beni melankolinin sıcacık battaniyesinden sıyrıp çıkarıyor ve bu kesinti karşısında bir iniltiyi bastırıyorum.

"Hayır, henüz değil," diye mırıldanıyorum parmaklarımı saçlarımda gezdirirken ve masamın dağınıklığına bakarken. Alışkanlık haline gelmiş bu hareket bana onu aldığım adamı hatırlatıyor ve içimi yine bir umutsuzluk dalgası kaplıyor. Tanrım, kendimi toparlamam lazım. Erkek arkadaşım bu hafta sonu benimle yatmadıysa ve beni havaalanına bırakması için kendisi yerine ayakçı çocuğunu gönderdiyse ne olmuş yani? Ne olmuş yani? Ben güçlü, zeki, bağımsız bir kadınam ve hiçbir erkeğe ya da onun sikine ihtiyacım yok.

Masamın üzerindeki not, kâğıt ve kitap yığınlarını karıştırıyor, de Sade'ın çok eleştirilen sadizm ve kayıp masumiyet anlatısının kendi kopyamı bulmaya çalışıyorum. Karmaşanın ortasında ihtiyacım olan metni bulamayınca, bugün için ihtiyacım olan edebi malzemeyi evimde bırakmadığım umuduyla masanın çekmecelerini açmaya başlıyorum. Çünkü bu, bugünün boktan sundae'sinin tepesindeki lanet olası ekşi kiraz olurdu.

Sanki bana kişisel bir zarar vermiş gibi öfkeyle kulpunu çektiğimde bir şey orta çekmecenin arkasına doğru kayıyor. Siyah bir kutu. En alt çekmecedeyse, bir yığın kâğıdın altında saklı duran, içinde bir çift iğrenç küpe *olan değil*. Bu yeni. Çekmecedeyse elimde evirip çevirirken çelişkiye düşüyorum. Hiç şüphe yok ki bu, Cade'in özür *dilerim* demek zorunda kalmadan hafta sonu yaşadığımız felaket için özür dileme şekli. Lanet olası korkak.

Gözlerimi devirerek kutunun kapağını açıyorum ve Cade'in iyi bir özrün neye benzediğini düşündüğünü hayretle bekliyorum. Sade altın bileziği gördüğümde kafam karıştı. Herhangi bir takı ya da dekoratif unsur yok, sadece ince bir altın zincir. Cade'in ofisime bıraktığı son hediyeyle kıyasla çarpıcı derecede sade ama güzel.

"Bu da ne?" Grant kitabından başını kaldırıp elimdeki kutuya bakarak soruyor.

"Ezici bir özür," diye karşılık veriyorum alaycı bir gülümsemeyle. Grant beni *aslında* şirretlik yapmadığımı bilecek kadar iyi tanıyor. "Giymeme yardım eder misin?" Hırkaman kolunu yukarı itiyorum ve Grant'e bileğimi veriyorum.

Caden Ashford'un hediyesi olan GPS takip bilekliğimi Şimdiden taktım. Adam beni nasıl Őımartacađını gerçekten biliyor.

Grant bileziği kutudan çıkarıp bileğimin altından geçiriyor ve tokasını ustalıkla takıyor. Parmakları kolumda bir süre oyalandıktan sonra ben küçük bir kahkaha atarak geri çekiliyorum. Elimi kaldırıyorum ve yeni m  cevheri değerlendiriyorum. İstemeyerek de olsa hoşuma gitti. Sade ve abartısız, ıŐıkta en ufak bir parıltısı var. Hediye için teşekkür edemeyecek kadar Cade'e kızgınım ama uzlaŐıp bu lanet Şeyi takabilirim.

Grant boğazını temizler. "Artık hediyelerini bitirdiğine göre, küçük Karenina. Lütfen *asıl* iŐimize dönebilir miyiz?"

"Evet, evet. Sapkın Fransız romancıları çağırıyor," diye elimi b   k bir hareketle sallayarak kabul ediyorum. Tekrar açık çekmeceye bakıyorum ve *Justine*'in üstte oturduğunu görüyorum. Birden keyfim yerine geliyor. Bileğimdeki bileziklere bakıyorum, ikisi de küçük jestler ama aslında onları veren adamdan gelince çok daha fazla anlam ifade ediyorlar.

Sanırım Caden Ashford *neredeys*e tekrar gözüme girecek.

BÖLÜM 18

CADEN

I 'Bir bardayım, günlük işlerinin sıkıcılığından kaçmak için saat beşte içki içen diğer tüm tükenmiş serseriler gibi sinirlerimi alkolle hafifletiyorum. Finn yanımdaki bar taburesinde kıpırdanıyor çünkü mutsuzluğum bana eşlik etmek istediğine karar vermiş ve o da beni şımartacak kadar ilgisini çekmiş. Sadece Pandemonium'a gitmeyi önerdi ama kulüp Finnin işi; arada bir kafasını işten kaldırmaya dayanabilir. Şeytan bile cehennemden uzaklaşmak ister. Ve Kara olmadan gitmeyi doğru bulmuyordum,

Özellikle de geçen sefer olanlardan sonra.

"Tanrım, onun hakkında ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum bardağıma uzanırken Finn'den çok kendime. Bu noktada ben saçmalıyorum ve o da iyi bir arkadaş gibi davranıp bunu kabul ediyor. "Onu *bayıltana* kadar kırbaçlamama izin verdi. Onu bu şekilde incittiğim için kendimden nefret etmeliyim - ve ediyorum - ama dürüst olmak gerekirse, ona daha çok kızgınım. Sınırlarını kabullenmeyi öğrenmezse, kahrolası gururu onu öldürtecek."

"Kara'nın sadece zamana ihtiyacı var. Bu işlerde hâlâ çok yeni," diye cevap veriyor Finn, denizaltım için aylardır yaptığım bahanelerin aynısını yaparak. Ve bu bahaneler artık eskidi.

"Hoşgörü sınırlarının nerede çizileceğine karar veren kişi olmaya devam edemem. O gece Pandemonium'da Kara'ya verdiğimin iki katını alan kölelerim oldu. Kırbaçla bile dokunmayacağım kölelerim oldu çünkü acıya karşı toleranslarının düşük olduğunu açıkça belirtmişlerdi. Kara'nın sorunu, hiçbir sınırının olmaması. Seni uçurumdan aşağı düşmekten koruyacak hiçbir önlem yok."

"Tanrım, Ashford, bayıldı. Olur böyle şeyler. Kimse zarar görmedi, o yüzden boş ver gitsin."

Endişeli enerjimi odaklayacak bir şeye ihtiyaç duyarak parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Bu o kadar kolay değil. Kara'yla oynamak her zaman tehlikeli olacaktır çünkü ortada herhangi bir kural yok. Onun katı sınırları yok. Beni yanlış anlamayın, sınırları var, sadece bu konuda bir şey yapmak için çok geç olana kadar onları dile getirmiyor. Bu kayalık yoldan daha önce de geçtim ve bir daha böylesine yüksek riskli bir oyunu oynayacak cesareti kendimde bulabilir miyim emin değilim."

Pandemonium'dan beri zihnimin köşelerinde gizlenen korkunç düşünceyi itiraf edecek cesareti bulmak için içtiğimde burbon boğazımı yakıyor. "Onun gitmesine izin vermeyi aklım almıyor ama onun yıkımının kaynağı olmama da izin veremem."

Finn buzlu İrlanda viskisinden bir yudum aldıktan sonra, "Bu kararı onsuz veremezsin Ash," diyor ve *neredeyse* sitemini sesinden uzak tutmayı başarıyor.

Durumuma sempati duysa da, bu konuda tamamen tarafsız olmadığını hissetmeye başlıyorum. O ve Kara aylar süren akşam yemekleri ve kulübe yaptıkları ziyaretler sırasında tahmin ettiğimden daha da yakınlaşmışlar. Her ne kadar Kara'nın duygularına yaptığı yatırımı takdir etsem de, sadece en iyi arkadaşım olduğu için beni desteklememesine biraz kızgınım.

"Bu konudaki kararına güvenilebileceğini sanmıyorum Finn. Hiç bir denizaltıyı, güvenli sözcük kullanacak kadar sağduyulu olmadığı için olması gerekenden çok daha ileriye götürdün mü?"

"Tabii ki var. Bu yaşam tarzının tehlikelerinden biri. Sahneler her zaman mükemmel çalışmaz. Sadece bundan ders almalı ve yolunuza devam etmelisiniz." Uzun bir nefes alıyor ve vücudundaki gerginliği okuyabiliyorum, sanki muhtemelen duymaktan hoşlanmayacağım bir şeye hazırlanıyor. "O Évione değil. Ev'in hiç olmadığı kadar güçlü."

Tanrım, işte orada. Finn olanlardan bahsetmemesi gerektiğini biliyor; *herkes* onun adını anmaması gerektiğini biliyor. Geçmişin hayaletleri havayı kaplarken ürpertici bir ürperti hissediyorum.

"Bunu yapamam Finn. Başka bir hayatın yok olmasına sebep olamam." Uzun bir yudum alıyorum, önceki yıllarda yaptığım hataların bardaktaki kehribar rengi sıvı kadar kolay yok olmasını diliyorum. "Onunla olanlar beni mahvetti."

Hayatımın o döneminin ne kadar karanlık olduğunu biliyorsun. Eğer benim yüzümden Kara'nın başına bir şey gelseydi, bunu atlatamazdım."

"Böyle bir şey olmayacak. Kara'nın durumu tamamen farklı ve bunu sen de biliyorsun. Ona zaman ver. Bu yaşam tarzında henüz çok yeni olan biri için oldukça iyi idare ediyor."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Benim yozlaşmama çok iyi boyun eğdi, kurtuluş umudunun en küçük gölgesi bile olmayan lanet olası bir düşmüş melek gibi. Artık şeytanın avucunda olduğu için şeytan onu serbest bırakmayacak."

"Hey, kutsala saygısızlık *benim sapkınlığım*. Git kendininkini bul. Sapkınlığın şeytanlaştırılması da neyin nesi? Sıkıcı bir vanilya hıyarı olmadığını için birden suçluluk mu duymaya başladın? Kara'yı yaptığı şeylerden zevk almaya sen zorlamadın; o karanlık arzuları seninle tanışmadan önce de vardı. Sen sadece ona bunları gerçekleştirme özgürlüğünü veren ilk kişiydin. Bunu o seçti. Kurbanmış gibi davranmayı bırak."

Sözleri karşısında yüzümü buruşturuyorum, Kara'yla olan durumumda masum olmadığımın tamamen farkındayım. İfadesindeki lanet olası ironiyi fark ettiği anda Finn'in yüzünde yavaş, alçakça bir gülümseme beliriyor. "Onu kaçırıp evinde rehin tuttuğunda ve kesinlikle zorlama sayılabilecek bahanelerle onu becerdiğinde onun bir kurban *olduğunu* kabul ediyorum. Stockholm Sendromu'nu duydu, değil mi?"

"Kara, özellikle hoşnutsuz hissettiği zamanlarda bir iki kez bundan bahsetmiş olabilir," diye itiraf ediyorum. Elbette Stockholm Sendromu'nun ne olduğunu biliyorum. En başta Kara'yla yatmaya bu kadar isteksiz olmamın nedenlerinden biri de buydu ama lanet kadın ısrar etti ve ben de onun baştan çıkarma gücüne karşı tamamen hassasım. Ama Stockholm Sendromu için zaman dilimi nedir? Kara'ya özgürlüğünü neredeyse bir yıl önce verdim. Esaret altında tutulmanın psikolojik etkilerinin şimdiye kadar geçmesi gerekmez miydi?

"Dostum, şaka yapıyorum," diyor Finn küçük kahkahalar arasında kırık bir sesle. Lanet olası vicdan azabımın bu pisliği eğlendirmesine sevindim. "Yani, ona tüm o korkunç şeyleri *yaptın* ama belli ki sana karşı kullanmıyor. Yani endişelenecek bir şey yok."

Harika. Hayatını kurtarmak için bir denizaltıya bağlanamayan bir Dom size kendi sallantılı ilişkinizde endişelenecek bir şey olmadığını söylediğinde, kesinlikle kendinize derin bir güvence nefesi verin. İşlerin aslında ne kadar yolunda *gitmediğini* unutmak için kafayı bulmadan önce. Burbonumdan uzun bir yudum almadan önce gözlerimi deviriyorum. Üçlüydü ve bu gidişle bir tane daha içmem gerekecek. Boş bardağımı tezgâhın üzerine bıraktım.

İstediğimden daha yüksek sesle barmene işaret ediyorum. "Bir tane daha," diyorum bardağımın kenarına vurarak. "Finn?"

"Neden olmasın? Bu gece eve dönecek kimsem yok," diye yanıtlıyor içkisinin geri kalanını yutarken.

Kara'yla aramdaki bu mesafe beni yavaş yavaş öldürüyor, binlerce kanlı kesikten oluşan bir ölüm gibi. Acıtıyor, sonsuza dek sürüyor ve en önemlisi de çok sinir bozucu. Gitmesine izin vermemeliydim. Gerekirse onu lanet olası yatağa zincirlemeliydim. Finn'in bana nazıkçe hatırlattığı gibi, bu benim uzmanlık alanım. Ama bana güven, çaresizlik ve adını koymak istemediğim bir şeyle dolu o lanet olası boğucu kara gözlerle baktı. Ve ben de kız arkadaşımın lanet olası bir akademik tatmin için ülkenin bir ucuna taşınmasına hayır diyemeyecek kadar zayıf bir adamdım.

Ve şimdi sikim ve ben bunun bedelini ödüyoruz.

Barmen önüme fazladan dolu bir bardak burbon koyarken minnettarlıkla iç geçiriyorum. Bana çok aşına olduğum cesur, baştan çıkarıcı bir gülümseme sunuyor. Bu öyle bir gülümseme ki, onu pis barın üzerine domaltıp her müşterinin duyacağı şekilde çılgık atana kadar sikmeme ve bacaklarının arasından dölleri damlarken vardiyasına devam etmesine memnuniyetle izin vereceğini söylüyor. Fena görünmüyor; Finn'in arkası dönükken kışına uzun bakışlar attığını fark ettim bile. Ama aşırıya kaçmış. Çok dar beyaz tişörtünden taşan göğüsleri sahte. Sırtından aşağı sarkan ve neredeyse kışının tepesine ulaşan uzun, simsiyah saçlar sahte. Çok dolgun kirpikleri sahte ve muhtemelen dudakları da öyle. Onunla ilgili her şey, başkalarının görmek istediğini düşündüğü bir imajı yansıtmak için mükemmel bir şekilde düzenlenmiş gibi görünüyor. Ya da belki de her gün çevresinde gözlemlediği çarpıtılmış gerçeklik düzeyine dayanarak kendi görmek istediklerini.

Ama ben lekeleri, yara izlerini ve birini mükemmelden daha az mükemmel yapan şeyleri görmek istiyorum. Çünkü teslimiyet, kendinizin en gerçek versiyonunu teslim ettiğinizde başlar.

Bardağımdaki buğuyu, altındaki peçetenin uzak köşesine not edilmiş telefon numarasının üzerine sürüyorum. Ne ona ne de başka birine ihtiyacım olacak. İhtiyacım olan tek şey neredeyse binlerce kilometre uzakta, muhtemelen lanet olası yatağım boşken bir yığın kitapla uyuyor. Cep telefonumu çıkarıp *Sör'ün İyi Kızı* olarak adlandırılmış kişiye dokunmadan önce içki daha alıyorum. Telefonumu onun evinde gözetimsiz bırakacak kadar yanlış yönlendirildiğimde arsızca davranıp değiştirmişti.

civarındaydı. İletişim bilgileri aslında *Bayan Caine*'in altındaydı, bunu sadece ona eziyet etmek için yapmıştım. Doğal olarak.

Onu aramayı düşünüyorum ama bar çok kalabalık ve gürültülü. Gidebilirdim ama Finn büyük memeli barmenle konuşmaya başladı ve ben de onu eve bırakacaktım. Rahatsızlıktan dolayı inleyerek Kara'ya bir mesaj gönderiyorum.

BEN

Küçük denizaltım bu gece uslu duruyor mu?

Anında okuduğunu görebiliyorum, bu da zaten cep telefonunda olduğu ve bu saatte genellikle olduğu gibi çalışmadığı anlamına geliyor. Belki benim kız da beni özliyordur.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Evet, efendim. Yatağında uzanmış Jane Eyre'i şerh etmeye çalışıyorum.

Onu yatakta hayal ettiğimde mesaj beni gülümsetiyor. Çıplak, belli ki.

BEN

Bu gece erken yatacaksın, aşkım.

Bir yanıt göndermeden önce üç nokta birkaç kez belirip kayboluyor.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Masada çalışmayı denedim ama kığım hâlâ ağrıyor. Günümün çoğunu masa başında oturarak geçirmek zorunda olmam yeterince kötü. Gerçi Pazartesi günü yaklaşık altı saat ayakta durdum.

Rahatsızlığının nedenini hatırladıkça gülüyorum. Geçen gece yemek sırasında kığına oldukça sert bir şaplak atmıştım. Velet hak etmediğinden değil.

BEN

Bana bir resim gönder.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Neyin?

BEN

Senin çütük kıcın, tabii ki.

Bu emre nasıl tepki vereceğini çok iyi bildiğim için sırtıyorum.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Sikeyim.
Sen.

Ayrı olduğumuz zamanlarda hep çok arsız oluyor. Tanrım, şu anda burada olsaydı, kemerimi almasına izin verirdim ve ayın geri kalanında oturmadığından emin olurdum.

BEN

Sanırım "Evet, efendim "i yanlış hecelediniz.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Sanırım nasıl heceleyeceğimi gayet iyi biliyorum, teşekkür ederim.

BEN

Seni uyarmıştım. Mutfak ya da banyo. Birini seç.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Neden?

Yüksek sesle alay ediyorum. Mezarını daha da derin kazmaktan kendini alamıyor, değil mi?

BEN

Sana bir emir verdim. Nedenini söylememe gerek yok.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Tamam. Mutfak.

Bu senaryoda onun seçiminin pek bir önemi yok. Her iki durumda da, sonuçtan hoşlanmayacaktır.

BEN

Pişirme kaplarının olduğu çekmeceye git. Açın ve içinin fotoğrafını çekin.

İçkimden bir yudum alıyorum ve dudaklarımda kendini beğenmiş bir memnuniyet gülümsemesinin belirdiğini hissediyorum. Bu eğlenceli olacak.

Bildirimlerime bir resim geliyor. Belli ki daha önceki hatasından ders almış, mutfak çekmecesinin içindekilerin resmini göndermeden önce beni sorgulamıyor. Muhtemelen daha önce istediğim gibi morarmış kıcını kameraya göstermek zorunda kalmak yerine bu resimle ucuz kurtulduğunu düşünüyor. Her zaman olduğu gibi, tatlı küçük hizmetçim cezalarından kurtulduğunu düşündüğünde, daha fazla yanılamazdı.

Silah seçimime eleştirel bir gözle bakıyor, aklımdaki şey için en iyi aleti düşünüyorum. Mükemmel cezalandırma aracını seçmek uzun sürmüyor. Aslında bu bir klasik.

BEN

Sağ taraftaki büyük tahta kaşığı çıkarın. Tezgâhın üzerine eğilin ve kaşığı kendinize vurmak için kullanın. Çıplak. Bitirdiğinde bana bir resim gönder.

Cevabı anında geldi.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Benimle taşak geçiyorsun.

Ve bu çok tipik. Cezalar hakkında şaka yapmadığımı ne zaman anlayacak? Asla.

BEN

Sizi temin ederim, son derece ciddiym.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Hayır

Tanrım, akıl sağlığımda delikler açıyor.

BEN

Evet.

Neredeyse eminim ki tek bir kelimedeki hakimiyet tonumu duyabiliyor. Ya eğilmesi ya da kırılması için ona meydan okuyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, ekranımda bir resim belirdi. Bu onun sevimli küçük kıç, hafta sonu yediği şaplaktan kalan yeşil-sarı morluklarla kaplı. Sağ kık yanağının ortasında çok silik pembe bir leke var.

EFENDİNİN İYİ KIZI

İşte. Mutlu musun, seni sadist sapık?

Yakın bile değil.

BEN

Daha
sert.

Emrimle gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. Bu da avuçlarımın ona şaplak atma isteğiyle titremesine neden oluyor. Durmam için yalvarırken ellerimin altında teninin sıcak ve kırmızı olduğunu hissetmek. Ve ben durmayacağım.

Başka bir resim. Kıkının yanağında üst üste binmiş bir başka soluk kırmızı iz. Belli ki bu görevi pek ciddiye almıyor.

BEN

Harder, Kara.

Başka bir fotoğrafın zil sesi Finn'in dikkatini çekiyor ve omzumun üzerinden bakıyor. Kara fantezilerime o kadar dalmıştım ki barmenin uzaklaştığını fark etmemiştim.

"Sapık piç," diyor gülerek. Finn, Kara'nın sert morluklarını göstererek, "Zavallı kız bunları hak etmek için ne yaptı?" diye soruyor.

"Bana *efendim* demeyi unuttu," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak. Suçunu yüksek sesle söylediğinde, aşırı tepki göstermişim gibi geliyor. Bu düşünceyle içime yerleşen suçluluk duygusu hoşuma gitmiyor. Onu bayıltana kadar kırbaçlamama izin vermesinin etkisinden hala kurtulamadığım için, daha da baskın davranarak hatasını düzelttim. Sanki daha fazla kural ve düzeltme Kara'yı gururunun aptallığından kurtarabilirmiş gibi.

"Yüksek protokolü uyguladığınızı sanmıyordum?" Finn kafası karışmış bir ifadeyle söylüyor.

Ben de genelde denizaltılarımı bayıltmam. "Pek bağışlayıcı bir ruh halinde değildim," diye cevap veriyorum, ses tonum karanlığa bürünmüş.

Finn beni düşünceli halimle baş başa bırakacak kadar iyi tanıyor ve bize daha fazla içki getirmek için zevkli bir çıkış yapıyor. Onun dikkatimi dağıtmasından yararlanarak nihayet Kara'nın gönderdiği resme bakıyorum. Gördüğüm manzara karşısında sikim taş gibi sertleşti. Benim iyi kalpli küçük fahişem sonunda beni dinledi ve kışının ortasında tahta kaşığın birebir aynısı olan parlak kırmızı bir daire var.

BEN

Daha iyi. Kendine on tane daha ver.

Aklıma sinsi bir fikir geliyor ve onun aşağılanması nasıl daha da tatlı hale getireceğimi biliyorum.

BEN

Git telefonunu tezgaha koy ve şaplaklarını çek. Bitirdiğinde videoyu bana göndereceksin. Eğer şaplaklarından herhangi biri çok hafif olursa, her biri için beş tane daha şaplak attıracağım.

Bu onu güzelce yerine oturtacaktır.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Sen bir piçsin, Caden Ashford.

Öyleyim ve şimdiye kadar buna alışmış olması gerekirdi.

BEN

Ve sen bir veletsin. O yüzden ben 20 yapmadan önce git yaramaz küçük kız gibi kendini tokatla.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Evet,
efendim.

Alaycı olup olmadığını anlayamıyorum. Onu tanıdığım kadarıyla, büyük ihtimalle öyledir, ama şimdilik ona şüpheyle yaklaşacağım.

bir burbon daha görmek için yere bakıyorum. On iki yaşımdan beri Lord Ashby Ashford'un dolabındaki en iyi Macallan'ı içiyor olmam iyi bir şey, yoksa şimdiye kadar tamamen sinirlenmiş olurdum. Babam Amerikan mallarına karşı bir zevk geliştirdiğim için dehşete düşerdi, bu da onu daha çok sevmeme neden oluyor.

İçkiyi geri atıyorum, boğazımdan aşağı kayarken yumuşak, dumanlı yanışını seviyorum. Normalde içmek yerine tadını çıkarırdım ama Kara'nın şaplak filmini izlemek için biraz yalnız kalmak istiyorum. Boş bardağımı barın üzerine koyarken Finn'e "İç bakalım," diyorum. "Bu gecelik paydos etmeye hazırım."

Şoförüm Finn'in çatı katına doğru ilerlerken telefonumu onuncu kez kontrol ediyorum. Hâlâ video yok. Bol miktarda alkolün yatıştırıcı etkileri sayesinde, gecikmesine sadece hafifçe sinirleniyorum. Ve eve döndüğümde Kara'nın küçük kıçına şaplak atarken onu izlerken sikimi Kara'nın külotunun içine sokup otuz bir çekme düşüncesi beni sakinleştiriyor.

Chicago'nun silüetini işgal eden devasa yüksek binaya yanaşıyoruz. Burası Chicago'daki en lüks planlanmış yaşam alanı ve Finn'in de itiraf ettiği gibi tüm şehirdeki en iyi manzaraya sahip. Bağlanmaktan kronik olarak hoşlanmadığı için, tüm binaya sahip olabilecek parası olmasına rağmen çatı katı süitini kiralyor.

"Bu benim," diye anons ediyor Finn kimseye belli etmeden, kelimeleri biraz bulanık. "Teşekkürler dostum," diyor omzuma vururken. "O gecedan beri geçirdiğim en iyi geceydi... yani, çok çekici ama hiç de benim tipim olmayan en iyi arkadaşım ile sevişmek yerine am içinde boğulduğum son gecedan beri."

"Sence çekici miyim?" Alaycı bir gülümsemeyle soruyorum. Sarhoş Finnian Holt'un ağzı her zaman çok gevşektir. Onu en başta sarhoş etmenin eğlenceli yanlarından biri de bu.

"Öyle olduğunu biliyorsun, seni güzel piç," diye cevap veriyor, elini omzumdan çekip yanağımı muhtemelen kastettiğinden biraz daha sert bir okşuyor. Neredeyse bir tokat gibi, ve ben onun böyle yapmamasından rahatsız olurdum.

kıçından sarhoş. "Hey, lanet olası sikin yoluma çıkmasaydı seni becerirdim."

"Büyüleyici, ama korkarım sen de benim tipim değilsin." Daha önce erkeklerle birlikte oldum, ama kesinlikle dibe vurmadım. Asla.

"Saçmalama, sarışınları seviyorsun," diye suçluyor, parmakları yanağımdan kayıp boynuma doğru inerken sesi biraz kırılgan çıkıyor. Parmak eklemlerini boğazımda gezdiriyor ve bu hareketin platonik mi yoksa kanındaki alkolün ona bir şeyleri becermesi gerektiğini mi söylediğinden tam olarak emin olamıyorum.

"İtaatkâr sarışınlar," diye düzeltiyorum, ses tonum öncekinden daha sert ve daha az alaycı. Benden daha fazla pişman olacağı bir şey yapmadan önce o lanet arabadan inip kıçını içeri sokması gerekiyor.

Aramızda nadiren de olsa kardeşlikten öte bir yakınlık olsa da Finn'i tanıdığımdan beri hep kedi gibi davrandı. Şimdi denemesine izin vereceğimden değil. Hayatımda hiç sadakatsizlik yapmadım ve Kara ile olan ilişkiyi tehlikeye atacak hiçbir şeye kesinlikle izin vermem. Ancak gelecekte bir noktada *tüm* taraflar istekli olursa, küçük bir ortak eğlenceye aldırılmazdım.

"Evet, bahsetmişken, sanırım Candice'i arayacağım. Şu anda sıırıslıkam bir amcığa ihtiyacım var ve ona muhteşem horozumu emme ayrıcalığını verdiğimden beri bir süre geçti," Finn konuyu değiştirir ve sonunda arabanın kapısına ulaşp açarken kulüpte rotasyonda tuttuğu en az beş kızdı birinin adını verir.

"Ben olsam bir ya da iki saat verirdim. Sarhoş halinle senden faydalanmasını istemem." Onunla dalga geçmek için belirgin bir şekilde baskın bir sesle söyledim, boşılırken ne durumda olduğunu asla umursamayacağını çok iyi biliyordum.

Finn, kolunu kapının üstüne asarken özensiz bir gülümsemeyle, "Hoşuma gidiyorsa bu saldırı değil," diyor.

"Yasal olarak konuşursak, bunun doğru olduğunu sanmıyorum," diye karşılık veriyorum, ses tonum onaylamamakla koyulaşıyor. Bizim özel yaşam tarzlarımızı benimseyen insanların rıza konusunda şaka yapması karanlık bir şey ve biliyorum ki ayık olsaydı asla yapmazdı.

"İyi, ben de onu sarhoş ederim," diyor, sanki memnun edilmesi imkânsız bir efendiymişim gibi ellerini havaya kaldırarak.

"Bence bu daha da kötü, dostum," diye azarlıyorum.

"Peki, gidip biraz porno izleyeceğim ve tuvaletin üzerinde masturbasyon yapacağım. Mutlu musunuz, *efendim*?"

"Evet," diye törpölüyorum, onun sözleriyle kanımda zonklayan küçük elektrik şimşegi görmezden geliyorum. Daha doğrusu *sözleriyle*. Kahretsin, Kara'yı her gece yatağında istiyorum. Sıkım en ufak bir baskınlık belirtisi için bile ağrıyor. "O zaman seninle yatağa gidelim," diye emrederek onu başından savdım.

Finn kapıyı çarpmadan önce suratını asarak, "Kahretsin, çok sıkıcısın," diye yakınıyor. "*Tanrım*," diyor gitmek için dönmeden önce usulca.

Arabanın kapısından alçak sesle ve boğuk bir şekilde konuşuyor ama ben yine de duyuyorum. Ana dilinde konuştuğunu duymak alışılmadık bir şey. Finn'in geçmişiyle ilgili karmaşık bir geçmişi var. Babası Danimarkalı ve o babasından nefret ediyor. Bu yüzden Danimarka ile ilgili çoğu şeyden sırf prensip olarak nefret etme eğilimi var. Evine benden daha uzun süredir dönmedi, ki bu kesinlikle bir şey söylüyor.

Yani ya açıklanamaz bir şekilde duygusal hissediyor ya da düşündüğünden daha da kızgın.

BÖLÜM 19

CADEN

I Çalışma odama daha yeni oturmuştum ki tanıdık bir ses sessizliği böldü. Sikim aynı anda beklenti içinde dikkat kesiliyor. Cep telefonuma baktığımda Kara'dan bir videonun beni beklediğini görüyorum.

Açmam için. Yeterince uzun sürdü.

İzlemek için acele etmiyorum. Kemerimi çözmeden ve soğuk deri koltuğa rahatça yerleşmeden önce kendime bir içki daha hazırlayarak beklentiği uzatmaya zorluyorum kendimi. Uzun bir yudum aldıktan sonra videoyu açıyorum. Ve işte benim muhteşem kızım cezasını çekmek için kamerayı kuruyor. Telefonu tezgâhın üzerine doğru açıyla yerleştirmeye çalışırken hareketleri garip ve utanç verici. Bunun arsız kıza haddini bildirmek için mükemmel bir işkence olacağını biliyordum. Aşağılama onun üzerinde acıdan çok daha etkilidir ve bu her ikisinin de baş döndürücü bir dozudur. Yüzü kıpkırmızı, solgun teninin geri kalanıyla parlak bir kontrast oluşturuyor; yakında ona uygun bir kıcı olacak.

Sonunda mutfağın diğer ucuna ulaşıyor, tezgâhın üzerine eğiliyor ve kameraya bakmak ve kadrajda tam olarak yer aldığından emin olmak için geri dönüyor. Duraksıyor, yapmak üzere olduğu şey için zihinsel metanetini toplamaya çalışıyor gibi görünüyor. Ona yaptırdığım şey için. Neredeyse binlerce mil uzakta ve bundan ne kadar nefret etse de hâlâ irademe boyun eğiyor. Onun üzerinde sahip olmama izin verdiği güç, sikimin pantolonumun içinde zonklamasına yol açıyor. Fermuarımı indiriyorum ve ağrıyan sikime nefes alması için biraz daha yer açıyorum.

Kara elbisesinin eteklerini kavırıyor ve cezasını çekerken alt yarısını çıplak tutmak için kalçalarının üzerinden yukarı çekiyor. İstendiği gibi, elbisesinin altına külot giymiyor ama itiraf etmeliyim ki kıyafetlerini tamamen çıkarmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım. Ben orada olsaydım, çıplak olurdu, kucağıma çekilir ve bacağıma binerdi, böylece elimin yaramaz kıcına her vuruşunda uyarılmasının ıslaklığının pantolonumu lekelediğini görebilirdim.

Derin bir nefes alarak tezgâhtan büyük tahta kaşığı alır ve kıcıyla aynı hizaya getirir. Kaşık tenine değdiğinde irkilir. Zavallı aşkım. Çıplak etini gıdıklamaktan çok daha yaptığına nasıl tepki verecek? İlk darbeyi indirmek için sağ kolunu kaldırıyor ama indirmeden önce duraksıyor. Kolunu ikinci kez kaldırdığında, korkak davranmıyor. Sonuna kadar gidiyor ve tahta kaşığı büyük bir gürültüyle çıplak *kıcına* çarpıyor. *Bir.* Odanın içinde yankılanan tanıdık sesle sikim sarsılıyor. Kara, darbeyi indiren *kendisi olmasına* rağmen bu kadar sert olmasını beklemiyormuş gibi inliyor.

Bir sonraki vuruş için cesaretini toplamak için bir an alıyor. Şimdi kıcının yanağının ortasında büyük kırmızı bir daire oluşuyor. *Aferin kızıma.* Nefesini tutarak, kendini bir kez daha tokatlıyor. *İki.* Yine dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor. Acı kendi kendine uygulandığında daha da zordur; başka birinin bunu yapmasına izin vermek baskının bir kısmını azaltır. Bu sefer, hepsi onun üzerinde.

Üç. Dört. Kaşığı diğer eline geçirmeden önce kendine iki kez daha vuruyor, artık kıpkırmızı olan sağ kık yanağının çoktan hassaslaştığı belli. Aleti beceriksizce tutuyor, baskın olmayan elini kullanırken kendisine emredildiği kadar sert nasıl vuracağı konusunda mücadele ediyor. Kaşığı sol yanağına indiriyor ama bu zayıf bir darbe ve neredeyse hiç iz bırakmıyor. *Beş.* Kesinlikle istediğim bu değildi. Bunun farkına varmış gibi görünerek kaşığı tekrar sağ eline geçiriyor ve sol tarafına çok yumuşak vurduğu için daha fazla ceza almaktan korktuğu için kalan şaplakları tek taraftan yemeye hazırlanırken ayaklarının üzerinde kayıyor.

Kendini bir kez daha tokatlıyor, irkiliyor çünkü kıcında zaten yumuşamamış çıplak bir deri bulması imkansız. *Altı.* Bir fikir edinmiş gibi görünerek, tahta kaşığı soluk üst uyluğunun iz bırakmamış etiyile hizalıyor. Bir an tereddüt ediyor ve izin ister gibi kameraya dönüyor. Bu tamamen kabul edilebilir bir seçenek; ona on şaplak yiyeceğini söyledim, ama nerede olduğunu belirtmedim.

İsteseydi göğüslerine şaplak atabilirdi. Aslında, bu bir dahaki sefere için mükemmel bir öneri.

Alet kalçasının hassas derisine temas ettiğinde "Siktir!" diye çığlık atıyor. *Yedi.*

Sinirli bir homurtu ile cezasını çekmeye karar verir. Kıçının en kalın kısmını buluyor ve her biri boyunca burnunu çekerek ve sızlanarak üç sert darbe indiriyor. *Sekiz. Dokuz. On.* Tahta kaşığı tezgâhın üzerine bırakıp yüzünü kollarına gömerken ürpertici bir hıçkırık bedenini terk ediyor. Kendini kaybetmiş bir halde, tüm enerjisini bırakarak tezgahın üzerinde gevşek bir şekilde uzanıyor. Sanırım aşağılanmasını belgeleyen kamerayı bile unutmuş. O duygularına yenik düşerken, ben de izlerini gözden geçiriyorum. Solgun teninde dokuz tane güzel, kırmızı daire var. Her şey düşünüldüğünde çok iyiydi. Keşke kıçını okşayabilseydim ve teninin yumuşaklığını ve avuçlarımın altındaki yaraların sıcaklığını hissedebilseydim.

Daha yakından baktığımda, kesinlikle beklemediğim bir şey görüyorum. Çok ıslaktı -aslında damlıyordu- kıçının altındaki bir işaretin yanı sıra kalçasının iç kısmından aşağıya doğru kayan bir uyarılma izi. *Hay sikeyim.* Bu kız benim felaketim olacak. Bu noktada sikim ağlıyor, pantolonumdan koyu bir pre-cum lekesi sızıyor. Daha videoyu bitirmeden, *Sir's Good Girl'e* tıklıyorum ve onu arıyorum.

İlk zil sesinde telefonu açıyor. "Alo?" diye cevap veriyor, sesi soluksuz ve muhtaç.

"Merhaba yaramaz kız," diye cevap veriyorum, sesim çakıllı ve en az onunki kadar çaresiz. "Dayak yemek hoşuna gitti mi?"

"Hayır," diye inkar ediyor ama aldatmacasını örtbas edecek kadar kendinden emin değil. Yapabileceğinden de değil. Şu anda telefonumdaki lanet olası kanıtlara bakıyorum.

"Bacaklarından aşağı sızan döl izi aynı fikirde değil, o yüzden neden tekrar denemiyorsun? Şaplağın *hoşuna* gitti mi?"

"Evet, efendim," diye yanıtlıyor, sesi sanki az önce en korkunç sırrını itiraf etmiş gibi ancak fısıltıyla çıkıyor. Yaptığı çarpık, nefis sapkın şeylerden hoşlandığı için onu asla yargılamayacağımı ne zaman anlayacak?

"Mmm, o şaplaqlara ihtiyacın vardı, değil mi?" Birden pantolonumun içinde boğuluyormuş gibi hissettiren sikimi ayarlayarak soruyorum. "Aramızdaki tüm bu mesafe, sana vereceğimi bildiğin o disiplini arzulamana neden oldu.

davranmak. Ayrı olduğumuzda bu yüzden mi böyle yaramazlık yapıyorsun? Gelip seni cezalandırmamı mı istiyorsun?"

Kara'nın nefesi kesiliyor ve sanki ciğerlerine zar zor hava çekebiliyormuş gibi geliyor. "Evet, efendim," diye kabul ediyor, sesi kısık ve çığ.

Lanet olsun, dudaklarından dökülen o iki kelime beni her şeyden ya da herkesten daha fazla sertleştiriyor. "Kameranı aç bebeğim. Seni görmek istiyorum," diye emrediyorum, sonunda pes edip pantolonumu kalçalarımın altına kadar çekiyorum ve dolgun sikimin serbest kalmasına izin veriyorum.

Ben kendi kameramı açarken Kara da kendi kamerasını açıyor. Ve *kahretsin*, yüzü kıpkırmızı, gözleri yaşlı ve sikime muhtaç, muhteşem bir kız. Şu anda şişmiş sikimi ıslak amına sokamayacağım kadar uzakta olması lanet olası bir günah. Sırf bana asla giderilemeyecek bu yakıcı çaresizliği hissettirdiği için cezalandırılmayı hak ediyor.

"Merhaba aşkım," diyorum sonunda çaresizliğimi sözcüklere dökerek kadar yutkunabildiğim.

"Merhaba," diye utangaçça cevap veriyor, kara kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Neredeyse bir yıl boyunca yaptığımız iğrenç şeylerden sonra nasıl bu kadar utangaç görünmeyi başarıyor bilmiyorum. Çırılçıplak dizlerinin üzerinde pis bir fahişe gibi sikimi emiyor olsa bile yine de kızarmış bir bakire gibi görünüyor. Onun bu masum görüntüsü beni daha da sertleştiriyor.

"Güzel yüzünü görmek hoşuma gitse de, şu anda bakmak istediğim senin güzel amcığın. Kamerayı bacaklarının arasına koy, aşkım. Bakalım o şaplak yaramaz amcığına ne yapmış."

Tek kelime etmeden itaat ediyor, kamerayı çeviriyor ve elini bacaklarının arasına götürüyor, böylece onu çıplak ve tamamen açılmış olarak görebiliyorum. Hayal edebileceğimden daha nefis görünüyor, ıslak kıvrımları şişmiş ve kırmızı ve sadece birinin onu katatonik bir duruma sokması için yalvarıyor.

"Ah bebeğim, seni sıırıslıklam ve ağırlı mı bıraktım?" Alay ediyorum, elim zonklayan sikimi tutmak için aşağı kayıyor, parmaklarım kendi uyarılmamın kayganlığıyla kolayca kayıyor.

"Evet," diye nefes alıyor, kelime dudaklarında yarım bir hıçkırık. Kalçaları ihtiyaçla kıvrılırken, onu sikmesi için havaya yalvarıyor.

"Sence yaramaz kızlar boşalmayı hak ediyor mu?" Yumruğumla horozumu pratik olarak kötüye kullanırken homurdanıyorum. O kadar meşguldüm ki geçen Cuma onunla birlikte olduğumdan beri kendime dokunmadım ve şu anda onu gördüğümde neredeyse patlamaya hazırmışım gibi hissediyorum.

"Hayır, efendim," diye inliyor ve duymayı beklediğini bildiği kelimeleri söylemenin neredeyse içini boşalttığını söyleyebilirim.

"Yapman gerektiği gibi kendine on sert şaplak attın mı?" "Evet..." diye tereddütle cevap veriyor, arsız küçük parmakları ve klitorisini okşuyor. Buna izin veriyorum çünkü ellerini amının üzerinde görmek beni çılgına çeviriyor.

"Yaptın mı?" Sertlikle yineliyorum. "Çünkü dokuzu saydım." Sözlerimi düşünürken parmakları hâlâ klitorisinin üzerinde. Belki de şaplaklarının sertliği konusunda bu kadar katı olmamı beklemiyordu. Beni hafife almak onun hatası olurdu.

"On yapmaya çalıştım," diye açıklıyor sanki bu onu kurtaracakmış gibi. Ki kurtarmayacak.

"Tam itaatten ziyade çabaya A verecek türden bir adam gibi mi görünüyorum?"

"Hayır efendim," diye cevap veriyor, sesi korkulu olmaktan ziyade somurtkan bir hal alıyor. Ben bir pislik gibi davrandığımda şımarıklaşmak gibi kendine zarar veren bir eğilimi var.

"Doğru. Peki her bir ıskaladığınız için ne olacağını söylemiştim?"

"Ben olsam beş tane daha alırdım," diye kinle karşılık verirken, cep telefonunu amından çekmeye çalışır.

"O kamerayı hemen bacaklarının arasına geri koy," diye emrediyorum acımasızca. "Hareket edebileceğini söylemedim." Tek kelime etmeden kamera amına geri döndü; açıkça kızgındı, ama öfkesinin kalçalarından aşağı damlamaya devam eden uyarılma üzerinde çok az etkisi oldu. "Klitorisine dokun," diye emrediyorum, bunu zorla yapmak zorunda kalmanın, amcığı baskınlığımdan fişkirirken bile onu kaynatacağını biliyorum.

Parmakları klitorisine ustalıkla iniyor, kendini boşaltmaya çalışmadan hassas sinir demeti boyunca sürtünüyor. Küçük velet sırf bir şeyi kanıtlamak için kendini zevkten mahrum bırakmaya razı. Benim gözetimimde olmaz. "Öyle değil, Kara. İyi hissettir."

Klitorisinin etrafında yumuşak daireler çizmeden önce sıkıntıyla ofluyor. Kısa süre sonra, yumuşak inlemeleri çalışma odamın boşluğunu sanki benimle birlikteymiş gibi cep telefonu elinde titremeye başlıyor. Elim hala sikimin üzerinde; çok çabuk boşalmak istemiyorum ve onun sevimli inlemeleri beni çıldırtıyor.

"Yaklaşıyor musun, aşkım?" Sesim sadizmle yoğrulmuş bir şekilde soruyorum. Ne tür bir oyun oynadığımı çok iyi bildiği inliyor. Bu bir

En sevdiğim işkence biçimlerinden biri. Şimdiye kadar kenara çekmeyi çok iyi öğrenmiştir.

"Evet," diye tükürüyor, cevabının çok yakınında duran doruktan ziyade hayal kırıklığı getireceğini biliyor.

"Amına şaplak at."

"Ne?" diye sorar, eli bir kez daha hareketsizleşir. Belli ki beklediği yanıt bu değildi.

"Bana beş tane daha borçlusun. O yaramaz küçük amcığa şaplak at."

İnliyor, sesi derin ve gırtlaktan geliyor ve şu anda bana karşı hissettiği tüm nefretle dolu. Sol eli amının üzerinde gezinirken kamerayı hafifçe yolundan çekiyor, parmakları biraz titriyor. Benimle dövüşmenin anlamsızlığını fark eden Kara, parmaklarının uçlarını yumuşak tümseğinin üzerine hızlı bir *dokunuşla* indirmeden önce tartışmıyor. Kızım yumruklarını sıkıyor.

"Sana benim için iyi bir kızmışsın gibi amını okşamanı söyledim mi?" Onaylamaz bir şekilde tersliyorum. "Amcığına benim yaptığım gibi şaplak at, yoksa yardım et de şu anda bir uçağa bineyim, lanet kapını kırıyım ve durmam için çılglık atana kadar seni cezalandırayım. Bu noktada, dinleyip dinlemeyeceğim ya da sen bayılana kadar devam edip etmeyeceğim belli değil. Çünkü sen böyle seviyorsun, değil mi?" Hırlıyorum, sesime sızan zehri bastıramıyorum. İstmeden de olsa, geçen cumadan beri ona neden bu kadar sert davrandığının kalbine inmiştim.

Elini kaldırıp bacaklarının arasındaki hassas ete sertçe indirirken tüm vücudu titriyor. Vücudundan atılmak için yalvaran acı dolu sesleri bastırmaya çalışırken nefesinin kesildiğini duyuyorum. İstirabını zor da olsa bastırıyor.

"Tekrar," diye emrediyorum. Ona yumuşak davranmayacağım; merhametimi hak etmiyor ve açıkçası merhamet etmek de içimden gelmiyor. İtaat ediyor, elinin amına vuruşunun yankısı özensiz ve ıslak geliyor. Bundan ne kadar nefret etse de, bir o kadar da hoşuna gidiyor. "Bana üç tane daha ver."

Şaplak, şaplak, şaplak. Eli tam istediğim gibi şişmiş amcığına vuruyor. Acıdan teninin koyu bir pembeye dönüşmesini izlerken inliyorum. *Tanrım*, keşke o kadifemsi kıvrımları açabilsem ve dilimi sıırıslıkla ıslaklığı boyunca gezdirebilsem. "Ne kadar iyi bir kız," diye övüyorum, elimle şaftımı bir kez daha boğarak; horozum onu görünce damlıyor. "Şu parmaklarını amında göreyim. Bana ne kadar ıslak olduğunu göster."

Kameraya göstermek için parmaklarını çekmeden önce iki parmağını kaygan girişine daldırıyor. Parmaklarının dölünün kayganlığıyla kaplı olduğunu gördüğümde çaresizlik hırıltım neredeyse vahşileşiyor. "Parmaklarını becer. Elinin her yerine boşaldığını görmek istiyorum, keşke içinde benim parmaklarım olsaydı." Kara iki parmağını amına sokarken sözlerimin pisliği karşısında inliyor. "Bundan daha fazlasını kaldırabilirsin," diye alay ediyorum, kendi doruk noktam yaklaşırken taşaklarımın gerilmeye başladığını hissediyorum.

İtaat etmekte hızlı davranan Kara, üç parmağıyla kendini sokuyor, olabildiğince derine iniyor ve -zevk çığlıklarının yükselen sesine bakılırsa- g noktasına masaj yapmayı öğrettiğim gibi parmaklarını kıvrıyor. Kendini çok yaklaştırdığı için video elinde şiddetle sallanmaya başlıyor; sadece benim söylememi bekliyor. Ve bu anda onun işkencesini kendiminkini uzattığımdan daha fazla uzatmayacağım.

"Gel, Kara," diyorum, bırakmadan ve onunla birlikte boşalmadan önce serbest kalmasının keskin çığlıklarını bekliyorum, gergin vücudumda dalgalanan zevkle inlerken ve titrerken karnımı ve göğsümü kalın beyaz şeritlerle boyuyorum.

"Lanet olsun, yaptığın şu pisliğe bak," diyorum huşu içinde, bacaklarının arasındaki çarşafı ıslatmış olan ıslaklık birikintisini fark ettiğimde. "Yüzünü göreyim aşkım."

Onu tekrar görebilmem için kamerayı çevirirken hâlâ derin derin nefes alıyor. Yanakları kızarmış, gözbebekleri şişmiş, saçları dağılmış, alnında biriken ve boynundan aşağı damlayan terle berbat bir haldeydi. Keşke onun tadını boğazından emebilsem ve terini yalayabilsem.

"Çok muhteşem," diyorum ona, yanaklarının iltifatla daha da kızarmasına bayılıyorum. "Beni ne hale getirdiğine bir bak." Gövdemi bir Jackson Pollock tablosu gibi süsleyen müstehcen miktardaki döllerini göstermek için kamerayı hareket ettiriyorum. "Burada olsaydın, beni yalayarak temizlemeni sağlardım."

"Keşke orada olsaydım," diye fısıldar, sesindeki özlem acı verici bir şekilde belirgindir.

"Keşke sen de olsaydın, aşkım. O kadar çok acıtıyor ki." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, onsuz ne kadar boş ve ham hissettiğimden nefret ediyorum. "Gitmene izin verdiğim için lanet olası bir aptaldım. Eğer geri dönebilseydim, tıpkı senin beklediğin gibi seni o lanet yatağa zincirlerdim."

"Yapma Cade," diye yalvarıyor, sesi suçluluk duygusuyla boğuşuyor. "Şu anda işler ne kadar zor olsa da, şu anda olmam gereken yerdeyim. Gitmeme izin vererek doğru kararı verdin. Ve birkaç ay içinde, ait olduğum yere, sana geri döneceğim."

"Lanet olsun doğru, ait olduğun yer orası," diye gürlüyorum, sözleri her zaman yüzeyin hemen altında gizlenen ama o hayatıma girene kadar asla tam olarak çiçek açmayan zehirli bir sahiplenme duygusunu besliyor. "Ama o kadar uzun süre bekleyebileceğimden emin değilim. Eski yöntemlerime başvurmak zorunda kalabilirim."

"Caden Ashford, buraya beni kaçırmaya gelmiyorsun. İzin vermeyeceğim. o."

"İzne ihtiyacım olduğunu kim söyledi?" Tehdit ediyorum. "Bu göze alabilirim;
Beni ilk seferinde affetmiştin."

"Seni affettiğimi kim söyledi?" diye soruyor sesi öfkeyle alevlenirken. "İlk seferinde bir *özür dilediğimi* bile hatırlamıyorum."

"Özür dilerim," diye mecburiyetten itirafta bulundum, bunu gözümü kırpmadan tekrar yapacağımı biliyordum.

Kendi iyiliği için onu özgür bırakmayı kısa bir süre düşünmüş olsam da, gerçek şu ki ben bencil bir adamım. Ateş yürekli kütüphanecimi kollarımın arasında tutmak için yapmayacağım şey yok. Onu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu düşünseydim, bu gece onu süslü üniversitesinden kaçırırdım. Onu saklandığı yerdeki yatağa kelepçeler ve akli başına gelene kadar düzenli olarak sikip besleyerek orada bırakırdım. Ben acımasız bir adamım, ama aşkım daha nazik görünüyor çünkü beni bu uç noktalara gitmeye zorlamadı. Henüz.

"Caden, neden bu özrün kulağa daha çok bir şeyler planlıyormuşsun gibi geliyor?" diye soruyor, şekerleri çalınmış bir çocukla uğraşan bir annenin azarlayıcı ses tonuyla. Ve alttan üstten gelen belirgin sesi sinirlerimi bozuyor.

"Ses tonunuza dikkat etseniz iyi olur Bayan Caine. Burada kimin yetkili olduğunu yanlış anlıyor gibisiniz."

"Özür dilerim *efendim*. Ben sadece sizi başka bir federal suç işlemekten caydırmaya çalışıyordum," diyerek gözlerini deviriyor.

Gizli öfkem damarlarımda kaynamaya başlarken, "Küstahlık edip gözlerini devirmek bunun yolu değil," diye azarlıyorum.

O lanet kışını eve geri götürmesi gerekiyor. Benden uzak kaldıkça daha da şımarıklaşıyor ve sabrım tükenmeye başladı. Bu hafta sonu acımasız olacak. Sonunda ellerimi aldığımda

Kanımda biriken hüsrânın tüm gücünü hissedecek, tıpkı atılmak için yalvaran toksinler gibi. Ağlayacak, çığlık atacak ve kendini bir daha toparlayamayacak kadar paramparça olana kadar orgazm üstüne orgazm yaşayacak. Ona acı çektirmek için acıyı, işkence etmek için zevki kullanacağım ve *kime* ait olduğuna dair unutulmaz bir hatırayla ayrılmasını sağlayacağım.

"Seni özledim Cade," diye fısıldıyor, zar zor duyabiliyorum, gözleri daha önce fark etmediğim bir hüznle dolu. Belki de bu hafta sonuna onun da benim kadar ihtiyacı vardır.

"Ben de seni özlüyorum, aşkım. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla." Vücudum onsuz boş hissediyor ve bu boşluk iliklerime kadar hissedebildiğim kalıcı bir sızı bırakıyor. "Yatağına git ve biraz uyu. İki gün sonra görüşürüz."

"Saatleri sayacağım," diye yanıtlıyor duymaya alıştığım ve özlediğim dramatik bir iç çekişle.

"Dakikaları sayacağım," diye karşılık veriyorum hoşgörülü bir gülümsemeyle.

"Saniyeleri sayacağım," diye takılıyor, benim artışlarımın büyüklüğünü aşma fikrinden heyecan . Çünkü o tam bir ukala. "Kalp atışlarını sayacağım. Her biri yalnız ve boş, seninki olmadan." Gülümsemesini sağlamak için şiirsel bir şeyler söylüyorum, ama yüz ifadesi eğlenmek tamamen şaşkınlığa dönüşüyor, sanki az önce

Ocağı açık bıraktığını fark etti.

"Ben-" diye duraksıyor, ağzından kaçmış gibi görünen kelimeleri ararken yüzü kızarıyor. "Senden oldukça hoşlanıyorum."

Tanrım, bu kelimeler neden olması gerekenden çok daha ağır geliyor? Gözleri hayranlık ve korku karışımıyla parlıyor. Normalde her ikisinden de zevk alırım ama ikisinin bir arada olması sinirlerimi alevlendirirken aynı zamanda damarlarımdaki kanı da donduruyor. Sezgisel olarak, söylemeye cesaret edemediği kelimenin yokluğunda ne demek istediğini anlayabiliyorum. Dürüstlüğe değer verseydim, bu *kelimenin* içsel çekimini bir süredir hissettiğimi itiraf edebilirdim. Ancak, onunkinden tartışmasız bir şekilde farklı nedenlerden dolayı, bunu söylemeye kendimi ikna edemiyorum. Bu yüzden, İngiliz dilinin icadından bu yana uydurulmuş en büyük yetersizlikte karar kıldım.

"Ben de senden hoşlanıyorum." Tıpkı onunki gibi, benim sözlerim de binlerce okyanusun acımasız bir kıyıya şiddetle çarpmasının ağırlığını taşıyor. Ve gözlerindeki umut dolu parıltıdan, onu da kendimi kandırdığımdan daha iyi kandırmadığımı anlayabiliyorum.

BÖLÜM 20

CADEN

A bir ceset daha bulundu. Tıpkı diğerleri gibi Kara'nın bir başka hayaleti. Bu sefer, ona ilk biz ulaşamadık. Polis gerçekten işini yapmaya başladı. Taylor duyar duymaz bana detayları olay yeri fotoğraflarını gönderdi. İtiraf etmeliyim ki, onu ilk ben bulmadığım için mutluyum. Fotoğrafları gördüğümde, yutkunmadan önce safraya boğuldum.

boğazımdan aşağı.

Jace tırmanıyor, bıraktığı her sahne daha da kaotik hale geliyor. Daha çılgınca. Küçük bir tat aldı ve aniden kan arzusu onu çılgına çevirdi.

Kız gece vakti caddenin ortasında yatarken bulundu. İhbarı yapan kişi yoldaki engelin etrafından dolanmaya çalışırken neredeyse kendini parçalıyordu. Geyik olduğunu düşünmüş. Bakmak için arabasından indiğinde çok ama çok yanıldığını görmüş.

Sarışın soyulmuş, çıplak bedeni çöp gibi yolun kenarına atılmıştı. Dövülmüştü, vücudu travmatik yaralarla kaplıydı. Silah izi yoktu. Piç kurusu yumruklarını kullanarak onu öldürmüştü. Hızlı bir ölüm değildi, yavaş ve acı vericiydi. Onun nelere katlandığını düşündükçe dişlerimi sıkıyorum. Benim yüzümden.

Kıyafetlerin çıkarılması yeni bir şey. Diğer iki kurbanın kıyafetlerine dokunmamıştı. Bu sefer ya da diğerlerinde ölüm öncesi ya da sonrası cinsel saldırı izi yoktu, yani bunun seksle ya da uyarılmayla bir ilgisi yok. Biyolojik dürtülerden daha karanlık bir şey. Sanki onu öldürmeye çalışmış gibi.

Onu insanlıktan çıkarıyor, soyarak bedenini bir kez daha tahrif ediyor. Sanki uyguladığı şiddet yeterli bir saldırı değilmiş gibi.

Vücudunun altında Canterbury Hikâyeleri'nin eski bir baskısı vardı, belgelenmiş bir sayfası da diğerleri gibi kayıptı. Bulduğumuz ilk Chaucer yepyenydi, Kara'nın Chicago'daki üniversitesinde dersler için tavsiye edilen yayın. İkinci ve üçüncü kullanılmıştı ama değerli bir şey değildi. Altı kez şişlediği kızın kanıyla kaplı dördüncü kitap da öyle. Bu sefer, kitabın daha nadir bir baskısını taciz edilen sarışının altındaki çamura eminim. Diğerlerini satın alanların izini sürmeye çalıştık ama şansımız yaver gitmedi. Bu sefer daha kolay olacağından umutlu değilim.

Jace'in neden sürekli yöntem değiştirdiğini anlamaya çalışıyorum. Neden asla aynı şekilde, aynı yerde öldürmediğini, hatta cesetleri aynı şekilde sahnelemediğini. Aynı kitabı bilerek farklı yerlerden ve farklı yayınlardan temin ediyor. Tüm bu çılgınlığın bir anlamı olmalı ama ne olduğunu bir türlü bulamıyorum.

Gözden kaçırdığım bir şey olmadığından emin olmak için basılı olay yeri fotoğraflarına bir kez daha göz gezdiriyorum. Sokak tabelasının daha yakından çekilmiş olanında duruyorum. Arkady Lane. Kalbim durdu. Bunu daha önce nasıl görmedim?

Hemen Brax'ı ve bir önsezimi araştırmasını istedim.

Kara ile olan bağlantımı polise söylemedim. Taylor bile bilmiyor. Ama tüm bunların düşündüğümde daha fazla onunla bağlantılı olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Braxton beş dakika sonra geri aradı ve teorimi doğruladı.

Darnell Yolu. İlk kız Kara'nın eski üniversitesine on dakika uzaklıktaki köhne bir motelde bulundu.

Ellington Court. İkinci kız, Kara'nın ailesi ölene kadar tüm hayatını geçirdiği evin tam karşısındaki bir evde öldürüldü.

Peki ya üçüncü kız? Kara'nın ailesini bir araba kazasında kaybettiği ve kendisinin de neredeyse öldüğü aynı sokakta yatarken bulundu.

Arkady Lane.

Jace bizi Kara'nın hayatında ürkütücü bir tura çıkarıyor. Tek soru şu: Tüm bunlar nerede bitecek?

Bir tane daha doldurmadan önce bardağımı sonuna kadar boşaltıyorum. Liköre dalmak için biraz erken ama bu sabah tanık olduğum Jace'in sanatının korkunç kâbusundan sonra kendime biraz mûsamaha gösteriyorum. Bourbon, Kara'nın yokluğuunda teselli için kötü bir alternatif; ne yazık ki şu anda sahip olduğum en iyi başa çıkma mekanizması. Masum kızların iç burkan katliamına ön sıradan seyirci olmak beni eski kötü alışkanlıklarıma istediğimden daha fazla yöneltiyor, ancak bugün Kara'yı, o zavallı kızların bedenlerinin keskin kenarlarını köreltecek bir şey olmadan görmeyi reddediyorum, aklım ve kalbim birlikte kanayana kadar anılarımda yollarını kesiyorlar.

Başa çıkma mekanizmalarını sikeyim. Jace'i bulup değersiz varlığına son verene kadar bu tür dehşetlerin Kara'ya benzeyen kızların başına gelmeye devam edeceğini bilmekle *başa çıkmanın* bir yolu yok. O durmayacak. Gerçek şeyi elde edene kadar durmayacak. Tüm bu kızlar onun için sadece bir oyun. Onun asıl çabası kızımın kanını akıtmak. Ama bir damla bile alamayacak. Lanet olası kalbim hala atarken olmaz.

Cep telefonumdan Kara'nın uçağa binmek üzere olduğunu bildiren bir mesaj geliyor. Bugün Cuma, son zamanlarda haftanın tek günü. Ve Jace, tam bir amcık gibi, bu güne biraz gölge düşürdü.

Kara'yla geçireceğim bir hafta sonu boyunca, Kara'nın geçmişine ait yerleri takip eden ve başarısız olursam başıma geleceklerin hastalıklı bir kehaneti olarak onun parçalanmış yansımalarını bırakan dengesiz bir psikopat tarafından dünyam mahvedilmemiş gibi davranmaya dayanacak gücüm var mı bilmiyorum. Cismani bir şey yakalama umuduyla gölgeleri kovalamaya daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var, düşüncelerimde şiddetle seken başarısızlığımın yankılarını susturacak bir şeye.

Ve yakalayabileceğim birini avlamam lazım.

Karanlık bir fikir fantezilerime giriyor, avlanma, yakalama ve mahvetme arzumu tatmin etmek ve akıl sağlığını pençeleyen sinir bozucu çaresizlik duygularını yatıştırmak için yaratıcı bir çözüm sunuyor. Kara, tüm karanlığı süzüp çıkarabilen ve beni yeniden bütün hissettirebilen tek kişi.

Ona mesaj atıyorum, uçağına binmeden ve ulaşamayacağım bir yerde olmadan önce sadece on dakikam olduğunu biliyorum.

BEN

Planlar değişti. Declan seni havaalanından alacak.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Neden? Bir şey mi oldu?

BEN

gerektirecek bir şey yok.

Sokaklarda çırlıçıplak yatan ve dövülen ölüsünü bilmesine gerek yok. O kâbusu kendi başıma koruyabilirim.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Tamam.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Bu gece Pandemonium'a mı gidiyoruz?

Sorusuyla boğuşurken bir içki alıyorum. Önceki anlaşmamıza bakılırsa bu haksız bir varsayım değil ama geçen sefer olanlardan sonra onu oraya geri götüremem. Henüz götüremem. Bilinçsiz bedeninin Aziz Andrew Haçı'na asılı olduğunu görmenin yakıcı paniği beni hâlâ terk etmedi ve şu anda bana doğrultulmuş daha fazla suçluluk hançeriyle başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

BEN

Bu gece olmaz, aşkım. Bu gece seni malikanede istiyorum.

Planladığım şey için mükemmel bir oyun alanı olacak.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Tamam

Tek kelimelik cevabındaki hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu onun kendi hatası. Kulüpte büyük çocuklarla oynamak istiyorsa, güvenliği konusunda biraz daha az çocuksu olmayı öğrenmesi gerekiyor. Yara bantları güvenli olmayan sapkınlıkların yol açtığı yaraları her zaman iyileştirmez ve ben bu riski tekrar almayacağım. Ona güvenebileceğimi kanıtlayana kadar cezalı.

Ama bu, oyuncaklar olmadan da eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Bu gece, temellere geri dönüyoruz. Kırbaç yok, ip yok, kulüp ya da oyun odası yok. Sadece ben, kızım ve Ashford Malikanesi'ni çevreleyen elli kilometrelik karanlıkta saklanacak.

BEN

Malikaneye vardığında koşmanı istiyorum.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Ne demek istiyorsun?

EFENDİNİN İYİ KIZI

Nereye
kaçayım?

BEN

Nereye istersen, canım. Arazide istediğin yere gidebilirsin.

Yaklaşık bir yıl önce onu kaçırıp malikânede esir tuttuğumda da aynı parametreleri verdiğimi hatırlayınca gülümsüyorum. Benden kaçtığı son seferde onu hiç yakalayamamıştım. Bu sefer, bu ayrıcalık tamamen benim olacak.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Ama
neden?

BEN

Çünkü seni kovalayacağım.

BEN

İşlerin sportmence ilerlemesi için size otuz dakika süre vereceğim.

Bu olabilir olmak otuz saniye veya otuz saat-it
olmazdı. yapmak bir fark. Benim olanın benden kaçmasına
asla izin vermeyeceğim.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Beni yakalarsanız ne olur Lord Ashford? Ödül mü kazanacaksınız?

Şu anda güzel yüzündeki şımarık gülümsemeyi hayal edebiliyorum. Resmi unvanım her zaman özellikle arsız hissettiğinde ortaya çıkar. Muhtemelen onu eğlenceli bir saklambaç oyununa davet ettiğimi hayal ediyordur. Ama oyun oynayacak havada değilim. Şu anda kolay av bir avcıyım. Ve benim tatlı küçük denizaltım mükemmel bir hedef.

BEN

Eğer seni yakalarsam, seni çınlıplak soyacağım, kemerimi çıkaracağım, seni kanlı bir ağaca bağlayacağım ve sen merhamet çığlıkları atarken o güzel amcığınızı tamamen yok edeceğim.

Cevap yazmaya başlamadan önce uzun bir duraklama oluyor. Ya ödünü koparmış ya da onu tahrik etmiş olma ihtimalim var. Benim sapkın kızımı tanıyorsam, muhtemelen ikisi de.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Peki ya beni bulamazsan?

Sözlerinde açık bir meydan okuma var ve sikim bu lanet olası duruma ayak uydurmazsa ne olayım. Bir meydan okuma tam da ihtiyacım olan şey ve onun iyi bir mücadele vermesini istiyorum. Vermek istemediğinde zafer kazanmak çok daha tatlı olacak.

EFENDİNİN İYİ KIZI

Ya tamamen yok etme planlarınızdan kaçarsam?

Bir şeytanın gülümsemesi dudaklarımı çekiştirirken karanlığın tanıdık nabzının kanımda döndüğünü hissediyorum.

BEN

Yapmayaca
ksın.

BÖLÜM 21

KARA

Run. Kaçmamı istiyor. Dalları bir o yana bir bu yana savrulan, gece havasında çığlık çığlığa esen soğuk rüzgârın savurduğu, kıştan çıplak kalmış ağaçların siyah, cılız hatlarını tarıyorum. Arazi Ashford Malikanesi hava karardıktan sonra ürkütücü görünüyor, önümdeki kayalık patika sadece zayıf ay ışığıyla aydınlanıyor ve etrafımdaki her şey gölgeye dönüşüyor.

Bu gece soğuktan titrerken ve saklanacak iyi bir yer ararken topuklu ayakkabılarımla engebeli zeminde tökezlerken Caden Ashford'un hangi kıvrımına oynuyorsam, rahatlıkla söyleyebilirim ki bu işin içinde *değilim*.

Çılgın Dom'umun bana ayırdığı otuz dakikalık avansın yaklaşık yarısındayım. Ahırlara kadar geldim ama sıcak ve samimi bir saklanma yeri seçmek çok bariz bir seçim gibi göründü, bu yüzden Avalanche ve Sugar Cubes'ı sevmek için bir dakika ayırdıktan sonra istemeye istemeye soğuğa geri döndüm. Şimdi ay ışığının aydınlattığı nehir boyunca yürüyorum ve her titrek adımda Cade'i lanetliyorum.

Önceden başlamanın aslında bir işkence olduğuna kesin olarak karar verdim. Ben New York'tan onca yolu iyi bir sikiş yerine donmak için gelirken Cade muhtemelen ateşin başında İngiliz kıçını ısıtıyordu. En azından takip edilmek işleri biraz daha ilginç hale getirirdi. Saatimi kontrol ediyorum ve kötü çoklu görev, kötü koordinasyon, lanet karanlık ve duyarsız bir ayakkabı zevkinin talihsiz bir kombinasyonu, nehir kıyısındaki büyük bir kaya ile savaş kaybetmeme neden oluyor. Dizlerimin üzerine düşüyorum, kendimi yakalamak için ellerimi uzatırken garip bir şekilde yere iniyorum. Ve sinirlerim acıyla yanıyor.

Sol bileğim düşmenin ağırlığını taşıyor gibiydi ve onu hareket ettirmek acı veriyor. Sakarlığım yüzünden burkuldu. Karanlıkta dizlerimi göremiyorum ama ıslak ve kış havasında daha da soğuk hissediyorum. Üzerimdeki ince elbise beni düşmekten pek korumadı, bu yüzden dizlerimin derisi muhtemelen yüzülmüştür. Cade'in kendimi yaraladığım için beni azarlamasını sabırsızlıkla bekliyorum, her ne kadar gece vakti vahşi doğada dolaşmam *onun* suçu olsa da. Ben malikâneye geri dönüp-

Uzaktan gelen bir dal sesi etrafımdaki sessizliği bozuyor. Geceleyin dışarıda olan tek kişi olmadığımın ani hissiyle omurgamda karıncalanmalar oluşuyor. Ve ağaçların arasından beni takip edenin Cade olmama ihtimalinin yarattığı küçük korku iğnesi damarlarımda adrenalin .

Koşuyorum.

Hayatta kalma içgüdülerim devreye girerken panik, dizlerimin sürtünmesi ve bileğimin incinmesi gibi düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyor. Arkamdan gürültülü bir hareket geliyor ama kaynağını keşfetmek için dönmüyorum. Topuklu ayakkabılarla koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum, nihayet arkamdaki ayak sesleri yaklaştırmaya başladığında onları tekmelemeye karar veriyorum. Şu anda mantığım kapalı ve bedenim bana kesik ayakların yakalanırsam başıma geleceklerden daha iyi olduğunu söylüyor.

Yakalanamam.

Gölgelerdeki takipçinin kafasını karıştırmayı umarak ağaçların arasında dolanmaya başlıyorum. Atletik değilim ve ani koşu ciğerlerime zarar veriyor. önce birazdan hava almak için durmam gerekecek. Kendimi gizlemek için nemli toprakta sürünürken dizlerimin itirazlarını görmezden gelerek daha kalın ağaçlardan birinin arkasına saklanıyorum.

Sessizlik bir kez havayı dolduruyor ve aldığım nefesleri daha da yüksek hissettiriyor. Ağacın kenarından göz atarken şiddetli kalp atışlarımı durdurmaya çalışıyorum. Görüş alanımda hiçbir şey yok. Ağaçların arasında gizlenen hiçbir şekil yok. Sessiz geceyi benden başka rahatsız eden bir şey yok.

Sanki her şeyi hayal etmişim gibi hissederek kendimi topraktan yukarı sürüklüyorum ve üzerimi fırçalamaya başlıyorum. Hiçbir uyarı olmadan arkamdan bir el uzanıyor, ağrıyan bileğimi kavıyor ve beni sert, kaslı bir forma doğru çekiyor. Saldırının aniliğinden çığlık atıyorum, diğer elimi arkama atıyorum ve burnuma benzeyen bir şeye çarpıyorum.

Bir acı iniltisi duydum ve saldırganımın elinden kurtulmak için yeterince dikkat dağıtıcı bir şey yarattım.

Ters yönde deli gibi koşmaya başlıyorum, ormanda beni kovalayan piçin *benim piçim* olduğu güvencesiyle sinirlerim yatışıyor. Bileğim çok acıyor ama Cade'i kendi oyununda yenme ihtiyacı daha da güçlü. Hızlı bir dönüş yapıp malikâneye doğru ilerliyorum. Onu burada geçme şansım pek yok. Fiziksel avantajı var ve bunu biliyor. Eğer malikâneye ulaşabilirsem, kendimi gizli bir köşeye sıkıştırabilir ve pes edene kadar bekleyebilirim. Ne kadar sürerse sürsün.

Tanıdık bir beden arkamdan çarpıp beni yere fırlattığında umutlarım suya düşüyor. Sert iniş akşamki yaralarımı daha da kötüleştirince ağlamaya başlıyorum. İstemesem de gözlerim yaşlarla doluyor ve onlardan acıdan daha çok nefret ediyorum. Cade beni sırt üstü çevirip kollarımı başımın üzerine doğru iterken karanlığın zayıflığını gizlemesini umuyorum. Hareketin sertliği yüzünden inliyorum.

Cade dişlerini boynuma geçirmek için eğilirken, "Hadi ama aşkım," diye homurdanıyor, ağzının sıcaklığı soğuktan kurtarıyor. "Bunu benim için *kolaylaştırmaman* gerekiyordu."

Bir eliyle iki bileğimi tutup kemerine uzanırken ağlamamak için dudakımı ısıırıyorum. Beni yakalarsa ne olacağına dair verdiği sözü unutmamıştım. Kemerini alıyor ve her iki bileğimin etrafına sıkıca sarıyor, kayışı tokaya doğru sıkıca çekiyor, böylece hiç boşluk kalmıyor. Deri bileklerimi birbirine bastırırken mutlak bir acı içindeyim. Bir ağaca bağlanma tehdidinin onun açısından bir abartı olduğunu umabilirim, ama onunla asla bilemezsiniz.

"Yıkımdan kaçmaya ne oldu?" Cade soruyor, kaba sesi zımpara kağıdı gibi boğazını tırmalıyor.

Paltoma uzanıyor ve düğmelerini koparıyor. Gardırobumu parçalamak her zaman onun huylarından biri olmuştur. Soğuk hava tenimde geziniyor ve tüylerim diken diken olurken ürperiyorum. Cade keskin bir çekişle elbisemi ve sütyenimi yırtmadan önce korsajımı pençeliyor. Parmaklarını çakıllı meme uçlarımın üzerinde saygıyla gezdiriyor. Gözleriyle çıplaklığımın çoğunu göremeyecek kadar karanlık olduğundan, vücudumu takdir etmek için ellerini kullanıyor, sanki her santimimi yeniden tanıyormuş gibi parmaklarıyla ince kıvrımlarımın üzerinde geziniyor.

"Haklıydın," diye fısıldıyorum. Ellerinin kalçalarımın altına kaydığını, elbisemin kenarını yakalayana kadar bacaklarım boyunca ilerlediğini hissediyorum. "Burada

"Yıkımından kaçıyorum." Elbisemi belime kadar sıyırıyor ve parmaklarının vahşi bir hareketiyle külotumu yırtıyor. "Yapabilseydim bile gerçekten dener miydin emin değilim."

Ve bu doğru. Cade'in yok oluşunu, başka birinin ellerinde kurtuluşa tercih ederim.

Cade'in yüz ifadesi ay ışığında kararıyor. "Benim için mahvoldun, değil mi aşkım?" diye soruyor boyun eğmiş bir tonda ve gözlerindeki bakışı tam olarak çıkaramıyorum.

"Tamamen mahvolmuş," diye katılıyorum. Onu daha yakına çekmek için bağlı ellerimi hareket ettirmeye çalışıyorum ama beni inleten bir güçle onları sert zemine çarpıyor. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissediyorum ve onları saklamak için yüzümü koluma bastırıyorum.

Cade alay ediyor, sesi acıyla karışık. "Ne aptal bir fahişesin sen, seni senden çalan kötü adama aşık oluyorsun. Hiç mi kendini koruman yok?" Sözleri zalimce ama sesi daha derin, pişmanlık dolu bir şeyle dolu.

"Hiç," diye itiraf ediyorum. Ve sanki kader benim görünürdeki duyarsızlığımdan zevk almayı seçmiş gibi, bileklerimdeki kemeri hızla çekince acı içinde kıvranıyorum ve Cade'in kalkık kalçalarının altında yüzüstü dönüyorum. Çığlık atmamak için yumruklarımı sıkıyorum ama bu hareket bileğimdeki acıyı daha da artırıyor. Yumuşakça hıçkırıyorum, toprağın çığlıkplarımın sesini boğmasına izin veriyorum.

Cade beni kalçalarımdan tutarak yukarı çekiyor ve önünde dört ayak üzerine yatırıyor, ben de ağırlığı kollarımdan uzak tutmak için dirseklerimin üzerinde dengede durmaya çalışıyorum. Cade kalçalarımı tokatlayarak birbirinden daha da ayırıyor, tenim soğuduğu için avucunun acısı daha da . İki parmağının içime girdiğini, beni döndürdüğünü ve açtığını hissediyorum, gece havası uyarılmamın ıslaklığını işkence gibi soğuğa çeviriyor.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye homurdanıyor Cade, bir yandan da amımı pençelemeye devam ediyor. "Söyle bana küçük sürtük, yakalanmak mı istiyordun?" Üçüncü bir parmağın içime girdiğini hissediyorum ve elinin etrafında gerilmiş olmanın dolgunluğuyla inliyorum. "Ormandaki vahşinin seni toprağa atmasını, pis, ıslak deliklerinin ırzına geçmesini ve gece boyunca çığlık atmanı mı istiyordun?"

Cade'in parmağı içimde kıvrılıyor ve bu o kadar iyi hissettirmiyorsa *lanet olsun*, ondan uzaklaşmak ve kendimi bir sonraki şeyden kurtarmak için doğuştan gelen ihtiyacı neredeyse unutabilirim. Elinin sert bir darbesi beni öne doğru yuvarlıyor ve kollarımın üzerine sertçe düştüğümde inliyorum. Hayatta kalma içgüdülerimin zayıf közleri canlanıyor ve ayaklarımı tekmeleyerek

dirseklerini yere vuruyor, toprağın içinde kıvranan bir solucan gibi ondan uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Ah, ah, ah," diye bağıyor Cade, ayak bileğime doğru hamle yapıyor ve beni kendisine doğru sürüklüyor. Engebeli arazi açıkta kalan tenimi sıyrırken, küçük kayalar ve yapraklar bıçak gibi saplanırken çığlık atıyorum. "Av bitti, aşkım." Beni tekrar yerine oturtuyor, parmakları kalçalarımın pençe gibi batarak beni kendisine karşı sabit tutuyor. "Büyük, kötü kurdun seni yakalamasına izin verdin." Cade'in sikini kınından çıkardığını, sertliğinin kalçama battığını hissediyorum. "Ve şimdi seni yiyip bitirecek."

Beni öyle derin bir itiş gücüyle dolduruyor ki ilk iki saniye pozisyonumu bile koruyamıyorum. Cade içime girmeye devam ettikçe yere düşüyorum, siki beni karıncalandıran ve patlamak isteyen tüm yerlere ulaşıyor. Her itişte toprağa gömülmek canımı yaksa da, zevkin içimde biriktiğini ve orman yangını gibi vücuduma yayıldığını hissedebiliyorum. Adamın duygularımı aynı anda yüzlerce farklı yöne esnetme yeteneği var ve bir gün çok sıkı çekilmiş bir elastik bant gibi kopacağımdan korkuyorum.

Cade'in parmakları anında morluklar bırakacak bir güçle kalçalarımın gömülürken, o da sikini defalarca içime sokuyor. Yumuşak çığlıklarım onun zevk iniltilerine karışıyor ve o yaklaştıkça shaftının içimde kalınlaştığını hissettiğimde sevinçten ağlayabilirim. Ve hayatımda ilk kez, bunun şimdiye kadarki en hızlı sikiş olması için evrenin güçlerine yalvarıyorum. Kalçalarını birkaç kez daha acımasızca savuran Cade, beni göğsüne yashıyor ve dölünü rahmimin derinliklerine fişkirtiyor. O kadar dolmuştum ki dölllerinin kalçalarımın aşağı sızmaya başladığını hissediyordum. Bir damlasının bile boşa gitmesini istemeyen Cade, taşan dölünü yakalamak için hâlâ sert olan sikini kalçamın üzerinden kaydırıyor. Ve sonra tekrar içime boşaldı.

Sonunda sikini pantolonunun içine sokmak için beni bıraktığında, o kadar harap olmuştum ki bir santim bile kıpırdayamıyordum. Tam olarak umduğum şekilde olmasa da, tam bir yıkım gerçekleşti. Sanırım sabah sol bileğimi hareket ettiremediğim için yüksek topuklara ve aptallığa teşekkür etmeliyim. Şu anda kolumdaki damarlarda kan yerine ateş yanıyormuş gibi hissediyorum ve orgazmın acıyı hafifleteceğinden bile emin değilim. Cade bileklerimi kemerinden kurtarmak için sırtıma doğru eğiliyor. İstmeden çığlık atıyorum ve yüksek sesle hıçkırmamak için kan tadı alana kadar dilimi ısıyorum. Bir an içinde, yüzüstü çevrildim.

Sırtımı döndüm ve bir çift çılgın yeşil-altın göze baktım.

"Ne oldu lan?" Cade telaşla sorar. "Yaralandın mı?" Gözleri vücudumda yara izi aramaya başlıyor ama karanlıkta pek bir şey görmek zor.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, cesur bir yüz ifadesi takınıyorum. Üşüyorum, üstüm başım döl içinde ve toprakta yarı çıplak yatarken bileğim yüzünden azar işitecek havada değilim.

"Bana yalan söyleme," diye sertçe emretti Cade. "Çığlık attın."

"Tıpkı söylediğin gibi," diye şaka yaparak endişelerini savuşturuyorum. çalışıyorum ama sert bir eliyle göğsüme bastırarak beni geri indiriyor.

"Benim aletimle, evet," diye kaşlarını çatarak karşılık veriyor. "Ama seni becermiyordum. Seni çözdüğümde çığlık attın."

"Öyle mi yaptım? Sikişmeye karşı gizli bir tepki olmalı."

"Kara Caine, eğer şu anda bana karşı dürüst olmazsan, çok pişman olacaksın." Benim sessizliğim karşısında, ellerini vücudumda gezdirmeye ve yanlış bir şey var mı diye bakmaya başladı. Dizlerime ulaştığında duraklıyor. Avucundaki kan lekesini göstererek, "Kanaman var," diyor.

"Düştüm," diye itiraf ediyorum, lanet olası kayayla karşılaştığım için utanıyorum.

"Seni ittiğimde canını yaktım mı?" diye soruyor, ifadesi suçluluk duygusuna dönüşüyor.

Yerdeki küçük itiş kakışımız yüzünden tüm bunların onun suçu olduğunu düşünmesine izin vermek istiyorum ama o kadar acımasız değilim. Benim incinmemeneden olduğu için kendine çektireceği acı, şu anda hissettiğim her şeyden daha kötü olurdu. Ve o kadar bencil değilim, bu beni kendini beğenmiş piçten bir ders almaktan kurtaracak olsa bile.

"Hayır, daha önceydi," diye itiraf ediyorum. "Merak ediyorsan söyleyeyim, nehir boyunca topuklu ayakkabıyla yürümek tavsiye edilmez. Karanlıkta ayağım takıldı."

"Özür dilerim. Yaralı olduğumu bilseydim bu kadar sert davranmazdım. Ve kesinlikle seni kanlı dizlerin üzerinde pisliğin içinde becermezdim." Sesindeki samimi pişmanlık midemdeki suçluluk duygusunu biraz daha ağırlaştırıyor.

"Sorun yok." Tekrar doğrulmaya çalışıyorum, malikâneye geri dönmeye hevesliyim, böylece bahsetmeye niyetim olmayan diğer şeyle ilgilenebilirim. Beni bir kez daha tutuyor.

Cade ellerini üzerimde gezdirmeye devam ederken, "Bir dakika daha ve seni yıkayıp ateşin önüne koyacağım, söz veriyorum," diye yatıştırıyor. "Ben sadece

Başka bir yerinin incinmediğinden emin olmak istiyorum." Parmakları gözle görülür şekilde şişmiş bileğime ulaştığında ırkiliyorum ve sertçe nefes alıyorum. "Kara," diye soluk soluğa bağıyor. "Ne oldu lan?"

"Sana söyledim, düştüm." Savunmaya geçerek sol kolumu geri çekip göğsüme yaslıyorum. "Burada işimiz bitti mi? Üşüyorum amina koyayım."

"Burada işimizin bitmediğinden eminiz," diye tehdit ediyor Cade kolumu incelemek için tekrar uzanırken. "Bileğin o kadar şişmiş ki burkulmadan daha kötü olabilir. Seni hemen acil servise götürmeliyim ve bir doktora yaralı bileğini bağlamama ve pisliğin içindeki bir hayvan gibi seni hırpalamama nasıl izin verdiğini açıklamana izin vermeliyim. Eminim bir tıp uzmanının *bu* konuda söyleyecek çok şeyi vardır."

Bir doktora cinsel yaralanmayı açıklamak zorunda kalma fikri beni utandırıyor. Ya da herhangi birine, gerçekten. "Lütfen beni hastaneye götürmeyin," diye yalvarıyorum. "Sadece bir burkulma olduğuna eminim. Biraz buz ve biraz uyku, sonra yağmur gibi iyileşeceğim."

"Elbette, çünkü kendi sağlığını konusunda tam bir *otoritesiniz*. Tanrım, kişisel güvenliğin konusunda neredeyse tanıdığım herkesten daha fazla özgürlüğe sahipsin." Cade parmaklarını siyah saçlarında gezdirirken kaşları çatılıyor. "Güvenli, akli başında, rızaya dayalı. Kink yapmanın *tek* yolu budur. Ve sen her zaman üçte birini becermeyi unutuyor gibisin. Bu ihtimaller hiç de iyi değil, Kara. Bu işe dahil olan herkes için."

Cade gözlerini benden kaçırıyor ve paniğin boğazımda düğümlendiğini hissediyorum.

"Yaralanırsan, güvenli kelimeyi kullanırsın. Kavram son derece basit ve sen akıllı bir kızsın. Peki anlamak senin için neden bu kadar zor?"

Yere bakarken "Zayıflık göstermeyi sevmiyorum," diye cevap veriyorum.

Cade derin bir iç çeker. "Korkarım bir gün gücün seni kurtarmaya yetmeyecek." Ayağa kalkıyor ve pantolonundaki kiri temizliyor. "Şu anda aile içi istismarın poster çocuğu gibi görüldüğün için seni hastaneye götürmeyeceğim. Ama bileğimize bakması için malikâneye bir doktor getirmeceğim."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, en azından yaklaşan aşığılanmamı evimizin rahatlığında yaşayacağım için minnettarım.

Cade kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor, ben de ona sağ elimi veriyorum. Gururumun bir parçasını bile kaybetmeden malikâneye geri dönme beklentim, Cade'in kollarının beni havaya kaldırmasıyla paramparça oldu.

"Bileğim burkuldu, bileğim burkulmadı. Beni eve kadar taşımana ihtiyacım yok," diye elimden geldiğince otoriter bir şekilde itiraz ediyorum.

"Kışın ortasında yalınayaksın ve dışarıdasın. Tabii ki seni taşıyacağım. Kapa çeneni ve bununla başa çık," diye homurdanıyor Cade bizi malikâneye doğru yürütmeden önce.

BÖLÜM 22

CADEN

Guilt, bağırsaklarımda serbest bırakılmış ve ete aç keskin dişli piranalar gibi içimi kemiriyor. Kara yaralıydı ve onu bir canavar gibi toprağa gömmeme izin verdi. Ve tek kelime bile etmedi. Söylemedi.

sahneyi bitir. Ona karşı sakın olmamı bile söylemedi. Zaten yaralı olmasaydı, bana yalan söylediği ve bu kadar inatçı olduğu için onu domaltıp eşek sudan gelinceye kadar döverdim.

Kara'nın yüz hatlarında ısırap ağır basıyor; doktor bileğine dikkatlice bir atel sararken acı dolu nefesler alırken gözleri ağlamaklı ve kırmızı çerçevesi. Doktor gelmeden önce giyinmesine ve odamdaki yatağa geçmesine izin vermeme rağmen, iyi doktoru hâlâ kir, dölüm ve çürüklerimle kaplı olarak karşıladı.

Dr. Rosenthal, Finnian'ın Pandemonium için nöbetçi doktorudur. Kendisi topluluğumuzun bir üyesidir ve her zaman son derece sağduyulu davranmıştır. Ve en önemlisi, ev ziyaretleri yapıyor.

İlk değerlendirmeden sonra prognoz çok 'nın bileği kırılmıştı. Doktor onunla ilgilenmeyi bitirdikten ve yalnız kaldıktan sonra, o bunun için lanet olası. Sınırlarını öğrenene kadar ona her gün o lanet olası güvenli kelimeyi söyleteceğim. Korkunun buzlu dalları midemde dönüyor, bunun bile onu kendinden korumak için yeterli olmayabileceği konusunda uyarıyor. Benden güvende.

Dr. Rosenthal, Kara'nın sarılı bileğini serbest bırakırken, "Her şey bitti," dedi. "Yarın ilk iş olarak ofisime gelip bu X-

Röntgen çekildi. Kırığın belirlediğimden daha geniş olmadığından emin olmam gerekiyor. Anlaşıldı mı?"

Kara başını sallarken, "Evet efendim," diye cevap veriyor. Hâlâ itaatkâr bir zihniyet içinde olduğunu fark ettiğinden emin değilim. Sanırım bir sahnenin ortasında ara vermek zorunda kaldığımız için bu doğal. Bu gerçek bana henüz boşalmadığını hatırlatıyor ve muhtemelen hala serbest kalmak için can atıyor. Bu geceki davranışından sonra, *inkârın* gerçek anlamını öğrenmesini sağlamaya kararlıyım.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyorum Dr. Rosenthal'ı kapıya doğru yönlendirirken. "Sizi bu kadar geç çağırmak zorunda kaldığımız için özür dilerim," diye ekliyorum Kara'ya azarlayıcı bir bakış atarak. Utanarak bakışlarını yere çeviriyor ve dikkatle inceliyor.

"Sorun değil," diye cevap veriyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Bu sandığınızdan daha sık oluyor. Yine de bence birinin sağlığına bu kadar dikkatsiz davrandığı için sert bir dayaa ihtiyacı var," diyor Dr. Rosenthal omzunun üzerinden Kara'ya bakarak. *Bunun üzerine Kara'nın dikkati bize doğru kayıyor, yüz ifadesi dehşet ve aşığılanma karışımı. Doktorun kulüple bağlantısını tahmin edip etmediğini ya da sadece yaramaz hastalarına şaplak atılmasını önerdiği için sapık olduğunu düşünüp düşünmediğini çözemiyorum. Her iki sonuca da varabilir, çünkü anda verecek bir sikimim yok.*

"Merak etme, hak ettiğini almasını sağlayacağım," diye onu temin ettikten sonra odadan çıkıyorum.

Yatak odama geri döndüğümde Kara onu bıraktığım yerde, yatağın kenarındaydı, gözleri kısılmıştı ve bileğinin ona verdiği acıya rağmen yüz ifadesi dikkatle düzenlenmişti. Her zaman çivi gibi sert olmuştur ama lanet olası sorunun bir parçası da bu. Tamamen kırılacağı bir duruma girmeden önce biraz eğilmeyi öğrenmesi gerekiyor.

"Beni cezalandıracak mısın?" diye soruyor, alt dudağını dişleriyle sıkarken sesi korkudan titriyor.

Güzel, korkmuş olmalı. Az önce yaptığı numaradan sonra dehşete düşmüş olmalı.

"Evet, seni *cezalandıracağım*," diye karşılık verdim, ses tonum kışın Thames Nehri kadar soğuktu. Devam etmeme izin verdi. Tek kelime bile itiraz etmeden sert ve kaba bir şekilde içine girmeye devam etmeme izin verdi. Bileği kırılmışken sikimi *bitirmeme* izin verdi.

Aklından ne geçiyordu?

"Ama sana zarar vermeyeceğim," diye devam ediyorum, hayal kırıklığı ve gizli öfke ses tonumu keskin ve yakıcı hale getiriyor. "İnanılmaz pervasızlığın için seni kırbaçlamak istesem de, çok kolay kurtulmuş olursun. Morluklar zamanla geçer ve sınırsızca oynamanın ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlamazsın."

Atele sarılı olmayan bileğinden tutup onu kendime doğru sürüklüyorum. "Yani bunun yerine, hiç çıkamayacaksın. *Bir ay*. Gelmek yok. Dokunmak yok. Amını *düşünmek* yok. Eğer itaatsizlik edersen, seni o *kadar* sert ve uzun süre kenetleyeceğim ki, acı ve ihtiyaç hıçkırıkları arasında çığlık atamayacak, göremeyecek veya nefes alamayacaksın. Ve sonra seni sadece daha fazla zorlayacağım - kırılana kadar seni tekrar tekrar serbest bırakmanın en ucuna götüreceğim. Belki o zaman sonunda dersini alırsın, bu yüzden denemekte özgürsün."

Pazar günü New York'a gitmeden önce Kara'yla iki kanlı günüm daha var ve şu anda onun yanına gitmekten bile korkuyorum. Sanki ikimiz de bir uçurumun kenarında duruyormuşuz ve ikimizden biri düşecekmiş gibi hissediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ve titrediğini hissedebiliyorum.

Kanımda dolaşan öfkeyle kendimi olabildiğince nazik olmaya zorlayarak onu bırakıyorum ve aramıza mesafe koyarak geri çekiliyorum. "Özür dilemek kırık kemikleri onarmaz, Kara."

Ateşe yaklaşan bir pervane gibi kendini bana doğru itiyor, kasıtlı olarak çizdiğim boşluğu doldurmaya çalışıyor. Kendi yıkımına tutunmak gibi ölümcül bir kusuru var. Ellerimi omuzlarına ve onu yatağa doğru itiyorum. "Bensiz yatağa git," diye emrediyorum. "Şu anda biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Kara'nın sıcak kahverengi gözleri kederle doluyor ve sanki narin kalbine bir çekiç indirmişim ve onu cam gibi paramparça etmişim gibi bana bakıyor. Keşke o keskin parçaları toplayıp her zaman yaptığım gibi onarabilseydim ama bu gece yapamıyorum. Sanırım kırdığım şeyleri tamir etme becerimi kaybediyorum. Ve korkarım bir gün tüm bu yıkım beni yakalayacak.

BÖLÜM 23

KARA

S Birini otuz lanet gün boyunca orgazmdan mahrum bırakmak insanlık dışı sayılacak kadar zalimce bir işkencedir. Ve Caden Ashford sadist *olmadığını* mı söylüyor? Benim ihmal edilmiş amım aynı fikirde değil.

Ormandaki olaydan bir hafta sonra, masamda başka bir kara kutu beni bekliyordu; bir gece önce aceleyle çıkarken yanlışlıkla yüzüstü bıraktığım *Venus in Furs*'ün sayfalarının altına gizlenmişti. Cade bana hâlâ tartışmasız bir şekilde öfkeliyken, bu hediye'nin bir özür olmadığını biliyordum. İçinde güzel bir çift elmas küpe vardı. Ve kalbimin etrafına yayılan buz dalları, öfkesine rağmen beklenmedik düşünceliliği karşısında yavaş yavaş erimeye başladı.

Ta ki telefonumu kontrol ettiğimde Cade'den gelen ve sessizdeyken kaçırdığım birkaç mesaj bildirimini görene kadar.

LORD ASHFORD

Çok zor durumdayım ve kimsem yok.

LORD ASHFORD

Amına dokun. Kenara gelmeni istiyorum çünkü şu anda seni becerememem senin hatan. Kendini üç kez yaklaştı, ama sakın boşalayım deme.

LORD ASHFORD

Bitirdikten sonra bana resmini gönder.

LORD ASHFORD

Kötü kelime seçimi için özür dilerim. Amcığın itaatkar bir şekilde işkence yaptığında ve bitirmediğinde bana resmini gönder.

Ve hemen güzel küpelerin olduğu siyah kutuyu aldım, masamın en alt çekmecesini açtım ve onları lanet olası çirkin olanlarla birlikte arafa attım. Sırf ona inat olsun diye onları çöpe atmadığım için şanslı.

K    k bir piç olduğu için, Cade o zamandan beri her gün beni, hak etmediğim zevki hatırlatmak için kendimi sınırlamaya zorladı. Hafta sonlarım mahvolmu  orgazmlarla ve sadece Cade'i şeylerle dolu. Çünkü hala bo alabiliyor. Özel odasında bayıldığımdan beri Cade beni hâlâ Pandemonium'a geri götürmedi. Bana mı güvenmiyor yoksa kendine mi güvenmiyor emin değilim. Ya da ikisinden de biraz.

Cade son zamanlarda mesafeli. Daha karanlık ve kenarları biraz daha sert. Telefon g r   melerimiz kısaldı. Günlük kedi resimlerime verdiği cevaplar daha az eğlenceli hale geldi. Hafta sonları bulu tuğumuzda, akklı başka yerde gibi görünüyor. Sanki üzerimizde kara bir bulut var ve ben güneşi en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum.

Bu ay Cade'in aramızdan ayrılmasının ardından içime daha fazla odaklanabildim. Grant ve ben araştırmamızda büyük ilerleme kaydettik ve sonbaharda ileri düzey bir edebiyat dersi için müfredatın yaklaşık yarısını hazırladık. İngilizce bölüm başkanı benden bir ya da iki dönem daha kalmamı ve ders vermemi istedi ama üzülerek reddettim. Cade bana sekiz ay verdi. Daha fazlasını isteseydim, muhtemelen esir hayatı için yeniden hazırlanmaya ba lamam gerekecekti.

Esaretten bahsetmi ken, bu gün    nedenden dolayı önemlidir. Birincisi -Cade'in kafir orgazm yasağından bu yana *otuz iki* gün geçti. İki- bugün Cuma, yani sonunda Cade'in sikine bo alabileceğim. Ve   - bugün güzel bir adamın bir kitap çalmak niyetiyle kütüphaneye girip onun yerine kalbimi alıp çıkmasının üzerinden bir yıl geçti. Cade ve ben    yüz altmış be  gündür birlikteyiz. Ve elbette, kaçırılma tarihi bir yild n m  için alışılmadık bir seçim -bana deli deyin, ama şu anda tüm bu kaçırılma olayı hakkında duygusalım- ama yine de *bizim günümüz*.

Bazı insanların tanışma  ansı olarak görücü usulü randevular ve kaderlerinde havaalanında kar ıla mak vardır; Cade ve benim ise hırsızlığa teşebbüs, kaçırılma ve cinayet tehditlerimiz var. Herkesin kendine göre.

Açıkçası Cade'in tanıştığımız tarihi tam olarak hatırlamasını beklemiyorum - o benden farklı bir psikopat - ama Cade'den bir mesaj aldığımda

Bir fincan çay içmek için öğretmenler odasına giderken kalbim neredeyse mutluluktan patlayacaktı.

LORD ASHFORD

Mutlu yıldönümleri, aşkım. Bu gece Pandemonium'a gidiyoruz.
Yakarı takmayı unutma.

Hatırladı. Ve beni Pandemonium'a geri istiyor. Ve bu gece, horoz şeklindeki kutularda sapıkça hediyeler almayı umuyorum.

Gün, Cade'in mesajından sonra yokuş yukarı yürüyüşe çıkan Sisifos hızında geçiyor. Heyecanımı kontrol edemiyorum ve o kadar çok enerji patlaması yaşıyorum ki Grant dizlerimin masama çarpma sesiyle bana siktir olup gitmemi söylüyor. Sonunda, işten erken çıkmak için yalvarıyorum ve Cehennem'deki randevuma hazırlanmak için eve koşuyorum.

Araba sessiz, tarif edemediğim bir gerginlikle ağırlaşıyor. Buna beklenti demek istiyorum ama bu pek doğru değil. Beklenti tatlılıkla renklenir, ama bunun tadı acı. Önsezi. Cade'in acılarım bitmeden önce son bir ceza planladığını düşünmeye başlıyorum. Aramızdaki güvensizlik uçurumunun kapanmasına o kadar hazırım ki, vermek istediğ her şeyle başa hazırım. Peki ya beni biraz daha incitmek isterse? Olur. Biraz acıdan zevk alırım.

Cade elimi tutuyor, i içe geçmiş parmaklarımız çıplak kalçama dayanıyor ama dokunuşu dolaşmıyor. Sürüşlerimizde genellikle yaptığı gibi alay etmiyor ya da dalga geçmiyor. Şu anda elimi tutması bana şefkatten çok alışkanlık gibi geliyor. Parmaklarımı onunkilere bastırıyorum, tanıdığım Cade'in hâlâ o fazlasıyla baştan çıkarıcı bedeninde yaşadığına dair bir işaret arıyorum. Bana bakıyor, gözleri çatışma ve düşünceden kararmış. Elim geri sıkıyor.

Boynumdaki mücevherli tasma ile oynuyorum, başparmağımı yakutların artık tanıdık gelen yüzlerine sürtüyorum. Cade'le birlikteyken bunu hep takıyorum ve bunu boynuma onun taktığını, bana sahip olmaktan gurur duyduğunu bilmenin verdiği bir tür rahatlık var. Kafamın içindeki namuslu feminist, Caden Ashford'a ait olma düşüncesiyle sırlıslık olan amımı azarlıyor; bugünlerde sürekli anlaşmazlık içindeler.

Meşalelerin sıcak sisi uzaklarda parıldarken siyah taşın kale bir an için görünüyor. Çok ileri giden bir kırbaçlama seansı sırasında Cade'in özel odasında bayıldığımdan beri Pandemonium'a geri dönmemiştik. O durumu ele alış şeklimden -sınırlarımı aşmasına nasıl izin verdiğimden- dolayı hâlâ kızgınlık duyduğunu biliyorum ama bu gece kulübe yaptığımız gezinin bana tekrar güvenmeye istekli olduğunun bir işareti olmasını umuyorum.

Tanrım, ilişkimizin kırbaçlanma olayından ve bileğimin kırılmasından önceki haline dönmek için her şeyimi verirdim. Her iki seferde de Cade yaralanmama izin verdiği için kendini azarladı ama bunun onun hatası olmadığını da biliyordu. Cade dikkatli ve titiz bir Dom'dur. Yaralanmaların benden kaynaklandığını biliyorum ve bunların olmasına izin verdiğim için hala kısmen beni suçladığını biliyorum. Bana tekrar tüm hakimiyetiyle güvenmeden önce bu yaşam tarzıyla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğumu bilmesi gerekiyor.

Tahmin etmem gerekirse, bu gecenin bir sınav olduğunu söyleyebilirim. Şanslıyım ki hayatımda hiçbir sınavda başarısız olmadım.

BÖLÜM 24

CADEN

T Bugün kalbimin öldüğü gün. Ya da ondan geriye ne . Elini tutup onu yönlendirirken Kara çarpıcı ve vahşi görünüyor. için ve Pirinç kapılar at ve Giriş . Pandemonium. Kararlı ifadesi, savaşa girmeye hazırlanan bir savaşçınıninki gibi. Keşke ona bu gecenin zaferle ilgili olmadığını söyleyebilseydim. Vücudundaki lanet olası gücün her zerresini öpmek ve silahlarını kınına sokması için ona yalvarmak istiyorum. Zırhını at. Onu elimde tutabilmemin tek yolu teslim olmak.

Bu savaş kazanırsa, savaş kaybedecek.

Kaynaşmak için durmayacağız. Kederli adımlarla onu özel odama çıkan merdivene doğru çekiyorum. Burası en son geldiğimizde işlerin boka sardığı yerd. Bu sefer sadece daha mutlu bir son olmasını umabilirim. Ama bu umut sönük ve kasvetli.

Kara'nın bir başka ciddi yanlış kararıyla başa çıkmak için doktor çağırmak zorunda kaldığım andan beri bu anın geleceğini biliyordum. Geçmişte kendimi yok etmeyi görmezden geldim. Bu sefer aynı hatayı yapmayacağım. Onunlayken olmaz.

Onu kurtarmak için atan kalbimi söküp atabilirim. Ve midemin çukurundaki mide bulandırıcı bir korku hissi, gece bitmeden tam olarak yapacağım şeyin bu olacağı konusunda uyarıyor.

Kara hiç tereddüt etmeden beni takip ediyor, ayakları büyük bir güvenle benim bastığım yere basıyor. Bu noktada, körler sağırılar birbirini ağırlar. Onun teslimiyeti bana gurur vermeli, ama şu anda, olacakları düşünürken sahip olduğum tek şey boşluk. Hiçbir şey söylemiyorum.

Kara'yı Aziz Andrew haçının önüne yatırın ve benden uzağa bakacak şekilde direklere bağlayın.

Bir anlamda, bu en kötü türden bir ihanet. Kara bana katı bir sınır koydu ve ben onu çiğniyorum. Tek umudum, işler çok ileri gitmeden önce beni bu alçaklığımdan dolayı uyuracak kadar güçlü olması.

Arkamdan kapının açıldığını duyduğumda, çok ileri gittiklerini anlıyorum.

"Merhaba, küçük denizaltı."

Kara ölüm gibi hareketsiz kalmadan önce şiddetli bir şekilde sarsılıyor ve suçluluk duygusu, delip kan akıtmayı amaçlayan cam kırıkları gibi içimde bükülüyor. *Kahretsin*, bundan sağ çıkabilir miyim, onu bile bilmiyorum. Kara'yı çözüp kollarıma alma ve Greyson'a gözümün önünden defolup gitmesini söyleme isteği çok güçlü. Ama daha güçlü bir şey beni ikimiz için de neredeyse kesin olan yıkıma doğru çekiyor.

Eğer onu sevmeseydim, bu işten kolay yoldan sıyrılmayı çok isterdim.

Kahretsin. Zehirli bir yılan gibi zihnimin içinde sürünen bu zararlı kelimedden kaçmak için çaresizce başımı şiddetle sallıyorum. Onu sevmiyorum. Böylesine ezoterik bir duyguyu yaşamak için yaratılmamışım. Şehvet, açgözlülük, aldatma, bencillik gibi insanlığın tüm temel katmanlarına düşkünüm ama aşk kapasitem tamamen gelişmemiş.

"Cade, lütfen." Kara'nın ağlamaklı sesi kaotik iç kargaşamı yarıp geçerek beni acı dolu şimdiki zamana geri sürüklüyor. Adımı dudaklarında duymak, kendimden nefret ederek dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. Elleri bağlıyken ve özel odamdaki bir sahnenin ortasında merhametime kalmışken bana "Cade" demek gibi bir hata yaptığına göre dehşete düşmüş olmalı.

"Lütfen," diye tekrarlıyor, her zamanki itaatkâr tonunun tüm notalarını yok eden bir yıkımla. Gözlerini bağladığım için şükrediyorum. Gözyaşlarını görmek başka bir ıstırap bıçağı olurdu, ama bu sesinde hala onları duyamayacağım anlamına gelmiyor.

Kararlılığımı pekiştirerek sessiz kalıyorum, bastırılmış öfke ve hayal kırıklığımı şiddet biçiminde açığa çıkarma ihtiyacıyla yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. Bu gece, şiddetimin bir vekili var.

"Beni özledin mi, küçük denizaltı?" Greyson parmaklarını Kara'nın çıplak omurgasında gezdirirken alay ediyor.

Adamın lanet ellerini kızın çıplak teninde gördüğümde aniden yükselen safrayı yutuyorum ama bu sürecin temel bir parçası. Onun için ihtiyaç

ihlal edilmiş hissetmek için gerekli. Her ne kadar beni deli etse de, ona dokunmak için iznim var. Ve gece bitmeden ona dokunmaktan fazlasını yapacak.

Kara, Greyson'ın dokunuşunun altında titriyor, uzaklaşmak için mücadele ediyor, ancak kısıtlamalar onun ilerlemelerinden bir santimetre bile kaçması için çok sıkı. "Cade," diye hıçkırıyor, paniğe kapılmaya başladığında nefesi kısa kesik kesik geliyor. "Bunu tekrar yapamam."

Onun çaresiz yalvarışı karşısında kalbim parçalanırken bile ses tonumu sertleştiriyorum. "Bunu yapacaksın çünkü ben bunu talep ediyorum." Vücudumda dolaşan gergin hayal kırıklığını engellemek için parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Sen kime aitsin Kara?" Sorum mükemmel kurgulanmış bir zalimlik, onu son kez paylaştığımda söylediklerimin bir yankısı - ve istemeden de olsa onu sınırlarının çok ötesine ittim. Sırada ne olduğunu biliyor. Ve bu iş bittiğinde benden nefret edecek.

"Sen." Sesi bir hıçkırıkla kesiliyor ve kendinden nefret eden hançerler derimin altında daha da derinleşiyor.

"Peki bu odada bana itaatsizlik etme iznin var mı?" Greyson'a başımla onay vererek devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum. Elleri nazikten sertliğe dönüşüyor, parmakları Kara'nın kalçalarını pençeler gibi kavis çiziyor. Saldırı karşısında inliyor ve on kırmızı çizik solgun tenini süslüyor.

"Hayır, efendim." Vücudu titreyerek nefes alıyor, beni memnun etmek için hareketsiz kalmaya çalışıyor. Her zaman çok güçlü kalmak için çaballıyor, oysa ondan tek istediğim kendini kurtaracak kadar eğilmesi.

"Doğru. Şimdi, iyi bir denizaltı ol ve al," diye sert bir tonda emrediyorum, sessizce benim için kırılması için ona yalvarıyorum. Onun kırılmasına *ihtiyacım var*. Yoksa bu gece hayatımın en acı dolu gecesi olacak.

Deri koltuğa geçip Greyson'ın avının etrafında dönen bir avcı gibi onun etrafında dolanmasını gerilimle izliyorum. Bağlı, çıplak ve çaresiz bir şekilde servis edilen bir av.

Greyson dilini onun boynunun kıvrımları boyunca gezdirirken, "Geçen sefer Ashford bana ağzını verdi," diyor. Teninde kalan ıslak tükürük izleri midemi bulandırıyor. Greyson dikkatini karşı tarafa verdiğinde Kara irkiliyor ama Greyson'ın pis ağzı omzuna inerken Kara vücudunu gergin tutuyor.

Neden ikimizin de acısına *son* verip o lanet olası güvenli sözcüğünü kullanması gerektiği gibi kullanmıyor? Bana paylaşmanın zor bir sınır olduğunu söyledi. Bir daha asla böyle bir aşağılanma yaşamak istemediğini söyledi.

Öyleyse neden Greyson benim olanı yalayıp pençelerken o orada sessizce duruyor? Sınırlarını kabul etmeyi açıkça reddetmesine duyduğum öfke kıvılcımı, bu çılgınlığa devam etme ihtiyacımı körüklüyor. Kendi inatçılığının hatırı için.

"Devam et Greyson," diye emrediyorum, sert ses tonum şu anda teslim olmak istemediğim diğer tüm duyguları maskeliyor.

Kara'ya dönmeden önce dikkati bir anlık öfkeyle bana yöneliyor -kendisine patronluk taslanmasından hoşlanmadığına şüphe yok-. Korkarım onun kızgınlığından nasibini alacak olan kişi o.

"Bu sefer," dediğini duyuyorum daha alçak bir sesle, "bana çok daha tatlı bir şey bahsetti. Bu sefer bana senin acını verdi."

Greyson dişlerini Kara'nın omzundaki ete geçirmeden önce ikimizin de tepki verme şansı yoktu. Greyson'ın altında debelenirken acı ve şaşkınlık içinde çığlık atıyor ve ben de o piçin üzerine yürüyüp onu parçalamamak için sıkıttığım yumruklarımın eklemlerinin beyazlaşmasını izliyorum.

Greyson sonunda onu serbest bırakıp duvar boyunca asılı duran alet raflarına doğru yürüdüğünde Kara nefes nefese kalır. Acele etmiyor, sanki çaresiz kurbanına hangi işkence yöntemini uygulayacağına karar verememiş gibi birden fazla aleti denerken gecikmiş dehşetin tadını çıkarıyor. Yine de, gözlerindeki kötü niyetli parıltıya bakılırsa, sadistin ona denizaltımı serbestçe kullanmasını teklif ettiğimde tam olarak ne kullanmak istediğini bildiğinden neredeyse eminim.

Kara yumuşak, kırık hıçkırıklarla "Lütfen, lütfen, lütfen," diyor ama onun güzel dudaklarından duymak istediğim kelime bu değil. Onu bu durumdan kurtaracak kelime bu değil ve o da bunu biliyor.

Greyson ona doğru ilerliyor, elindeki kırbaçtan dokuz düğümlü ip sarkıyor. Tam olarak dokuz kuyruklu bir kedi. Adam hayal kırıklığına uğratacak biri değil. Kara'nın üzerinde hiç kedi kullanmadım ve çok acıtacak. Kan akıtmamasını tembihledim ama Kara'yı böylesine sert bir aletle derisini parçalamadan uçurumun kenarına götürmek zor olacak.

"Son bir sözün var mı Kara?" Onu yaklaşan yıkım yerine kurtuluşa yönlendirmeye çalışarak soruyorum.

"Lütfen, yapma."

Onun inatçılığı, kırbacın yanlış tarafında olmasındansa başka bir adamın onu boyun eğdirmek için kırbaçlamasını izlemenin benim için daha fazla işkence olacağını bilsem bile, bunu takip etme ihtiyacımı sertleştiriyor. Ben gerçekçiyim.

Kara Caine'in kolay kolay teslim olmayacağını bilecek kadar. Eğer tanıştığımız gece bir gösterge ise, ölüm tehdidi bile ona hayatta kalmayı sevdirmiyor. Kara'nın teslim olmadan önce şiddetle savaştığını hissetmeye ihtiyacı var. Ve bu gece, cehennem gibi savaşmak zorunda kalacak.

"Başlayın," diye anons ediyorum, sesim soğuk ve metanetli.

Greyson hiç vakit kaybetmeden deri ipleri havada süzölmeye gönderir. Güröltölü bir *çatırtıyla* Kara'nın sırtının üst kısmına inerler. Kara çığlık atıyor. Bu kırık ses, damarlarımdaki kanı acı verici bir panikle buza çeviriyor. Birden sanki ciğerlerimde hava yerine dikenli tel varmış gibi hissediyorum.

Nefes alamıyorum.

Bu lanet olası dünyada her şeyden çok değer verdiğim kadına karşı göz yumduğum zulümden kaçmak için çaresizce ayağa fırlıyorum. Sırtındaki kızgın kırmızı kirpikler bana bakıyor ve zalimliğimden dolayı beni kınıyor gibi görünüyor. Havaya gözyaşlarının tuzluluğu ve korkunun teri karışıyor; boğucu bir karışım.

Bir başka *çatlak*, bir başka çığlık. Kendi gücümü küçömsedim, arkama yaslanıp Kara'nın bir başkası tarafından kırbaçlanması izleme yeteneğimi küçömsedim. Ama kararlılığımdan şöphe etmiyorum. Bu işe yaramalı; yaramazsa ikimiz de lanetleniriz.

Greyson'ın dikkatini çekiyorum ve sözsöz bir şekilde kapıya doğru beni takip etmesini işaret ediyorum. Gözleri bağılı olduğı için Kara hareketlerimizi takip edemiyor ve ben de böyle olmasını istiyorum. "Ben gidiyorum," diyorum ona, sesimin Kara'nın duyamayacağı kadar alçak emin olarak.

"Ama daha yeni başladım," diye yanıtlıyor Greyson, kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde. "Gösteriyi izlemek istemiyor musun?"

"Böyle bir şeyi eğlence olarak göreceğ kadar sadist değ ilim," diye karşılık veriyorum ses tonumda bir cinayet imasıyla.

"O zaman neden denizaltını kırbaçlamama izin veriyorsun?"

"Kendimce sebeplerim var," diye karşılık veriyorum. "Ve bunlar seninle tamamen alakasız. Senin iş in soru sormak değ il; senin iş in onu bayılı tana kadar döv mek."

"Şikayet ettiğ imden değ il ama neden kendin yapmıyorsun?" Elindeki kırbacı sıkılmış bir ifadeyle sallıyor, açıkça iş kencesine geri dönmeye hevesli.

"Denedim." Greyson'ın darbelerini sessizce bekleyen Kara'nın titreyen bedenine bakıyorum. "Onu kıracak gücüm yok. O son teslimiyet parçasını sunmadan ona vermem gereken her şeyi alıyor. Güvenli sözcüğünü hiç kullanmadı."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Sınırlarını ihlal etmeme sessizce izin verirken değil, hayır."

"Anlıyorum," diyor sanki baştan çıkarıcı bir meydan okumayı düşünüyormuş gibi. Dönüp Kara'ya bakıyor ve buz mavisi gözlerindeki hevesli parıltıdan öğreniyorum. "Peki ben bu büyük plana nasıl dahil olacağım?"

"Son seferden sonra bana seninle paylaşılmasının bir daha asla geçmek istemediği bir çizgiyi aşmak olduğunu söyledi."

"Yani sana bildirdiği tek katı sınırı kelimenin tam anlamıyla yok mu ediyorsun?" Yüzünde şaşkınlıkla karışık bir tiksinti ifadesi belirliyor ve bu ifade beni geriyor. "Benim için bile, bu berbat bir şey."

"İstenmeyen fikir için minnettarım." Kara bağlarının içinde huzursuzca kıpırdanırken onu öldürme isteğimi bir kenara bırakıyorum. Bu gecikme çok uzun sürüyor ve eminim başına geleceklerden duyduğu korku yavaş yavaş hislerini bastırıyor. "Bu ani vicdan azabın devam etmek istemediğin anlamına mı geliyor?"

"Çaresiz, küçük bir denizaltıyı kırbaçlayarak boyun eğdirme fırsatını kaçıracağımı mı sanıyorsun?" Eğlenerek gülüyor ve ben ondan daha da nefret ediyorum. "Ben o kadar asil değilim. Güvenli kelimesini kullanmadı, yani bana kalırsa rızası var." Greyson kırbacı havaya savuruyor ve Kara'nın sestten irkilerek darbeye hazırlandığını görüyorum. "Yine de etkilendiğimi düşün. Pandemonium'daki en iyi sadist olarak benimle yarışabilirsin."

Tiksintiyle alay ediyorum. "Ben pragmatik biriyim, dengesiz değil. Çizginin nerede olduğunu bilmem gerekiyor ki onu geçmeyeyim. Senin aksine, kurtulmak için kızlara çılgılık attırıp kanlarını akıtmaya ihtiyacım yok. Bu yüzden karşılaştırmayı beğenmezsem anlayışla karşılırsın. Sen ve ben tamamen farklı canavarlarız."

"Ama canavar yine de canavardır" diyor ve bunu söyleme şekli tüylerimi diken diken ediyor.

"Güvenli sözcüğünü kullanmasını sağla," diye emrediyorum elimi küçümseyici bir şekilde sallayarak. Başını sallayarak onaylamadan önce bu bana oldukça karanlık bir bakış kazandırdı. İkimiz de Dom olabiliriz ama bu kulüpte bir hiyerarşi var ve Greyson Finn'in iblislerinin en aşağısı. "Ben barda olacağım. İş bitince bana mesaj at."

Kapıyı sessizce açıp son bir kez Greyson'a dönüyorum. "Oh ve Greyson? Onun üzerinde kalıcı bir iz bırakırsan seni öldürürüm." Kara'ya uzun bir bakış attıktan sonra dönüp kapıdan çıkıyorum.

İyi olacak; olmak zorunda. Eğer iyi olmazsa -eğer hayatımın en büyük yanlış kararını verdiğem ve onun onarılamayacak şekilde kırılmasına izin verdiğem-beni uygun gördüğü her türlü işkenceyle öldürmesine seve seve izin veririm.

Barda Finn'in yanındaki koltuğa zorla oturuyorum ve onu en sevdiği İrlanda viskisinden bir parça pantolonuna dökecek kadar rahatsız ediyorum.

"Tanrım, Ashford, bu da ne?" diye bağıyor barmenden bir yığın peçete alıp kendini fırçalarken. "Seni bu kadar kızdıran ne?"

"Ciddi bir vicdan azabı çekiyorum, ayıgım ve ikisinin de sefaletinden zevk alacak kadar mazoşist değilim." Barmene el sallayıp her zamankinden siparişimi verdikten sonra Finn'in inceleyici bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Kara nerede?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Burada olduğunu biliyor; birlikte içeri girdiğimizi gördü. Asıl merak ettiği neden benimle olmadığı.

"Odamda, Gavin Greyson'dan dayak yiyor." Finn bariz dürüstlüğümler karşısında içkisini yudumlarken boğuluyor. Beni tam bir piç gibi gösterecek olsa bile, ona karşı gerçeklerden kaçmanın bir anlamı yok.

"Ve sorabilir miyim: neden denizaltını kulüpteki en pervasız sadiste teslim ettin?" Finn nihayet geldikten sonra şaşkınlıkla soruyor. "Bu derecede bir cezayı hak edecek ne yapmış olabilir? Ve ne zamandan beri bırakın kırbaçlamayı, başkalarının Kara'ya dokunmasına izin veriyorsunuz?"

O ve Kara aylar içinde yakınlaştılar, bu yüzden neden endişelendiğini anlıyorum, ama şu anda kesinlikle öfkeli görünüyor. "O cezalandırılmıyor," diye cevap veriyorum.

"O zaman neden o dangalağın onu incitmesine izin verdin?"

Tezgâhtan burbon bardağımı alıyorum ve cevap vermeden önce uzun bir nefes çekiyorum. "Çünkü onu başkalarıyla paylaşmak zor bir sınırdır." Bu itirafım üzerine Finn sandalyesinden sıçradı, sanki özel süitimin kapısını kırıp zavallıyı kurtaracakmış gibi bakıyordu

Sıkıntı içindeki itaatkâr. Onun histeri krizleriyle hiç ilgilenmediğimi göstermek için bir içki daha alıyorum.

"Lanet olası içkini bırakıp kışını kaldırsan iyi edersin, ve onu parçalara ayırmadan önce o pisliği durdursan iyi edersin." Finn kaynağını tam olarak kestiremediğim bir öfkeyle kaynıyor.

"Ama bütün mesele de bu zaten, dostum." Son burbonumu da içmeden önce bardağımla bir şerefe hareketi yapıyorum ve yeniden doldurmak için barın tepesine vuruyorum. İki içki limitimi iki dakika gibi rekor bir sürede dolduracağım. Finn'e dönüyorum ve endişeli yüzümün biraz olsun parlamasına izin veriyorum. "Kırılması gerekiyor ve bunu tek başıma yapamam. Greyson gibi soğuk bir piçin onu sınıra götürmesine ihtiyacım var ki sonunda lanet olası bir sınır *olduğunu* kabul edebilsin."

"Bu güvenli kelimeyle mi ilgili?" Finn soruyor, sesi biraz yumuşuyor.

"Bir tane bile kullanmayacak. Kırık bileği altında sıkışmışken onu becermeme izin verdi ve sahneyi durdurmadı. Tek kelime bile etmedi. Acı çeken bir sürtük değil. Sadece zayıflığını kabul etmeyecek kadar inatçı. Ve bir gün bu yüzden ölecek."

Finn cevap vermeden önce sözlerini dikkatle değerlendiriyor gibi görünüyor. "Sana sürekli söylüyorum, o Évione değil."

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok," diye karşılık veriyorum, ses tonum sert ve acı. Geçmiş kurcalamaktan nefret ediyorum ve o isim yıllardır yasaktı.

"Caden, her şeyin onunla ilgisi var." İlk ismimi kullanmasından irkildim. Tüm tanışıklığımız boyunca bunu bir kez bile yaptığını sanmıyorum.

"Kara'yı bu şekilde mahvetmeme izin veremem," diyerek Kara'nın iyiliği için duyduğum endişenin son ciddi ilişkimin felaketle sonuçlanmasından kaynaklandığını kabul ediyorum. "Kara'nın sınırlarının farkına varması gerekiyor. Bu yaşam tarzı sınırları olmayan insanlar için çok tehlikeli. Bir gün onu neredeyse öldürmek ya da onarılamayacak şekilde kırmak istemiyorum."

"Peki ya bu küçük deney başarısız olursa?" Finn kendi kişisel korkularına dokunarak ciddiyetle soruyor. "Ya kırılma noktasını geçtikten sonra hala güvenli sözcüğünü kullanmazsa?"

Bu düşünülemez sonuçtan duyduğum korkuyu yutuyorum. "Sonra gitmesine izin verdim." Bu sözleri söylerken bile boğazımda cam kırıkları varmış gibi hissediyorum. "Zayıflıklarıyla bana güvenmeyi reddeden birine hükmedemem. Akıl ve beden sağlığını tehlikeye atmama umursamazca izin veren birine hükmedemem. Évione'den sonra, bir başkasının yıkımının kaynağı olmayı reddediyorum."

"Bu biraz sert görünüyor. Sapkınlık olmadan bir ilişki yaşamayı deneyemez misiniz?"

Tabii ki bunu düşündüm. Bu noktada her şeyi düşündüm. Onu Greyson'ın istismarına teslim etmek ilk tercihim değildi. "Yok olmakta olan bir ilişkiyi zor ayakta tutmak uğruna arzularımızı bastırarak yarım bir hayat yaşamak zorunda kalarak ikimize de kötülük etmek istemem."

"Tanrım, Ashford, her zaman çok melankoliksın," diye yakınıyor Finn bıkkın bir iç çekişle. "Sanki ölüm kalım meselesi değil."

"Öyle olana kadar," diye karşılık veriyorum, ses tonum siyah ve tereddütsüz. Rahatsız edici bir sessizlik içinde oturuyoruz, ta ki bir mesaj alarının zil sesi, Titanik'in bir buzdağında seyrederkenki zarafetiyle sessizliği bozana kadar. Ben ikinci içkimin kalanını da içerken bir başka zil sesi korkunç bir aciliyetle yankılanıyor. İstmeden nefesimi tutarak cebimden telefonumu çıkarıyorum ve ekranımdaki bildirimlere bakıyorum.

MALOC

Hayatımla oynamandan korkmadan ona verebileceğim kadarını verdim. Oldukça kötü durumda.

MALOC

Güvenli kelime kullanmadı.

Lanet mesajı tekrar tekrar okurken ciğerlerimdeki havayı serbest bırakmıyorum. Nefes alma ihtiyacıyla göğsüm ağrıyor ama hayatım paramparça olmak üzereyken kendime bu ayrıcalığı tanıyamıyorum.

Sikeyim.

BÖLÜM 25

KARA

I titremeyi durduramıyorum. Bedenim hâlâ dehşet ve acıyla aynı anda mücadele etmenin verdiği adrenalinle delik deşik. Sert zeminde diz çöktüğüm için dizlerim ağrıyor, ama acıya kıyasla uzak bir fısıltı

Kirpiklerin yakıcı yanığı sırtıma kazındı. Greyson'ın en titiz vahşetle kullandığı silahı hiç görmedim ama ateşe batırılmış binlerce pençe gibi hissettirdi, her vuruşta derimi alev alev yaktı. Ve bunlar sadece fiziksel yaralar.

Ya kurtulmayı ya da bir sonraki işkence turunu beklerken rahatsız bir şekilde yerde kayıyorum. Eğer bir sonraki olacaksa, bundan sağ çıkabileceğimden emin değilim. Endişeyle dudagımı ısııyorum, dişlerim sürtünen deriyi deldiğinde irkiliyorum. Çığlık atmaktan boğazım kanıyor; keşke Greyson'ın kırbacına onurlu bir şekilde dayandığımı söyleyebilseydim ama bu koca bir yalan olurdu. İlk beklenmedik darbeden sonra çığlık attım. Merhamet için çığlık attım, Cade için.

-İkisi de gelmedi. Vücudumdaki tüm enerji ve mücadele tükenene kadar saatlerce çığlık attım - ve sonra, sesim gerginliğin altında kaybolduğunda, sadece içimden çığlık attım.

Safranın keskin kokusu havada asılı duruyor, acı tadı hâlâ dilimde. Vücudumun acıya verdiği doğal tepki bana bağırsaklarımı yere kusmaktan başka seçenek bırakmadığı için minnettar olmalıyım. Bundan sonra kırbaçlama durdu. Greyson tek kelime etmeden dudaklarımdaki asitli kalıntıları ve vücudumdaki pisliği sildi. Gözbağım hala sıkı sıkıya yerinde olmasına rağmen, onun yaptığını belli belirsiz hareketlerinden anlayabiliyordum.

narenciye kokusu. Beni kelepçelerden kurtardı, vardiya sırtımın ham derisini çekiştirirken sinirlerim çığlık atıyordu.

Duygudan yoksun bir ses tonuyla "Diz çök," diye emretti ve ben de gecikmeden itaat ettim. Kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki bacaklarımdaki güçsüzlüğe teslim olmama izin verildiği için minnettardım. Ve bu benim son kabul edilişim oldu.

Cade tek kelime etmedi. Beni hiç kontrol etmedi. Greyson beni can evimden kırbaçlarken ona durmasını hiç söylemedi. Beni başka bir adama böylesine tamamen teslim etmesi, kalbimin göğsümde paramparça ve işe yaramaz hissetmesine neden oluyor. İlişkımız boyunca Cade'e tek bir katı sınır koydum: Beni paylaşma. Ve bu gece -ilk büyük dönüm noktamızı kutlamamız gerekirken- bu sınırı çiğnemeyi seçti.

Bunu nasıl yaptı bilmiyorum. Sadist arkadaşı beni kırbaçlarken nasıl orada sakince oturup tek kelime etmediğini ya da müdahale etmediğini bilmiyorum. Peki neden? Hastalıklı zevki için mi? Beni kullanması ve istismar etmesi için arkadaşlarına vermekten hoşlandığı için mi? Beni bu şekilde aşağılamak istediği için çok öfkeliyim. O ve arkadaşı muhtemelen benim acı çekmemden zevk aldıkları için öfkeliyim. Ancak bu öfkeyi gölgede bırakan bir sıcaklık - gurur - var çünkü acının altında eğilmedim. Kırbacın sonsuz darbeleri altında derimin kırıldığını hissetsem bile kırılmadım.

Bu son sınav mıydı? Ona teslimiyetimin son ifadesi miydi? Onunla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğumu kanıtlamak için sınırlarımı aşmam ve hayatta kalmam mı gerekiyordu? Eğer durum buysa, izlerimi gururla taşıyacağım. Eğer Cade'in beni tekrar bir araya getirmek için her zaman yanımda olmasını sağlayacaksa seve seve parçalanırım. Onun aşkı için acı çekmeye, yanmaya, kanamaya değer. Eğer acımı ve aşağılanmamı istiyorsa, alabilir.

Açıkçası, benim akıl sağlığımı da alabilir. Tanrı biliyor ya, uzun zaman önce beni esir alan kişiye aptalca aşık olduğumda bunu kaybettim. Ve düşüşüm durmadı. Düşüşün sonunda beni neyin beklediğini düşünüyorum. Güvenli ve düz bir zemin mi? Ya da belki yıkım ve ölüm? Bu noktada, her iki şekilde de olabileceğini hissediyorum.

"Kara," diye sesleniyor güçlü, derin aksanlı bir ses, kararlı sükûnetimi tek bir kelimeyle yok ediyor.

İçgüdüsel olarak daha dik oturuyorum, yüzülmüş sırtım bu hareketi protesto etmek için çığlık atıyor. Onu görmeden önce kokusunu alıyorum, diğer duyularım görme eksikliği nedeniyle artıyor. Tanıdık, kışı anımsatan bir karışımla sarmalanıyorum.

Sıcak eller göz bağıını çıkarmak için şakaklarıma dokunurken sedir ve nane.

Karanlıktan çıkıyorum, Cade'in yüzü ortaya çıkmadan önce parlayan ışığa karşı gözlerimi kırıştırıyorum. Parmakları boş boş çene çizgimi izlerken beni inceliyor, tekrarlayan bir yukarı aşağı okşama döngüsüyle beni rahatlatıyor. Yüz ifadesi, daha önce yüzünde gördüğüm hiçbir duygu kompozisyonuna benzemiyor. Tek kelime etmeden bana bakmaya devam ederken yüzü tanınmaz hale geliyor. Gözleri, kompozisyonumu hücre hücre çözen bir yoğunlukla beni delip geçiyor.

İçgüdüsel olarak gelen sinme dürtüsünü görmezden gelerek daha uzun oturuyorum ve testin üstesinden gelmiş olmanın verdiği gücün bedenimden akıp gitmesine izin veriyorum. Kırılmadım. Her zamankinden daha güçlüyüm çünkü o ve Greyson bana kaçma arzuma rağmen hayatta kalabileceğim bir işkence daha gösterdiler.

"Bunun olmaması gerekiyordu," diyor Cade uzun bir sessizlik anından sonra. Ses tonu... üzgün, hatta kalbi kırık. Sarsıcı ıstırabı tüylerimi diken diken ediyor. Ne demek istediğini bilmiyorum ama bunun hayra alamet olmadığını biliyorum.

"Sen çok güçlüsün, aşkım." Elleri saçlarıma gidiyor ve henüz gerçekleşmemiş korkunç bir şey için beni teselli ediyormuş gibi nazik vuruşlarla beni okşuyor. "Çok güçlüsün amına koyayım. Ama bazen -her ne kadar ruhumun her zerresiyle senin şiddetli inadına tapıyor olsam da- bazen ihtiyacım olan tek şey senin gücün olmuyor. Bazen zayıflığın ve kırılganlığın kadar değerli bir şeyi bana emanet etmene de ihtiyacım oluyor."

Yorgun zihnim Cade'in sözlerini deşifre etme çabasıyla ağrıyor. Güçlü olduğumu düşünüyor. Bu iyi bir şey, değil mi? Öyleyse neden sesindeki hüznün, gözlerindeki acı ve başımı okşayışının teselli edici tekrarı bana bunun kötü bir şey olduğunu hissettiriyor?

Cade aniden benden uzaklaşıyor. Mesafesi tenimi buz gibi bir dehşetle kaplıyor. Parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor, sıkıntılı olduğunun bariz bir işareti. Korku içimi dolduruyor ve kendimi o kadar ağır hissediyorum ki o emretse bile hareket edemem. Her nasılsa, bir sonraki sözlerinin beni herhangi bir kırbacın kırabileceğinden daha fazla kıracağını biliyorum.

"Artık bunu yapamam." Sesi üzüntüden soğuğa dönüştü ve bu başkalaşım şaşırtıcı. Tekrar ona baktığımda gözleri sertleşmişti. Daha önceki kırık dökük adamdan eser kalmamıştı; bu Lord Caden Ashford, demir yumruğuyla hükmeden cezalandırıcı efendi.

Tanrı vergisi hakkıydı. Cade'in bu versiyonuyla pek sık karşılaşmadım ve da canım çok yanıyor.

"Nasıl boyun eğceğini bilmeyen acemi bir denizaltıyı eğitmek için daha fazla zaman harcamayı reddediyorum. İhtiyaçlarımı karşılayacak kadar uysal değilsin. Ve bu yaşam tarzı için biçilmiş kaftan değilsin."

Aptalca göz kırpyorum, bana bunun çok yanlış yönlendirilmiş bir şaka olduğunu söylemesini bekliyorum. Bir yıldır onun emrindeyim ve bir kez bile onu tatmin etmek için yeterli olmadığımı söylemedi. Ya da teslimiyetimin yetersiz olduğunu. Aksine, benim boyun eğmemi her zaman güzel bir armağan olarak nitelendirdi, başka hiç kimseye vermediğimi bildiği bir armağan. Cade'in bana karşı olan hislerinden neredeyse emin olsam da, sessiz kalıp bana daha iyi yerlerde olduğunu düşündüren bir üstünlükle bakarken bu eminliğim sarsılıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Çok uzun bir aradan sonra soruyorum. Sorumun cevabı onun ani küçümsemesinde saklı gibi görünüyor, ama şokun ortasında dudaklarımda oluşan tek soru bu.

"Sana bir yıl verdim, Kara. Gerçekten hak ettiğim gibi bir itaatkâr olup olamayacağını görmek için bir yıl. Ama zamanın doldu ve hedefin çok uzağına düştün. Artık çabalarımı itaatsiz, inatçı, B sınıfı bir sikişten başka bir şey olmayan bir kız için heba etmeyeceğim."

Tanrım, o kadar çok hakareti tek bir kısa ve öz cümleye sığdırmayı başarmış ki, karnıma bir yumruk yesem daha az acırdı. Şöyle düzeltelim: Karakterimin, itaatkârlığının ve seks becerilerimin aynı nefeste aşağılanmasına kıyasla bağırsağıma bir darbe hoş bir erteleme gibi gelirdi. Ve ben lanet olası B'ler yapmam. Asla. Kukum A+ ve İngiliz piçi bunu çok iyi biliyor.

"Ben saçmalık diyorum." Önünde diz çökerken bile ona sert bir bakış fırlatıyorum. Bu bir çelişki, biliyorum.

"Affedersiniz?" Cade yaklaşıyor, yumrukları sıkılırken gözlerinde karanlık kaynıyor. Kulüpteki özel odasında kendisine meydan okunmasına alışık değil; burası D/s rollerine sarsılmaz bir bağlılık gösterdiğimiz birkaç yerden biri. Bir anlık cesaretim onu şok ediyor ve suçlamalarına rağmen her zamanki örnek teslimiyetimi daha da gösteriyor. Bence bu, ilişkimizin yürümediği konusunda yalan söylediğini kanıtıyor, ama nedenini anlayamıyorum.

Ve onun yersiz öfkesi sadece benim isyan ateşimi körüklüyor.

"Bull. Bok," diye tekrarlıyorum, kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından zorla çıkararak.

"Ne istersen onu söyle." Cade'in eli çenemi yakalıyor ve acı verecek kadar sıkıyor. İnliyorum ama eli gevşemiyor. Aslında, güçlü parmaklarının altında kemiklerimi ezmeye çalışırken gözünü bile kırpmıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ama çekilmeye çalışmıyorum. Benden istediğini almasına izin veriyorum çünkü ben ona aidim. Ve ona güveniyorum.

Cade'in gözlerinde bir titreşim var -karanlıkta küçük bir dalgalanma- ama ben onu çıkarmaya çalışmadan kayboluyor. Genellikle bana sıcacık, sonbahar sıcaklığını hatırlatan güzel ela küreleri buz dolduruyor, insanlığa ya da ışığa dair her türlü ipucunu söndürüyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni itiyor ve ben de ağırbaşlı bir şekilde diz çökme pozisyonuma geri dönmeden önce dirseklerimin üzerine düşüyorum. İtmeyi ya da sarsılmayı reddediyorum ve Cade kaşlarının arasında cesareti kırılmış bir kırılıkla direncimi işaretliyor.

Derin bir nefes alarak başımı önüne eğiyorum ve ona tam teslimiyetimi sunuyorum. Görünüşe göre küçümsediği teslimiyet. Cade'in yanıt olarak inlediğini duyuyorum ve hayal kırıklığını koyu renkli, dalgalı saçlarından çıkardığını hayal edebiliyorum. Ağır bir sessizlik var ve ben sabırla bekliyorum, asla hareket etmiyor ya da gözlerimi kaldırmıyorum.

"Sıkıldım ve işim bitti." Soğuk sözleri zehirli hançerler gibi ve vurduklarında ürperiyorum. Başım dönüyor, kuşkusuz harap olmuş ve onarılma umudu olmadan parçalanmış bir kalbin iç kanamasından. İstemedem inliyorum; gırtlaktan gelen ses kırık, acı dolu ve neredeyse hayvani bir yapıya sahip. Bir sonraki hıçkırığı bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum, parmak eklemlerimin etini o kadar derinden ısıyorum ki derim kırılıyor.

Dilimdeki metalik tang, çaresizliğimin bulantısını artırıyor ve ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Neyse ki Greyson'la midemdekileri çoktan boşaltmıştım, bu yüzden Dom'um beni terk ederken İtalyan deri ayakkabılarına kuma utancından korkmama gerek yok. Çünkü olan bu. Benden ayrılıyor. Gerçi ruhumu siyah parçalara ayırmak da uygun bir tanım olurdu.

"Artık benim itaatkârım olmayacağın için, kulüple ya da patronlarıyla daha fazla ilişki kurman yasak," diye devam ediyor ve sanki onu tatmin edecek kadar kan kaybetmemişim gibi hançerlerini daha derine sokuyor. Hem beni itaatkârlık konumumdan mahrum bırakması hem de bana bir hançer saplaması dikkatimden kaçmıyor.

aynı cümle içinde kesin emir. Piç herif ikisini de yapabileceğini sanıyor.

"Elbette artık Ashford Malikanesi'nde ikamet etmenize gerek kalmayacak. Gerçi, yaşam durumumuzu daha az kalıcı bir düzenleme haline getirmek için zaten adımlar attınız. Sanırım bu sizin açınızdan önleyici bir karardı."

Mesele bu mu? New York'taki işi kabul ettiğim için beni cezalandırıyor mu? Aramıza çok fazla mesafe koyarak ilişkimizi öldürdüm mü?

"Declan'a eşyalarını toplatıp New York'taki dairene göndermesini söyleyeceğim." Bu hançerin bükülüğü biraz daha keskin bir şekilde batıyor.

"En azından veda edebilir miyim?" Ailem haline gelen insanları bir daha görme şansım olmayacağı düşüncesiyle kalbim yeniden paramparça oluyor.

"Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum. Temiz bir ayrılık muhtemelen ilgili herkes için en iyisi olacaktır." Sesi duygusuz ve her nasılsa bu karanlıktan daha kötü.

"Yani bu kadar mı?" Bir şekilde gözyaşlarımı tutmayı başarak soruyorum. "Geçen yıl boyunca birlikte inşa ettiğimiz her şey sen istedin diye bitti mi yani?"

"Tam olarak bitmedi." Tereddütü karşısında göğsümde en küçük bir umut kıvılcımı çıkıyor. "Tasmanı geri almam gerekecek. Artık bana ait olmadığına göre, sahiplik mührüm boynuna dolanmamalı." Bu küçük umut, büyümesine asla izin verilmeden, daha bebekken korkunç bir şekilde ölüyor.

Ben ona ait değilim. *Ben ona ait değilim.* Bana ait olduğumu söylediğinde taktığı kolyenin kopçasını açmak için uzandığımda bu korkunç gerçek kafamın içinde çılgınca yankılanıyor. Parmaklarımın onu çıkarması tarifsiz bir suç gibi geliyor. Ve parmaklarım kontrolsüzce titrerken, yapamıyorum.

"Özür dilerim efendim." Artık ona böyle hitap etme hakkım olmadığı gerçeğine karşı hıçkırıklarımı bastırmak için dudağımı ısırıyorum. "Bunu geri alamam." Öfke ve sabırsızlıkla karşılanmayı bekleyerek kendimi tutuyorum ama yakut gerdanlığın tokasını açmama yardım etmek için arkamdan yürürken beni azarlamıyor ya da alay etmiyor. Ellerini boynumda hissettiğimde irkiliyorum, sert oldukları için değil, ellerinin yumuşaklığı acımasızlığına kıyasla çok keskin olduğu için.

"Bana elini ver," diye emrediyor yatıştırıcı bir sesle. Aksanının tanıdık gürültüsüyle hemen eriyorum, ilgi bekleyen bir evcil hayvan gibi bacaklarının arkasına yaslanıyorum. Sol elimi kaldırıyorum ve o da tutuyor,

başına kadar getirdi. "Saçlarını yukarıda tut ki ne yaptığımı görebileyim." Parmakları bir okşayış gibi boynumdan aşağı iniyor ve ben bu şefkatli dokunuş karşısında ürperiyorum. Acele etmiyor, toka üzerinde çalışırken elleri tenimde gereğinden uzun süre kalıyor. Sanki veda ediyormuş gibi hissediyorum ve dokunuşunun sıcaklığına trajedi karışıyor. Birden kolyenin ağırlığı kayboldu.

Bütün gece çıplak olmama rağmen, Cade'in tasmaı boynumdan çıkana kadar kendimi hiç çıplak hissetmemiştim. Kendimi bomboş hissediyorum -herhangi bir duygu ya da hissiyattan tamamen yoksun. Kaburgalarım hiçbir şeyi hapsetmeyen içi boş bir hapishane gibi; eskiden kalbimin olduğu yerde sadece boş bir boşluk var. Aynı zamanda, uzuvlarım kurşun gibi, beni yere yapııştırıyor. Sanki görünmez bir güç beni aşağıya doğru itiyor, beni hiçliğe doğru ezmeye çalışıyor. Aynı anda hem ağır hem de boş hissetmek nasıl mümkün olabilir?

Cade benimle yüzleşmek için geri dönüyor ve yakut kolyeyi cebine atıyor. Uzaktan, böylesine paha biçilmez bir mücevher parçasının, onu koruyacak bir kılıf olmadan bir cebe belirsizce sokulup sokulmayacağını merak ediyorum. Sanırım bu, bir sonraki denizaltısı için endişelenmesi gereken bir sorun. Bu düşünce hafif bir acı yankısı yaratıyor, ama depresyonumun şu anki tercihi olan ilgisizliğin tiksindirici sisi tarafından azaltılıyor.

"İyi misin?" Endişeli sorusu içinde bulunduğumuz durumla o kadar uyumsuz ki kıkırdamamı engellemek zorunda kalıyorum.

"Evet, efendim." Gerçekten umursasaydı sormazdı çünkü iyi olmadığını *bilirdi*. Ben de vicdanını rahatlatmak için ona aradığı yalanı söyledim.

"Bana böyle seslenmene gerek yok, Kara. Artık benim denizaltım değilsin. Caden iyi."

Vücudumda ince bir acı titreşimi dalgalanıyor, ama hafif - her zamanki hançer darbesinden çok bir sivrisinek ısırığı gibi. "Evet, Caden," diye düzeltiyorum. Verdiği isim dilimde tuhaf bir his uyandırıyor. Ona asla böyle seslenmem. Kızgın olmadığım sürece. Ama kızgın değilim. Şu anda hiçbir şeyim. Hiçlik güzeldir.

"Pazar günü dönüş uçuşunuzdan önce size bu gece ve yarın gece için bir otel rezervasyonu yaptım. Elbette eve dönüş uçuşunu erkene alabilirsiniz. Otelin parası zaten ödendi, yani her iki durumda da fark etmez."

Küçük bir acı daha. Bunu bir otel odası satın alacak kadar önceden planlamıştı. Onunla eve gitmeyeceğimi biliyordu.

"Teşekkür ederim, Caden." Bir zombinin sözel coşkısına sahibim.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye karşılık veriyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Kızgın; şu anki duygusal işleme eksikliğim nedenini merak etmeme neden oluyor.

"Evet Caden," diye kabul ediyorum, sesim cansız.

"*Lanet olsun,*" diye homurdanıyor nefesinin altından ve ben zar zor yakalıyorum. "Seni bir saat içinde otele götürmesi için bir şoför ayarladım. Bu süre kendini toparlaman ve eşyalarını toplaman için yeterli olacak mı?"

Kendimi bestelemek mi? Beste yapmaya ne gerek var? İçim ölü gibi, ama motor becerilerim tamamen işlevsel ve düşünce süreçlerim duyguların ek sıkıntısı olmadan mükemmel bir şekilde işliyor. "Evet, Caden."

Başka bir küfür dizisine benzeyen bir şeyler mırıldanıyor. "Dizlerinin üzerinden kalk. Artık benim altına ait değilsin." Kalbimin yırtık parçaları boyunca küçük çatlaklar oluşuyor, ama gerçekten acıtmıyor. Zaten kanaman varken kâğıt kesliğini fark etmezsin.

Ait değilsin. Ait değilim.

Ayağa her zamankinden daha kolay kalkıyorum, uzun süre diz çöktüğüm için bacaklarımda herhangi bir ağrı ya da sertlik oluşmuyor. Kalbinizin kırılması birçok rahatsızlığın ilacı gibi görünüyor; şiddetle tavsiye edilmeli. Ellerimi arkamda kavuşturmuş, gözlerimi indirmiş, sessizce duruyorum. Artık Cade'in kölesi olmasam da, teslimiyet duruşu rahatlatıcı geliyor.

Cade nasıl devam edeceğinden emin değilmiş gibi görünüyor. Belki de daha fazla kavga bekliyordu? Ama neden enerji harcasın ki? Sonunda yine de gidecekti. Yaralı bir hayvana yaklaşır gibi temkinli adımlarla bana yaklaşıyor. Nazik eller yanaklarıma uzanıyor, kurudular; bir şekilde içten içe ölmeyi ve tek bir damla gözyaşı dökmemeyi başarmıştım. Gücümle gurur mu duymalıyım yoksa gerçekten kırıldığım için endişelenmeli miyim emin değilim.

Ağzımı kendine çektiğinde irkiliyorum, dudaklarının sıcaklığı beklediğim son şey. Kendini tutmuyor, sanki hâlâ onunmuşum gibi dilinin kaygan sıcaklığıyla ağzımı tutkuyla istila ediyor. Sanki söylenmemiş bir emirle kendimi ona açıyorum, onun tadını memnuniyetle karşılıyorum, bana verdiği her şeyi kutsal şarap gibi içiyorum.

Cade'in öpücükleri her zaman şiddetle sarmalanır ve bu da farklı değil. Dişleri alt dudağımı çılgınca bir saldırganlıkla yırtıyor ve ben bunun acısını memnuniyetle karşılıyorum - çünkü aslında en kısa anlarda bir şeyler hissetmemi sağlıyor. Ona kanayan dudağımı sunuyorum, almasını, benden beslenmesini istiyorum. Bunu bir hırıltıyla yapıyor ve dudağımı

dişlerini geçiriyor ve yaradaki metalik özü emiyor. Ağzıma doğru inleyen Cade, dilini kullanarak kendi tadımı tekrar ağzıma sokuyor ve ben de onun tükürüğüyle karışmış kanımı yutmaya zorlanmanın çarpık sapkınlığı karşısında inliyorum.

Yavaşça, öpücük acımasızlıktan acı tatlıya dönüşüyor ve bedenim bunun onun gitmesine izin vermesi olduğunu sezerek titriyor. Bu onun son kez veda edişi. Kalması için ona yalvarma içgüdüsünü görmezden gelmek zihnimi zorluyorum. Beklenmedik öpücüğü sırasında harekete geçen duygulara uykularına dönmelerini emrediyorum. Kayıtsızlığın uyuşturan örtüsünü, soğuğu uzak tutmak için sıcak bir battaniye ister gibi özlüyorum. Bunun yerine, kalbimin göğsümde sıkıca attığını hissediyorum - hala yaşadığımı, hala hissettiğimi kanıtlayan bir organın hain kaltağı.

Kanlı bir öpücük ve Cade, bana bunun bittiğini söylediği andan beri ayaklarımın altına gömmeye çalıştığım tüm zayıf, anlamsız, işe yaramaz duyguları uyandırıyor. Sanki karanlıkta artık var olmayan bir ilgisizliği arıyormuşum gibi hissediyorum. Peki ya aniden tekrar atan o kalp? Evet, çok acıyor.

Cade çekilip yüzüme bakıyor, başparmağını kaşlarımın arasındaki çatık kırışıklığa sürttüğünde ifadesi biraz ısınıyor. "İşte buradasın," diye küçük bir gülümsemeyle nefes alıyor, sözleri o kadar yumuşak ki zar zor duyuyorum. Yıkılmış halimle ilgili bir şey onu rahatlatıyor gibi görünüyor, ama nedenini anlayamıyorum. Beni gafletimden uyandırmak mı istiyordu? Onun gidişinin acısını bana tam anlamıyla yaşatmak için mi? Sanırım o gerçekten bir sadist.

"Siz hazır olduğunuzda şoför de hazır olacak." Uzaklaşmadan önce parmak eklemlerini elmacık kemiklerimin üzerinde bir kez gezdiriyor. "Özür dilerim." Sözleri samimi -gerçeklikle dolu- ve dönüp kapıdan çıkmadan önce söylediği son şey bu.

Bekle.

Gitme. Geri

gel. Seni

seviyorum.

Ama tüm varlığımın kapıdan çıkıp gidişini izlerken dudaklarımdan tek bir kelime bile dökülmüyor.

Cade'in sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor, en sevmediğiniz şarkıyı cehennemde sonsuza kadar tekrar dinlemek gibi.

Artık bana ait değilsin.

BÖLÜM 26

CADEN

C *Tanrım*, çok acıyor. Kanlı bir atın göğsüme tekme atması bile şu anda kalbimde hissettiğim ağrıdan daha az acıttı. Acıyı dindirmek için göğüs kafesimi ovuyorum ama işe yaramıyor.

Hiçbir şey iyileştiremez. Kırık bir kalbi iyileştirebilecek hiçbir ilaç yok. Ama bu yine de mümkün olduğunca çok çaba gösterme niyetiyle bara gitmeme engel değil.

Bu gece içki sınırı yok. Eğer reddeden olursa, tüm kulübü satın alır ve herkesi dışarı atarım, böylece huzur içinde bir şişenin dibinde unutulmayı arayabilirim.

Cehennemın uzak köşesindeki dairesel bara vardığımda Lief tek kelime etmeden önüme bir bardak burbon koyuyor, yüzünde temkinli bir ifade var. Finn barmeni *uyumlu* olması için uyarmış olmalı. Harika, bu gece kimseyi tehdit etmeme gerek kalmayacak.

"Ashford," diye sesleniyor alçak ve öfkeli bir ses arkamdan.

Siktir, *bu* dangalak hariç.

Greyson'ı görmezden gelip içmeye devam ediyorum.

"Ashford," diye tekrar bağılıyor, bu sefer omzumu tutuyor ve onu tanımam için beni zorluyor.

"Eğer onları elinde tutmak istiyorsan o lanet ellerini üzerimden çek Greyson," diye öfkelenim, alkolü pantolonuma bulaştırmamayı zar zor başarıyordum.

"Kara hangi cehennemde?" diye sorar, parlak gözleri öfkeyle parlar.

"Artık benim olmadıği için, nerede olduğı artık beni ilgilendirmiyor," diye sahte bir ilgisizlikle cevap veriyorum. Onunla ilgilenmediğim bir zamanı hayal bile edemiyorum.

Kara için endişelenmedim, artık benim olmasa bile. Ve ona verdiğim, içinde izleme cihazı olan bilekliği geri vermesini de hatırlatmadım. Eğer çok endişelenirsem, Braxton onun hareketlerini anında takip edebilir. Jace hâlâ serbestken, aklım tamamen başımda değil.

"Böyle bir seanstan sonra onu öylece bırakamazsın, seni pislik," diye itiraz ediyor Greyson, az önce ruhumun bir parçasını bıraktığım kulübün üst katına doğru karmakarışık bir el hareketiyle. "Daha sonra bakıma ihtiyacı var. Senin gibi duygusuz bir hıyar bile bunu bilmeli."

"Onu serbest bıraktım." Piç kurusuna ters ters bakarak haddini bilmesi gerektiğini hatırlatıyorum. "Birinin ona sunabileceği en iyi bakım bu. Kara'nın normal hayattaki yerini tekrar bulabilmesi için temiz bir molaya ihtiyacı var."

Greyson dişlerini sıkarak, "Bu delilik," diye cevap veriyor. "O *normal* bir hayat için yaratılmamış. Ve yalnız kalmamalı."

"Bu seni ilgilendirmez. Ben kararımı verdim." Kendi kulaklarıma ne kadar kaba geldiğimi düşünüp utanıyorum. Lanet Greyson ahlak savunuculuğunu oynadığına göre tam bir hıyar gibi davranıyor olmalıyım. Onun haklı olabileceği ihtimali, içimdeki gizli suçluluk duygusuyla birleşince vücudumdaki her atomu vahşileştiriyor. "Git ve sikecek sıcak bir delik bul, Greyson. Beyaz şövalyeyi oynamak senin gibi kara kalpli bir kancığa yakışmıyor."

"Siktir git, Ashford." Gözleri alev alev yanıyor ve yumruk atmaya başlayacakmış gibi görünüyor. Zaten iyi bir dövüş ihtiyacım var.

Gördüklerimi değerlendiriyormuş ve eksik buluyormuş gibi ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. "Hmm, cazip bir teklif. Ama benim tipim değilsin. Tabii bu gece küçük bir işkenceye maruz kalmak istemiyorsan?"

Greyson'ın mavi gözleri cinayetle parlıyor, ama büyük hayal kırıklığıma rağmen geri adım atıyor. "Onu hak etmiyorsun," diye yüzüme tükürdükten sonra arkasını dönüp hışım ile ters yöne doğru gitti.

"Evet dostum, bütün mesele de bu zaten," diye cevap veriyorum Greyson'ın durduğu boş yere, bardağımı kaldırıp içimi geri fırlatmadan önce. Boğazımdan aşağı inerken, istediğim kadar yakmıyor. Lief'ten bir tane daha istiyorum ve onu özgür kılmak için kendi ruhumun derisini yüzdüğümde Kara'nın yüzünde beliren ifadeyi bastırmaya çalışıyorum. Sanki ruhu benimle birlikte katledilmiş gibi görünüyordu.

BÖLÜM 27

KARA

I şoktayım. Cade'in sözleri hâlâ kulaklarımda bir patlamanın artçı etkisi gibi çınlıyor. Kalbim bir moloz yığınının dönüştüğüne göre, öyle de olabilirdi.

Tanrım, acıyor. *Her şey* acıyor. Kahrolası göğsümdeki delik, paramparça olmuş kahrolası sırtım, az önce ne olduğunu anlamaya çalışan kafam. Yıkımın ağırlığı sanki ceplerimde taşlar varmış gibi beni aşağı çekip boğulmaya sürüklerken ayakta durmam bile bir mucize. Sanki vücudum da aynı fikirdeymiş gibi bacaklarımın gücü tükeniyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Tam da Cade'in beni sevdiği yere. Cade'in burada olmaması dışında.

Bu gece, o lanet piç kurusuna onu *sevdiğimi* söyleyecektim. Bunun yerine, dökülmekle tehdit eden gözyaşlarına teslim olmamaya çalışarak yerde yalnız kaldım. Ellerimle yüzümü kapattığımda gözyaşlarımın çoktan döküldüğünü, yanaklarımın nemli olduğunu ve sıcaktan yandığını fark ediyorum. Dizlerimi çeneme kadar çekip yüzümü kollarıma gömdüğümde göğsüm yumuşak hıçkırıklarla sarsılıyor. Hareket sırtımın ham derisini geriyor ve ıstırap içinde ağlamaktan kendimi alamıyorum.

"Kara?" diye sesleniyor endişeli bir ses Cade'in dakikalar önce çıktığı kapının yönünden. Fazla ilgilenmeden, bana doğru yaklaşan ayak seslerine dikkat kesiliyorum. "İyi misin?" Sıcak bir elin omzuma dokunduğunu hissediyorum ve temastan irkiliyorum.

Greyson.

Gecenin bu fiyaskosuna onun da dahil olduğunu tamamen unutmuştum. "Özür dilerim," diye hıçkırıklar arasında özür diliyorum, başımı kaldırıp ona bakmaya cesaret edemiyorum. Ben sadece

Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var, sonra saygınlığımdan geriye kalan azıcık şeyle kaçabilirim ve asla arkama bakmam.

Umarım.

"Bana sadece bir dakika verin, sonra gideceğim," diye yalvarıyorum nefes nefese. Artık buraya *ait olmadığım* için Cade ya da Finn onu beni binadan atması için göndermiş olmalı. Kollarımı bacaklarıma daha sıkı sarıyorum, kendimi olabildiğince küçültmeye çalışıyorum - ona mümkün olduğunca az rahatsızlık veriyorum. Domlar hakkında bildiklerime göre, verdiğim rahatsızlıktan dolayı beni biraz daha dövmeyi kendine görev edinebilir.

"Bana bak, küçük denizaltı," diye emrediyor Greyson, kollarımı yüzümden çekerken sesi nazik ama sert.

Ne gördüğünü bildiğim için yüzüm kızarıyor: yanaklarında rimel ve gözyaşı lekeleri olan, burnundan sümük akan ve çok sert ısırıldığı için dudaklarında kan olan bir kızın tam bir karmaşası. Ama gözleri iğrenme ya da hayal kırıklığı ile dolmuyor. Bana hak etmediğimi bildiğim bir şefkatle bakıyor. Çünkü başarısız oldum. Cade'in bu geceki testi her neyse, gücümü ve teslimiyetimi nasıl ölçüyorsa, geçemediğimi biliyorum. Utanç beni kendimden uzaklaştırmaya çalışıyor ama Greyson bana daha sıkı sarılıyor.

"*Küçük denizaltı*," diye azarlıyor ve gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyorum. "Sen iyi misin?"

"Evet." Belli ki değilim, ama bu onun sorunu değil.

"Bana yalan söyleme Kara," diye cevap veriyor, saçlarımı yumruklayıp ona bakmam için başımı geriye doğru çekerken sesi öfkeli bir hal alıyor. Hassas kafa derimi kavraması acı veriyor ama aldırmiyorum. En azından boşluktan başka bir şey hissetmemi sağlıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum. Bunu itiraf etmekten de en az güvenli kelimemi kullanmaktan nefret ettiğim kadar nefret ediyorum ve tek heceli kelimenin tadı ağzımda kül gibi kalıyor.

"Güzel," diye yanıtlıyor Greyson, saçlarımı tutuşu sertlikten şefkate dönüşürken yüz hatları yumuşuyor, parmakları sanki ayaklarının dibinde bir kedi yavrusuymuşum gibi başımı nazıkçe okşuyor.

"İyi mi?" Parçalanmış ruh halimin neden iyi bir şey olarak görülebileceği konusunda kafam karıştı. İstemedenden de olsa Greyson'ın dokunuşuna eğiliyorum, şu anda herhangi bir elin şefkatini arzuluyorum. Yarım saat önce beni anlamsızca kırbaçlayan el bile olsa.

"Evet, sonunda sınırlarını ve onları ne zaman aştığını fark güzel." Greyson diğer elini de

Kolumu tutuyor ve parmaklarının tersiyle gözyaşlarımı siliyor. "Kırıklık da güç kadar güzeldir. Aslında ben en çok senin kırılmışlığını seviyorum."

"Bu ahlaksızlık," diye alay ediyorum.

"Ben bir sadistim, küçük denizaltı." Greyson sanki bu itiraf gurur duyulacak bir şeymiş gibi gülümsüyor. "Bu işin doğasında var. Şimdi yatağa yat ve yüzüstü uzan."

Komutu, damarlarımda panik alevlenirken her türlü anlık rahatlığın kaçmasına neden oluyor. "Greyson," diye dikkatle başlıyorum, artık çıplak ve onunla özel bir odada yalnız olduğumun farkındayım. "Şu anda bunu yapamam. Bunu yapacak kafa yapısında hiç değilim." Kullanılmayan yatağa dikkatle bakıyorum.

"Tanrım, Kara, seni becermeye çalışmıyorum," diye karşılık veriyor Greyson, iyi şekillendirilmiş yüz hatlarında utanç yazılı.

Onu becermek *istediğimden* değil, ama nedense reddetmesi beni daha kötü hissettiriyor. Açıkçası, bu noktada lanet olası bir sepet vakasıyım.

"Acıdan kusmadan önce otuz dakika kırbaçlandın. Sırtın çiğ, derinde yarıklar var ve bakım yaptırman gerekiyor. Ashford kapıdan çıkıp gittiğine göre *birinin* bunu yapması gerekiyor." Greyson kızgınlıkla kollarını göğsünde kavuşturuyor ama bana mı yoksa Cade'e mi kızdığından emin olamıyorum. "O yüzden lütfen yatağa uzan ve işimi yapmama izin ver."

Yerdeki yerimden ona bakıyorum, hâlâ emrine itaat etmek için hiçbir hareket yapmıyorum. "Sen bir *sadistsin*, öyleyse neden benimle teklif ediyorsun?" Niyetinin mantığını anlayamadığım için ihtiyatla soruyorum. "Yaralarım tuz basmak falan istemen gerekmiyor mu?"

Greyson karanlık bir ifadeyle, "Şu anda bunu ciddi ciddi düşünüyorum," diye cevap verirken, sanki onun sessiz isteğini yerine getirecekmişim gibi dikkatini tekrar yatağa yöneltiyor. Ki bunu kesinlikle yapmayacağım. "Tanrım, Ashford seni hiç eğitti mi?" diye soruyor sonunda öfkeyle.

"Görünüşe göre değil. Ona göre ben *eğitilemez* biriyim," diye karşılık veriyorum. Davranışlarım bir sorun. Bunu ben de biliyorum, Greyson da biliyor, Cade de biliyor ama elimde değil. İnatçı olmak benim temel özelliklerimden biri.

"Belki de sana karşı çok yumuşaktı. Ama güven bana, küçük denizaltı, böyle bir sorunum olmayacak. Şimdi sana kırbacı bir kez daha tattırmadan önce kıcını yatağa koy."

Bu tehdit havada asılı dururken hiç vakit kaybetmeden kendimi yerden kaldırıp yatağa doğru koşmaya başladım, Greyson'ın bu sırada gözlerimin içine baktığının farkındaydım. Mümkün olduğunca alçakgönüllülükle yatağa sürünüyorum ve istendiği gibi yüzüstü uzanıyorum.

"Bak, şimdiden benim için daha iyi davranıyorsun," diyor patronluk taslayan bir ses tonuyla.

Yanıt olarak gözlerimi deviriyorum, yüzümü yatağa bastırdığım için göremediğine şükrediyorum. Beni birkaç dakika orada tek başıma bırakıyor. Bana ne yaptığını söylemiyor, ben de sormaya zahmet etmiyorum. Sırtımda serin ve ıslak bir şey hissettiğimde irkiliyorum.

"Sakin ol küçük denizaltı, seni temizlemem gerek. Derinin bazı bölgeleri kırılmış ve enfeksiyon kapmasını istemiyorum."

Sadist piç kan akıttı. Çok güzel. Kimden daha çok nefret etmeliyim bilmiyorum-Greyson'dan mı, *ondan* mı?

Daha hassas noktalarda tıslayarak nefes alıyorum ama Greyson beni temizlerken şaşırtıcı derecede nazık davranıyor. Daha sonra serin ve yatıştırıcı bir krem uyguluyor. Kısa bir süre içinde sırtım çok daha iyi hissetmeye başladı, sadece ufak bir acı yankısı vardı. Keşke kalbim de bu kadar kolay onarılabilseydi.

Greyson geri çekilirken memnuniyetle, "İşte oldu, hepsi bitti," diyor. "Kesikler iyileşene kadar bir hafta boyunca sırt üstü yatmamanızı tavsiye ederim. Kabuklar yeniden açılabilir ve bu da cildinize zarar verebilir. Dikkatli olduğunuz sürece kalıcı bir iz kalmayacak ve en fazla iki hafta içinde tamamen iyileşmiş olacaksınız."

"*İki hafta* mı?" Nefes nefese kaldım. "Kahretsin, denizaltıların senden nasıl kurtuluyor? Bu kadar iyileşme süresiyle çok sık oynayamıyor olmalısın."

Yüzümde açıkça yazan dehşete gülüyor. "Birincisi, ben mazoşistlere ve acı çeken fahişelere sadık kalırım. Bugün sana verdiğim her şeyi alabilecek, bundan zevk alabilecek ve daha fazlası için bana yalvarabilecek türden. İki, düzenli bir itaatkâr tutmuyorum. Pandemonium'daki mazoşistlerle bir rotasyonum var ve onları sık sık değiştiriyorum."

"Tüm mazoşistler mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Diğer Domlarla bağıllık ilişkisi içinde olmayanların hepsi, evet," diye omuz silkerek cevap veriyor, sanki yirmiden fazla farklı cinsel partneri rotasyonda tuttuğunu kabul etmiyormuş gibi.

"Neden kalıcı bir denizaltın yok?" Bunun kişisel bir soru olduğunun farkındayım, ancak kısa tanışıklığımızda onunla yaşadığım mahremiyet ihlallerinden sonra gerçekten umurumda değil.

"başa çıkabilecek bir kızla tanışmadım," diyor göz kırparak.

Mantıklı. Kızları düzenli olarak bu kadar sert dövmeyi seviyorsa, uzun süre dayanamazlar.

"Artık iyi olacak." Yataktan kalkarken çarşafı etrafına sarmaya çalışıyorum, hala tamamen çıplak olduğumun farkındayım.

"Şu anda yalnız olmamalısın," diye kaşlarını çatarak azarlıyor.

"Bana emir vermemelisin. Ben senin kölen değilim. Duymadıysan söyleyeyim, ben kimseye ait değilim." Ondan uzaklaşıyorum ve lanet olası kıyafetlerimi aramaya çalışıyorum.

Kolumdan tutup kendine doğru çekiyor, başka bir yerime dokunmamaya dikkat ediyor. "Ben bir Dom'um - ve benim kölem olup olmaman umurumda değil - insanlara emir vermek benim uzmanlık alanım."

"O halde ne önerirsiniz, *efendim*? Burada kalamam; Cade zaten bir saat içinde gitmemi söyledi."

Greyson'ın gözleri Cade'in siparişinden bahsedilince kararıyor ama sonra yavaşça muziplikle parlıyor. "Bir yer biliyorum," diye cevap veriyor, büyüleyici diyebileceğim bir sırıtışla. "Bana güveniyor musun?" Elini uzatıyor ve tutmam için beni çağırıyor.

Şeytanla zaten bir kez anlaşma yaptım. Bu seferki daha kötü olamaz. "de değil," diye cevap veriyorum, gerçekten gülümsediğimi fark edince şok oluyorum. "Ama şimdi kaybedecek neyim var ki?"

Elimi onun elinin içine koyuyorum ve Greyson yatağın diğer tarafına geçip bana kıyafetlerimi fırlatmadan önce sıkıca sıkıyor. Giyinmeme izin vermek için arkasını dönüyor ve bütün gece bana tanınan ilk mahremiyeti sağlıyor. Belki de şövalyelik henüz ölmemiştir.

"Peki, fark edilmeden kulüpten nasıl çıkmayı planlıyorsun?" Dar elbisemin içine girerken soruyorum. Tamamen giyindiğimde, bir şey unuttuğum hissiyle kendimi gözden geçiriyorum.

"Benimle görünmekten korkuyor musun, küçük denizaltı? Duygularım incindi."

"Eğer Cade beni emirlerine itaatsizlik ederken, seni de onun alt-eş-altını kulüpten çıkarırken yakalarsa ikimizin de canı yanar." Alışkanlıkla bir elimi boynuma götürüyorum ve o zaman neyin eksik olduğunu fark ediyorum. Boynum çıplak. Boğazımdaki yakut gerdanlığın rahatlatıcı ağırlığı olmadan ilk kez kulübe geliyorum. Ve Cade'in tasmaının yokluğu beni yeniden çıplak hissettiriyor.

"Gerçekten *Lord Ashford* gibi birinden korktuğumu mu sanıyorsun?" diye alay ediyor ve son kelimelere Cade'in İngiliz aksanının mükemmel bir dokunuşunu ekliyor. Taklidin ne kadar yerinde olduğuna gülmekten kendimi alamıyorum, hareket ağrıyan sırtımı çektiğinde yüzüm buruşuyor. Greyson fark etti ve yüzündeki mizah

gözleri biraz söner. "Ashford'un ya da bu kulübü yöneten diğer kendini beğenmiş pisliklerin ne düşündüğü umurumda değil. Artık kimseye ait değilsin ve ne istersen yapmakta özgürsün. Ayrıca, ben seni kontrol etmeye gelmeden önce Cade kulüpten ayrıldı."

Greyson'ın sözleriyle kalbime iki bıçak darbesi saplandığını hissediyorum. Zalim olmak istemiyordu; sadece gerçeği söylüyordu. Ve gerçekler çok acıtıyor. Cade sipariş ettiği arabaya gidip gitmediğimi görmek için bile beklemedi. Sanki çoktan unutulmuşum gibi. En azından bu iyiliğe karşılık verebilirim. "Tamam, bu cehennem çukurundan siktir olup gidelim."

BÖLÜM 28

KARA

Gavin Greyson kan kırmızısı bir Maserati kullanıyor. Ve eğer bu onun karakterinin tamamen doğru bir tasviri değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Neredeyse bir saattir yoldayız ve bana hala nereye gittiğimizi söylemiyor. Bahsettiği tek ayrıntı "Ashford'un ayırttığı acınası otel olmadığı kesin". Neredeyse Chicago'nun şehir merkezindeyiz; saat gece yarısını geçmiş olmasına rağmen, sokaklar Cuma gecesinin tadını çıkaran insanlarla dolu ve kakofonik. Şanslı piçler.

Pandemonium'dan sorunsuz bir şekilde çıktık. Sanırım ön kapıya doğru utanç yürüyüşü yaparken herkesin dikkatinin üzerimde olacağını hayal ediyordum. Cade ve ben kulüpte birlikleyken, her zaman ilgi odağı biz oluruz. Ama sanırım fark bu. Birlikleyken tüm gözler onun üzerinde oluyor. Yalnızken, ben bir hiçim; neredeyse görünmezim. Anonimliğe alışmış olmalıyım. Cade'den önce, aslında bunun için çabalıyordum. Ama o bana gölgelerden nasıl çıkacağımı ve görülüp takdir edilmek konusunda nasıl rahat olacağımı öğretti.

Kısa bir süreliğine Caden Ashford'un parlak şeyiydim, onun güzel küçük varlığıydım. Onsuz, ısıltı gitti.

Greyson arabasını şehrin en zengin bölgesine doğru sürer. Burası daha sakin ve tarihi binaları, mükemmel bakımlı sokakları ve sıcak ışıklı lamba direkleriyle oldukça sevimli. Yönetim kurulu üyelerinin konaklarındaki birkaç tatil partisi dışında şehrin bu kısmına nadiren gitmişimdir. İşleri renklendirmek için bazı genç öğretim üyelerini de dahil etmeyi seviyorlar, bu konuda yetkin olduğumdan değil.

"Şimdi bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Sinirli, aç ve yorgun karışımı bir hisle soruyorum. Muhtemelen her şeyden çok acıkmıştım. "Sus.

Neredeyse geldik." Arabasını fırçalarken bana bakmıyor bile. Endişelerim bir yana. Aptal Domlar ve onların aptal gösterişleri.

Sözüne sadık kalarak, birkaç dakika sonra lüks restoran ve mağazaların sıralandığı bir cadde boyunca ayrılmış bir park yerine çekiyoruz. Her şey kapalı, pencereler karanlık ve davetkâr değil.

"Burada ne işimiz var?" Neredeyse sesimin titremesini engelleyerek soruyorum. Ve nasıl oluyor da kendimi erkeklerle tehlikeli durumlara sokmaya devam ediyorum? Önceki deneyimlerime bakılırsa, Greyson muhtemelen ya hırsız, ya adam kaçıran, ya tecavüzcü ya da birden fazla ahlaksızlığın çirkin bir bileşimi.

"Tanrım, hiç susmaz mısın sen?" Greyson sonunda bana bakarak tersledi. "Eğer bu ağızla düzenli olarak uğraşmak zorunda kalsaydım, elimin tersiyle samimi bir tanışıklığın olurdu."

Tanrım, hatırlat da Pandemonium'un bir numaralı sadistini kızdırmayayım. Maserati'den inip boş sokakta yürümeye başladığımızda azarlaması beni sessiz tutmaya yetiyor. Üç katlı, tarihi bir tuğla binanın önünde durdu, çatısı camdan bir kış bahçesine benziyordu. Dış cephesi tanıdık geliyor. Karmaşık kapıların üzerindeki altın Art Deco tarzı tabeladaki ismi kontrol ediyorum.

GREY'S.

Bu restoranı biliyorum; birkaç yıl önce açıldığında Chicago'nun en iyi yeni lokantası seçilmişti. Şimdi, üç Michelin yıldızı var. Ve en az on üç aylık bir bekleme listesi var. Kütüphaneci maaşıyla burada yemek yemeyi asla karşılayamam. Sanırım Cade karşılayabilir, ama beni buraya hiç getirmedi. Aslında, getirmemesine şaşırdım. Her iki durumda da, kapalı bir restoran, şehrin en ünlü restoranlarından birinin önünde dururken aniden canlanan karnımdaki kemirici açlığı doyurmak için hiçbir şey yapmayacak.

Greyson'ın cebinden bir dizi anahtar çıkardığını görmek için bakıyorum. Sahibini falan mı tanıyor? Bu zengin piçler hep tanıyor gibi görünüyorlar. Muhtemelen kendi küçük sapık ve pis zengin kulüpleri vardır. Onları becermenin şerefine.

Pek de hoş olmayan düşüncelerimi kendime saklamaya devam ederek -bu gece ukalalık yaptığım için kesinlikle dayak yemeye çalışmıyorum- Greyson'ın çift kapının kilidini açmasını izliyorum. Kendisini takip işaret ediyor, ışıkları açıyor, böylece tam olarak içeri çağrılmamış oluyorum.

karanlık. Hiç duraksamadan resepsiyon alanını ve çıplak masaları geçiyor, etrafı çok iyi biliyormuş gibi görünüyor. Sonunda, mermer tezgahlı ve tavandaki raflardan sarkan büyük bakır tencere ve tavaların bulunduğu devasa bir açık mutfağa giriyoruz. Paris'te görebileceğiniz en şık mutfaklardan birine benziyor.

Greyson hâlâ bana burada ne yaptığımızı söyleme zahmetine girmeden kilere doğru ilerliyor. "Peki, gecenin bir yarısı üç Michelin yıldızlı bir restoranı ziyaret etmemizin özel bir nedeni var mı? Ve içeri girmek için nasıl bir anahtarın var?" Mutfağa doğru sesleniyorum.

Greyson dönüp bana bakıyor, parlak mavi gözlerinde az önceki o sevimli yaramazlık parıldıyor. "Sen akıllı bir kızsın, Kara. Bir düşün bakalım."

Aslında akıllı bir kız olmadığım imasına sinirleniyorum ve onun dediğini yapıyorum. Birdenbire, raftan düşen bir yığın Tolstoy gibi çarpıyor yüzüme. "Aman Tanrım, *sen GREY'S'teki* Grey misin?" Kızları dövmekten başka bir yeteneği olması beni hayrete düşürüyor.

"Elbette," diye onaylıyor kendini beğenmiş bir omuz silkme hareketiyle. "Yine de Michelin yıldız sayımı bilmeni takdir ediyorum. Hayranı mısınız?"

Alay ediyorum. "Hayran olmaya gücüm yetmez. Ama restoranın adını duydum; hayran olmamak zor olurdu. Zenginler ve seçkinler yemeklerinizi beğeniyor gibi görünüyor."

"Neden bu iltifat senin ağzından daha çok hakaret gibi çıkıyor?" Ses tonunda bir azarlama var ama hafif. "Yemeklerimi herkesin takdir ettiğini bilmenizi isterim, ancak ışıkları açık tutmak için ödeme yapanlar zenginler ve seçkinler."

"Evet, bu konuda gerçekten zorlanıyor gibi görünüyorsun," diye karşılık veriyorum, yemek pişirme alanının ihtişamına bakarak.

"Böyle devam edersen, küçük denizaltı, seni beslemek yerine tokatlayacağım. Hangisini tercih edersin?" Yüzünde sert bir ifadeyle bana bakıyor, kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

"Yemek lütfen," diye cevap veriyorum, ses tonumu saygılı ve itaatkâr tutarak. Bana öğretildiği gibi.

"İyi seçim." Ayakta duran buzdolabına doğru yürüyor, soğuk hava pufaları odayı doldururken çeşitli şeyler topluyor.

"Ne sevdiğimi sormayacak mısın?" Asılı kancadan ağır bir bakır tencere alıp büyük gazlı ocağın üzerine yerleştirirken alay ediyorum. Canımın ne istediğini bile sormadı. Bildiği kadarıyla bir yiyeceğe alerjim olabilir.

"Ben şefim. Size ne istediğinizi söylerim, siz de *evet şefim* der ve uslu bir kız gibi yersiniz."

"Evet, şef?" Gülererek soruyorum, sanki buna hakkım varmış gibi tezgâhın üzerine zıplıyorum. "Bu senin için garip bir sapkınlık mı?" Bir çocuğun sıkılmış enerjisiyle bacaklarımı ileri geri tekmeliyorum, bilerek onu kızdırmaya çalışıyorum. Bu içgüdüyü açıklayamıyorum - sanki kontrol sorunları olan sert Domların canını sıkamak için yaratılmış gibiyim.

Siyah gömleğinin kollarını kıvrıp kollarının neredeyse her santimini kaplayan karmaşık dövmeleri ortaya çıkarırken, masmavi gözleri sinir bozucu bir yoğunlukla bana sabitleniyor. Tenine işlenmiş mürekkepli anlatı beni büyülüyor. Güzelliği, bu kendini beğenmiş sadistin sandığımdan daha fazlası olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Mutfağımdasın, küçük denizaltı," diye cevap veriyor, sesi karanlık. Elini baldırımı yakalıyor ve mutfak adasının arkasına sabitliyor. "Bana sadece şef diyebilirsin. *Anlıyor* musun?"

"Evet, şef," diye kekeleyerek karşılık veriyorum, Dom'un ezici enerjisi, ani yakınlığı ve tek kelime bilmediğim ama bu durumda bir şekilde bağlamsal olarak anladığım Fransızca'yı için için yakarak kullanması beni şaşırtıyor.

"*Très bien.*" Uyarıcı bir bakışla bacağımı bırakıyor ve dikkatini çok keskin ve biraz da tehditkâr bir bıçak koleksiyonuna yöneltip parmaklarını saplarında gezdiriyor. Tahmin etmem gerekirse, Greyson'ın bu bıçaklarla hayatındaki kadınlardan daha yakın bir ilişkisi var.

"Peki, neden Fransız?" Benimle aynı bölgeden gelen birinin nasıl olup da otantik bir Paris aksanını mükemmelleştirebildiğine hâlâ şaşarak soruyorum.

"Fransa'da aşçılık eğitimi aldım. Burada kendi restoranımı açmadan önce Paris'in en iyi üç restoranında yemek pişirdim. Benim yaşımda birinin, bırakın benim aldığım övgüleri, kendi başarılı restoranına sahip olması bile nadir görülen bir durum. Sanırım biraz dahi olduğumu söyleyebilirsiniz."

"Bu kulağa oldukça iddialı geliyor," diye alay ederek karşılık veriyorum.

"Evet, öyle olması gerekiyor" diye yanıtlıyor, ses tonu ciddi. Bıçak seçimini yapıyor ve doğrudan *mizansenin* doğrama kısmına geçiyor - soğanları doğruyor, sarımsak ve taze otları kıyıyor ve benekli sonbahar renklerinde çeşitli büyüklükteki domatesleri kabaca kesiyor.

Soğanın keskinliği gözlerimi sulandırıyor ve acıtıyor, ben de sıkıntıyla ıslaklığı siliyorum.

"Bunlar bu gece ağlamana izin verilen son gözyaşları," diye uyarıyor Greyson, bıçağı bana doğru tutup öyle hızlı doğramaya devam ediyor ki parmağını kaybetmediğine şaşıyorum. Mutfak şimdiden harika kokuyor ve o daha pişirmeye başlamadı bile.

Tencereye gereğinden fazla tereyağı eklemeden önce ocağın ateşini yakıyor. Tereyağı erirken cızırdıyor ve ben onun soğanları kazıyıp hızlıca karıştırmasını izlerken ağzım sulanıyor.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Bayan Hughes'un yemekleriyle şımardıktan sonra yemek hazırlama tembelliğine fazlasıyla alıştım ama mutfakta amaçsızca oturduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. En azından tencereyi karıştırabilirim ya da Usta Şef'in yemeğini mahvetmeyecek önemsiz bir şey yapabilirim.

"Kesinlikle olmaz," diyor. "Bu mutfağı sadece profesyoneller kullanabilir ve o zaman bile seçiciyimdir. Mutfağında iyi yapabileceğiniz tek bir şey var."

"Peki ne olduğunu sorabilir miyim?" Bir imadan başka bir şey beklemeden soruyorum.

"Orada oturuyor ve muhteşem bir karmaşa gibi görünüyorsun." Sobanın sıcağından bana bakarken gülümsemesi şaşırtıcı derecede sanatsız. Bu beklenmedik tatlılık beni çok etkiledi. "Elbette, kıyafetler olmadan daha da iyi görünürdün." Ah, işte bu.

"Sanırım beni bir gece için yeterince gördün, teşekkür ederim." Onun bu yorumu, beni kıyafetlerim olmadan gördüğünü hatırlattı. İki kez. Hayatımın en travmatik anlarından bazılarında beni çıplak ve savunmasız gören birinin yanında oldukça rahat olduğumu fark ettiğimde şok oldum. Sanırım Masterchef Greyson'dan sandığım kadar nefret etmiyorum.

"Denemeye değer," diye sırtarak cevap veriyor ve kalan sebzeleri tencereye ekliyor.

Mutfağı dolduran koku cennetten çıkma gibi ve ben de onun karışımına bir göz atmak için aşağı atlamaktan kendimi alamıyorum. Makarna sosu olabilir mi? Yeterince yaklaşmadan tahta kaşığıyla beni uzaklaştırıyor. "Ah, ah, ah. İş başındaki ustayı rahatsız etmek yok. Otur kışının üstüne."

Somurarak dediğini yapıyorum. "Sıkıldım." Bacaklarımı tekrar tekmelemeye başlama dürtüsüne zar zor direniyorum. Görünüşe göre, ellerim için hiçbir komut ya da meşguliyet olmadan boş zamana alışmak benim için çok zor.

"Can sıkıntısı sana iyi gelir."

"Acıktım."

"Özür dilerim, beş yaşında mısınız?"

"Affedersiniz, Usta Şef Greyson'ın spagetti yapması beş *saat* sürer mi?"

"Bu spagetti değil. Ve evet, doğru yapılırsa *en az* o kadar uzun sürmesi gerekir."

"Ben sizin zengin ve elit müşterilerinizden biri değilim. Bana sadece bir sandviç yap, ben iyiyim."

"Az önce sana sandviç yapmamı mı emrettin?" Kaşığı tehditkâr bir şekilde elinde tutuyor, sanki itaatsizlikten dolayı beni dövmek için kullanacakmış gibi. Bu çok saçma olurdu çünkü her yere domates bulaşır ve ortalığı darmadağın ederdi.

Pişirme aletine karşı güvende olduğuma dair bir tahminde bulunuyorum ve biraz daha itiyorum. "Yaptım. Bu sizin repertuarınızda var mı şef, yoksa sizin için çok mu ileri seviyede?"

"Tanrım, Ashford senin hakkında şaka yapmıyormuş. O güzel çeneni hiç kapatmaz mısın sen? Yoksa cezalandırılmayı bu kadar çok mu seviyorsun?"

Donup kalıyorum, akıl sağlığımı yok eden o tek kelimeye sabitlendiğim için ciğerlerimdeki hava kayboluyor. Kısa, mutlu bir an için Cade'i ve bu gece hayatıma yağdırdığı mutlak yıkımı unutmuştum. Kırbaçlanmayı bile unutmuştum. Ama şimdi, bilincim tamamen yerine gelmişken, her şey taze yaralar gibi acıyor.

"Kahretsin, özür dilerim," diye özür diliyor Greyson, tencereye bir çeşit et suyu dökerken başını kaldırdığında. "Bazen diğer insanların gerçekten bir şeyler hissettiğini unutuyorum. Diğer insanların duygularını işleme kapasitem az gelişmiş, bu da genellikle bir avantaj çünkü insanların duygularının ağırlığından sürekli rahatsız olmuyorum, ancak bunun bir kalbe sahip olmanın gerçekten yardımcı olabileceği nadir durumlardan biri olduğuna inanıyorum."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum burnumu çekerek. "Başkalarının duygularını umursamayan erkeklere oldukça alışkınım."

"Peki sen... nasıl hissediyorsun?" Kelimeler onun ağzından çıkarken garip geliyor ama çabasını takdir ediyorum.

Duraksıyorum, şu anda nasıl hissettiğimi en özlü şekilde ifade etmeye çalışıyorum. "Kırılmış. Ama iyileşeceğim. Her zaman yaparım."

"Bu sizin için yaygın bir durum mu? Yani kırgınlık."

Anılar duyularıma hücum ediyor, keskin ve yakıcı, her biri bir kırığın altını çiziyor - bedenimde, kalbimde, zihnimde, ruhumda. Araba kazası. Ailemin kaybı. Jace'in saldırısı. Cade'in tasmanı çıkarması. Her biri ıstırap gibiydi. Ama her biri, en acımasız olanları bile zamanla iyileşti. Umarım zaman kalbimdeki en son çatlağı da iyileştirmeye yeter.

"Çoğundan daha fazla değil," diye cevap veriyorum, acı veren düşünceler kafamdan bir sis gibi kalktığında. "Ve bazılarından çok daha az. Tüm hesaplara göre kendimi şanslı sayıyorum."

"Ashford kalbini kıran bir başka pislik olduğu için üzgünüm." Greyson'ın yüzündeki endişe gerçektir ve bu gece bana nezaket ve anlayış gösteren tek kişi için minnettarlık duymaktan kendimi alamıyorum. Bunun Gavin Greyson olacağı kimin aklına gelirdi ki?

"Peki, kalp kırıklığı bana bir sandviç kazandırır mı?" Uydurabildiğim en acınası ifadeyle ona bakıyorum, kirpiklerime yapışmış gözyaşlarımın nemiyle oynuyorum. Muhtemelen yarı boğulmuş bir kedi gibi görünüyorum ama bu da işe yarar.

Yirmi saniye kadar direndi ama bana hep inatçılığın benim uzmanlık alanım olduğu söylenir. Ellerini teslimiyetle havaya kaldırırken muhtemelen hoşgörülü bir dokunuşu gizlediğini bildiğim sert bir ifadeyle pes ediyor. "Peki. Lanet sandviçi ama sana verdiğim şeyi şikayet etmeden yiyeceksin. Tamam mı?"

"Evet, şef," diye cevap veriyorum neşeli bir hevesle, gözlerim zaferle parlıyor. Bir meydan okumayı gerçekten kazanmanın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Cade sırf bana inat olsun diye taleplerimi reddetmeyi seviyor. Bu genellikle benim iyiliğim içindir ama yine de sikik bir harekettir.

"Şanslısın, alttan biraz tepeye çıkmayı umursamıyorum. Genelde altımdakilere daha sonra bunun acısını çektiririm. Acıdan zevk alırım ama ceza olarak acı, soğuk topraktan çıkarılan kışın ilk yer mantarları kadar lezzetlidir."

Buzdolabına gidiyor ve beyaz kağıda sarılı bir şeyle geri geliyor. Açtığında, sadece kokusundan trüf mantarı olduğunu anlayabildiğim siyah bir topak ortaya çıkıyor. Görünüşe göre, çizimi oldukça isabetliydi.

"Yer mantarlarını pek sevmem." Mutfağı dolduran ve domates, sarımsak ve ot kokularına karışan miskli, toprak kokusu karşısında burnumu kıvırıyorum. Mantarların kokusu hızla baskın hale geliyor. "Çok keskinler."

"Küfür," diye tersliyor Greyson, ifadesi o kadar öfkeli ki biraz geri çekiliyorum. "Mutfağında trüf mantarını rezil edemezsin. O, insan damak tadına dünyanın en büyük armağanlarından biridir. Onu yiyecek ve tadını çıkaracaksın."

Sert bakışları tartışmaya çok az yer bırakıyor, bu yüzden savaşımadan teslim oluyorum. "Evet, şef."

"Aferin kızıma."

Bu iki masum kelimeyle vücudumda oluşan ılık ürpertiye ve kalçalarımın arasında patlayan kayganlığa engel olamıyorum. Korkarım bu tepki kökleşmiş ve övgü dolu amcığım asla eğitilemez.

Greyson gülüyor ve yakalandığımı anladığım için yanaklarım utançtan kızarıyor. "Tezgâhımı ıslatmayacaksın, değil mi küçük denizaltı? Yemeğin içindeki kedi suları kesinlikle kurallara uygun olmaz."

"Aman Tanrım," diye ciyaklıyorum, utanç içinde yüzümü kolumla kapatıyorum. "Elimde değil. Pavlovvari bir şey bu. Bu kelimeleri duyunca... yani bir ödül bekliyorum."

"Anlıyorum," diye cevap veriyor. Sesi çakıllı, baştan çıkarıcı ve kendini beğenmiş ve ben bundan nefret ediyorum. "Seni *ödüllendirmeli* miyim, küçük denizaltı? Alıştığın şeylerden sapmaktan nefret ederim. Ve şimdiye kadar çok itaatkâr davrandın. Bence iyi bir küçük köle için bir ödül ayarlanabilir."

Ellerini iki yana açılmış kalçalarımın üzerine koyuyor ve kaba parmaklarının çıplak tenimdeki hissi damarlarımdaki kanı yakıyor, iyi çalışmış ellerindeki nasırlar sinirlerimi gıdıklıyor. Ve ben baştan çıkıyorum. Bir milisaniyenin en kısa, sonsuz küçük bir parçası için, ellerinin kalçalarımın daha da yukarı kaymasına izin vermeyi düşünüyorum. Bu iyi hissettirirdi; kulüpteki ünü hiçbir konuda tatmin olmadan ayrılmayacağımı bilmem için yeterli. Ve çok mantıksız bir şekilde, Cade'den intikam almak için onunla takılma düşüncesi cazip geliyor. Ama tüm bunlar, Cade'e ait olana başka birinin dokunmasına izin verirsem kalbimde hissedeceğim ihanetin yanında sönük kalır. Çünkü kalbimde hâlâ ona aitim.

Yavaşça Greyson'ın ellerini kendi ellerime alıp tezgahın iki yanına koyuyorum. "Sanırım Michelin yıldızlı bir şef tarafından beslenmek ihtiyacım olan tek ödül." Greyson'a reddedilmeyi kişisel algılamaması için gözlerimle yalvarıyorum. Daha çok erken, Greyson'la yatmayı ciddi olarak düşünmem için yeterli bir süre değil. Muhteşem ve seksi ve sertleşmiş bir sadistten beklediğimden çok daha insani, ama o Cade değil. Hiç kimse

asla Cade olamayacak. Bu da beni kedi departmanında oldukça zor durumda bırakıyor.

Greyson ev yapımı büyük bir somun ekmeği dilimlemeye başlarken benim inkârımdan etkilenmemiş görünüyor. "Katılıyorum. Bu senin o pis, sık yalayan ağzının şimdiye kadar aldığı en iyi ödül olacak."

Siktir, ben. Sadist yönünün fiziksel olmaktan çok daha fazla şekilde ortaya çıktığına eminim. Ve onun aşağılayıcı cevabı bana aslında onun sikini emdiğimi hatırlattı. Ve bu benim en iyi on anımdan biri *değildi*.

"Çok mu fazla oldu?" diye soruyor, hepsi de nefis kokan birkaç farklı beyaz dilimden uzun peynir şeritleri kesmeye başlamadan önce hafif bir endişeyle bana bakıyor.

"Daha kötülerini de yaşadım," diye omuz silkerek cevap veriyorum. "Ama bu senin tek belden aşağı vuruşun. En sevdiğin uzvunu kaybetmek istemiyorsan oral kaçamaklarımdan bir daha bahsetme."

"En sevdiğim birkaç uzantım var. Daha konuşabilir misiniz?"

"Delinmiş, yedi inçlik uzantı."

"Sekiz inç," diye alay ediyor. "Ölçtüm."

Tabii ki öyle. "Üzgünüm, boğazım bu tür şeyleri doğru ölçmek için iyi donanımlı değil. Kabaca bir tahmindir."

"Size kabaca bir tahmin daha vermemi ister misiniz?" Parlak mavi gözleri eğlenceyle parıldamasaydı, tehdidi sinir bozucu olabilirdi.

"Bu gece ağzıma giren tek şey yemek. Lafı açılmışken, Mona Lisa'yı falan mı yeniden yaratıyoruz?" Şu anki görevine bir kaşımı kaldırıyorum. "Profesyonel bir şefin bir sandviç yapması ne kadar sürer?"

Greyson'a en yakın bacağıma beklenmedik bir şaplak indiğinde çığlık atıyorum.

"Şansını zorluyorsun, küçük denizaltı. Çeneni çalıştırmaya devam edersen, bunun geldiği yerde daha çok var. Son uyarı. Lord Tea ve Scones'a kıyasla eğlenceli bir Dom gibi görünebilirim ama kanını akıtmaktan korkmuyorum. Hatta bundan zevk bile alırım."

Cade'e yönelik iğnelemeye kıkırdıyorum ama Greyson'ın yüzündeki ifadenin ciddi olduğunu gördüğümde eğlencemi değiştiriyorum. "Özür dilerim. Şu andan itibaren en iyi davranış. Söz veriyorum." İyi niyet göstergesi olarak serçe parmağımı uzatıyorum. Beni çok şaşırtan bir şekilde kendi serçe parmağını benimkinin etrafına sararak yeminimi mühürlüyor. Beklediğimden o kadar farklı ki kıkırdama isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Bilmenizi isterim ki, serçe parmağı sözlerini çok ciddiye alırım. Beş yaşında bir yeğenim var ve bana onların en yüksek standartta olduğunu söylüyor."

Şimdi Greyson'ın pembe tütülerini giymiş küçük bir kızla serçe parmağı sözlerini değiş tokuş ederkenki görüntüsüne gülmekten kendimi alamıyorum. Muhtemelen gerçekçi bir karşılaştırma değil ama şu an için moralimi yükseltmeye yetiyor da artıyor bile. Hayatları ve aileleriyle ilgili mahrem detayları isteyerek paylaşan birinin yanında olmak büyük bir değişiklik. Cade geçmişle ya da ailesiyle ilgili her konuda ağzını sıkı tutuyor. Anne babasının isimlerini bilmemin tek nedeni Google'da aratmış olmam. Cade'e kendinden bahsettirmek bir kayadan kan almaya çalışmak gibi.

Uzaktan gelen yüksek sesli, mekanik bir vınlama sesi, bir iki dakikadır uzaklara baktığımı fark ettiğimde beni dalgınlığımdan geri çekiyor. Greyson domates karışımını blenderdan geçirirken, yanında duran tavada peynir ve ince trüf mantarı parçacıklarıyla kaplı açık bir sandviç cızırıyor.

"Nereye kaçtın?" diye soruyor, yüzü daha önce takındığı aynı hafif endişeyle buruşmuş.

"Kalmaya degecek bir yer yok," diye geçiştiriyorum. "Harika kokuyor. New York'a teslimat yapmıyorsunuzdur herhalde?"

Gülüyor, sesi bir kış ateşi gibi sıcak ve davetkâr. "Hiçbir yere teslimat yapmıyoruz ama sanırım yönetici şefin çok özel bir tanıdığı için bir istisna yapabiliriz." Tencereye biraz krema karıştırıyor ve sandviğin iki yarısını birleştirmek için bir spatula kullanıyor, parçaların kaynaşması için üstüne hafifçe

Onu çalışırken izlemekten, denge ve konsantrasyon seviyesini takdir etmekten memnunum. Izgara peynir gibi basit bir şey yaparken bile hareketlerinde bir tür sanat var, sanki yarattığı her şeye kendinden bir parça katıyor. Greyson'ın tertemiz, beyaz tabaklardan oluşan bir raftan bir kase ve tabak, bir bez peçete ve bir avuç mutfak eşyası toplamasını izlerken karnım sabırsızlıkla gurulduyor. Temiz bir tezgâhın üzerine zümrüt yeşili peçeteyi özenle seriyor ve şık altın gümüş çatal bıçak takımını yerleştiriyor. Mutfak tezgâhı düzgün bir restoran sofrası gibi görünüyor.

"Otur," diye emrediyor, neredeyse tezgah yüksekliğinde bir tabure kapıyor ve tezgahın ucuna doğru sürüklüyor.

İtaat ediyorum, domates çorbasını geniş, sığ bir kâseye doldurmasını, üzerine sarımsak yağı gezdirmesini ve tek bir fesleğen yaprağıyla süslemesini izliyorum.

O

Sandviçi dikdörtgen tabağa kaydırıyor ve çaprazlamasına keserek iki yarısını birbirine dayıyor. Erimiş peynirin ortasından aşağı doğru damlamaya başlamasını izlerken ağzımın suyunun akmamasına çalışıyorum. Greyson her iki tabağı da taşımadan önce son rötuşları yaparken mümkün olduğunca sabırla bekliyorum. Bu gecenin beklendiği gibi sonuçlanmamasının pek çok nedeni var ama ödüllü bir şefin kendi mutfağında bizzat servis yapması kesinlikle en üst sıralarda yer alıyor.

"*Afiyet olsun*," diyor yemeği önüme koyarken görkemli bir şekilde.

Sadece bana yetecek kadar tabak hazırladı, sanırım aç değil. Kaşığımı elime alıp çorbaya başlıyorum ve - Tanrım - o ana kadar hiç gerçekten yemek tattığımı sanmıyorum. Lezzetin derinliği tarif edilemez ve bu kelime dağarcığı eksikliğinden kaynaklanmıyor. Bir sonraki ısırıkta istemsizce inliyorum ve Greyson orgazmik tepkimin tam da beklediği şey olduğunu düşündüren bir kendini beğenmişlikle kıkırdıyor.

"İyi mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak ve dudaklarında bir sırıtışla. "Nutkum tutuldu." Ve bu doğru.

"Kara Caine suskun mu? Ne kadar yeni bir fikir. Seni daha sık beslemeliyim," diye alay ediyor ve tezgâha yaslanıp, her nasılsa ürkütücü olmayan titiz bir tavırla yemeğimi izliyor. Hem de çok.

"Evet, lütfen. Bu yemek için sessizlik yemini bile edebilirim." Bu noktada ızgara peynire geçmeden önce neredeyse kâsenin yarısını mideye indirmiştim. Bir ısırık aldım ve mükemmeldi. Tam, mutlak, mükemmellik. "Tanrım, sen insan mısın?" Yarısını içime çekerken takdir dolu bir iniltiyle soruyorum. Tüm yetişkinlik hayatımı yer mantarından nefret ettiğimi düşünerek geçirdim, ama şimdi onlara aşık olduğumdan oldukça eminim.

Her bir tek tek tattıktan sonra sandviçimin ikinci yarısını çorbaya batırmaya gidiyorum.

Bir el bileğimi kavrayıp kaseden geri çekerken yanımdan "Ne yapıyorsun lan?" diye bir hırıltı geliyor.

"Smaç mı?" Elimi geri çekmeye çalışıyorum ama elini bırakmıyor.

"Beş yıldızlı bir restorandasınız. *Suya batırmayacaksınız*." Kızarmış peynirin yenmemiş yarısını elimden aldı ve bir ısırık aldı. "Öngörülebilir bir gelecek için sandviç ayrıcalıklarını kaybettin."

"Bu çok zalimce," diye suratımı asıyorum ve o çorbayı içmeden önce çorbanın geri kalanını mideye indiriyorum. Kaseyi sıyrıp temizlediğimde şaşırtıcı bir şekilde oluyorum. Sadece biraz tatlı bir şeyler eksikti.

tamamen memnun. "Sanırım bu beş yıldızlı restoranda hiç tatlı yoktur?"

"Açgözlü küçük şey," diyerek parmaklarındaki tereyağı kalıntılarını yaladı. "Sanırım bir şeyler bulabilirim."

Dondurucuya gidip çikolataya benzeyen umut verici bir şey getiriyor. İki küçük kase ve birkaç kaşıkla birlikte kilerden birkaç şey daha alıyor. Kapağı kaldırıncı hayatımda gördüğüm en koyu, en zengin görünümlü çikolatalı dondurma ortaya çıkınca başım dönüyor.

Yumuşak gelatoyu pürüzsüz toplar haline getirip her kaseye iki tane koyarken "Bitter, bitter çikolatalı gelato," diye anons ediyor. "Ahududu balzamik indirgeme." Çikolata kürelerinin üzerinde koyu kırmızı şurup şeritleri gezdiriyor. "Ve bir tutam deniz tuzu ve karamelli pralin." Üstlerine kehribar renkli granüller serpiyor. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse yenemeyecek kadar güzel görünüyor. Neredeyse.

Tatlı söz konusu olduğunda hanımefendi tavırlarını umursamadığımdan, içine dalıyorum. Tatlar tatlılık, acılık ve tuzun enfes bir kombinasyonu. -Mükemmel bir şekilde harmanlanmış, mükemmel dengelenmiş. Bu yemeği hayatımın geri kalanında kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yiyebilir ve mükemmel bir şekilde memnun olabilirim.

"Bu inanılmaz." Bu noktada bariz olanı ifade ediyormuşum gibi geliyor.

"Bunun için övgü alamam. Şekerleme benim zayıf noktam. Şef Flores bunu bahar menümüz için test ediyor ama henüz mükemmel değil."

"Tadı bana mükemmel geldi. Ona zam yapmalısın."

"O," diye düzeltiyor. "Ve sanırım ona zam yapmaktansa terfi vermemi tercih eder. sadece bir şef yardımcısı, ama oldukça bir potansiyeli var."

"Bu durumda, bence ona bir terfi ve zam vermelisiniz."

Greyson sırtarak, "Senin çok bilgili görüşünü dikkate alacağım, küçük denizaltı," diye cevap verdi.

BÖLÜM 29

KARA

Bitirdiğimde o kadar doymuş ve tatmin olmuş oluyorum ki, akşamın erken saatlerinde hissettiğim boşluk sadece uzak bir anı olarak kalıyor. Eğer Gavin Greyson'ın tek bir yeteneği varsa, o da boşluğu stiliyle fethetmektir.

"Peki, şimdi ne olacak?" Greyson ikimiz de tatlıyla karnımızı doyurduktan sonra soruyor.

"Sanırım ayırttığı acıma odasına gitme vaktim geldi." Onun adını söylemiyorum. Henüz bunu düşünecek gücüm olduğunu bile sanmıyorum. "Sanırım otel aslında şehrin bu tarafındaydı, yani bir Uber bulmak çok zor olmasa gerek."

"Bu saatte gitmene ve bir otelde yalnız kalmana izin vereceğimi düşünemezsin. Gecenin bu zavallı sonu, az önce yediğin beş yıldızlı yemeğin yanında bir utanç kaynağı olur." Bütün bulaşıkları topluyor ve büyük lavaboya koyuyor. "Al, en azından sen yemek yaptıktan sonra ortalığı temizleyebilirim," diye teklif ediyorum.

Bulaşıkları yıkamak için lavaboya doğru.

" etmeyin. Sabah erkenden burada olurlar." Mutfağın diğer ucuna, bizim gelmediğimiz tarafa doğru yürüyor. "Beni takip edin."

Bu gece onu buraya kadar takip ettim, şimdi geri dönmenin bir anlamı yok. Binanın arka tarafındaki bir asansöre ulaşana kadar karanlıkta, depoların ve hizmet dolaplarının yanından geçiyoruz. Bulunduğu yerin tenhaliğine bakılırsa, restoran müşterileri için olduğunu sanmıyorum. Greyson cüzdanından bir anahtar kartı çıkarıyor ve asansör paneline okutuyor. Kapılar muhtemelen en fazla dört kişi alabilecek şekilde inşa edilmiş bir alana açılıyor.

Greyson içeri giriyor ama ben kapının önünde oyalanıyorum. Geçmişte yabancı erkeklerle karşılaşmalarımın kaynaklanan endişelerim, asansörün dar alanına girmemek için uyarı çanları gibi çalıyor mu? Evet. Yine de bunu yapacak mıyım? Muhtemelen. Sağduyum böyle önemli anlarda tatile çıkmayı sever. "Greyson?" Tek bir tereddüt notası, şu anda katılmak istediğim asgari durum tespiti miktarıdır.

" yok, küçük . Bana güvenebilirsin."

Ve bir şekilde, gerçekten yapabileceğimi düşünüyorum. Bana elini uzatıyor ve bu sefer elini tutmak için içeri giriyorum. İkinci seviyeye basıyor ve yükselmeye başlıyoruz. Bir de üçüncü seviye var ama şu anda yukarıda ne olduğunu sormaya hazır olduğumdan emin değilim. Gizli bir seks zindanı sürprizi için havamda değilim.

Asansörün kapıları açılıyor ve beni tamamen siyahla kaplanmış devasa, lüks bir daire karşılıyor. Duvarlar, tavanlar ve yerler siyah. Yüzlerce minik ışık damlasıyla süslenmiş ikiz, cılız siyah avizeler, zarif kadife koltukların üzerinde sallanırken çiy damlayan soyut örümcek ağları yanılsaması veriyor. Aynı anda hem modern hem de ürkütücü bir karışım gibi hissettiriyor - yirmi birinci yüzyıl Drakula'sı için mükemmel bir sığınak.

Greyson'a dönüp baktığımda, role oldukça iyi uyduğunu fark ediyorum. Etkileşime girdiğimizde her zaman baskı altındaydım, bu yüzden onu yakından incelemek için hiç zaman ayırmamıştım. Şimdi baktığımda ise ne kadar sevimli olduğunu, yüz hatlarının Cade'den tamamen farklı bir anlamda zarif olduğunu görüyorum.

Görünüşüyle ilgili her şey keskin ve köşeli. Gözleri parlak, kristal mavisi, delici ve soğuk. Gülümsediğinde hafifçe ısınıyor, ama sert olduğunda buz gibi oluyor. Elmacık kemikleri camı kesebilir ve çenesi jilet gibi keskin ve kirli sakalın en soluk gölgesiyle kesilmiş. Siyah saçları uzun, dalgalı katlar halinde omuzlarının hemen üzerine düşüyor. Teni neredeyse kaymaktaşı renginde, belki de benimkinden daha soluk. Kontrast saçlarını daha da koyu gösteriyor ve dalgınlıkla boyayıp boyamadığını ya da doğal olarak mükemmel bir gotik stereotipi olup olmadığını merak ediyorum. Sanırım mutfakta çalışırken saçlarını bağlıyor olmalı.

Benden yüksekte duruyor, bu kolaylıkla yapılabilir, ama boyu 1.80'den çok daha uzun. Geniş olmaktan ziyade zayıf, ama iyi dikilmiş gömleğinden ve pantolonundan anladığım kadarıyla kusursuz bir vücuda sahip. Yontulmuş kollarını tamamen saran tamamen siyah dövmeler yakından çok daha ayrıntılı görünüyor. Her şey çarpık bir güzelliği temsil ediyor. Dikenleri, onları tutan elden kan çeken narin çiçekler. Bükülmüş meyvelerin arasına gizlenmiş yılanlar

Dikenli alılar. Kanatları koparılmış kelebekler. Balın içine hapsolmüş sinekler. Kafatasları, çünkü derinlerde o sadece tipik bir kötü ocuk.

"Hoşuna giden bir şey mi buldun?" Greyson vücutunu incelememi engellemek için abartılı bir öksürükle soruyor. Vücutunu tamamen tarafsız, tamamen belgeleyici bir şekilde incelemem - ki bu çok güzel ve bunu tam bir tarafsızlıkla kabul edebilirim.

"Kahretsin, özür dilerim," diye özür diliyorum sonunda bakışlarını geri çekmeyi başardığımda. "Sana gerçekten hiç iyi bakamadım."

Kanepelerden birine yerleşirken eğlenen bir sırtışla "Peki sizin fikriniz nedir?" diye soruyor. Vücutunun uzunluğu koltuğun büyük bir kısmını kaplıyor.

"ok iyi inşa edilmişsin."

"Bu şimdiye kadar aldığım en parlak iltifat sayılmaz ama kabul ediyorum." Kendi koltuğunun yanındaki koltuğa vuruyor ve ben de seve seve kabul ediyorum. "şimdi, seninle ilgili ne yapacağız?"

"Ne demek istiyorsun?" Gitmemi mi istiyor?

"Chicago seyahatinizin geri kalanını burada geçirebilirsiniz ama yaşadıklarınızdan sonra başka bir Dom'la aynı evde kalmak isteyeceğinizden emin değilim."

Evet, şu. "Sizi rahatsız etmek istemem. Uağım Pazar gecesi kalkıyor. O zamana kadar otelde kalabilirim."

"Cehennem gibi olacaksın. şehirde olduğun sürece burada kalmanı talep ediyorum. Boş, cansız bir otel odasından daha fazlasını hak ediyorsun. Ama New York'a daha erken dönmek istemez misin?"

"Benim evim burası... ya da öyleydi. şu anda neye ev diyeceğimden pek emin değilim. Uuşumu değiştirmeye çalışabilirim ama bu çabaya değmez. Birkaç günlüğüne otelde zorlanacağım."

Greyson hırlamayı andıran alçak bir ses çıkartıyor. Hem de kızgın bir şekilde. "Senin için iyi olanı yapma konusunda gerçekten berbatsın, değil mi? Çok inatısın. Eğer benim olsaydın..." Bu fikir karşısında başını sallayarak sözünü kesiyor.

"Senin olsaydım... ne?" Merak ediyorum -ilgilenmem gerekmiyor ama merak ediyorum.

"şimdiye kadar bir sopa ısırdığında merhamet çığlıkları atardın. Ve sonrasında *ok* itaatkar olurdun."

Greyson'ın acımasızlığını düşününce tenimde bir ürperti dalgalanıyor. Bu sadece biyolojik bir tepki. Vücutum zaman zaman acıyı bir başa çıkma mekanizması olarak kullanıyor. Ve şu anda gerçeklikten bir süreliğine kaçmak için çok geçerli bir nedenim var.

"Bu seni korkutmuyor, değil mi?" diye soruyor, sesi sertleşiyor ve kabalaşıyor. "Hayır, sadece bu fikir seni heyecanlandıracak kadar sapkınsın. Seni incitmem fikri seni tahrik ediyor mu, küçük köle?"

"Birazcık." Bu itirafın utancı yüzümü yakıyor. "Ashford senin mazoşist olduğunu söylemedi." Bana bakıyor sanki en sevdiği tatlının bunca zamandır gümüş bir tepside önünde durduğunu yeni keşfetmiş gibi aç gözlerle bakıyor.

"Değilim," diye cevap veriyorum sesimde bir gerginlikle. Sesim savunmacı çıkıyor ve belki de öyleyim. Sadece cinsel tercihlerimin üzerinde etiket olan küçük bir kutuya hapsedilmesinden hiçbir zaman hoşlanmadım.

"Kara, eğer acıdan zevk alıyorsan, mazoşistsin. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu tanımda var. Eğer seni rahatsız ediyorsa, bunu bir sözlüğe sor." Bana bakmak için duraklıyor, kaşlarını çatmamın tüm gücünü kavrarken yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor. "Bu seni neden rahatsız ediyor?"

"Öyle değil." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve bedenimden yayılan karamsar ergen titreşimlerini hissedebiliyorum.

"Bana yalan söyleme." Greyson dirseğimi kavırıyor ve beni açık kalçalarının arasına çekerek olduğum yerde kilitliyor. "Mazoşist olarak adlandırılmak seni neden rahatsız ediyor?"

Zayıflıklarımı kimseyle paylaşmak istemiyorum, hele ki onunla. Kendimi çekmeye çalışıyorum ama o lanet dizlerini bacaklarıma öyle bir gömüyor ki, canım o kadar acıyor ki kıpırdayamıyorum. Kaçmak elimden kaçtığı için onun yerine sessizliğe dönüyorum, çenemi çıkarıp sert bakışlarına kendi bakışlarımla meydan okuyorum.

"Cevap ver bana, Kara." Dom sesini kullanıyor ve sanki kara büyüyle sürüklenmiş gibi kelimeler ağızımdan akmaya başlıyor.

"İnsanlar acı istememeli." Açıklama aceleyle geldi, sanki hain dilim *Efendi Greyson'ın* emrini yerine getirmek için sabırsızlanıyordu.

"Neden olmasın?" İfadesini boş tutarak, kendi fikirlerinden hiçbir ipucu olmadan kendi savunmamı oluşturmama izin veriyor.

Utanç yanaklarımı ısıtırken, "Bu normal değil," diye boğuluyorum. Tanrım, bu duyguların zorla içimden çıkarılması fiziksel bir bükölme gibi hissettiriyor ve ben esnek *değilim*.

Greyson gülüyor ve bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirmesi gerektiğini bilmiyorum. "Küçük denizaltı, sevdiğimiz şeylerle ilgili hiçbir şey normal değil. Asıl mesele de bu zaten. Sıra dışı olmak varken neden sıradan olmak isteyesin ki?"

"Bu sadece sapıkça olmaktan öte bir şey." Düşüncelerim kendi kafamın mükemmel mantıklı alanını terk ederken birdenbire bu çok daha karmaşık bir hal alıyor. "İnsanlar acıyı romantikleştirmemeli. Bu, hayatlarında gerçek acıya katlanmaktan başka seçeneği olmayan her insana hakarettir."

"Yani... bazı insanlar acıyı hissetmemeyi tercih ettiği için acıdan zevk aldığınız için kendinizi suçlu mu hissediyorsunuz?"

"Sanırım," diye cevap veriyorum omuz silkerek. O böyle söyleyince kulağa biraz aptalca geldiğini inkâr edemem.

Greyson dizleri kalçalarımın etrafında gevşerken başını sallıyor. "Kara, eğer biraz acıdan zevk aldığın için kötü bir insan olduğunu düşünüyorsan, o zaman ben de yapmaktan hoşlandığım şeyler için tam bir kötü adam olmalıyım."

Şimdi gülme sırası bende. Sanırım iki kötü olsaydık, o ikisinden en kötüsü olarak kabul edilirdi. "İyi bir noktaya değindin." Sahte bir korkuyla bir adım geri çekiliyorum. "Artık gitsem iyi olacak. Senin sapkın arzularının kurbanı olmak istemem."

"Ama ikimiz de bundan hoşlandığını biliyorken neden kaçmakla uğraşalım ki?" diye soruyor, gözlerinde kendinden geçmiş bir parıltıyla. Elleri sırtıma dolanıyor, ani dokunuşu tenimde bıraktığı kirpikleri ateşe veriyor. Acı içinde inliyorum ve yüz hatlarını anlayış doldurmadan önce geri çekiliyor. "*Kahretsin*, daha önce unutmuşum. Özür dilerim."

Her nasılsa, özrünün beni gerçekten kırbaçladığı için değil, beni kırılgan bir cam gibi tutmayı unuttuğu için olduğunu biliyorum. Çünkü Gavin Greyson birine acısını hediye ettiği için asla özür dilemez; sadizmini bir ressamın boya fırçasını kullanması gibi kullanır, kendi şaheserini ete kemiğe büründürür. Ve bazılarının kusur olarak görebileceği şeylere rağmen kendini utanmadan kabul etmesine saygı duymadan edemiyorum. Ve -bunu düşünmem bile akıl almaz- belki ondan bir şeyler öğrenebilirim.

"Peki, kulüpte her zaman mazoşistlerle mi oynarsınız? Yoksa bazen itaatkârlarla da mı?" Verdiği cevap karşısında soğukkanlı görünmeye çalışırken dudağımı ısıırıyorum.

"Başlangıçta her ikisiyle de oynadım. Ancak zevk aldığım aktivitelere dayanmak için acıya ilgi duyan birinin olması gerektiğini çabucak fark ettim. Eğer bir kız bir sahneyi ilk kez yaptığımızda güvenli kelimesini kullanırsa - ki bu rahat olmadığınız bir sınıra ulaştığınızda tamamen kabul edilebilir - uyumlu olmayacağımızı biliyorum. Elbette, teslimiyet ve mazoşizm en iyi kombinasyondur. Neden, başvuruda mı bulunmak istedin?"

Bu fikre kıkırdıyor ve ben kararlılıkla ona bakarken onun tek başına güldüğünü fark ediyorum. "Bekle, ciddi olamazsın? Ashford

beni öldürür. Şeytan da öyle. Hatta muhtemelen birlikte yaparlar ve ellerinde benim kanımla birbirlerine mastürbasyon yaparlardı." *Bunun* üzerine ona şaşkın bir bakış attım. "Demek istediğim şu: ölmemi mi istiyorsun? Çünkü sen ve ben Pandemonium'un yakınına birlikte gidersek sonuç bu olur."

"Bunu kulüpte yapmak zorunda değiliz." Sesime utanç karışıyor ve az önce onunla bir şeyler yapmak istediğimi itiraf ettiğimi fark ettiğimde yüzüm buruşuyor. Muhtemelen aklında olan şey bu olmasa da, herhangi bir kapasitede başka bir erkekle birlikte olmayı düşündüğüm için hala kirli hissediyorum. İhanet gibi geliyor.

"Kulüpte değil, ha?" Sesi kızgın geliyor ve nedenini bilmiyorum. Koltuktan büyük bir güçle kalkıyor ve kafesteki bir yırtıcının bastırılmış enerjisiyle bana doğru ilerliyor. Düşünmeden, mantıksız bir korku duygusuyla birkaç adım geri atıyorum. Ya da belki de mantıklı. Bu noktada zihnim, bakışlarında saldırganlıkla yaklaşan erkeklere nasıl tepki vermesi gerektiği konusunda çok karışık. Yanlış yönlendirilmiş amım, büyük dehşetime rağmen, hiçbir çatışma yaşamıyor ve uyluklarımın arasında uyarılmanın anlık kayganlığını hissediyorum.

Greyson bir ilerleme ve geri çekilme dansı içinde, sırtım boydan boya pencerenin sert camlarına acıyla çarpana kadar bana doğru itiyor. Acının sızısı ciğerlerimdeki nefesi çalarken soluk soluğa kalıyorum ama bu Greyson'ı bir an bile engellemiyor. Vücudunun sertliğini bana doğru bastırıyor, ellerini başımın her iki yanındaki cama yerleştiriyor ve beni sabahın ikisinde sokaklarda yürüyen izleyiciler için isteksiz bir vitrin olarak etkili bir şekilde hapsediyor.

"Yani istediğin bu mu? Cade'in kalbinde ve amcığında bıraktığı boşluğu doldurmak için beni küçük kirli bir sır olarak mı saklamak istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Yakınlığı ve ani öfkesi karşısında telaşlanarak soruyorum.

Greyson kafasında neler döndüğünü açıklamak yerine eğiliyor ve dudakları dudaklarıma değmeden önce bir anlık bir uyarıda bulunuyorum. Ağzına karşı çılgılık atıyorum, bunu istemediğimi mümkün olduğunca yüksek sesle protesto ediyorum. Ağzı protestolarımı yakalıyor, onları yutuyor ve yerine kendi dilini koyuyor. Tadı çikolata ve ahududu gibi, bir saatten kısa bir süre önce paylaştığımız tatlı anlardan kalan bir kalıntı; hoş ve davetkâr, ama yanlış. Çünkü o, o değil. Ve hiç kimse o olamayacak.

Bunu istemiyorum. Bunu istemiyorum.

Beni bu durumdan kurtaracak bir öfke yok. Saldırganlık ya da kavga yok. Çok yorgun ve yıkılmış durumdayım. Mücadele beni

bedenim, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve fırtınanın geçmesini bekliyorum. Greyson aniden kıpırdamadan duruyor, vücudu geriliyor ve sonra geri çekiliyor. Beni belli bir mesafede tutuyor, yakıcı mavi gözleri şaşkınlıkla yüzümü inceliyor.

"Neden ağlıyorsun lan?" diye soruyor sonunda, sesi sertleşiyor.

"Çünkü dilini boğazıma soktun," diye çıkışıyorum, kurtuluşum ve lanetim olmaya meyilli o öfkeden küçük bir kıvılcım bularak. Onu itiyorum, yüzümdeki aptal gözyaşlarını silerken asansöre doğru ilerliyorum. İki adım atmıştım ki Greyson'ın ellerini tekrar üzerimde hissettim ve ona bakmam için beni döndürdü.

"Ama sen beni istedin." Sanki bu gerçeğe çelişmesi mümkün değilmiş gibi kafası karışmış görünüyor.

"Hayır Greyson, söylemedim. Eğer hava almaya çıkmama izin verseydin sana söyleyecektim."

"Ama kulüp dışında bir şeyler yapmaktan bahsetmiştiniz."

"Eğer dille sikişmenin konuşmanın yerine geçebileceğine karar vermemiş olsaydın, açıklardım." Tanrım, erkekler. Göz devirme sırası.

"Kahretsin, özür dilerim. Belli ki odayı yanlış okumuşum." Beni bırakıyor ve tatmin olmamış enerjisini atmak için odada volta atmaya başlıyor. Nihayet sakinleştiğinde kanepeye geri oturuyor ve gözlerinde suçluluk duygusunun karanlığıyla bana bakıyor.

"Tekrar özür dilerim. Özel hayatında karanlıkta oynamayı tercih eden, kamuoyu önünde ise böyle bir ilgisi olduğunu inkar eden ve karalayan biriyle karmaşık bir geçmişim var. Gözlerden uzak bir şeyler yapmayı önerdiğinizde, hayal gücümün beni yenmesine izin verdim. Tüm sorumluluğu üstleniyor ve tam bir pislik olduğumu kabul ediyorum. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa taşaklarıma diz falan atabilirsin."

"Bu cazip bir teklif. Bir gün bu teklifini kabul edebilirim."

"O küçük bedeninin içinde sadist bir damarın var," diyor bana iltifat ettiğini düşündüren neşeli bir şekilde.

"Ben küçük değilim!" Topuklu giymemin bir sebebi var, lanet olsun. "Sen sadece acayip büyüksün."

"Birden fazla şekilde, küçük denizaltı." Bana göz kırpmıyor, bu da hemen gözlerini devirmesine neden oluyor. "Üzgünüm, bir gece için bu kadar cinsel taciz yeter." Yanındaki yere vurdu. "Gel de dilimi boğazına sokup seni kesmeden önce ne söylemeye çalıştığımı anlat bana."

Kanepeye uzandım ve Tanrım o kadar yumuşak ki uyuyakalabilirim. Ve yorgunum, bu yüzden bayılmadan önce bunu çabuk yapsam iyi olur. "Bana nasıl iyi bir itaatkâr olunacağını öğretmeni istiyorum." Bakışlarından kaçıyorum, Cade'in bu geceki sözlerinin utancı tüm gücüyle geri geliyor.

"Kara," Greyson çenemi nazikçe yukarı kaldırarak ona bakmamı sağladı, "sen iyi bir itaatkârsın."

"Hayır, ." Neyse ki bu kez gözyaşı yok, sadece inat ve öfke var.

"*Ma douce*, bu gece sana ne söylediye, senin iyiliğin için söylediğini düşündüğü için söyledi. Onarılamayacak kadar incinmenden o kadar korktu ki, gitmen için seni yeterince inciten kişi olmayı seçti. O kadar kızgın olmanı istedi ki bu hayattan kaçıp bir daha arkana bakmayacaktın. Ondan nefret etmeni istedi."

"Ondan asla nefret edemem."

"O zaman başarısız oldu ve üstüne tam bir aptal." Buna katılabilirim. "Bana yardım edebilir misiniz?"

"Sana *nasıl* yardım edebilirim? Zevk bulmana mı? Acı bulmana mı? O kendini beğenmiş piçin seni hiç bırakmamış olmayı dilemesini sağlayacak bir yol bulmana mı?"

Cevap vermeden önce duraksıyorum, bu ezici kopukluk hissini kelimelere nasıl dökeceğimden emin değilim. Cade'in kapıdan çıkıp gitmeden önce aldığı en acı darbe. Doldurulamayan boşluk. "Ait olduğum yeri bulmama yardım edebilir misin?"

Tek kelime etmeden beni göğsüne çekti, dokunuşu yumuşak ve yatıştırıcıydı. Kucaklamasının sıcaklığına teslim oluyorum, eli saçlarımı usulca okşarken gözlerim kapanıyor. Ev gibi hissettirmiyor -Cade gibi değil- ama sığınak gibi hissettiriyor. Ve şimdilik, uykunun sükûnet verici çağrısına boyun eğmek için yeterli. Bilincim kaybolmadan hemen önce, Greyson'ın kulağıma karşı verdiği cevabı duyuyorum.

"*Evet*, küçük denizaltı, bunu yapabilirim."

BÖLÜM 30

CADEN

J Ace bir hamle daha yapmış olabilir ve ben de gereken bir ceset daha olması ihtimalinden heyecan duymanın verdiği suçluluk duygusuyla baş etmek zorundayım. Şu anda, dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey için minnettarım. Kara'nın düşünceleri, acımasız ve kanlı ambalajlar içinde gelseler bile. Ve bunun için kara kalpli bir piç olduğumu biliyorum.

Kara Caine göğsümde ilgilenmeyi reddettiğim açık bir yara gibi. Kendi kendine iltihaplanmasına ve çürümesine izin vermeyi tercih ediyorum, böylece sonsuza dek iyileşmesinin ve bana onu hatırlamak için bir yara izinden başka bir şey bırakmamasının sonucuyla başa çıkmak zorunda kalmayacağım. Ayrıca, acı bir şekilde rahatlatıcı.

Başka bir olası görgü tanığımız daha var. İki gün önce, bağlantılarımdan biri Jace'in tarifine uyan bir adamı takip etti ve New York sınırına yakın bir yerde onu kaybetmeden önce arabasını dört eyalet sınırı boyunca izledi. Kara'nın üniversitesinin potansiyel bir hedef olacağını tahmin ediyordum. Hasta herif her cinayeti Kara'ya bağladı; Kara'nın geçmişine olduğu kadar bugününe de zarar çalışması gayet mantıklı.

Önlem olarak, üniversiteyi izlettirdim. Bu sabah, kampüste bir görüntü aldık. Dillon Drive'daki bir kız yurdunda. Eğer bu Jace ise, hemen ardından ölü bir kızın geleceği kesin.

Finn ve ben bir sonraki uçağa . Başka bir potansiyel cinayeti araştırmama yardım etmek için pek de isteyerek gelmedi ama istediğim zaman oldukça ikna edici olabiliyorum. Ortega uçmaktan nefret eder, bu yüzden malikanede işleri kilit altında tutmak için gönüllü oldu. Declan ve Brax iş kan dökmeye gelince işe yaramazlar, bu yüzden Finn benim parlak zırhlı şövalyemi oynayacak.

"Neden burada olduğumu tekrar hatırlatır mısın?" Kiralık Audi'yi üniversiteye doğru sürerken Finn homurdanıyor. Kız yurduna on dakika uzaklıktayız.

"Çünkü beni seviyorsun," diye bağıyorum, bir araba çıkınca küfrediyorum. Bu şehir çok kalabalık.

"Aşkımın, bana kâbuslar yaşatacak tüyler ürpertici cinayet manzaralarına sürüklenmemeye bağlı olduğundan oldukça eminim."

"Merak etme, kabusları kovabilirim," diye şımartıyorum bacağını okşayarak.

"Siktir git," diye karşılık veriyor ve elimi itiyor. "Ben ciddiym. Bu saçmalıkla başa çıkamam."

"Biraz kandan çekinecek biri olduğunu hiç hatırlamıyorum."

"Eğer çizen bensem durum farklı," diye kaşlarını çatarak cevap veriyor.

"Cinayet işleyecek midem yok. Korku filmi bile izleyemiyorum."

Doğru. Korku filmlerinden nefret eder. Kardeşi Cillian ve ben bu yüzden onunla hep dalga geçerdik.

"şey bulamama ihtimalimiz yüksek, o yüzden telaşa kapılmayın."

Finn ikna olmuş görünmüyor. "Eğer bir ceset varsa, bana borçlusun."

"Yeterince makul," diye kabul ediyorum. Yurdun önündeki otoparka çekiyorum ve

park edecek bir yer bulmaya çalışıyoruz. Kalabalık ve boş bir yer bulana kadar birkaç tur atmamız gerekiyor.

Finn arabadan iniyor, kapısını çarpıyor ve binaya doğru fırlıyor. "Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldanıyor önümden.

Kara'nın ofisine o kadar yakınız ki, denesem muhtemelen pencereden onu bir an görebilirim. Denemem için bana yalvaran kalbimdeki zayıflığı bastırıyorum. Kampüsteki binasına ve dairesine daha fazla güvenlik ekledim. Her ikisinde de kameralarımız var, artık benim olmadığı için onu gözetlemek için kullanacağımdan değil. Muhtemelen kullanmam. Ahlak anlayışında hep eksiklikler olmuştur. En azından güvende olduğunu biliyorum ve şu anda önemli olan tek şey bu.

Resepsiyona gidiyoruz ve bizi yirmili yaşlarının başında, mavi ve siyah saçlı, burnunda hızmaları olan bir kız karşılıyor. Bizi bir aşağı bir yukarı süzerken siyah tırnakları masaya gürültüyle vuruyor. Belli ki kimse bu nesle bakmanın kabalık olduğunu öğretmemiş. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor sonunda, sesi alçak ve çapkın.

"Evet, ben... yeğenimi görmeye geldim." Kahretsin, üniversite çağında bir yeğenim olacak kadar yaşlı mıyım?

"Harika," diye cevap veriyor, gözünü bile kırpmadan. Otuz yaşın üzerindeki herkesin yirmi yaşındaki birine yaşlı görüldüğünü varsayıyorum. "Adı ne? Sadece doğrulamam gerekiyor."

Lanet olsun. Kafamın içinde basit kız isimlerini karıştırmaya başlıyorum. "Brittany," diye cevap veriyorum, sesim yumuşak ve etkileyici. Arkamdan Finn'in kıkırdadığını duyuyorum.

"Aman Tanrım, sen Brittany'nin amcası mısın?" Kız hemen parlıyor. "Ben Isla; Brittany ile birinci sınıfta aynı odada kalmıştık.

"Isla - elbette, Brittany birkaç kez senden bahsetti," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum. Bu iş şimdiden beklediğimden uzun sürüyor.

"Amcasının İngiliz olduğunu hiç söylemedi ve bu yüzden..." bakışlarının üzerimde kaymasına izin veriyor, "ateşli." Gözleri Finn'e kayıyor ve açık ilgisi aniden hayal kırıklığına dönüşüyor. "Bekle, sen eşcinsel misin?" diye soruyor siyah dudaklarını büzerek, ikimizin arasına bakarak.

Görünüşe bakılırsa, bu adil bir suçlama. Finn çok hızlı bir "hayır" ile reddediyor, aynı zamanda ben de omuz silkerek "bazen" diye cevap veriyorum.

"Harika," diye yanıtlıyor kız dudaklarını boğucu bir şekilde yalayarak ve bakışlarını çok açık bir şekilde vücudumun alt yarısına odaklıyor. Görünüşe göre biseksüel olmak bana bonus puan kazandırıyor.

"Britt bizi bekliyor, bizi içeri alabilir misin?" Kısa kesmeye çalışarak kilitli kapıları işaret ediyorum.

"Ah evet, üzgünüm." Boynundaki anahtar kartlı kordonu koparıp bana uzatıyor. "İşte, benimkini al. Sadece daha sonra bana geri verdiğinden emin ol," diye ekliyor göz kırparak.

"Mükemmel. Teşekkür , Isla." Finn'e beni kapıya kadar takip etmesini işaret etmeden önce ona sıcak bir gülümseme veriyorum. Beklenmedik bir sorun yaratabilir. Eğer bu yatakhane bir yerlerde bir ceset varsa, masa başı görevindeki kız kesinlikle ziyaret için gelen iki sıra dışı adamın doğru bir tanımını yapabilecektir. Özellikle de Brittany amcasından bir ziyaret almazsa.

"Tanrım," diye küfrediyor Finn, kapalı kapıları aşp koridorlarda olağandışı bir şey var mı diye bakmaya başladığımızda. "Geleceğin gençleri arasında hep böyle heyecan yaratır mısın?" diye soruyor alayla.

"Bilemem," diye karşılık veriyorum, geçerken kapıları kontrol ediyorum. "Genelde onlardan uzak durmaya çalışırım."

Birinci kat temiz. İkinci kat da öyle. Üçüncü kata geldiğimizde koridorun sonunda hafif aralık bırakılmış bir kapı görüyorum. Finn ve ben

yüklü bir bakış. Her şey olabilir. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, üniversite öğrencileri tembel serserilerdir. Sabah derslerine gitmek için dışarı çıkarken kapısını kapatmayı unutmuş . Ama içimde bunun unutkanlıktan çok daha kötü bir şey olduğuna dair içimi kemiren bir his var.

Koridorda ilerliyorum, Finn de arkamdan geliyor. Açık kapıya Finn bir adım geri çekiliyor. "Oraya girmeyeceğim," diyor ellerini kaldırarak. "Ya lanet olası bir cinayet mahalli -ki bu korkunç bir şey. Ya da henüz *ergenlik çağına girmemiş* bir kızın yatak odası - ki bu da korkunç. Lanet koridorda bekleyeceğim."

Kapıya doğru uzanırken omzumun üzerinden "Sen bilirsin korkak" diye sesleniyorum. "Ve eğer bu beni hayatım boyunca mahvederse, terapimi sen ödeyeceksin, seni piç kurusu."

"Bunu karşılayabilirim," diye cevap veriyorum acımasız bir sırtışla. Böyle bir durumu hafife almak son derece hastalıklı görünüyor olmalı ama Finn'le uğraşmak şu anda beni çıldırmaktan alıkoyan tek şey. Aptallığının, hiç mücadele şansı olmayan başka bir kızın başına neler açtığına tanık olmak zorunda kalmaktan o kadar bıktım ki. Kendimi o kadar suçlu hissediyorum ki, *beni* bu cinayetlerden dolayı hapse atmaya kalksalar, muhtemelen buna izin verirdim.

Derin bir nefes alarak kapıyı açıyorum. Yatağın üzerindeki manzarayı gördüğümde, filizlenmekte olan tüm sahte umutlar göğsümde acımasızca ölüyor.

Başka bir kız. Kara'nın tıpatıp aynısı. Neredeyse 18 yaşında görünüyor. Şimdiye kadarkilerin en genci.

Yatağa yaklaşıyorum, yataktanenin fayanslarına bulaşmamak için elimin tersiyle ağzımı kapatıyorum. Ölüm nedeni mide bulandırıcı ve bariz. Sarışının kafası neredeyse boynundan kopmuş. Vücudunu zar zor bir araya getiren bağların ve deri parçalarının hala duruyor olması, bir şekilde bir cesedin yanında tamamen kesilmiş bir kafa bulmaktan bile daha korkunç.

Son kız gibi onun da kıyafetleri çıkarılmıştı. Onu soğuktan korumak için çıplaklığını yatağın üzerindeki battaniyeyle örtme isteğiyle dolup taşıyorum. Artık bunun ona bir faydası olmayacağını biliyorum. Herhangi bir ipucu, yeni olabilecek herhangi bir ayrıntı için vücudunu tarıyorum. Boynundaki açık delik dışında herhangi bir yara yok gibi görünüyor, tek kan kesilen şah damarlarının püskürmesinden kaynaklanıyor. Kanla kaplı duvara yapıştırılmış, üzerinde ASTRID yazan parlak, pembe bir tabela var. Muhtemelen *Astrid'in* kanı. Bir şekilde, onun adını bilmek durumu daha da kötüleştiriyor.

Cesedinin yanında Canterbury Masalları'nın çok eski bir baskısı var. Burada daha fazla inceleyemiyorum, ancak daha fazla ayrıntı için polis raporunu daha sonra tarayacağım. Baskının ne kadar nadir olduğuna bağlı olarak, satın alma izi bulabilirim.

Cep telefonumu çıkarıp Taylor'ı aradım. Muhtemelen ekranında adımı görmekten korkmaya başlamıştır. "Ben Ashford," diye cevap veriyorum gereksiz bir şekilde, telefon ilk çalmadan sonra açılıyor. "Başka bir kızımız daha var. Piç herif eyalet sınırlarını aşmış. Bu kız New York'ta. Detayları size göndereceğim. Bu..." Yatakta yatan genç kızdan geriye kalanlara bakıyorum, "lanet olası hasta."

Çıkarken kapıyı kapattım; hiçbir öğrencinin sınıf arkadaşını bu halde görmesini istemiyorum. Bu tür şeyler onları asla terk etmeyecektir.

"Eee?" Finn endişeyle soruyor, ben ona doğru yürürken ayağa fırlıyor.

"Koridorda kalmakla iyi yapmışsın," diye cevap veriyorum, detayları saklayarak.

kasıtlı olarak belirsiz. Ne demek istediğimi anlaması için yeterli.

"*Tanrım*," diye yemin ediyor, sadece düşününce bile hasta görünüyor. "Ne hasta bir pislik. Yarım on yıldır senin için çalışan bir psikopat olduğunu nasıl bilmezsin?"

Omuz silktim. "O an için önemli bir bilgi değildi."

"Bu oldukça soğuk, Ashford." O bana ters ters bakıyor, ben de ona ters ters bakıyorum. İkimiz de ahlakın gri tarafında yer alan duygusuz piçleriz ama itiraf etmeliyim ki aramızda en kötüsü benim.

"Evet, farkındayım," diye iç geçiriyorum, gözlerindeki meydan okumadan geri çekiliyorum. Şu anda kendimi zaten bok gibi hissederken bir kavgaya ihtiyacım yok.

Kızımı tehlikeye atana kadar Jace'in yöntemlerini sorgulamadım. Ve bunun beni de en az onun kadar aşağılık yaptığını biliyorum.

Kapıdan çıktığımızda neyse ki masa boştu. Isla'nın anahtarını masanın üzerine bırakıyorum ve Finn'le birlikte arabaya doğru koşuyoruz, ikimiz de buradan siktir olup gitmek için fazlasıyla hevesliyiz.

Havaalanına dönerken havada kasvetli bir sessizlik hakim. Bir cinayete tanıklık ettikten sonra konuşulacak pek bir konu yok ama sessizlik ikimize de iyi geliyor. Jace konusunda ne yapacağımı düşünmem için bana bir an veriyor.

Evrin geçiriyor, bu çok açık. Artık eyalet sınırlarına bağlı değil, bu yüzden bir sonraki hedefinin nerede veya kim olacağını kim bilebilir. Ya da ne zaman

Sonunda Kara için bir oyun yapacak kadar cesur olacak. O zaman hazır olduğumuzdan emin olmalıyız.

Kara'nın haberleri izlemekten nefret etmesi ve teknolojiye karşı olması tamamen şans. Onu cinayetlerden uzak tutabilmemin tek yolu bu. Ama bu tüm kampüse yayılacak. Muhtemelen tüm ülkede. Güzel, genç kızlar üniversite kampüslerinde başları kesilmiş halde bulununca insanlar tedirgin oluyor.

Kara öğrenecek. Sadece tüm bu prodüksiyonun kendi cinayetinin hastalıklı bir pandomimi olduğunu keşfetmediğinden emin olmalıyım. Canterbury Masalları hakkında bilgi , öğrenecek. Hiç şüphesiz, öğrenecek. Sadece NYPD'nin bazı detayları basından saklamayı seçmesi için dua etmeliyim.

Her şey onunla
bağlantılı. Darnell Yolu.
Ellington Court.
Arkady Lane.
Dillon Drive.

Dört kız. Dört cinayet. Cesetlere eşlik eden kayıp bir sayfası olan dört Chaucer. Kara'nın hayatının dört dönemi. Daha fazlası olacak mı? Çok geç olmadan onu yakalayabilecek miyiz? Ne zaman bitecek? Bana sadece sorular kaldı. Cevabı olmayan sorular.

Ama şunu biliyorum, daha fazla ölüm gelecek.

BÖLÜM 31

CADEN

Finn ve ben gerçekliğin boktan karmaşasıyla uğraşmamak için her zamanki tesellimize başvuruyoruz. Bu ikimizin de babalarımızdan öğrendiği bir yetenek, gerçi benimki içki içme sanatında çok daha yetenekliydi unutulmaya.

"Sarhoş kışını yatağa taşımak zorunda kalmamı istemiyorsan artık dursan iyi edersin," diye azarlıyor Finn ben bir bardak daha burbon doldururken. Görünüşe bakılırsa şişe neredeyse boşalmış, ama dürüst olmak gerekirse, şişenin iki katını görüyorum, yani şu anda görüşüm pek iyi değil.

Bardağı dudaklarıma götürüp hafif yanığın tadını çıkarırken "Dangalak olma," diye mırıldanıyorum. Bu öğleden sonra tanık olduğum katliam göz önüne alındığında, sanırım biraz aşırıya kaçmaya izin var.

Kara gittiğinden beri bu bir gece ritüeli haline geldi. Ya da ben onu terk ettim. Her iki şekilde de

-O gitti ve burbon göğsümdeki sürekli acıyı dindirmek için tercih ettiğim ilaç oldu. Ne yazık ki alkolün uyuşturma etkisi sadece geçici oluyor. Sabahları göğüs kafesimde aynı şiddetli ağrıya ve başımda daha da kötü bir ağrıya uyanıyorum. Finn iyi bir dost ve çoğu gece mutsuzluğuma eşlik ediyor.

"Seni yarı baygın tutmaya çalıştığım için özür dilerim. Hatırlat da bu kadar sarhoş olup bayıldığın zaman seni yerde bırakayım." Masama doğru fırladı, çok pahalı Willet's şişemi kaptı ve sarsıcı bir şangırıyla çöp kutusuna attı.

"Ne oluyor Finnian?" Şişeye uzanırken öfkeden kuduruyorum.

"Alister'dan sonra bu boku yapmayacağını sanıyordum?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak, yüzünde hayal kırıklığı var.

Kardeşimden bahsetmek bile beni çöp kutusundan uzaklaştırmaya ve sandalyemde ağır ağır geriye yaslanmama yetti. Kardeşim bağımlılığına yenik düştükten sonra kendime aşırı düşkünlüğü bırakacağıma dair söz vermiştim. Babam da eninde sonunda bırakacak, ancak onun ölümü ne yazık ki daha yavaş görünüyor. Sanırım alkolizmin aileden geldiğini söyleyebiliriz. Hiçbir şey değilse bile, varlıklı olmanın ve ellerinizi meşgul edecek bir mesleğiniz ya da amacınız olmamasının bir yan etkisi. İngiliz aristokrasisi en az bin yıl boyunca alkolik doğurmuş ve yetiştirmiştir, ancak bunların hepsi bugün olduğu kadar içine kapanık değildir.

Dürtülerimi mümkün olduğunca bastırmaya çalışıyorum -en fazla bir iki kadeh- ama Kara gidince kendimi kendi zayıflıklarına olması gerekenden daha fazla teslim olurken buluyorum. Eski alışkanlıklar zor ölüyor sanırım.

"Hatırlattığın için teşekkürler," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak, aslında olduğum kadar minnettar görünmüyorum. "Bu akşam konu aileden açıldığına göre, *kardeşin* nasıl? Hâlâ hayatta, yani muhtemelen benimkinden daha iyi."

Finn bana kaşlarını çatıyor. Ailesi hakkında konuşmaktan nefret ediyor; orada asla tam olarak iyileşmeyecek yaralar var. "Cillian harika biri," diye cevap veriyor, sesindeki alaycılık çok açık. "Görünüşe göre harikadan da *öte*. Evleniyor."

Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. Dördümüz on yıldan uzun bir süre önce birbirimize yakındık-Finn, Alister, Cillian ve ben. Alister dört yıl önce öldükten sonra Finn ve ben daha da yakınlaştık ama ikiz kardeşi uzaklaştı. Cillian'ın her zaman başa çıkması gereken kendi sorunları vardı; en iyi arkadaşını kaybettiğinde, dibe vurdu. Bir yıldan fazla ondan haber alamadık. Annesi bile. İki ikizin de Talulah'a karşı zaafları var. Hepimiz Cillian'ın da öldüğünü düşündük. Sonunda ortaya çıktı ama farklıydı. Daha keskin. Sinirli. Şimdi o ve Finn, annelerine iyi bir gösteri yapmadıkları sürece kavgaya etmeden aynı odada bulunamıyorlar.

Cillian'ın evlenecek bir tip olmasını hiç beklemiyordum. Aslında hiçbirimizden beklemiyordum. Hepimiz ebeveynlerimizin mutlu olmayan ve boşanmayla sonuçlanan evliliklerinden zarar gördük. Bugünlerde çoğunun yaptığı gibi. Hiçbirimizin birkaç yıl içinde nefret edebileceğimiz birine bağlanmanın bir anlamı olduğunu düşündüğünü sanmıyorum. Her nasılsa *Cillian* geleneksel olan ilk kişi.

"Şok oldum," diye karşılık veriyorum sonunda. "Senden nikâhı kıymanı mı istediler?" Ona sırtarak bakıyorum, rahipliğe katılma konusundaki başarısız girişiminden dolayı onu üzme fırsatını değerlendiriyorum.

Finn papaz okulunda bir yıl okuduktan sonra Tanrı'nın hayatının geri kalanında amcıktan vazgeçmeye değmeyeceğine karar verdi. Bu adil bir seçim, ancak yine de arada sırada neredeyse bir rahip olduğu için onunla dalga geçmeyi seviyoruz. Şimdi teolojiye olan sevgisini ayrıntılı bir seks kulübü kurmak için kullandığına ve kendine Şeytan dediğine göre, her şey tam bir döngü gibi geliyor.

Finn yüksek sesle gülüyor, kazmanın çok da akıllıca olmadığı kadar sarhoş. "Bunu uzun zamandır duymamıştım," diyor yanımdaki deri koltuğa otururken. "Ve daha da kötüsü, benden sağdııcı olmamı istedi."

"Bu, sefil hayatlarının geri kalanında sadece birbirlerini becermeye söz veren iki insanı bir araya getirirken bekâr sikiinin üzerine bir elbise giymek zorunda kalmaktan nasıl daha kötü olabilir?" Alay ediyorum.

"Doğru. Sanırım eşitler." Finn'in tanıdığım herkesten daha kötü bağıllık sorunları var. Bir düğüne katılmasını sağlamak herkes için mucize olurdu, kardeşi için bile.

Başımı sallıyorum ve kendime bir bardak su dolduruyorum çünkü görünüşe göre bu gecenin geri kalanında içmeme izin verilen tek şey bu. "Ee, kızla tanıştın mı?"

"Yaptım." Finn *burbonundan* bir yudum alıyor çünkü çifte standart açıkça moda. "Hoş biri, ama biraz yavan. Cillian'a lanet olası ayı asmış gibi bakıyor; izlemek biraz mide bulandırıcı. Daha önce evliymiş ama kocası garip bir kazada ölmüş. Küçük bir de veledi var, sanki bu evlilik dünyanın sonuymuş gibi davranıyor. Cil'in yeni babayı oynarken elleri dolu olacak." Finn bir içki daha alıyor. "Bu arada, sevgili babam da bu kutlu düğüne katılacak."

Yeni bilgi karşısında irkildim. Finn babasından ihmal edilmiş, pasif-agresif bir şekilde istismar edilmiş bir oğulun nefret edebileceği kadar nefret ediyor. Finn artık kendi ayakları üzerinde durabilecek yaşa geldiğinden, Magnus Holt'la aynı nefes alanını paylaştıkları her an işler hızla atomize oluyor.

"Özür dilerim," diye teselli ediyorum. "Annen de gidiyor mu?"

"Elbette," diye cevaplıyor kısa bir kahkaha atarak. "Kıymetli oğlunun ilk düğününü kaçırmak istemez. Ama Magnus'la başa çıkma konusunda benden daha iyi."

Bu doğru. Talulah bir annenin olabileceği kadar azize yakın. Bazı günler keşke benim annem olsaydı diyorum ama eminim o da bana şimdiden benim annem demekten mutluluk duyacaktır. Beni hayatımın üçte biri kadar tanıyor.

"Eminim çok olacak," diye veriyorum, su bardağımı sahte bir tezahüratla .

"Henüz kutlama yapma, seni piç, sen de davetlisin. Eminim seni de mihrapta onunla birlikte ayağa kaldırmaya çalışacaktı ama müstakbel eşinin çok fazla yakın arkadaşı yok ve gelin partisini eşit tutmak istedi."

"Harika," diye göz devirerek espri yapıyorum. "Takvimimi işaretleyebilmem için mutlu gün ne zaman?"

Finn bardağını geri atar. "Haziran gibi. Sanırım olabildiğince geleneksel olmaya çalışıyorlar. Siyah kravat. Smokin giy."

"Dolabımda ne var bir bakayım," diye sırtarak cevap veriyorum.

"Tanrım, Cil'in evlilik kurşunundan ilk ısırın kişi olacağı kimin aklına gelirdi?"

"Peki hangimizi seçerdin? Kesinlikle kendinizi değil mi?"

"*Siktir*, hayır. Bırak bir kadını, bir daireye bile zar zor bağlanabiliyorum. Peki ya hayatının geri kalanı için? Bu çok korkutucu." Bardağını masaya koydu ve düşünceli bir şekilde bana baktı. "Hayır, senin olmanı bekliyordum."

Bardağımın geri kalanını içiyorum, daha sert bir şey değil de lanet olası bir su olmasından nefret ediyorum. Bardağımı onunkinin yanına çarpıyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum iç çekerek, Kara'yı ve geleceklerimizin asla iç içe geçmeyeceğini düşünerek. Bırakmak zorunda kalana kadar istediğimi hiç bilmediğim bir şey elimden alınmış gibi hissediyorum. "En kısa, kısacık bir an için, onun da ben olabileceğimi düşündüm."

BÖLÜM 32

KARA

I İyiyim. Gerçekten iyiyim. Her sabah kalkıyorum. İşe gidiyorum. Yemek yiyorum. Yazıyorum. Okuyorum. Uyuyorum. Hayatta kalıyorum.

Ama bunlar sadece hareketler - sağlıklı bir insan yaşamını oluşturan toplumsal olarak belirlenmiş jestler. Günlük rutinin boş döngülerinden geçiyorum çünkü benden beklenenin bu olduğunu biliyorum. Eğer yaşamak atan bir kalbe, nefes alan ciğerlere ve düşünceyi işleyen bir beyne sahip olmak olarak belirleniyorsa, o zaman mükemmel bir düzen içindeyim. Ama bunun ötesindeki her şey eksik.

Sanırım aşırı dramatik davranıyorum. Greyson yardımcı oluyor. Hem de çok. Geceyi onun kanepesinde birlikte geçirdikten sonra -platonik bir şekilde- sıradışı ilişkimizin detaylarını çözdük. Seks yok. Hem de hiç. Bu parçamı Cade'den başkasına vermeyi düşünemiyorum.

Greyson'ın seks yapmama şartımı kabul etmesine çok şaşırdım ama sanırım kulüpte onu boşaltabilecek yeterince itaatkârı var. Benim açımdan bir kıskançlık yok çünkü Greyson'a hiçbir zaman cinsel açıdan ihtiyaç duymadım. Bana sunduğu şey, baskınlık yoluyla istikrar ve düzen.

Bana uygun saatlerde yemek yememi, her öğleden sonra kısa bir yürüyüş için evden çıkmamı, keyifli bir şeyler yapmak için biraz zaman ayırmamı söylemeseydi, kendimi bunları yapmaya zorlamakta çok daha zorlanırdım. Beni depresyonun kum havuzuna düşmekten alıkoyan tek akıl sağlığım o.

Günün her saniyesinde enseme soluyan talepkâr bir Dom olmadan nasıl çalışacağımı unutmuş gibiyim. Gerçekten, ben olmalıydım

Terapi her ne kadar bağımlı bir şey olsa da Greyson'ın yöntemleri şimdilik yeterli olacaktır.

Bugün Cuma. Herkese göre mütevazı bir gün. Bir iş haftasının daha sonuna işaret ettiği için çoğu kişi için hoş bir gün. Ama benim için Cuma, bu işi kabul ettiğimde Cade'e verdiğim gün. Ve son beş aydır her hafta dört gözle beklediğim gün.

Ama bugün, ilk defa, Cade diye biri olmayacak.

Notlarıma odaklanmaya çalışıyorum ama bugün işe yarar bir düşünce oluşturamıyorum. Bu sabah ofisime girdiğimde Jane Eyre'i rahatça okuduğum kitabımın üzerinde sanki oraya aitmiş gibi duran lanet olası bir kara kutu bulduğumdan beri konsantrasyonum darmadağın. *Ki ait* değildi. Sırf prensip gereği açmamaya kararlıyım ama bu kararım sadece öğle yemeğine kadar sürdü ve lanet olası merakım beni alt etti.

Kutunun kapağını açtığımda, Cade'in hediyeği iyi niyetle mi yoksa zalimce mi aldığından tam olarak emin olamadan, çarpık ironiye yüksek sesle güldüm. Bir kolyeydi. Ortasında küçük bir yıldız olan zarif, gümüş bir kolye. Ve Cade'in tasması olmadan boynumun çıplak olduğunu hatırlatan göz kamaştırıcı bir şey. Kolyeyi diğerleriyle birlikte çekmeceye mi atsam yoksa Cade'in bana verdiği son şeyi kalbime yakın tutmanın göğsümdeki boşluğu biraz olsun hafifletip hafifletmeyeceğini görmek için bir anlığına taksam mı diye karar vermem birkaç dakikamı aldı.

Sonunda kolyeyi boynuma taktım, ama boşluğu hiç geçmedi.

Bram Stoker'ın Drakula kitabının bir sayfasına düşen bir damla ıslaklık, birkaç kelimeyi çirkin, bulanık bir lekeye dönüştürüyor. *Kahretsin*. Aniden bulanıklaşan görüşümle okumaya çalışırken ağladığımı fark ediyorum. Ağlamaktan nefret ederim ve bu zavallı piç için zaten çok fazla gözyaşı harcadım.

Görüş alanımın köşesinde bir parça beyaz dalgalanıyor ve Grant'in bir mendil uzattığını görmek için dönüyorum. Ortasına işlenmiş mavi W harfini görünce gülmekten kendimi alamıyorum. İlk kez aşık olduğunu düşünen on sekiz yaşında bir gençken yastığımın altında bunun bir benzerini sakladım. Minnetle kabul ediyorum ve gözlerimi silip burnumdan akan utanç verici sümük izini siliyorum.

Yumuşak kumaş hâlâ adaçayı ve tütün kokuyor, tıpkı hatırladığım gibi. Nostalji, bir adamın gökyüzünden yıldızlar çekeceğini düşünen masum bir kız olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlarken duyularımı sele boğuyor.

onun dünyasını ışıkla doldurdu. Artık erkeklerin getirdiği tek yıldızın evrenin tüm düzenini bozan süpernovalar olduğunu bilecek kadar yorgunum.

"Bir kızın ağlayacak bir omuza ihtiyaçı olursa diye hâlâ mendillerini cebinde tutuyorsun demek," diye takılıyorum gözyaşı ve smkle ıslanmış bezi ona geri verirken. Beni şaşırtarak o pis şeyi alıyor ve tekrar paltosunun cebine sokuyor. "Numaralarınız da sizin kadar yaşlanmaya başladı, Dr. Grant."

"Sanırım bir fıçı iyi Kentucky burbonu kadar iyi yaşlandığımı göreceksiniz, Bayan Caine," diye espri yapıyor Grant, Lexington'ın gururlu bir torunu olarak konuşarak.

Kahretsin, kalbim acıyor. Cade'in bu isme bağlı anısından kaçamıyorum. Bu onun en sevdiği işkencelerden biriydi. Grant gözlerimdeki ani yıkımı okumuş olmalı ki sandalyesini masamın diğer tarafına çekip yanıma oturuyor.

"Neyin var küçük Karenina?" diye soruyor, elini dizime koyarak. "Benim güçlü kızımı ağlatan ne?"

Sözlerinin ve dokunuşunun verdiği rahatlık hafızamın derinliklerine o kadar tanıdık geliyor ki, gözlerimi kapatsam New York'taki ofisimde değil de on yıl önce Chicago'daki ofisinde oturuyor olabilirdik. O anın beklenmedik samimiyeti, kişisel dertlerimi normalde dkeceğimden daha fazla dkmeme neden oluyor.

"Sana bahsettiğim şu İngiliz lordunu hatırlıyor musun? İlk kez mutlu sonlara inanmamı sağladığını söylediğim?"

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Grant, yüz ifadesi düşünceli. "Bir keresinde aradığında ve sen ofiste yokken onunla konuşmuştum. Dürüst olmak gerekirse biraz suskun biriydi."

İşte bir gizem çözüldü. Grant, Pandemonium'da bayılana kadar beni kırbalatan lanet olası ispiyoncu. O gün telefonumdan Cade'le konuştuğunu söyleyerek bana bir iyilik yapsaydı, Cade o lanet kırbacı getirmeden *nce* en azından günahlarımı itiraf edip merhamet dileyebilirdim.

"Evet, biraz sert olabiliyor." Yüzyılın ifadesi. "Her neyse, o gitti. Ve şu anda mutlu sonlara Juliet'in keskin ve ölümcül bir şey araması kadar inanıyorum."

"zr dilerim," diyor Grant, eli bacağımda biraz daha ilerlerken başparmağı i uyluğuma sürtünüyor. Buna izin veriyorum çünkü bunun beni rahatsız ettiğini *söylemek*, beni okşamaya devam etmesine izin vermekten daha da rahatsız edici olurdu. Muhtemelen sadece alışkanlıktan kaynaklanıyor. Bir refleks

Uzun yıllar boyunca ofisinde bu şekilde otururken birbirlerine sırlarını anlatmışlar.

"Sen her zaman gizli bir romantiktin, biliyorsun," diye devam ediyor, başparmağı elbisemin ince kumaşında geziniyor.

"," diye alay kıpırdandım. "Trajediye her zaman sevmişimdir."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Her zaman trajediye sevdiğini söyledin. Ama kalbinde, aşk konusunda her zaman fazla iyimser oldun."

Sertçe yutkunuyorum, *bu* kelimeye yaptığım gönderme aklımdan çıkmıyor. Binlerce okyanus derinliğinde hissettiğim ama asla kelimelere dökecek cesareti bulamadığım kelime. Ve artık çok geç. Kaçırdığım bu fırsatın ağırlığı göğsümde nefes almakta zorlanana kadar ağırlaşıyor. "Peki kalbim hakkında ne biliyorsun?" Konuşmaya devam etmenin kan dolaşımımı zehirleyen hüznü biraz olsun hafifleteceğini umarak soruyorum.

Gülümsüyor, üniversite öğrencisiyken beni şekillendirilebilir bir çamur yığımına çeviren o göz kamaştırıcı gülümsemenin aynısı. "Eskiden bu konuda çok şey bilirdim," diye yanıtlıyor beklentiyle gerilmiş gibi görünen derin bir sesle. Ya da beklenti.

İşte tam da bu anda, konuşmamızın dikkatimi uyluklarımın birleştiği yerin hemen altında duran elinden uzaklaştırdığını fark ediyorum. "Evet, önemli bir kelime *kullanılıyor*. Artık kesinlikle o kız değilim." Küstah elini çekmek için uzandım ama kolumu sıkıca kavramasıyla durdum. Şok içinde ona baktım. "Tam olarak ne yapıyorsun?" Elimi çekmeye çalışarak nefes nefese kaldım.

Bir eliyle kolumu geride tutarken diğer eliyle birkaç santim daha yukarı kayarak amımı avuçluyor. "Sana daha önce yüzlerce kez yapmadığım bir şey değil," diyor müstehcen bir niyetle damlayan bir sesle ve kendi iğrenmemden dolayı öğürebileceğimi düşünüyorum.

Ona karşı faydasızca mücadele ediyorum, zihnim kaba kuvvet savaşında kazanamayacağım konusunda uyarsa da bedenim bana savaşmamı söylüyor. Bu yüzden elimdeki en az hanımefendice saldırıya geçiyorum. Lanet gözlerine tükürdüm.

"Kahretsin," diye homurdanıyor ve tükürüğümü yüzünden silebilmek için iki elini birden kaldırıyor. Ne yazık ki mendilini çoktan kirlletmişim.

Dikkatimin dağılmasından yararlanarak sandalyemi geriye ittim ve hızla ayağa kalktım. İstedikleri her şeye dokunabileceklerini düşünen eli sıkı sık kafalılarla uğraşacaksam, kışımın üstünde otururken buna katlanmayacağım. "On yıldan uzun bir süre önce benim ilkim olduğun için bunun sana bir şekilde ömür boyu ayrıcalıklar sağladığını düşünme. Çünkü öyle değil," diye hırlıyorum.

Ofisimin kapalı kapısına doğru ilerlerken, endişeyle ben oraya varmadan saldırmasını bekliyorum.

Grant bana doğru hamle yapıyor, yakışıklı yüz hatları öfkeyle çarpılırken yeşil gözleri intikam ateşiyle parlıyor. "Bir adım daha yaklaşırsan çığlık atar ve tüm İngilizce bölümünü koştururum," diye uyarıyorum, kapıya doğru sürünmeye devam ederek.

"Peki sen onlara ne söyledin?" Grant zalim bir alaycılıkla soruyor. "Elimi kazara fırçaladım. Sen de kurt gibi ağlayarak ve akademik camianın saygın ve dünyaca ünlü bir üyesini suçlayarak dikkat çekmeye çalışan, düşük ücretli, sınırlı sözleşmeli bir kütüphanecisin." O yarım adım öne çıkıyor, ben de yarım adım geri çekiliyorum. "Baştan çıkarıcı küçük bir cadı gibi mecazi anlamda kazığa bağlanıp yakılırsın."

Onun bu cüretkârlığı karşısında derimin altında öfke kaynıyor. "Ne kadar tanınmış olduğun umurumda değil. *Cinsel saldırıya* hiçbir koşulda izin verilemez. Az önce yaptığın şeyi rapor edersem, işin biter." Grant'in gözlerindeki güvenin hafifçe sarsıldığını görebiliyorum. Kendi kibriyle yarattığı karmaşadan için gücünü ve nüfuzunu kullanabileceğini düşünüyordu. Ne yazık ki onun için, Caden Ashford sayesinde güç oyunlarını yakından tanıyorum. Ve bu kimin daha güçlü olduğuyla ilgili değil. Birinin gücünü bilmek ve kullanmakla ilgili. Zayıf noktalar.

"Kamuoyunun şu anda eli sarkan erkeklere tahammülü yok," diyorum geriye doğru ilerlerken. "Eğer bana bir daha dokunursan, seni yok ederim."

Grant, ağzı çirkin ve acımasız bir ifadeye bürünürken gözlerinde cinayetle bana bakıyor. O artık anne ve babasını yeni kaybetmiş genç bir öğrenci olarak sevgi ihtiyacımı karşılayan şefkatli profesör değil. Bu, her zaman derisinin altında gizlenmiş olan canavar. O bir yırtıcı olduğu için, rolüne uygun görünmesi uygun olur.

"Bana düşman olmamanı tavsiye ederim, küçük Karenina. Eğer yaparsan, işler senin için onun için olduğundan daha iyi bitmez," diye tehdit ediyor bana doğru yürürken sesinde keskin bir zehirle. "Seni neden Tolstoy'un en trajik kadın kahramanı olarak sevmeyi seçtiğimi hiç merak etmedin mi?"

Elbette yıllar boyunca bu lakap üzerine sayısız kez düşündüm, ancak şu an sevgi sözcüklerinin ya da Tolstoy'un zamanı değil, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Grant, kendi sesine takıntılı tam bir narsist gibi, benim katılımım olmadan devam ediyor. "Çünkü senin kalbin

Tıpkı onunki gibi bir kaos. Ve bir gün, mahvetme arzunuzun şiddetli sonuçları, çarpışma rotasındaki bir yük treninin gücüyle ateşli ruhunuzu ezecek. Ve o zaman bir hiç olacaksın."

Sözleri zalimce ve kalbime tam da onun istediği kadar derinden işliyor. Ama şu an beni mahvedeceği kesin olan şeylere olan çekimime odaklanmanın zamanı değil. Bu Grant'in ahlaksız kışını kişisel alanımdan çıkarmakla ilgili.

"İma ve kinaye kılığına bürünmüş üstü örtülü tehditlerle bana hakaret etmemeni tavsiye ederim," diye karşılık veriyorum. Kapı neredeyse ulaşmak üzere. "Büyük, kötü adamların yerine getirmeye niyetli tehditler savurmasına alışığım ama sen onlardan biri değilsin. Sen sadece kendini önemli hissetmek için başkalarının masumiyetinden ve saflığından faydalanmayı seven küçük, zavallı bir bahanesin."

Grant kendi hakaretlerini savurmak için ağzını açıyor ama ben elimi sallayarak onu uyarıyorum. "Cade'in seninle ilgili dosyasını gördüm. Birazcık yetenekli bir hackleme, baştan çıkardığın ilk öğrenci olmadığımı ortaya çıkardı. Sonuncusu bile değildim. Ben sadece senin *tipindim* - yasal olmayan, yalnız, zeki ama onaylanmaya muhtaç - ve kendi egon için kullandığın kızlardan oluşan geniş bir listede yer alan bir isimdi."

Bir tür kapanış elde etmenin, kalbimin eskiden ona ait olan bu parçasını açığa çıkarmaya değil değmeyeceğini düşünüyorum. Ve sonunda öyle olduğuna karar verdim. "Eskiden sana bir tanrı gibi bakardım. Sen Apollo'ydun ve tek yapmak istediğim ayaklarının dibine oturup, sen ışık vermeyi seçtiğinde ışığın tadını çıkarmaktı." Hayatımdan böylesine etkileyici, her şeyi tüketen bir varlığı kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayınca gözlerimi kapatıyorum.

Gözlerimi açtığımda, Dr. Grant Westford için tutunduğum acı sonsuza dek yok oluyor. "Şimdi, sadece etten kemikten kusurlu bir ölümlü ve olağanüstü derecede ortalama büyüklükte bir penis görüyorum. Yani bu durumda bir *hiç* olan biri varsa, o da sensin."

Grant, kendi tercih ettiği sonucu zorlayamayacağı bir durumda olduğunu kabullenmeye çalışırken yumruklarını iki yanında sıkıyor. "Kendine dikkat et Kara," diyor sonunda, sesi rahatsız edici derecede sakın. "Artık tek başınasın, unuttun mu? O seni terk etti. Yani eskiden benim olan şeyi almayı seçersem hiçbir kahraman gelip seni kurtarmayacak."

Elim ofisimin kapısının koluna gelene kadar arkama uzanıyorum. Küçük bir zafer patlamasıyla kolu çeviriyorum ve kapıyı açıyorum. "Kahramana ihtiyacım yok, seni şovenist amcık. Kendimi kurtarabilirim."

Lanet olası kendini. Şimdi güvenlik seni dışarı atmadan önce ofisimden defol git."

"Dikkatli ol, küçük Karenina. Yıkım düşündüğünden daha erken gelebilir."

Grant dönüp kapıdan çıkarken uğursuz tehdit havada asılı kalır.

Kahretsin, erkeklerden nefret ediyorum.

BÖLÜM 33

KARA

N Rızaya dayalı am kapma, işe ara vermek için makul bir bahane gibi görünüyor, bu yüzden ofisimden erken ayrılıyorum. Bugünün Cuma olması, Cade'in gitmiş olması ve benim

Zihinsel gücüm çöküşün eşiğinde ama en azından adaçayı kokan küçük bir odada oturmak zorunda değilim ve neredeyse saldırıya uğrayacaktım.

Üniversitenin yanındaki ağaçlık parkın etrafında üçüncü turumu atarken hava sert ama kuru. Egzersiz bana düşünmek için bolca zaman kazandırdı, ancak düşüncelerimle baş başa kalmanın şu anda tam olarak istediğim şey olduğundan emin değilim. Aslında hiç düşünmemek çok daha iyi olurdu.

Daireme dönmekten çok korkuyorum. Bu hafta malikânededen birkaç kutu eşyam gönderildi ama onları henüz açmadım. Temsil ettikleri şeyin sonluluğuna katlanamıyorum. Hafta sonunu dairemde hiç yalnız geçirmedim. Eve geç geldiğimde, hızlı bir yemek pişirdiğimde ve yatağa girdiğimde yeterince yalnız hissediyorum. Hiç boşluğun tadını çıkarmaya zorlanmadım. Eğer düşüncelerimin yalnızlığına bırakılırsam, tüm haftayı işle barikat kurarak geçirdiğim duygu selinin altında boğulabilirim.

Chicago biletleri hâlâ dolu; Cade, Declan'a sömestr sonuna kadar her hafta sonu için uçak bileti aldırdı. Sanırım bana olan bağlılığının ne kadar süreceğini gözünde fazla büyüttmüş.

Grant'in suçlamalarının aksine, ben sonsuza dek mutlu yaşayacak türden bir kız değilim. Bana her gün *Gurur ve Önyargı* yerine *Tess of the D'Urbervilles* ya da *Madame Bovary*'yi verin. Ben daha derinliği olan hikayeleri tercih ederim.

Peri masalı sonları ve gerçek hayat deneyimlerimden daha fazlasını beklemiyordum. Ama Cade'de kafamda *sonsuzluk* gibi yabancı kavramların uçuşmasına neden olan bir şey vardı.

Telefonumu elime alıp bu boşluğu giderebileceğini bildiğim tek kişiyi aramayı düşünürken dudağımı ısıyorum. En azından bir süreliğine. Cade'in gittiği geceden beri her gün konuştuk. *Konuştuk* demek biraz abartı olur. Gün boyunca bana emirler yolluyor, ben de onlara uyuyorum. Ve ara sıra, "Şu anda tehlikeli görünen yüksek çıkıntılar var mı?" Ben de "Henüz yok, ancak intihar amaçlı gezintilerimi çatılar yerine nehirlerin dibinde yapmayı tercih ediyorum. Yükseklikten korkuyorum." Bunun için iyice azarlandım ama bir Woolf göndermesi her zaman buna değer.

Greyson bana ihtiyacım olan dikkat dağınıklığını verebilir ama bunu istemek zorundayım. Ve yardım istemekten daha çok nefret ettiğim çok az şey vardır. Saygınlığımın daha fazla zedelenemeyeceğine karar vererek hızlıca bir mesaj yazıp gönder tuşuna basıyorum.

BEN

Hey... Bu gece boş musun?

Artık geri dönüş yok. Ekranda o üç küçük noktanın beklediğimden çok daha hızlı belirmesini izlerken alt dudağımı endişelendiriyorum. Belki beni geri çevirir ve ben de devam etmek zorunda kalmam.

USTA ŞEF

Sanırım senin için biraz zaman ayırabilirim, küçük denizaltı.

USTA ŞEF

Aklında ne vardı?

Kahretsin. En azından biraz yalvarmasını falan beklerdim. Bu kadar hevesli olması beni şüphelendiriyor. Sadist muhtemelen bütün hafta boyunca benzersiz bir işkence şekli planlıyordu. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi kesilecek bir kuzu gibi sunuyorum. Çünkü nedense bu küçük sapık kuzu keskin ve tehlikeli şeylerle oynamayı seviyor.

BEN

Acı oyunu mu? Biraz kendi kafamdan çıkmam lazım. Canımı yak, lütfen.

Bugün Grant ile olanları düşünmek istemiyorum. Greyson'a bu konuyu açmak istemiyorum.

Grant'in dairesine gidip şerefim adına onu dövmekten mutluluk duyarım. Sadece kafamdaki karanlığı dağıtacak ve bir anlığına huzur bulmamı sağlayacak bir şey hissetmek istiyorum.

Greyson'ın tepkisi anında oldu, olacağını biliyordum. Sudaki kanın kokusunu alan bir köpekbalığı gibiydi.

USTA ŞEF

En sevdiğim üç kelime.

USTA ŞEF

Ne zaman ve
nerede?

Sorusunu düşünmek için bir an durmak zorundayım. Pandemonium'un artık bir seçenek olmayacağını anladığımda kalbim biraz çarpıyor. Cade, sonunda kendimi rahat ve kabul edilmiş hissetmeye başladığım bir yer olan kink kulübünde hoş karşılanmayacağımı açıkça belirtti. Cade'le başka biriyle oynarken karşılaşma riskini istemeyeceğimden değil. Bu düşünce damarlarımdan buz gibi suların akmasına neden oluyor ve göğsümde keskin bir acı hissetmeme yol açıyor. Hayır, Pandemonium kesinlikle bir seçenek değil. Onun yerini önermek çok mu ileri gitmek olur? Evinde bir yerlerde uygun ekipmanı sakladığını biliyorum. Belki de sadece kütüphanesini bulmam gerekiyordur. Kahretsin, zaten sargılı olan kalbime bir kağıt kesiği daha eklendi. Durmam gerek. lanet olası düşünme.

BEN

Saat 6'da Chicago'ya uçuyorum ve şehir merkezinde bir otel ayırttım. Belki 8:00 gibi buluşabiliriz?

Bu açık uçlu. Yer kararını ona bırakın.

USTA ŞEF

Seni akşam 7'de otelinden alırım.

USTA ŞEF

Öncesinde bir şey yeme.

Ses tonundaki doğal otoriterlik inanılmaz derecede tanıdık geliyor. Bütün Domlar böyle midir?

BEN

Sorun değil, Uber'e binebilirim.

Benimle ilgilenmek zorunda olduğunu düşünmesini istemiyorum. Onu benim dengesiz ayrılık şeklim olmaya sürüklemem yeterince kötü.

Terapi.

USTA ŞEF

Tartışmaya açık değil, Kara.

Uh-oh, gerçek adımı kullanmış. Başım belada olmalı. Bu düşünce doğrudan içime istenmeyen bir sıcaklık gönderdi. Tanrım, Cade bana bir numara yaptı.

USTA ŞEF

Seni yemeğe götüreceğim. Arabayı da ben kullanacağım. Bana otelin adresini gönder.

Aptal amıma ve onun kötü zamanlanmış yağlanmasına karşı saldırarak Greyson'ı soğuk bir hassasiyetle susturdum.

BEN

Bütün o şarap ve yemek olayını yapmanıza gerek yok. Bu bir randevu değil. Karşılıklı fayda sağlayan bir alışveriş.

USTA ŞEF

Ne derseniz deyin, yine de yemeğe gideceksiniz.

Neden bu kadar uğraşıyor? En kötü ihtimalle bir ribaunt, en iyi ihtimalle de sapıkça çıkarları olan bir arkadaş olduğunu biliyor. Ve bunların ikisi de bir kızı yemeğe götürmeyi gerektirmez.

BEN

Seninle yatmayacağım Grey. Seks yok. Sadece acı.

USTA ŞEF

Tamam

Benimle taşak geçiyor.

BEN

Ciddiyim. Bu benim tek teklifim. O yüzden romantik saçmalıklar için bu kadar uğraşmana gerek yok.

USTA ŞEF

İnan bana, bu gece romantik bir şey olmayacak.

USTA ŞEF

Bana adresi gönder ve akşam 7'de hazır ol.

Bir Dom ile pazarlık yapılamayacağını şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi.

BEN

Güzel.

Benden alabileceği en fazla işbirliği bu.

USTA ŞEF

Tavrına dikkat et, yoksa bunun bedelini sonra ödersin.

Ha, bunu daha önce de duymuştum. Ve sonrasında kesinlikle hissettim.

BEN

Evet,
efendim.

Umarım ona otelin adresini gönderirken sözlerimde çınlayan alaycılığı duyabiliyordur.

USTA ŞEF

Efendi Greyson'ı tercih ederim.

Cevabını okuduğumda biraz boğuldum. Görünüşe göre, Cade'in kendini beğenmiş piçliği zirveye ulaşmış.

BEN

...şaka yapıyor olmalısın...

USTA ŞEF

Bu benim şaka yapacağım türden bir şey gibi mi geliyor, Kara?

BEN

Sadece umut edebiliriz.

Telefonumdan gelen çağrılar duymazdan geliyorum ve masamı toparlamak için geri dönüyorum. Saat erken ama departmandaki herkes hafta sonu geldiğinde erkenden yola çıkıyor gibi görünüyor. Ben de onlara katılabiliyim. Ve bu sabah kalktığımda binmeye hiç niyetim olmayan uçağa gitmeden önce birkaç şey toplamam gerekiyor.

Erken ayrılmak ve Dom'um ya da erkek arkadaşım olmayan birine doğaçlama ziyaretler yapmak. Bugün sürprizlerle doluyum. Isınması ve ön camın buzunun çözülmesi için arabayı çalıştırmadan önce telefonumu bir kez daha kontrol ediyorum.

Kahretsin. Greyson'ın mesajlarına bakarken kalın bir şekilde yutkunuyorum. Eve gittiğimde yeni bir dona ihtiyacım olacak.

USTA ŞEF

Neden beni test edip öğrenmiyorsun? Bunların hepsi iyi eğlencedir. Ama bana itaatsizlik edersen, seni cezalandırırım. Ve bir saniyesinden bile zevk almayacağından emin olurum.

USTA ŞEF

Bir sadistten ceza alacak kadar kendine zarar veren biri misin Kara?

Mantıklı yanımla dehşete kapılıyor ve tanınmış bir sadistin gazabına uğramamak için her şeyi yapmak istiyor. Tehlikeyi seven yanımla ise onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyor. Şaşırtıcı bir şekilde, sağduyu günü kazandı.

BEN

Hayır, Efendi Greyson.

USTA ŞEF

Aferin
kızıma.

Her zamanki gibi, bu iki kelime içimi parçalıyor. Sanırım kimin söylediğinin pek bir önemi yok. Hayatım boyunca bir övgü saplantım oldu.

USTA ŞEF

Bu gece görüşürüz.

USTA ŞEF

Kırmızı giy.

BÖLÜM 34

KARA

I kırmızı hiçbir şeyim yok. Malikaneden yanımda getirdiğim gardırop, nötr renklerde mantıklı, profesyonel katmanlardan oluşuyor ve arada sırada eğlenmek için çiçek desenleri de ekleniyor. Kırmızıya ihtiyaç duymadım. baştan çıkarıcı bir şey getirmek için. Ve Cade'in favorilerinden biri olduğunu bildiğim açık saçık kırmızı numarayı kesinlikle getirmedi.

Havaalanına gitmeme bir saat kala, Greyson'dan kıyafet kuralları yüzünden ceza alma riskini göze alamayacak kadar korkak olduğum için aceleyle alışverişe çıkmaya karar verdim. Neyse ki, fiyat aralığının dışında olsalar bile üniversitenin yakınında pek çok mağaza var. Lord Caden Ashford'un itaatkârı olarak bir yıl geçirdikten sonra bu tür lükslere alıştığımı söylemekten biraz utanıyorum. Aslında, onun siyah Amex'i hâlâ çantamda duruyor. Acaba Declan'a iptal ettirmeyi hatırladı mı?

Sürpriz bir şekilde, ilk mağazada mükemmel elbiseyi buldum. Yere kadar inen koyu kırmızı ipek, sırtı açık ve kolsuz, yüksek, örgülü yakalı, beli örgülü ve bedeni bir parça teni göstermek için ortadan ayrılan üç dikey panelden oluşuyor. Çok romantik hissettiriyor ama Romeo ve Juliet tarzında. Çok uzun olması dışında üzerime tam oturdu ama bu da en yüksek topuklu ayakkabılarımın düzeltemeyeceği bir şey değil.

Üzerinde Cade'in adının yazılı olduğu siyah kartı kasada tezgâha doğru kaydırduğımda küçük bir vicdan azabı çekiyorum. Ama küçük bir intikam alma ihtiyacım galip geliyor. Eğer kart işe yaramazsa, o zaman bir zararı yok.

Eğer öyleyse, piç kurusu banka hesabına erişimi olan birinden ayrılırken daha özenli olmayı hatırlamalıydı.

Kart geçerli. Ve Caden Ashford sayesinde yeni, çok pahalı bir elbisem var. Ne yazık ki bunu hiç göremeyecek. Paranın mutluluğu satın almaması gerektiğini biliyorum, ama eski sevgilinin parasıysa, seni oldukça yaklaştırabilir.

Otelin döner kapısında beklerken ve Greyson'ın kırmızı, göz kamaştırıcı arabasını gözlerken vücudumu bir ürperti sarıyor. "Mükemmel elbiseyi" seçerken unuttuğum küçük bir ayrıntı da kış mevsiminde olduğumuz ve elbisenin kolsuz olduğuydu. Elbisenin şıklığını günlük kışlık montumla bozmak istemedim, bu yüzden montsuz giydim. Belli ki vücudum şık olmak uğruna rahatlığı feda etme kararımı protesto ediyor.

Greyson'ın Maserati'si yanaştığında tam 7:02'de kurtulmuştum. Mesaj atmak ya da arabadan inip beni bir centilmen gibi selamlamak yerine, kışımı dışarı çıkarmam için bir işaret olarak motoru iki kez deviriyor. Gözlerimi devirerek, uzanıp açtığı kapıya doğru ilerlerken kış havasının acısına karşı irkiliyorum. Isıtmalı deri koltuğun sıcaklığını tenimde hissederek içeri kayıyorum. Kapım kapanır kapanmaz, Greyson arabadan aşağı uçuyor.

" nerede?" soruyor gözlerini yoldan ayırmadan, ses tonu açıkça onaylamıyor.

"Unutmuşum," diye yalan söylüyorum, tırnaklarımla oynuyorum ve daha fazla bastırmamasını umuyorum. Tabii ki öyle de yapıyor.

"Paltonu mu *unuttun*?" Elleri direksiyonun derisine kenetlendi. "Kışın mı? Akıllı olman gerektiğini sanıyordum."

"Ben zekiyim, çok teşekkür ederim."

Alay ediyor. "Çok açık. O kadar zekisin ki seni arabadan atıp geri yürümeye zorlasam ilk on dakikada donarak ölürsün."

"Bu son derece gerçek dışı bir senaryo," diye kaşlarını çatarak karşılık veriyorum. "Karşılıklı konuşmaya devam edersen bunu çok gerçekçi hale getirebilirim."

Öfkeli bir sessizliğe bürünüyorum çünkü onu ciddi olup olmadığını anlayacak kadar iyi tanımıyorum.

Zaferle gülümsüyor. "Aferin kızıma. Belki de seni doğaya terk etmek yerine bir şaplaqla kurtulmana izin veririm."

Anında yüzeye çıkan iğneleyici yorumları ısıyorum ve başının yan tarafına ters ters bakıyorum. Bu gece ilk kez bana doğru döndüğünde ve beni ölüm bakışlarının ortasında yakaladığında irkiliyorum. Yanaklarımı gözlerimi kaçırıyorum. Sanırım muhtemelen o dayağı yiyeceğim.

" görünüyorsun," diyor, sesi sıcak ve sevecen. Parlak mavi gözlerine bakıyorum ve ciddi olduğunu anlıyorum. Övgüsü içimi kaotik bir neşe ile döndürüyor.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, yüzüm daha da kızararak. "Sen de hiç fena görünmüyorsun." Her zamanki gibi simsiyah giyinmiş, okuldaki gotik çocukların büyüdülerinde saçma bir şekilde zengin ve üst düzey moda zevklerine sahip olmalarına çok benziyor. Biraz fazla sert olsa da, siyah ona yakışıyor ve gözlerinin ürkütücü buz mavisini öne çıkarıyor.

"Onayladığına sevindim," diyor gülerek. Greyson yolu incelerken arabayı sessizlik kaplıyor ve ben de dalgın dalgın kusur ararken onu inceliyorum. Hiçbir kusur bulamadım.

"Peki, neden kırmızı?" Sessizliği bozmak için soruyorum. Elbisemin kumaşını parmaklarımın arasında evirip çeviriyorum, uzun zamandır ilk kez bir erkekle havadan sudan konuşmak zorunda kaldığım için kendimi mahcup hissediyorum. Bu bir randevu gibi hissettirmeye başlıyor ve bir yıl boyunca bağlı bir ilişki içinde olduktan sonra, bu yabancı bölgenin tuhaflığından nefret ediyorum.

"Bu benim en sevdiğim renk." Sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi söylüyor.

"Ben olsam siyah olduğunu düşünürdüm," diye alay ederek ona yukarıdan aşağıya baktım.

"Kırmızı, denizaltılarda en sevdiğim renk," diye açıklıyor. "Daha sonra teninizle eşleştirmek için bana bir referans veriyor."

Bana kiminle uğraştığımı hatırlattığında yüzüm kızardı. Ve kesinlikle tenimin bu elbiseye uymasını istemiyorum. "Sanırım bu kararımdan pişmanlık duyuyorum."

"Artık geri adım atmak yok." Bana bakıyor ve yüzündeki sırıtiş saf kötölük. "Bütün gece boyunca benim küçük tatlı kurbanım olacaksın." Açıkta kalan tenimin üzerinde gezinirken gözlerinde ilkel bir parıltı var. Bu cinsel değil; daha karanlık ve daha doyumsuz bir şey.

"Tamam, şimdi bu kararımdan kesinlikle pişmanlık duyuyorum," diyerek gergin bir kahkaha atıyorum, çıplak kollarımı yanlarıma sararak

Kendimi olabildiğince küçük ve cazibesiz hissetmeye çalışıyorum. "Sadistler güvenli kelimelere izin verir mi?"

Greyson alay ediyor. "Eğer aptal değillerse yaparlar." Arabayı bir köşeden hızla döndürüyor. Sokaklar tanıdık gelmeye başlıyor.

Dudağımı ısıırıyorum ve ona bakıyorum. "Aptal türünden olmadığınızı varsayabilir miyim?"

Direksiyonu tutuşu ölümcül bir hal aldığıında direksiyonun derisi çatlıyor. "Bana bunu sormamışsın gibi davranacağım." Bir köşeyi daha dönüyor ve tanıdığım bir sokağa giriyor. GREY'S'e gidiyoruz. Ya da daha büyük ihtimalle üst katındaki dairesinde kilitli tuttuğu işkencehaneye.

"İstedğin kadar güvenli kelime kullan," diye devam ediyor, sesi ısıırıyor. "Gerçi ben *senin* güvenli sözcükler kullanmadığın izlenimine . İhtiyacın olduğunda bile. Peki buradaki gerçek aptal kim, küçük denizaltı?"

Yanaklarım kızarıyor ve bunun utançtan mı, öfkeden mi yoksa ikisinin birleşiminden mi kaynaklandığından emin olamıyorum. "Belki de henüz kimse beni kıracak kadar güçlü olmadığı için güvenli bir kelime kullanmadım." Gözlerimin onunkileri bulmasına ve kendini beğenmiş yüzüne dik dik bakmasına engel olamıyorum. Gizlemeden düşmanlık etmek muhtemelen benim açımdan en iyi hareket değil, ama bu gibi durumlarda kendimi korumak çoğu zaman elimden kaçıyor.

"Bu bir meydan okuma mı?" diye soruyor, mavi gözleri soğuk, sesi alçak ve tehlikeli.

Sinme dürtüsüne direniyorum ve koltuğumda daha da uzun oturuyorum. "Bu bir gözlem."

"Yenilmez değilsin, Kara. Zihnin kabul etmese bile bedeninin sınırları var. Etten kemikten değil de demirden yapılmış gibi yaşamaya devam edersen canın yanar."

"Acıtmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

Bana dönerken gözleri yoldan ayrılıyor, beni biyoloji dersindeki ölü bir kurbağa gibi inceliyor. "Sen acı çeken bir fahişe değilsin, o zaman neden öyleymiş gibi davranıyorsun? Küçük deneylere varım ama nedenini bilmek isterim."

Sorusu gayet makul ve cevap vermeden önce düşünmek için biraz zaman ayırıyorum. Acıyla olan ilişkim her zaman kendime bile açıklamakta zorlandığım bir şey olmuştur. Uzun bir aradan sonra "Acı bana kontrol edebileceğim bir şey hissettiriyor" diye cevap veriyorum.

Gözleri tekrar yola dönmekten önce yüzü tam olarak tanımlayamadığım bir duyguyla buruşuyor. "Sen bir itaatkârsın; kontrolü istememelisin."

Sonraki yedi dakikayı sessizlik içinde geçirdik. Biliyorum çünkü ona bakmamak için gösterge panelindeki saatin ilerleyişini izledim. Greyson'ın son sözleri beni şaşırtıyor ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Haklı, doğam gereği kontrolü istememeliyim. Ama neden bazen acı vermekten hoşlandığımı açıklamanın başka bir yolunu bulamıyorum. Mazoşist olma fikrinden zaten nefret ederken, bu dürtü için makul bir açıklamam olmaması beni diken üstünde ve güvensiz bırakıyor. Karnımın guruldadığını duyuyorum ve aç olmanın da muhtemelen hiçbir şeye yardımcı olmadığını kabul ediyorum.

O piç en azından işkence başlamadan önce beni beslese iyi olur.

Greyson geçen seferki park yerine yanaşıyor ve emniyet kemerini çözüyor. Beklentiyle bana bakıyor ama arabayı kapatmak ya da inmek için hiçbir hareket yapmıyor. Onun ağır bakışları altında tedirgin bir şekilde emniyet kemerimi yavaşça çözüyorum. Kapıya doğru uzandığımda kolumdan tutup beni geri çekiyor.

"Ah ah ah, o kadar hızlı değil," diye azarlıyor, sesinde belirgin bir sadizm çizgisi var. Kalçasına vuruyor ve sanki işareti anlamam gerekiyormuş gibi bana bakıyor. Ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Lord Hazretleri seni hiç terbiye etti mi?" Greyson soruyor, sesi alaycı bir tonda. "Kucağıma uzandım."

Bu ima karşısında biraz tıkandım. "Neden?" Kaçma ihtimaline karşı elim hâlâ kapının kolundayken vücudumu kapıya yapışık tutarak soruyorum. "Bugün keyfin mi yok, yoksa genellikle her şeyin hecelenmesine mi ihtiyaç duyarsın? senin için mi?"

Zekama yapılan bu saldırı karşısında dişlerimi gıcırdatarak, olabildiğince soğukkanlılıkla cevap veriyorum: "Sizinle oynamaya alışık değilim ve kuralların ve beklentilerin ne olduğundan emin değilim. Lütfen başlangıçta daha açık olur musunuz, ben de mümkün olduğunca çabuk öğrenmeye çalışayım?"

Greyson iç geçirir. "Özür dilerim. Sadece Ashford'la birlikte olduğunu unutmuşum." Elimi tutuyor ve beni kucağına yatırana kadar nazikçe kendine doğru çekiyor. "Kışın ortasında montsuz dışarı çıktığın için seni tokatlayacağım. Kendini sağlıklı tutmanı istiyorum ve güzel elbisenle hava atabilmek için donma tehlikesi atlatman kurallara aykırı." Elbisemin uzun eteğini, kıcımın neredeyse çıplak teninde soğuk havayı hissedinceye kadar yukarı kaldırıyor. Neyse ki kırmızı külotumu çıkarmıyor. "İşim bittiğinde seni içeri götüreceğim ve besleyeceğim. Anlıyor musun ve rıza gösteriyor musun?"

"Evet efendim," diye kısa bir baş sallamasıyla cevap veriyorum.

Hafif bir acıyla kıcıma inen tokat bir cezadan çok bir azarlama gibi geliyor. "Bana ne diyorsun, Kara?"

Kahretsin, alışkanlık işte. "Evet, Efendi Greyson," diye düzeltiyorum ses tonumda küçük bir merhamet ricasıyla.

"Güzel." Sonra gerçek ceza başlar.

Şaplak. Hiç ısınma yok ve tokatları çok acımasız. Yumruklarımı sıkıyorum ve darbeleri sessizce karşılamaya çalışıyorum. Dikkatinin çoğunu kıcımın ve kalçalarımın birleştiği yerdeki hassas noktalara odaklıyor. *Şaplak. Şaplak, şaplak.* Muhtemelen akşam yemeğinde ağrıyan kıcımın üzerine oturduğumda gerçekten üzüldüğümden emin olmaya çalışıyor. Lanet sadist.

Tüm kıcımı ateşe verdiğinde, külotumun kenarlarını kıcımın çatlağına doğru çekiyor ve açıkta kalan yeni deriye vurmaya devam ediyor. *Şaplak. Şaplak. Şaplak, şaplak, şaplak.* Acının altında kıvranıyorum, tokatlarından uzaklaşmaya çalışırken bacaklarım tekmeliyor ve vites koluna çarpıyor.

"Hey," diye bağılıyor, iç çamaşırımı eline alıp acıyla yukarı doğru çekiyor. Tekmelemeyi bıraktım. "Eğer arabama zarar verirsen, canının gerçekten yandığından emin olurum. Şimdi kıpırdamadan otur ve on tane daha al, sonra işimiz bitecek. Kıvranmaya devam edersen seni bagajda bağlı bırakıp sensiz yemek yemeye giderim. Ne olacak?"

Çırpınmayı bırakıp hareketsiz kalmaya karar verdim. "Lütfen bana on tane daha ver."

"Aferin kızıma," diye cevap veriyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Başka bir duraklama olmadan tokatlar devam ediyor. Sol yanağıma iki tane. İki tane de sağ yanağıma. Acıyan dört tane. Ve son ikisi kıcımın ortasına cehennem gibi sert bir şekilde yağıyor.

Külotumu çatlağımdan çekip ve kavrulmuş kıcımın üzerine geri çektiğinde irkiliyorum. Popomu hafifçe okşuyor. "İşte, mükemmel uyum," yorumluyor ve ben sadece külotun kırmızısına kıyasla istismara uğramış tenimin tonuna hayran olduğunu varsayabiliyorum. "Bir fotoğraf çekebilir miyim?"

Alay ediyorum. " olmaz."

"Nasıl istersen," diye cevap veriyor, sesi pek de hoşnutsuz çıkmıyor. Elbisemi tekrar aşağı çekiyor ve beni bacaklarından ayırmaya yardım ediyor. Parmaklarını başımın üzerinde gezdirerek saçlarımı düzeltiyor, böylece bu lüks restoran için yeterince şık görünebiliyorum. Parmakları yanaklarıma kadar iniyor ve parmak eklemlerini kızarmış tenime değdiriyor. "Gözyaşı yok mu?" diye soruyor, sorusunda bir hayal kırıklığı notu var.

Beklediğinden daha güçlü olduğum için gurur duyarak biraz daha dik oturuyorum. "Bunları hak etmek için bir şaplaktan biraz daha fazlası gerekecek Grey." Cevap beklemeden kapıya uzanıyorum ve onu arabanın içinde biraz afallamış bir şekilde otururken bırakıyorum.

Restorana girdiğimizde, ıslıl ıslıl aydınlatılmış ve şık giyimli müşterilerle dolup taşan mekânın ne kadar çarpıcı görüldüğüne şaşıyorum. Yeni bir elbise almaya karar verdiğim için memnunum ve göze çarpmak yerine uyum sağladığımı hissettiğim için mutluyum.

Geçen seferkinin aksine Greyson bizi mutfaktan geçirip dairesine kadar götürmüyor. Bu kez koluma giriyor ve baskın ifadesini sabit tutarak *şef garsona* doğru yürüyor. "Violet," diye selamlıyor, sesi doğrudan ve biraz soğuk. Belli ki çalışanlarıyla arkadaşlık kuracak biri değil.

"İyi akşamlar, şef." Gülümsemesi sıcacık ve adamın kaba tavrından en ufak bir rahatsızlık duymuyor. Mükemmel bir ev sahibesi.

"Her zamanki masa." Bu bir rica değil; bir talep. Burası onun restoranı olsa bile, kendimi adına özür dilemek isterken buluyorum. Sanırım Gavin Greyson'ın gücünün merhametine kalan tek kişi ben değilim. Restoranına girdiğinde Tanrı gibi davranıyor ve diğer herkes ona tapınıyor.

Chicago şehir merkezine bakan büyük pencerelerle çevrili تنها masada daha yerimizi almadan, siparişimizi almak için bir garson beliriyor. "Bugün ne istersiniz şef?" diye soruyor porselen tenli, siyah saçlı, kıvrak bir kız. Restoranda çoğunlukla çok çekici kadınların çalıştığı dikkatimden kaçmıyor. Sanırım Greyson gibi yetenekli bir adam kadınların ilgisini çekmekte asla başarısız olmaz.

Greyson menüye bakmadan ya da bana ne istediğimi sormadan, "Ben bir şişe *Sancerre* alacağım," diye sipariş vermeye başlıyor. Çok tipik. "Porçini mantarı. Ördek Niçoise salatası. Trüflü deniz tarağı. Ve Şili levreği. *Merci*, Collette."

"*Oui*, şef," diye yanıtlıyor, her şeyi hızla tabletine giriyor. Dönüp ilk kez bana bakıyor ve spekülâtif bakış fırlatıyor. Mutfığa doğru döndüğünde yüzünde kaba bir gülümseme vardı.

"Buraya sık sık kız getirir misin?" Belki de Collette beni Greyson'ın getirdiği diğer kızlarla kıyaslıyordu. Bu bir randevu olduğundan değil.

"Hayır, bilmiyorum," diye ilgisiz bir şekilde cevap veriyor. Odayı tarıyor, şüphesiz daha sonra eleştirecek ve personelini azarlayacak bir şeyler arıyor.

"Sık sık değil mi?" Muğlak ifadesini netleştirmeye çalışıyorum.

"Hiç de değil," diye cevap veriyor ve tüm dikkatini bana veriyor. Bakışları o kadar yoğun ki başka tarafa bakmak istiyorum ama bakmıyorum.

"Ama çok fazla kadınla çıkıyorsun," diye tahmin ediyorum. Kulüpte dönüşümlü olarak tuttuğu kadın sayısına bakılırsa, öyle olmalı.

"Biriyle çıkmıyorum. Pandemonium'da çalışıyorum ve burada çalışıyorum. Arada hiçbir şey yok, gerçekten."

Bu çok şaşırtıcı. "Neden kulüpten kimseyle çıkmıyorsun? Eminim ünlü Şef Greyson'a ait olmak isteyen bir sürü kız vardır."

"Muhtemelen," diyor omuz silkerek. "Sorunlarımı eve götürmek zorunda kalmayı sevmiyorum. Ve tam zamanlı bir yardımcıya sahip olmak kesinlikle sıkıntı kategorisine girer."

"Beni iki kez eve götürdün, peki ben neyim?" Neden özel muamele gördüğümü anlamaya çalışarak .

"Sen, hiç şüphesiz, bir sorun ve can sıkıcısın. Ama senden kurtulmak vicdanıma çok ağır gelir, o yüzden katlanmak zorundayım." Gülümsemiyor ya da şaka yaptığına dair herhangi bir işaret vermiyor. Yaralı gururuma bakılırsa, muhtemelen ciddi.

"Sen gerçek bir azizsin, Gavin Greyson," diye karşılık veriyorum gözlerimi devirerek. "Öyleyim," diye onaylıyor kendini beğenmiş bir sırıtışla.

Neyse ki şarap geldi de Greyson'ın sapık sadaka kutusu gibi hissetmekten kurtuldum. Hemen ardından başlangıçlar ve mezeler geliyor ve her şey çok lezzetli. Deniz taraklarını yemeye zorlandığımda burnumu kıvırıyorum. Deniz taraklarını pek sevmem ama Dom bakışlarıyla beni hedef aldığında onu yatıştırmak için deniyorum. Büyük bir sürpriz olarak, tereyağlı ve tatlılar ve neredeyse ağzımda eriyorlar. Sonuncusu için Greyson'la mücadele etmem gerekiyor ama o bir centilmen gibi kabul ediyor ve son deniz tarağını ağzıma tıkıyor. Levrek gecenin yıldızı; sade ve mükemmel pişirilmiş, narenciye ve balkabağı polentası ile kış yeşillikleri ile süslenmiş.

Bir restoran ne kadar pahalıysa porsiyonlar o kadar küçük olduğundan, tüm yemeği ve bir şişe şarabın çoğunu bitirdiğimizde ancak tatmin oluyorum. Collette tekrar geldiğinde

Tatlı isteyip istemediğimizi sorduğunda, Greyson daha cevap vermeye fırsat bulamadan neşeyle "evet" diyorum. Bana sert bir bakış fırlatıyor, ama bunu görmezden geliyor ve garsonumuza dönüyor.

Greyson, "Flores'e söyle, bahar menüsü için bu hafta üzerinde çalıştığı tatlıyı hazırlasın," diye emrediyor. "Sadece bir tane," kaşlarını kaldırarak bana baktı, "bu açgözlü kız paylaşabilir."

Neredeyse ona dilimi çıkarma dürtüsüne teslim oluyorum, ama halka açık bir yerde olsak bile onun kindar tarafından güvende olduğuma inanmıyorum. Paylaşmanın onun için ne kadar iyi sonuç vereceğini göreceğiz; söz konusu şeker olduğunda vahşiyimdir.

On dakika içinde Collette şimdiye kadar gördüğüm en güzel tatlıyla geri geldi. Yenilebilir çiçeklerin arasına serpiştirilmiş ahududu ve liçi ile renk ve farklı dokulardan oluşan narin, neredeyse romantik bir kompozisyon. Tabağın merkezinde, üzerinde bir tutam pembe kesme şeker bulunan tatlı bir panna cotta yer alıyor. Bana kalırsa Greyson bir lokma bile alamayacak.

Greyson'ın kaşları çatık, gözleri eleştiri dolu bir şekilde yemeği değerlendirdiğini görmek için şaşkınlığımı bozuyorum. Nesinde hata bulmuş olabilir ki?

"çok güzel," diye iltifat ediyorum, onun işi olmadığını bildiğim halde. Bana pastacılığın pek iyi bir iş olmadığını söylemişti ve buraya son gelişimde beni mutfağında beslerken Şef Flores'ten bahsetmişti.

"Kabul edilebilir," diye başını sallayarak cevap veriyor.

Onun iznini beklemeden kaşığımı kapıp içine dalıyorum, yenilebilir sanatı mahvettiğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Panna cotta dilime çarptığında inliyorum; çok kremli ve vanilya tadına karışan bir miktar gül var. Greyson kaşığını kaldırıyor ve her bir parçadan bir ısırıkta az miktarda alıyor. Ağzında yuvarlarken tadına bakmaya devam ediyor. Yutkunduğunda gözleri sertleşiyor. Bu yemekte herhangi bir kusur olduğunu düşünüyorsa çıldırmış demektir. Şimdiye kadar yediğim en iyi çikolatasız tatlı.

Collette'in dikkatini çekmek için şaklatır ve Collette hemen yanına koşar.

"Evet, şef?" "Flores'i buraya getirin," diye emrediyor, sesi sert. Hafif bir ürperti hissediyorum.

Yapmayı planladığı şeyden tedirginim ama bu yine de yemeye çalışmamı engellemiyor. Tabağın üzerinde dururken bileğimi tutuyor. "Onu yeme." Suratımı asıyorum ama kaşığımı kenara koyuyorum.

Collette masamıza doğru koyu kahverengi gözleri, sıcak bronz teni ve beyaz şeftalisinin altında saklanan tatlı kıvrımları olan güzel bir kıza eşlik ediyor

Üniformalı. Greyson'ın diğer yaltaklanan çalışanlarının aksine, bu kız yüceltilen baş aşçısına hançer gibi bakıyor.

"Şef," diye selamlıyor, sesi bıçak gibi keskin.

"Flores, bunun ne olduğunu açıklamak ister misin?" Greyson önümüzde duran güzel tatlıyı işaret ediyor. Benim yememe izin verilmeyeni.

"Bu benim bahar menüsü için numunem, şef," sözleri saygılı ama zehirli.

"Anlıyorum." Greyson tabaktaki panna cotta'yı dürtüyor. "Müşterilerimize servis etmeyi düşündüğünüz şey *bu* mu? Çok fazla jelatin kullanmışsınız; lastik top gibi bir dokusu var. Peki bu tam olarak nedir?" Dönen şekerden bir parça alıp kenara atıyor.

"Greyson'a karşı koymaya çalışırken bile Greyson'ın onaylamayan bakışları onu rahatsız ediyor. "Biraz eğlence katmak istedim, şef." Aradığı cevabın bu olmadığını biliyormuş gibi yutkunuyor.

"Hayali ve gereksiz bir şey ve Grey's'in menüsünde bunların hiçbiri yok. Götürün şunu," diye emrederek tabağı ona doğru itti.

"Evet, şef," diye cevap veriyor ve tabağa uzanıyor. Işığın bir oyunu mu, yoksa gözleri mi parlıyor anlayamıyorum.

"Collette," diye hitap etti, az önce alenen parçaladığı şefe bir kez daha bakmadan. "Bana çikolatalı tart, bir bardak süt ve bir duble sek Macallan getir." Bana bakıyor ve masmavi gözlerinde tehlikeli bir değişim var. Çok çeşitli bir yemeği yeni bitirmiş biri için, kesinlikle aç görünüyor. "Ve bir şişe tarçın yağı."

"*Oui*, şef," diye parlak bir gülümsemeyle cevap veriyor ve iki kız da ayrılıyor. Keşke Greyson lanet tatlıyı bırakmalarına izin verseydi.

"Peki bu neyle ilgiliydi?" Onlar gittikten sonra sordum.

"Ne?" cevap veriyor, az önce yarattığı sahneden habersizmiş gibi.

"Az önce o zavallı kıza verdiğin kamusal kırbaç," diye karşılık veriyorum kaşlarımı kaldırarak.

"Saçmalık, halka açık bir kırbaçlama çok daha keyifli olurdu." "*Gri*," diye azarlıyorum.

"O mutfaktan mükemmellik çıkmasını bekliyorum. Mükemmellik ve daha azı değil. Şef Flores beni hayal kırıklığına uğrattı."

Bir an için onu düşündüm. Pasta şefine karşı, onun için bile alışılmadık derecede sertti. Tepkisini ölçmek için "Çok güzel bir kız," diyorum.

"Ne?" Greyson irkilmiş görünerek cevap verir.

"O muhteşem." Greyson gibi işkenceci bir piç için mutfakta köle gibi çalışmak için kesinlikle fazla güzel. Ve ben şahsen onun göğüsleri için adam öldürürdüm.

"Fark etmemiştim." Ses tonunda kesinlikle fark *ettiğini* düşündüren garip bir ton var.

Collette'in Greyson'ın siparişini getirmesi için birkaç dakika daha geçmesi gerekiyor. Çikolatalı tart lezzetli görünüyor, ancak Şef Flores'in tabağına koyduğu sanattan yoksun. Onun yemeği açıkça bir tutam sevgiyle yapılmıştı, bu ise Greyson gibi temiz ve zarif. Bu noktada şekere hasret kaldığım için çatalı elime alıyorum ama Greyson'ın viski bardağının kenarından bana onaylamaz bir ifadeyle baktığını görüyorum.

"Yiyebilir miyim?" Başlamadan önce izin istemem gerekip gerekmediğini merak ederek soruyorum.

"Hayır, içmeyebilirsin," diye cevap veriyor. uzun bir yudum alıyor, çelik mavisi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Hayır mı?" Bu tek kelime yıkım dolu. Beni bu gece iki tatlıdan mahrum mu bırakacak? Bu oldukça berbat bir sadizm fikri. Bu gece oynamasını istediğimde, *gerçek bir* işkenceyi kastetmemiştim.

"Hayır," diye teyit ediyor, bir içki daha alırken ses tonu rahatsız edici değil. "O çikolatalı tartı yeme hakkını kazanmalısın. Bu öğleden sonra benden ne istedin?"

"I-" Duraklıyorum ve o da kaşlarını çatıyor, onun yakıcı bakışları altında kıpırdanışımı ve alt dudakımı endişelendirişimi izliyor. "Acı çekmeyi ben istedim."

"Ve henüz teslim etmedim," diye devam ediyor, sinsî sırıtışıyla. "Ama arabada-"

"Bu senin hak ettiğin bir cezaydı," diye sözümü kesti. "Dayak sayılmaz. Oynamak istediğini söylemiştin. Hadi oynayalım." Bardağındaki viskinin etrafında dönüyor.

"Tamam," diye kabul ediyorum titrek bir nefesle. Boşluğu doldurmak için acıya duyduğum ihtiyaçtan kurtulduğumu ilan etmek için ani bir dürtü duyuyorum. Çikolata kalbimdeki boşluğu gayet güzel doldurabilir. Daha kolay olurdu ama doğru olmazdı.

"Güzel." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, birazdan talep edeceği sadizm için rahatlıyor. "Külotunu çıkar, sürtük."

"Ne?" Benden ana caddede çıplak koşmamı isteseydi daha fazla şaşıramazdım. "Neden?"

"Kendimi açıklamama gerek var mı, küçük köle? Yoksa itaat mi edeceksin?"

Kendimi iyice utanmış hissederek ve Cade'in berbat bir itaatkâr olduğum yönündeki suçlamalarını kafamda çınlatarak uzanıyorum ve mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde külotumu çıkarmaya çalışıyorum. Greyson rahatsızlığımdan zevk alıyor gibi görünüyor, gözleri açlıktan parlıyor. Bir dakika uğraştıktan sonra külotu çıkarıyorum ve bir parmağımın üzerinde önünde sallıyorum. Elimden kapıyor ve parlak kırmızı danteli kucağına bırakıyor. Umarım ortasındaki nemli noktayı fark etmemiştir çünkü ben kesinlikle fark ettim.

"Görünüşe göre birileri akşamın tadını çıkarıyor." Bana şakacı bir sırıtış fırlatıyor ve fark ettiğini biliyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, sanki bu beni onun aşağılamasından kurtaracakmış gibi çıplak kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Spoiler uyarısı: kurtarmayacak. "Kendine dokun," diye emrediyor.

"Seks yok demiştik," diye yarı fısıldıyorum, sesim öfkeli.

"Bunun seksle hiçbir ilgisi yok. Bu seni aşağılamak ve acı çektirmekle ilgili. Bu süreçte boşalman umurumda değil."

Dişlerimi sıkarak elimi elbisemin altından geçiriyorum ve parmaklarımı ıslak kıvrımlarımın arasından kaydırıyorum. Elim amımda bir aşağı bir yukarı ovuştururken tahrik olma sesimi duyan biri olup olmadığını ölçmeye çalışırken başım dehşetle yukarı kalkıyor. Her nasılsa, birilerinin görebileceği gerçeği, utanç içinde boğulurken bile zevki artırıyor.

Collette tekrar masamıza uğradığında irkilerek "*Siktir*," diye bağıryorum. Yanaklarım kıpkırmızı yanıyor ama Greyson'dan gelen sert bir bakış bana masanın altında mastürbasyon yapmayı bırakmamam gerektiğini söylüyor.

"Tartı da mı beğenmedin?" Collette kaşlarını çatarak soruyor. "Size başka bir şey getireyim mi şef?"

"Uygun olduğuna eminim. Flores'in aksine Şef Henley mutfakta her zaman çok titizdir." Greyson'ın çalışanları arasındaki acımasızlığının yükünü çektiği belli olan zavallı kızın hatırı için yüzümü buruşturuyorum. "Kara sadece gecikmiş haz konusunda küçük bir ders alıyor." Lanet olsun, utancımдан öleceğim. "*C'est tout*." Bana sinsî bir sırıtışla bakan Collette zıplayıp gitti.

"Bundan nefret ediyorum," diye inliyorum. Parmaklarım masanın altında klitorisimi tıngırdatmaya devam ediyor.

"Islak mısın?"

"Evet," diye .

"O zaman yalan söyleme. Ve temin ederim ki bundan da nefret edeceksiniz." Greyson'ın gözbebekleri büyümüşü ve kafası güzel görünüyordu.

her ne işkence yapacaksa. "Elbiseni kalçalarına kadar it. Mahvolmasını istemiyorum."

Neden mahvolsun ki? sorusu dilimin ucuna geliyor ama onun sorular yerine boyun eğmeyi tercih ettiğini hatırlıyorum ve itaat etmek için harekete geçiyorum. Lüks bir restoranın ortasında, pahalı elbisem bir fahişe gibi kıvrılmış ve çıplak amım herkesin görebileceği şekilde ortadayken kendimi çok açıkta hissediyorum. Ve uyarılmışlığım çoktan kalçalarıma kadar damlamıştı.

"Elini uzat," diye emrediyor ve masanın üzerindeki küçük yağ şişesine uzanıyor. Bu emir sıradan bir emir gibi görünüyor, ben de isteyerek elimi uzatıyorum. Greyson şişenin kapağını açıyor ve parmak uçlarıma üç damla döküyor. Baharatlı ve tatlı kokuyor. *Tarçın yağı*, hatırlıyorum. "Amina ."

Dediğini yapıyorum, yağı klitorisimin üzerine ve girişime doğru yayıyorum. Kayganlaştırıcı gibi hissettiriyor - en azından, cehennem ateşi gibi yanmaya başlamadan önce birkaç saniye için öyle. "Ne oluyor lan?" Çılgık atıyorum, ovalamaya çalışıyorum ama sadece tenime daha fazla bulaştırmayı başarıyorum. Hassas etime karşı asit gibi hissettiriyor, şişmiş klitorisimi yakıyor. "Greyson, ne oluyor lan!" Sesimi alçak tutmaya çalışıyorum ama panikliyorum.

"Tarçın yağı," diye cevap veriyor, sesi eğlenmiş gibi çıkıyor. Gülümsediğini ve içkisini rahatça yudumladığını görmek için bakıyorum. Acı çekmem onu rahatsız etmiyor, bundan zevk alıyor.

"Bunun farkındayım, seni sadist pislik. Nasıl çıkarabilirim?" Gözlerimde tutamadığım yaşlar var çünkü acısı çok güçlü.

"Eğer iyi bir kız olup ben viskimi bitirene kadar acı çekersen, sana anlatırım. Ve o çikolatalı tartı tamamen sana bırakırım."

Sadistlerden nefret ediyorum. "Peki ya iyi değilsem?" Acının altında zar zor tutarlı kalarak soruyorum.

"O zaman şimdi sana nasıl yapacağını anlatacağım ve sen de orada ağrıyan aınla oturup tartı nasıl izleyebilirsin. Ve haftanın geri sana şekerini yasaklayacağım."

"Bu hiç adil değil," diye hıçkırıyorum, masanın altına girip saklanmak istiyorum, böylece kimse dağıldığımı görmeyecek.

"Küçük denizaltı, sana ne zaman adil davranılacağını söyledim? Acı çektiğini görmek istiyorum. Hayatta bana katıksız zevk veren birkaç şeyden biri bu."

"Acıyor," diye inliyorum. Greyson'ın meydan okumasına karşı koymak istiyorum ama daha fazla dayanacak gücüm olup olmadığından emin değilim.

"Acıttığını biliyorum. Bunu sen . Şimdi iyi bir kız olup bunu kabul edebilir misin?"

Acıdan uzaklaşmak için alt dudacağımı ısırıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, Efendi Greyson."

Ben acı içinde kıvrılırken ve çığlık atmamaya çalışırken o içkisini yavaşça içiyor, her yudumun tadını çıkarıyor. Ama acıya boyun eğdiğim her saniye karnımda bir sıcaklık büyüyor. Ve Greyson'ın yüzündeki parlayan hayranlığa baktığımda, içimdeki sıcaklık zevke benzeyen bir şeye dönüşüyor. İşte o zaman Greyson'ın acı vermekten aldığı cinsel tatminin, benim onun acısına katlanırken hissettiğim hazzın bir aynası olduğunu fark ediyorum. Aynı sıkık madalyonun iki yüzüüz.

Greyson bardağını *gürültüyle* masaya kadar bitirdiğini fark etmiyorum bile. "Şimdi seni kurtarmamı ister misin?" diye soruyor, sesi hafif ve biraz da alaycı.

"Eğer sizi memnun edecekse, Efendi Greyson." Acıya o kadar teslim olmuşum ki, kalçalarımın arasındaki yanma artık sadece bir sıkıntı.

"İyi cevap," diye mırıldanıyor, mavi gözleri ihtiyaçla doluyor. "Süt." Masanın üzerinde eğreti duran bir bardak sütü işaret ediyor.

"Süt mü?" Ne yapmamı önerdiğinden pek emin olmadığım için soruyorum.

"Tarçın yağı suda çözünmez. Onu nötralize edecek bir şeye ihtiyacınız var. İşe yarayacak birkaç şey daha var ama ben en basitinin süt olduğunu gördüm."

"Peki bununla tam olarak ne yapmam gerekiyor? Kukumun üzerine bir bardak süt mü dökeyim?"

Gülüyor ve bu gece ilk kez acımasız bir ses çıkarmıyor. "Dramatik olmaya gerek yok. Bir peçeteyi süte batırıp yağın silmeniz yeterli olacaktır."

Dinlemeyecek kadar hızlı bir şekilde masadan peçetemi aldım ve bir bardak süte batırdım. Bu noktada herhangi bir saygınlığı korumayı çoktan geçtim, peçeteyi masanın altına kaydardım ve yanan cildimin üzerine sildim. Süt, yağın sıcaklığını soğutmaya başladığında rahatlayarak inliyorum. Bezi tekrar bardağa daldırıyorum ve kıvrımlarımın arasına sürüyorum, baharat kalıntılarını nötralize etmek için klitorisime hassas bir özen gösteriyorum. Bir saat gibi gelen bir süreden sonra yanma nihayet durduğunda

Saat başı peçetenin kuru tarafını kullanarak kalçalarımın arasında kalan nemi siliyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu süten daha fazlası.

İşim bittiğinde peçeteyi masaya atıyorum, kalçalarımın arasında ateş hissetmeden bir kez daha sandalyemde rahatlayabildiğim için şükrediyorum. Greyson bir bardak sütü bana doğru uzatıyor. "Şimdi iç onu," diye emrediyor muzip bir sırıtışla.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Doğrudan cehennemin bağırsaklarından toplanan kedi suları ve tarçın yağıyla karıştırılmış bir bardak oda sıcaklığında süt içmemin imkanı yok. Hayatta olmaz.

"Şaka yapıyorum," diyor gülerek ve ben rahat bir nefes alıyorum. "Al bakalım." İçinde çikolatalı tart olan tabağı bana doğru itiyor. "Bunu hak ettin, küçük denizaltı."

Büyük Gavin Greyson'ın zalim ve olağandışı işkencesine katlandığım için kendimden oldukça memnun hissederek çikolatadan kocaman bir ısırık alıyorum ve lanet olası tatlılarımın tadını çıkarıyorum.

BÖLÜM 35

CADEN

"Y Başka bir kink kulübü mü alıyorsun?" Finn'e şaşkınlıkla baktım. Bir sapık seks kulübüne sahip olmak zaten niş bir pazar. İki tanesine sahip olmak Finnian Holt'u Chicago kink sahnesinin kralı yapıyor. "Benim hiç Bu kadar girişimci olduğunuzu bilmiyordum."

"Bu benim fikrim değildi. Sığınak'ın sahibi bana geldi. Borç içinde boğuluyormuş, bazı kötü yatırımlar yapmış ve mafyanın gelip almasını beklemektense iş dünyasından biriyle satış yapmanın daha iyi bir hamle olacağını düşünmüş. İçiniz rahat olsun, çok iyi bir fiyata aldım."

"Peki ya Pandemonium?"

"Pandemonium'da üyelik için bekleme listesi bir mil uzunluğunda. Ülkenin dört bir yanından kink alanında sunduğumuz eşsiz deneyimlerin tadını çıkarmak için ağzı sulanan müşterilerimiz olduğunu biliyorsunuz. Pandemonium lüks ve ayrıcalıklı; deneyimli profesyoneller için mükemmel bir oyun alanı; ben ise The Sanctuary'yi bunun tam tersi yapmak istiyorum. Herkesin, hatta yeni başlayanların bile güvenli bir şekilde kink pratiği yapabileceği kapsayıcı, davetkâr bir alan. Atölye çalışmaları yapabilir ve insanların bu yaşam tarzının bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamalarına yardımcı olabiliriz. Müşterileri daha geniş bir kitleye hitap etmek yerine yerel tutmak istiyorum - Chicago'nun tam kalbinde tüm uyumsuzlar için bir sığınak."

"Şikago'nun uyumsuzları için ne zaman böyle kanayan bir kalbin oldu?" Alaycı bir tavırla karşılık veriyorum. "Daha önce zenginlerden ve ayrıcalıklılardan servet kazanmak gibi bir sorunun olmamıştı."

"Evet, siz de dahilsiniz Lord Ashford," diye gülerek cevap veriyor. "Ve bunu yapmaya devam etmekten çok mutluyum. Ama zenginler her zaman

Normal, sıradan insanlara kink'in bir lüks olmadığını göstermek istiyorum. Oyun oynamak ve fantezilerinizi gerçekleştirmek için güvenli bir yere sahip olmak, ne bileyim, yoga ya da başka bir şeye kaydolmak kadar erişilebilir olabilir."

"Çaresiz ev kadınlarına ve karısından başka birini düşünmeden ya da becermeden nasıl boşalacağını bilmeyen erkeklere hitap eden bir kink kulübü. Kulağa harika geliyor," diye alay ediyorum.

Finn inliyor. "Bu kadar kendini beğenmiş olma Ashford."

"Ben aristokrasinin bir parçasıyım, bu benim kanımda var." Bana ters ters bakıyor ama haklı olduğumu da biliyor.

"Peki bu gece gelecek misin?"

"En iyi arkadaşım beni, hayal kırıklığına uğramış anne ve babalar için bir oyun alanına dönüştürmek istediği alt kademe bir kink kulübüne gitmeye zorluyor - bu gece yapacağım son şey gelmek olacak gibi görünüyor." Ona küçümseyici bir bakış fırlatıyorum ama hiçbir etkisi olmuyor çünkü duyduğu tek şey, bu akşamki aptalca kaçışına eşlik edeceğim.

"Mükemmel," diye bağırıyor ve ayağa kalkmadan önce sırtıma gereğinden biraz daha sert bir tokat atıyor. "Ben arabamı getireyim."

"Sikerim seni." Onu tekrar kanepeye itiyorum ve sertçe kıcının üzerine düşüyor. "Eğer senin adına işkenceye katlanmak zorunda kalıyorsam, lanet olası araba kullanıyorum."

Sığınak, buraya son gelişimde, ruhumu ilk baskı bir Chaucer aracılığıyla şeytana teslim ettiğim zamanki gibi görünüyor. Ve hâlâ güzel sarışınları ölüme gönderen o lanet şeytanı yakalayamadım. Finn ve ben merdivenlerden eski Lutheran kilisesine doğru tırmanırken, başarısızlığımı hatırlatan yumruklarım sıkılıyor; kilisenin cephesi, kulelerindeki renkli spot ışıklarından kırmızıya boyanmış. Karanlık taş bina, içeriden gelen kulüp müziğinin ağır basının altında titriyor ve nabız atıyor gibi görünüyor. Uzun zaman önce, yeni bir ülkede yaşamaya alışmaya çalışan genç ve saf bir çocuk için bu eğlence yuvası eviydi.

İçerisi hiç de hatırladığım gibi değil; gerçi The Sanctuary'ye adım atmayalı on yıldan fazla oldu. Eskiden sosyal aykırıların bir araya gelip sınırlarını test ettikleri karanlık ve karamsar bir yerdi

modaya uygun bir gece kulübüne dönüştü. Sanatsal, postmodern havası, tatsız bir şekilde, yanıp sönen ışıklar, metal dans kafesleri, striptiz direkleri ve lanet olası duman makineleriyle örtülmüş. Arka planda Rihanna'nın S&M şarkısı çalıyor. Her şey hardcore ve sapıkça olmanın nasıl görüneceğine dair vanilya bir fantezi gibi hissettiriyor.

Finn ve ben bara doğru ilerlerken, ucuz lateks giymiş ve yakaları çivili bir çiftte çarpıyorum ve dans ettiklerini fark ediyorum. Etrafımızdaki bir sürü insan tavandaki hoparlörlerden yükselen pop müziğin ritmiyle dans ediyor. Kim bir kink kulübünde dans eder ki? Gördüğüm en vanilya boku bu.

Tanrı'ya şükür, bar da mekanın geri kalanı gibi ana akım. İçki sınırı yok ve sabaha kadar bu cehennem çukurunu unuttuğumdan emin olmak için Finnian Holt'un servetini yakmaya niyetliyim. Bir duble sipariş ediyorum; burada gerçek bir üst raf yok, bu yüzden bu gece sıradan insanların burbonunu içiyorum. Sanırım tadına bakmaya gerek olmadığı için çabucak sinirlenebiliyorum.

Finn, her şeyi resmileştirmek için bazı evrakları imzalamak üzere buranın sahibi Luca ile buluşmaya gider. Gerçi Finn'in burayı neden satın almak istediğini kim bilebilir ki? Burayı sterilize etmek için yerle bir etmesi gerekirdi. Gözlerim ilgiden çok can sıkıntısından kalabalığın üzerinde geziniyor. Siyah kıyafetlerden oluşan bir deniz, bedenler şehvetle birbirlerine çarpıyor, ama çekici olacak kadar şiddetli değil. Bir kink kulübünde karşılaştığımdan çok daha fazla payet ve kot pantolon olsa da en azından renkleri doğru ayarlamışlar. Yüzlere bakmaya zahmet etmiyorum. İlğimi çekmiyorlar. Ondan beri hiçbir şey ilgimi çekmiyor.

Elimi akşam yemeği ceketimin cebine sokuyorum ve Kara'nın yakasından geriye kalanları kavriyorum, parçalanmış mücevherleri derimi ısırana kadar yumrukluyorum. Gittiğinden beri aklıma onunla ilgili düşüncelerin gelmesine her izin verdiğimde bunu yapıyorum. Yani, ben beri. Sol avucum neredeyse sürekli olarak zayıflığının kesiklerini taşıyor. Kolyeyi daha sıkı kavriyorum, Kara'nın görüntüleri yavaşça dağılmaya başlayana kadar acısının tadını çıkarıyorum. Burbonumu boşaltıyorum ve bir duble daha istiyorum.

Dansçı kalabalığının arkasında deri kanepeler var. Efendilerinin ayaklarının dibinde diz çökmüş, biri tasmalı birkaç köle görüyorum. Arka duvarda bir Aziz Andrew haçı var ve burada bir dominatriks yaşlı, tamamen çıplak bir adamın testislerine kırbaçla vuruyor. Çabucak başımı çeviriyorum -dominant

Kadınlar benim sapıklığım değil. Kanepelere dönüp bakıyorum; belli ki gerçek kinkçilerin küçük nüfusu orada.

Kendime rağmen, bir kız ilgimi çekiyor. Siyah giymeyen birkaç kişiden biri. İnce kıvrımlarını saran ve kıcının mükemmel sıkılığını gösteren kısa, kırmızı bir elbise giyiyor. Aletim pantolonumun içinde kıpırdıyor ve anında içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Başka bir kızın kıcına hayran olmamalıydım ve sadakatsiz aletim kesinlikle Kara olmayan birini gördüğünde hazır olda durmamalıydı.

Kara'dan beri kimseyle birlikte olmadım. Onu terk ettiğim gecedan beri Pandemonium'da kimseyle oynamadım bile. Otuz altı gün oldu ve sağduyu hayatımın sonuna kadar bekâr kalamayacağımı söylese de, onun yerine geçmeyi bir an bile düşünmedim. Yine de hain gözlerim odanın diğer ucundaki kızın üzerinde geziniyor, sanki doğaüstü bir güç tarafından ona çekiliyorum. Dizlerinin üzerinde değil, yani belki de itaatkâr değil. Kanepede oturan bir adamın kalçalarına sarılmış. Adamın yüzünü göremiyorum ama elleri kalçalarında, vücuduna sürtünmesine yardım ediyor. Nedense adamın lanet ellerini koparmak ve parmaklarını her ilk boğumdan kırmak istiyorum -ya da aşağı kayarken gözden geçirdiğim her ikinci boğumdan.

Adam yüzünü boynuna gömerken başını yana çeviriyor ve kalbim göğsümde donuyor. Bu olamaz. Bu imkansız. Kara Caine'in ikinci sınıf bir kink kulübünün ortasında bir otuzbirciye kucak dansı yapması için hiçbir neden yok. Yine de, adam kızın boğazından çekilip yukarı baktığında, bu kulübün Pandemonium'dan bile daha iyi bir cehennem temsili olduğunu fark ediyorum. Çünkü kızımın zar zor giydirilmiş amını sürttüğü adam Gavin Greyson'dan başkası değil.

Greyson'ın çelik mavisî gözleri benimkilere kilitleniyor ve eğer bakışlar öldürebilseydi, o adam öyle korkunç bir şekilde öldürülürdü ki gömülecek tek bir kan, bağırsak ya da kemik parçası kalmazdı. Piçin ona bir şey söylediğini ve kalçalarının anında durduğunu görüyorum. Başını geriye atıp kalabalığa bakıyor, sanki kulübün sıcak bedenlerden beslenmek isteyen zombiler tarafından istila edildiği söylenmiş gibi gözleri dehşetle doluyor. O kadar da ciddi bir şey değil aslında, sadece Dom'u ikisini de katletmeye hazır.

Sonunda beni barda ayakta bulduğunda, koyu kahverengi gözlerindeki saf yıkım bakışı içimi parçalıyor. Anlık olarak motor fonksiyonlarımdan yoksun kaldığım için bardağım yere düşüp paramparça oluyor. "Kahretsin." Bardağı salladım.

mahvolmuş deri ayakkabılarımdan burbon akıyor ve bardağı süpürmek için elinde süpürgeyle gelen garsondan özür diliyorum. Başımı kaldırdığımda Kara gitmişti ve o piç kurusu salonda tek başına oturuyordu.

Damarlarımdaki kan kaynıyor, terli, yarı giyinik bedenlerden oluşan kalabalığı itiyorum, yabancıları umursamadan yoldan iterken her zamanki iyi davranışlarım bu noktada iyice tükendi. Vücudum içgüdüsel olarak çalışıyor, sanki hayatım buna bağılıymış gibi beni ileriye doğru itiyor. Kara'yı bulma ihtiyacı, ciğerlerimi havayla doldurma ihtiyacı kadar temel bir ihtiyaç ve her ikisine de sahip olmazsam hayatta kalamam.

Kalabalık kulüpte gezinmem ve Kara'nın kaybolduğu yeri bulmam çok uzun sürdü. Kahrolası Greyson hâlâ orada oturuyor ve kız arkadaşım sikine sürtünmeden sıkılmış görünüyordu. Onu oracıkta deşmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor ama şu anda halletmem gereken daha önemli şeyler var. Kara'yı bulmam gerek. İşkence ve cinayet zamanını beklemek zorunda kalacak.

"Greyson," diye tükürüyorum, kelimenin tadı dilimden yuvarlanırken asit gibi geliyor. "Nerede o?"

"Seni burada görmek ne güzel Ashford. Halkın arasında spor yaptığını bilmiyordum. Geleceğinizi haber vermeliydiniz; kırmızı halı serilebilirdi."

"Senin komik espri denemelerine ayıracak vaktim yok," diye homurdanıyorum. "Hangi cehennemde o?"

"Kim?" Greyson aptal numarası yaparak soruyor; bu onun rol yapmasını gerektirmiyor. Elindeki bardaktan kayıtsızca bir yudum alıyor ve ben onun lanet dişlerini yumruklamak istiyorum.

"Kara," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak. "Siktiğimin denizaltısı. Nerede o?" "Son baktığımda, senin bir denizaltın yoktu, *dostum*."

"Son kontrol ettiğimde kalbin hâlâ atıyordu. Atmaya devam etmesini istiyorsan, lanet soruma cevap ver."

Greyson'ın değersiz boynunu kırma arzusu parmak uçlarımda karıncalanıyor. Ellerimi yumruk haline getirip, zayıf bir şekilde bağlanmış mantığımın rızası olmadan kendi başlarına bir şey yapmayacaklarını umuyorum. Greyson öfkeyle salonu itiyor ve bir an içinde kişisel alanımı işgal ediyor. Barbarca bir hırıltıyla yumruklarını göğsüme indiriyor ve sanırım o ince bağın kopma sesini duyabiliyorum.

"Pandemonium'da yaptığın pislikten sonra Kara'nın *yanına yaklaşmana* izin vereceğimi sanıyorsan-"

"Ne istediğın umurumda sanıyorsan, çok büyük bir yanılğı içindesin," diye karşılık verdim ve her ne kadar saçma sapan taleplerde bulunacak olsa da sözünü kestim. "Kara beni geri çevirmek isteseydi, burada kalır ve senin iyi bir asker gibi onun onurunu savunmanı izlerdi." Bir adım daha yaklaştım, ona ters ters bakarken göğüslerimiz neredeyse birbirine değecekti. "Ama yapmadı. *Kaçtı*. Çünkü onu her zaman yakalayacağımı biliyor." Kanımda bir savaş çığlığı gibi yankılanan şiddet çağrısına karşı koyamayarak onu itiyorum. "O yüzden *çekil* de *kızımı bulmama* izin ver."

Greyson bana dik dik bakıyor, fazlasıyla mavi gözlerinde çatışma titreşiyor. Benden ne kadar nefret etse de, denizaltımı ondan daha iyi tanıdığımı biliyor. "Eğer *hayır* derse, o zavallı kışını kaldırıp buradan gitsen iyi edersin," diye tükürüyor sanki kelimeler ağzında bir zehirmiş gibi. Saf nefret dolu bir bakışla yoldan çekiliyor ve geçmem için bana yer açıyor.

"Merak etme. Eğer hayır derse, beni bir daha asla göremezsin," diye cevap veriyorum ve yanından geçip salonun ötesindeki loş koridora doğru ilerliyorum. Ona son bir dostça uyarıda bulunmak için dönüp bakıyorum. "Ve Greyson, eğer değersiz sikine biraz olsun değer veriyorsan, döndüğümde burada olma." Karşılık beklemeden topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşıyorum.

Tıpkı on yıl öncesinden hatırladığım gibi, deri salon alanının ötesinde özel odalardan oluşan تنها bir salon var. Eğer Kara saklanacak bir yer arıyorsa, burası mükemmel bir seçim. Güvenlik nedeniyle kapılar kilitlenmiyor ama oda kullanımdaysa kapı koluna kırmızı bir kanat bırakılıyor. Kara'nın protokole aşına olmasını beklemeden önce boş kapıları arıyorum. Eğer onu bunlardan birinde bulamazsam, kırmızı kanatlı olanlardan da içeri dalmaya başlayacağım, mahremiyetlerine lanet olsun.

İlk iki odada tanıdık eşyalara göz gezdirirken, yatakların altını ve bitişikteki banyoları kontrol edecek kadar titiz davranırken şansım yaver gitmiyor. Ama üçüncü oda, üçüncü oda beni kapının girişine hapsediyor, hareketsiz ve çaresiz bir şekilde dururken damarlarımdaki kan kurşuna dönüşüyor. Elim sol cebimdeki mücevherleri yumrukluyor, kırık metal parçalarının avucumu keserken çıkardığı hafif sızı bana önümde gördüğüm şeyin gerçekten gerçek olduğunu hatırlatıyor.

Kara yerde oturuyor, sırtını yatağa dayamış ve dizlerini göğsüne çekmiş. Başını kollarının arasına gömmüş, kapıyı açtığımda başını bakmıyor, içeri girdiğimi duyduğunu bilsem de. Görünüşe göre, benden saklanmak için çok çaba sarf etmemiş. Belki de onu her zaman bulacağımı biliyordur. Ya da belki de - kalbim göğsümdeki buzlu pençelerden çözölmeye başladı- bulunmak istedi.

"Kara," diye sesleniyorum, sesim çığ. Sesim ölümün eşiğindeki bir adam gibi çıkıyor.

Cevabına bağılı olarak, belki de öyleyimdir.

Sesimi duyunca irkiliyor, kollarıyla kendini sımsıkı sararken bile çelimsiz bedeni irkiliyor. Duruşunda beni gördüğüne memnun olduğunu gösteren hiçbir şey yok ve midemi kemiren bir ağrı bana muhtemelen benden nefret ettiğini hatırlatıyor. Benden nefret *etmeli*. Ona kalması için yalvarmakla bir daha yüzünü görmemek için ölkeden kaçmak arasında gidip geliyor.

"Cade," diye cevap veriyor sonunda. Boşluk ya da öfke bekliyorum ama güzel dudaklarından dökölen o tek kelimedeki sıcak duygu patlaması bana daha fazlası için umut veriyor.

"Kara, bana bak." Rica etmiyorum, emrediyorum ve vücudu içgüdüsel olarak aradaki farkı biliyor. İtaat ediyor ve kollarının örtüsünden başını kaldırıp bakıyor, koyu renk kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmış ve koyu gölgeler geniş, kahverengi gözlerinin altındaki soluk tene bulaşmış. Bir oyuncak bebeğe benziyor; güzel, kırık bir oyuncak bebeğe. Bu manzara karşısında kalbim parçalanıyor ve onu tekrar bir araya getirmekten başka bir şey istemiyorum.

Önünde durana kadar ona doğru tereddütlü adımlar atarken beni dikkatle izliyor. O ayaklarımın altındayken, neredeyse hiçbir şey değişmemiş gibi davranabilirim, ama gözlerindeki güvensizlik bana her şeyin değiştiğini hatırlatıyor.

"Neden buradasın?" Beş dakika önce onu neden Gavin Greyson'a sürtünürken gördüğümü bilmek için yanıp tutuşan ihtiyacımı bastıramayarak soruyorum. Kıskançlık ses tonumu sertleştiriyor, acılaştırıyor.

Kahverengi gözleri parlıyor ve Kara'nın kırgınlığının kaybolup yerini öfkenin aldığı anı tam olarak algılayabiliyorum. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim. Pandemonium'daki denizaltıların hiçbirisi senin standartlarına uygun değil miydi? Aletin ihtiyacılarını yeterince karşılamak için şehir merkezine geldiysen çaresiz olmalısın." Yüz ifadesi kibirli ve yerde yatan o olmasına rağmen bir şekilde bana tepeden bakıyor gibi görünüyor.

Baskın tarafım onun saygısız üslubuna öfkelenirken, diğer tarafım onun gözlerinde ateş ve karnında öfkeyle bu kadar canlı görünmesini görmek için kabarıyor. Bu kırılmış bir kız değil. Dövüşmek için yalvaran bir kız. Ve ben de ona bir tane vereceğim.

"Çok dikkatli ol Kara," diye uyarıyorum, bir adım daha yaklaşırken sesim gerginleşiyor. Vücudum ona kiminle uğraştığını hatırlatma ihtiyacıyla ısıldıyor; Greyson bu tür davranışlara izin verebilir ama ben kesinlikle izin vermiyorum. "Bu lanet ağız başını belaya sokacak." Çenesine uzanıyorum ve başını kendime doğru çekiyorum. "Bu kulübün ortasında Gavin Greyson'ı kuru kuru beceren sürtük ben değilim," diye zehir döker gibi kulağına fısıldıyorum.

Kendini elimden kurtarıırken ısırabilecek kuduz bir köpeğe benziyor. Sessizlik içinde hançer bakışlarıyla karşılaşıyorum. Doğruyu söylediğim için verecek bir cevabı yok ve kavga etme ihtiyacıyla kaynadığını görebiliyorum. Beni tatmin edecek şekilde, oyun alanı benim lehime.

"Söylesene, kendini Greyson'ın şaftına sokmadan önce beni ne kadar bekletme şerefine nail oldun? Bir hafta mı? Bir gün mü? Yoksa gerçekten zalim miydin ve seni serbest bıraktığım anda ona mı gittin?"

"Siktir git," diye karşılık veriyor, kelimelerinden zehir damlıyor ve gözleri öfkeyle kararıyor.

"Yanılıyor muyum?" Meydan okurcasına kaşlarını kaldırarak ona baktım. Benim hırçın kızım, kendini bir sonraki müsait horozla doldurmadan önce timsah gözyaşlarının yüzünde kurumasına bile izin vermedi. Bu bilgi kalbimi olması gerekenden biraz daha derinden yaralıyor ve içgüdüsel olarak ağrıyı dindirmek için umutsuz bir çabayla göğsümü ovuyorum.

"Beni kırdıktan ve lanet olası yerde kanlar içinde bıraktıktan sonra ne yaptığının seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

Kaçamak cevapları kanımda dolaşan ve serbest bırakılmak için yalvaran şiddeti bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. "Yani kapıdan çıktığım anda Greyson'ın bekleyen kollarına koşmadın mı?"

"Evet," diye ısırdı. "Greyson'a gittim. Neden biliyor musun? Çünkü o parçaları toplamak için oradaydı!" Gözlerinde yaşlar var ama öfkeyle parlıyorlar. "Grey kirpiklerimle ilgilendi, ondan oraya koymasını istediğin kirpiklerle. Beni besledi. Kendimden nefret etmeden yatağa girmemi sağladı."

Onu hayal kırıklığına uğrattığım her yolu bana hatırlattığında suçluluk duygusunun omurgamdan aşağı süzülüğünü hissediyorum, ancak bir kıskançlık selinde boğuluyorlar.

İfadesinin kara kalbimi burkan tekil kısmı. Onu yatağa götürmesi.

"Peki *Grey* yatakta nasıl, aşkım? Lanet olası rüyalarının sadisti mi?"

Kara bana ters ters baktı. "Bu seni ilgilendirmez ama ben onunla hiç yatmadım."

Alay ediyorum, sesim acı ve sert çıkıyor. "Hadi ama sevgilim, buna inanmamı bekleyemezsin. Salonda resmen sevişiyordunuz." Bu ima karşısında hakarete uğramış gibi görünüyor, ama bu bir ima bile değil. Kulüpteki herkesin görebileceği şekilde, kızışmış bir kedi gibi ona süründüğü lanet olası bir gerçek.

"Önemli bir şey değildi," diye cevap veriyor gözlerini devirerek. "Ona bir konuda takılıyordum."

Ona uzun, eleştiren bir bakış attım. "Anlıyorum. Peki, genelde *kızlarla* "Amını siklerine dayayan insanlar mı?"

"Bilmiyorum Caden. Biliyor muyum?" diye imalı bir sırıtışla karşılık veriyor ve ben de yüzündeki alaycı gülümsemeye tokat atma isteğime karşı koyuyorum.

"Amcığınla benimle dalga geçtiğin tek zaman, onu doldurmamı ve daha sert kullanmamı istediğin zamandı. Bu Greyson için de geçerli mi? Sözde sikmediğin herif için de mi?"

"Bu konuşmayı yapmaktan bıktım," diye tükürüyor aceleyle ayağa kalkarken.

"Yere yat amına koyayım," diye emrediyorum, saçlarını yumrukluyor ve onu tekrar aşağı sürüklüyorum. "Sana ayakta durman için izin vermedim."

Kısa bir duygu parıltısı yüzünü yumuşatırken gözleri dalgalanarak kapanıyor. Sonra kayboluyor ve gözleri açık ve alev alev yanıyor. "Ben senin kölen değilim, mu? O yüzden iznini kıcına sokabilirsin." Ben onu daha sıkı kavrarken bile saçındaki elimi çekiyor. Her zamanki gibi, teslim olmaktansa kendine acı vermeyi tercih ediyor.

"Eğer dizlerinin üzerine çökmezsen Kara Caine, bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacaksın," diye homurdanıyorum, elimi sert bir şekilde bırakarak onu yere düşürmeden önce havada asılı tutarken yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzakta.

Odadaki hava şiddet tehdidiyle dolu, yıkımın kıyısında sallanıyor. Bir nefes alıyorum ve dilimin ucunda buruk bir tat var, gece bitmeden dökülecek kanın vaadi gibi

Dışarı. Sessizlikte bile, küçük alan neredeyse duyulabilir bir enerjiyle çatırdıyor.

Bekliyorum.

Bekliyor.

İkimiz de kırılmıyoruz. Tanım olarak, bu bir çıkmaz.

Ama sonra, doğanın kanunlarına karşı gelerek, Kara eğilir. O kayar -Bacaklarını altına çekerek, ellerini kalçalarına koyarak zarifçe dizlerinin üzerine çöktü ve boyun eğerek gözlerini yere indirdi.

Onun yanında dizlerimin üzerine çökmeden bir saniye önce kanım coşkuyla kaynıyor. Oksijen ihtiyacı kadar çaresiz ve içsel bir ihtiyaçla, ağzım onunkinin üzerinde, kendimi çok uzun zamandır mahrum bıraktığım tatlı tadı yutuyor. Dilim onunkine karıştığında Kara inliyor, savunması tamamen ortadan kalkıyor. O da benimkiyle eşleşen bir çılgınlıkla beni öpüyor ve ben de kendimi daha derine zorluyorum, okşamaktan çok yutuyorum.

"Bu iyi mi?" Boğazına öpücükler kondurmadan önce dudaklarına karşı nefes nefese soruyorum.

"Evet," diye soluk soluğa kalıyor, göğsü kabarıyor çünkü onu ağzımla yarı boğmuş durumdayım. "Biraz daha lütfen."

Daveti üzerine parmaklarımı saçlarına doluyor ve dişlerimi boynunun yumuşak etine geçiriyorum. Çenesini yukarı kaldırıp kendini bana daha fazla sunarken, kıskanç kucağında eriyerek inliyor. Boynundan yukarı ve çenesine doğru ısıyorum - nazik değilim ve sabaha vahşi bir hayvan tarafından parçalanmış gibi görünecek. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten çok uzak değil.

Kara'nın kemerime uzandığını hissettiğimde donup kalıyorum, gerçeklik damarlarımdaki buzlu su gibi sistemimi şok ediyor. Onu becermemem gerekiyordu. Onu öpmemem gerekiyordu. Onunla aynı odada bile olmamalıydım. Cesur olduğumu sanmıştım. Onu kendinden, benden kurtaracak kadar güçlü olduğumu sanıyordum. Ama değilmişim. Ben bencil bir kaltağım ve onu elimde tutmayı hedefliyorum.

Bu işin sonunda sadece iki seçenek var. Ya Kara benden nefret edecek. Yoksa o benim olur.

BÖLÜM 36

CADEN

"I Sana bir hikaye anlatacağım."

Bunun bir yolu olmadığını biliyorum. Kara gerçeği bilmek zorunda. Ve kalmanın bu riske değip değmeyeceğine kendisi karar vermelidir. Yukarı bakıyor.

Hak etmediğimi bildiğim bir güvenle bana bakıyor ve kendinden nefret etme duygusundan uzaklaşmak için cebimdeki kolyeye sarılmak zorunda kalıyorum.

"Bu güzel, hayali bir hikaye değil. Karanlık ve acımasız ve mutlu bir sonu yok. Onun için değil." Titreyen parmaklarımı saçlarımda gezdirirken korkunun kalınlığını yutuyorum. "Dinlemeni istiyorum. Ve sonunda, eğer hâlâ gitmek istiyorsan, gitmene izin vereceğim. Ama kalmaya karar verirsen, tamamen benim olduğunu ve seni bir daha asla bırakmayacağımı bilerek kalacaksın. Anladın mı?"

"Evet." Anlaşmasını takip eden bir *efendim* yok ve göğsümdeki hayal kırıklığı ağrısını bastırmak zorundayım. Belki de benimle birlikte gelen yıkıma değmeyeceğime çoktan karar vermiştir. Haklı olabilir ama bu acımı azaltmıyor.

"Bir zamanlar Évione adında bir kız vardı."

Kara'nın gözlerinde anlayış parıldıyor ve bu hikâyenin bir kısmını zaten tahmin etmiş olması gerektiğini biliyorum. Ondan önce birinin geldiğini biliyor. Ona her şeyin kötü bittiğini söyledim. Başka bir kadının ölümünden benim sorumlu olduğumu biliyor. Belki de bu hikayedeki kötü adamın kim olduğunu zaten biliyordur.

"Évione, New York'a yurtdışı eğitim gezisine giden bir Fransız sanat öğrencisiydi. Metropolitan'da bir Pollock'un eskizini çizerken tanıştık.

resim yapıyordum ve ben de... sanatsal olarak daha az eğilimli bir şey yapıyordum." Hatıra kalbimi tatlıdan çok acı bir nostaljik sızı ile çekiştirirken elimi yüzümden gezdiriyordum. "Nefes kesiciydi - zehirleyiciydi - karanlıkla yumuşatılmış ışığın mükemmel bir bileşimi idi. O zamanlar karanlığın ne kadar derin olduğunu bilmiyordum ama beni çağırıyordu ve iblislerim bu lanet çağrısına cevap verdi."

"Calais'deki evine asla geri dönemedi. Hiç şansı olmadı. Onu hayatından, çalışmalarından kopardım, hazinelerimin geri kalanıyla birlikte istiflemek istediğim değerli bir mücevher gibi onu benim yapmak için çaresizce çabaladım. Doğuştan itaatkârdı ve acıya mükemmel bir şekilde katlanıyordu - mazoşizm nefes almak ya da kanınızdan asla temizleyemeyeceğiniz kronik bir hastalık kadar kolay geliyordu. Onu kelimenin tam anlamıyla benim yaptım. Onu malikanede tuttum, istediği her şeyi , dış dünyaya çıkmaktan korudum. Özel işim nedeniyle hayatımı gölgeler içinde yaşadım ve o da benimle birlikte karanlıkta yaşamaktan son derece mutluydu."

"Ancak sanatçı ruhu kaosa çekilmişti ve duyguları sürekli bir uçtan diğerine gidip geliyordu. Soğukluğu ısıtmak için öfkeye ihtiyacı vardı. Uyuşukluğu gidermek için acıya ihtiyacı vardı. İçimdeki canavarları besledi ve onlar da büyüdü. Ben onun içindeki yıkım iştahını besledim, o da büyüdü. Onu kırbaçladım ve o buna bayıldı. Onu kestim ve o daha fazlası için yalvardı. Daha çok zorladı, her seferinde beni daha uzağa itti. Kırık camlardan oluşan bir labirentin içinden bana doğru sürünmesini emredebilirdim ve o da bunu gülümseyerek yapardı. Onu kanlı bir şekilde dövmem için yalvarabilirdi ve ben de bunu yapardım ve ellerimde hala onun kanının lekesiyle kurtulurdum."

Duraklıyorum, ağızımdan dökülen lanetleyici gerçek karşısında neredeyse tiksintiyle doluyorum. İnsanlık maskesini indirip altında gizlenen doyumsuz canavarı ortaya çıkarmak beni dehşete düşürüyor. Kara'ya cesurca bir bakış atıyorum, onun tiksintisiyle karşılaşmayı bekliyorum. Ama gözlerini dolduran yargılama değil, empatiydi. bir şekilde ayağa kalkıyor ve dokunacak yaklaşıma kadar bana doğru yaklaşıyor. Beni yatağın önündeki deri kanepeye doğru çeken elini elimde hissettiğimde sarsılıyorum.

Tek kelime etmeden oturmam için eliyle işaret etti. Dinliyorum, beni takip etmesini bekliyorum. Kendini kanepeye değil de yere bıraktığında nefesim kesiliyor, bir ay önce yaptığı gibi doğal bir şekilde ayaklarımın dibine diz çöküyor. Yürek parçalayan bir şefkatle başını kucağıma koyuyor,

Suçluluk duygumdan beslenmek isteyen kendimden nefretin keskin dişlerini anında kovuyorum. Elimi ba ının üstüne koyup saçlarının yumuşak dalgalarını ok amadan önce kısa bir süre için kendimi sorguluyorum. Bu an, otuz altı gün önce onu terk etti imden beri huzura en yakın hissettiğim andı.

Ama huzur hak edilmemiş bir şey ve benim hâlâ bitirmem gereken bir hik ye var.

"Sürekli bir toksisite d ng s yd ,  r mesi yayılıyor ve zaman geçtikçe daha fazla enfeksiyon üretiyordu." Parmaklarımı Kara'nın saçlarında gezdirmeye devam ediyorum, bu dokunu  o anların korkunç ıstırabını yeniden ya amama yetecek kadar sakinle memi sağlıyor. "Finn sonunda beni  ehvet ve bağımlılık sarmalından çekip çıkararak olan bitenin gerçek yüzünü gösteren kişi oldu.  vione ve ben birbirimizi  ld r yorduk. Yavaş yavaş. Acı  ektirerek. Ve eğer  r meyi durdurmazsam, ikimizin de sonu yıkım olacaktı."

"Yavaş yavaş geri çekildim, sevdiğim ilk insanı kalbimden tamamen çıkaracak kadar güçlü değildim.  vione daha da sıkı sarıldı. Bana beni sevdiğini söyledi, ben de ona a kımızın yarardan çok zarar getirdiğini söyledim. Sonunda, sert bir hamleyle, çok arzuladığı acıyı elinden aldım ve o da kırıldı. Çatlamış bir ayna gibi - hala tanıdı ınız kişinin bir benzerini yansıtıyor, ancak çarpıtılmış ve deforme olmuş. Acının yokluğunda, hissizlik çok büyüktü ve herhangi bir şey hissetmek için çaresiz hale geldi."

Kendimi en kötüsüne hazırlıyorum. Kara gerildi imi hissetmiş olmalı çünkü bana bakıyor, koyu kahverengi gözleri sıcak ve güven dolu. Ona söylediklerimi duyuyor mu acaba? Kara'nın yersiz merhametine karşı öfkelenirken ses tonum alaycı bir hal alıyor.

"Bir gece, ben bir satın alma üzerinde çalışırken,  vione beyaz bir tuval . Kocaman bir şeydi, kendisinden bile büyüktü; saklandığı eve asaca ı bir tablo için kullanacaktı. Tuvali yatak odamın zeminine serdi, eve dönerken görmem için pencerelerde fener gibi mumlar yaktı. Kıyafetlerini çıkardı, bir sahneden önce her zaman yaptığı gibi düzgünce katladı. Yata ımın ba ucundaki çekmeceden oyun için kullandığımız balina kemi inden bı a ı aldı ve kollarını oyarak açtı."

Sonraki kelimeleri dudaklarımdan zorla dökmeden önce duraklıyorum, anının deh eti hala tüylerimi ürpertiyor. "Ve sonra resim yaptı. *Boyadı*. Sanki bir  aheser yaratmak için canını kullanmak son derece mantıklıymı  gibi. Ve belki de çarpık zihninde  yleydi. Kanı tuvale akarken resim yaptı, hayatı çizgiler ve sıçramalar halinde akıp gitti.

parlak beyaza karşı grotesk kırmızı. Kendi ölümünü lanet bir sanat eseri olarak sahneledi."

Kara insanlık dışı bir şekilde hareketsiz, vücudu dehşetle gergin, ama asla aşağı bakmıyor, korkunç gerçekten asla kaçmıyor. Ve ben onu o kadar çok seviyorum ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"O gece odama girdiğimde mumları kısık bir şekilde yanarken buldum, bedeni bir adak gibi o lanet tuvalin üzerine serilmişti. Yüzünde hayalet gibi bir gülümseme vardı, uzun siyah saçları omuzlarının altında mükemmel bir şekilde dağılmıştı, vücudu kurumuş kan lekeleri ve lekeleriyle süslenmişti. Tuval üzerine bıraktığı darbeler parlak kırmızıdan alacalı bir kahverengiye dönüşmüştü, manzara çirkin ve ürkütücüydü. Lekelenmiş bir fantezi. Hayatın iğrenç bir israfı." Kaybın yarattığı öfke ve hayal kırıklığının titremesini engellemeye çalışıyorum.

"Elbette cinayet soruşturmasına ben de dahil edildim. Ve bunun iyi bir nedeni vardı: Şiddetin kesin nedeni olmasam da katalizörü bendim. Ve olayların sahnelenme şekliyle, sapkınlıklarının içinde yakalanan hasta, zengin bir piç gibi ritüelistik görünüyordu. Yine de tam olarak yanlış sayılmazdı, her ne kadar bunlar benim kesin sapmalarım olmasa da. Sonunda, suçu benim üzerime yıkacak yeterli kanıt yoktu ve benim de bu imaları ortadan kaldıracak kadar param ve teşkilatta bağlantılarım vardı. İntihar olduğuna karar verildi ve Évione'nin külleri onu iki yıldır görmeyen Fransa'daki ailesine gönderildi. O zamana kadar çoktan öldüğünü düşünmüş olabilirler."

Hiç tanımadığı kızın trajedisinin yasını tutarken Kara'nın yanaklarından aşağı gözyaşlarının döküldüğünü görmek için aşağı bakıyorum. Işığı söndürülmeden önce bu dünyada sadece bir yaşam kırıntısına indirgenmiş olan kız. Benim yüzümden. Kara gözyaşlarını kendine saklamalı; aynı kaderi yaşamaması için ona yalvarıyorum.

"Tuvali çerçevelettirdim. Dorian Gray'ın çarpık bir versiyonu gibi tavan arasında saklıyorum, içimdeki canavarlığı başkalarının meraklı gözlerinden saklıyorum. Ama ne zaman kontrolden çıktığımı hissetsem, o grotesk tabloya bakıyorum ve kendime içimizdeki canavarların serbestçe dolaşmasına izin verdiğimizde neler olduğunu hatırlatıyorum." Parmaklarımın Kara'nın çenesinden aşağı inmesine izin veriyorum, ezbere bildiğim belirgin kenarların izini sürüyorum.

"Geçtiğimiz yıl, o korkunç tavan arasına sayamayacağım kadar çok yolculuk yaptım. Çünkü içinde bir şey var; bir işaret feneri gibi parlayan, tıpkı onun yaptığı gibi ruhumdaki karanlığı çağıran bir kendini yok etme parıltısı.

Sınırları hiçe sayacak kadar pervasız, kendi güvenliğini sürekli riske atacak kadar inatçısınız. Suyun içindeki kan gibi ve karanlık sadece beslenmek istiyor."

Kara'nın omuzlarını, yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kavıyorum. Acı, beynine temkinli olması gerektiğine dair bir sinyaldir ve sözlerimi son derece dikkatli ve anlayışlı bir şekilde dinlemesini istiyorum. "İşte bu yüzden sana bu kadar sert davranıyorum. Bu yüzden sağlığını ya da güvenliğini umursamamanız çok ağır bir şekilde cezalandırılıyor. Bu yüzden güvenli kelimeyi reddetmen ayrılmam için yeterli oldu, bunu yapmak beni öldürse bile. Çünkü *seni seviyorum* ve seni bu şekilde kaybedemem."

Parmaklarımı omuzlarına daha sert bastırıyorum, nefesi kesilirken kırılgan kemiklerin dokunuşumun altında kaydığını hissediyorum. Onu kolayca ezebilirdim ve bu dürtünün var olduğunu inkar edemem. Karanlık her zaman kötü niyetli değil, bazen sadece merak uyandırıyor - kemikler kırıldığında nasıl ses çıkaracağı fikrinden etkileniyor. Bu dürtüyü her gün yaptığım gibi bastırıyorum, parmaklarımı teninden ayırıyorum, ama beni durdurmak için hiçbir hareket yapmadığında bu inkar edilemez derecede daha zor oluyor. Hiç yapmıyor. Bir gün öz kontrolümün beni durdurmaya yetmeyeceğinden korkuyorum. Bu yüzden ayrıldım. Ve işte yine buradayız, kaderlerimiz sonsuza dek iç içe geçmiş ve neredeyse kesinlikle mahkum. Çünkü tekrar gidecek gücüm yok. Eğer o kalırsa, kaçış olmayacak. Asla. Ölüm bizi ayırana kadar.

"Beni seviyor musun?" Kara nihayet soruyor, ifademin diğer tüm cesur ayrıntılarını görmezden geliyor. Çok tipik.

"Evet, seni seviyorum." Hareketsiz kalamayıp içimde kaynayan hayal kırıklığını zapt koltuktan kalkıyorum. "Ama bu iyi bir şey değil, Kara. Benim aşkım zehirdir. Benim aşkım asla güvende olmamak, asla özgür olmamak demek."

"Ama... beni seviyorsun?" Hâlâ kanepenin yanında diz çökmüş, karanlık, geniş gözlerle bana bakıyor.

Sanki buna inanamıyor, nasıl inanmasın ki? O benim her şeyim. O lanet kitabı istediğim ve bana korkmadan hayır dediği andan beri öyle. Ben hâlâ onun tutsağıyken bana bedenini verecek kadar cesur olduğundan beri. Yemek salonunda dizlerinin üzerinde bana boyun eğdiğinden beri. Jace'ten her zamankinden daha güçlü döndüğü için. Onu küçümsememe ve görmezden gelmeme rağmen ofisimde hâkimiyetimi talep ettiği için. Korkusuna rağmen saklandığı yerde bana acısını sunduğundan beri. Benim olacağına söz verdiğinden beri. Ona artık olmadığını söylediğim andan beri.

"Elbette seni seviyorum," diye karşılık veriyorum, hayranlığın sıcaklığı ve korkunun keskinliği sesimde birleşerek beyanımı ateş ve buzun eşit parçaları haline getiriyor. "Her saat, her dakika, her saniye, her kalp atışı, sadece sen oldun."

Aşağı baktığımda Kara'nın güzel gözlerinin dökülmemiş gözyaşlarının parlaklığıyla dolu olduğunu görüyorum. Ama bunlar kendi yıkımına bakarken döktüğü yıkım ya da korku gözyaşları değil. Bunlar mutluluk gözyaşları ve karanlık sevgimin nesnesi için şaşırtıcı derecede yanlış yerleştirilmişler. "Sana bir hediye veriyormuşum gibi davranma Kara. Benim aşkım bir ölüm cezasıdır." İfadenin gerçekliği kalbimi saran ve kan patlayana kadar sıkkan dikenli sarmaşıklar gibi hissettiriyor.

"Onun ölümüne sen sebep olmadın, Cade. O sorunluydu. Onu kurtaramazdın. Psikolojik ya da tıbbi müdahale dışında hiçbir şeyin kurtarabileceğinden emin değilim."

"Neden sesin bu kadar sakın çıkıyor?" Öfkenin yükseldiğini, hislerimi ele geçirmekle tehdit ettiğini hissediyorum. "Benden nefret etmelisin."

"İmkânsız şeyler bekleme. Senden asla nefret edemem. Seni seviyorum, Caden Ashford. İstersen buna felakete olan doğal eğilimim de, ama seni yine de seviyorum."

Kalbim göğsümde durdu, tamamen sessizliğe gömüldüm. Bu üç kelime umduğumdan çok daha fazlasıydı. Kesinlikle hak edebileceğimden çok daha fazlası. Ve o bunları dizlerinin üzerinde söyledi. Sanki şu anda amını parçalamamı engelleyen otokontrolün ölümü olmaya *çalışıyor*.

"Ateşle oynuyorsun, aşkım." Sözlerim derin ve gırtlaktan geliyor, yumruklarım yanlarımda sıkılırken boğazımı tırmalayan bir hırıltı gibi.

"Biraz yanmak hoşuma gidiyor," diye alay ediyor, dudakları sinsi bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Yıkımı kollarını açarak çağırıyorsun," diye sert bir bakışla uyarıyorum. Ve bu alacağı son uyarı olacak. Eğer beni bir kez daha baştan çıkarırsa, işim biter. Sonuçlarının canı cehenneme.

"O zaman gel beni mahvet, Caden Ashford. Yalvarıyorum. Mahvet beni, lütfen."

Karanlık patlıyor, damarlarıma yayılıyor ve bedenimi ağrıyan, nabız gibi atan bir ihtiyaçla dolduruyor. Kendi kalbimi göğsümden söküp atamadığım gibi onun çağrısına da karşı koyamıyorum. Ona doğru fırlıyorum, elimi boğazına doluyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. Ağzım anında onunkinin üzerinde, onu yutuyor ama bu yeterli değil. Asla yetmeyecek. Onun kanına ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Vücuduna. Onun ruhuna ihtiyacım var. Sertçe ısırmadan önce dilini ağzıma alıyorum. Altımda debelenirken dişlerimle kesiği tahriş etmeye devam ederek bakırımsı tadı yudumlarken boğuk iniltisinin sesinden zevk alıyorum.

"İşte bu aşkım, benimle dövüş," diye kulağını törpülüyorum, dudaklarım tekrar dudaklarına yapışmadan önce ona nefes alma şansı bile vermiyorum. Lanet olsun, onun kanını akıtmak istiyorum. Onu *kırmak* istiyorum. Ve eğer bu işe yarayacaksa, bana bu şansı vermemesine ihtiyacım var.

Kendimi geri çekiyorum, saçlarını acımasızca köklerinden yakalıyorum ve başını geriye atıyorum. "Greyson'ın bu ağzı kullanmasına izin mi verdin? Seni tatmasına izin verdin mi?"

"Hayır, efendim." İşte orada. Titreyen, kana bulanmış dudaklarında *efendim*. Bu, sikimin acı verici bir şekilde sarsılmasına yetiyor, sıcak amının derinliklerine oturmak için yalvarıyor. Ama kendimi biraz daha inkar etmem gerekiyor. Kara ve benim hâlâ bitmemiş bir işimiz var ve onun borcunu ödeme zamanı geldi.

"Peki ya bu?" diye soruyorum, ses tonum keskin ve kesici. Parmaklarımı göğüslerinin açıkta kalan derisinden aşağı doğru sürüklüyorum, derinin gücün altında kırıldığını hissedene kadar tırnaklarımı derine batırıyorum. Kara şehvete o kadar yenik düşmüştü ki bu şiddet karşısında neredeyse hiç irkilmedi bile. Tepkisinden tatmin olmayınca ellerimi kalçalarına götürüyorum ve acımasızca yukarı doğru pençeliyorum. Bu sefer inliyor ve bu benim kulaklarıma müzik gibi geliyor. "O piç kurusuna acını verdin mi?"

"Evet, beni incitmesine izin verdim."

Yüzüne bir tokat attım. Nazik davranmıyorum ve o da bunun şokuyla ve acısıyla çığlık atıyor. "Acın bana ait, Kara. *Sadece bana*. Anlıyor musun?"

"Evet, efendim." Kelimelerin üzerinde tökezlerken dudakları titriyor. Korkusu beni daha yükseğe itiyor, sınıra doğru itiyor. Lezzetli ve çökmekte olan bir şey ve ben sadece onunla tika basa doymak istiyorum. Kendime, aşmadan *önce* beni durdurması gerektiğini hatırlatıyorum. Yoksa bu ikimizin de sonu olur.

Saf, hayvani bir içgüdüyle, çürük kırmızı elbisesinin askılarına uzanıyorum ve tek bir hareketle elbiseyi vücudundan sıyrıyorum. Greyson'ın soluk izleri tenini boyuyor; bu izlerin iğrenç görüntüsü görüşümü kapkara bir öfke sisinin neden oluyor. "Soyun," diye ısıriyorum. Hemen itaat ediyor, sütyeninin kancasını açıp yere atıyor, ardından külotunu indirip içinden çıkıyor. "Ayakkabılar," diye emrediyorum. Siyah stilettoalarını tekmeleyerek çıkardı, çıplak ayaklarıyla yan yana durarak bir sonraki emrimi teslimiyet içinde bekledi.

"Peki, günahların hakkında ne yapacaksın, hmm?" Elimi boynunun arkasına doladığımda sesimi alçaltıyorum. Dokunuşum sert değil ama parmaklarım serbest bırakılmak için yalvaran bir şiddetle titriyor. "Başka bir adamın benim olanı almasına izin veren bu yaramaz fahişeye ne yapmalıyım?"

"Cezalandır beni." Sesi ihtiyaçtan ağırlaşıyor, gözbebekleri karanlık gözlerinde patlıyor ve bana saf, içgüdüsel bir ihtiyaçla bakıyor. Onun karanlığı benim karanlığımı çağırıyor ve lanet olsun ki çarpık ruhumun her parçasıyla onu kucaklamak istemiyorum.

"Emin misin? Sana kolay davranmayacağım, Kara. Bu oyun zamanı değil; bu acıtacak. Sana çılgılık attıracağım."

"Biliyorum." Gözlerini benden ayırmıyor, hazırlığını ve teslimiyetini görmemi istiyor. "Bunu hak ediyorum. Buna ihtiyacım var. Beni cezalandırın lütfen, efendim." Ona söylediğim, yaptığım onca şeyden sonra bile şeytanla kanlı bir anlaşma daha imzalamayı teklif ediyor. Bu sefer, tanrısız anlaşmayı bozmak yok. Bu sefer, eğer hak edebilirse, sonsuza kadar benim olacak.

"Karyolanın direğini tut," diye emrediyorum, ona bakarken ses tonuma şiddet dalgaları karışıyor. Bir anlık tereddütten sonra Kara emrimi yerine getirmek için dönüyor, yatağın kenarına doğru yürüyor ve ellerini ahşap direğin her iki yanına yavaşça yerleştiriyor. Korkusu o kadar yoğun ki havaya nüfuz ediyor, ciğerlerimi çürük meyveler ve solmuş menekşelerden oluşan sarhoş edici bir kokuyla dolduruyor. Onun gibi kokuyor ama daha karanlık, çarpık. Onun korkusunu bir yudum kırmızı şarap gibi içiyorum, dilimde patlayan acı meyvemsiliğin tadını çıkarıyorum. Her zaman onun zevkini arzuladım, ama şu anda, onsuz geçen bir aylık açlık ve işkenceden sonra, bedenim daha karanlık bir şey talep ediyor - onun teslimiyetine ihtiyaç duyduğum kadar acısını da istiyorum.

"Seni zapt etmeyeceğim," diyorum vücudumu onunkine bastırırken, sert sikim çıplak göt yanaklarının arasındaki yarığa giriyor. Tüm bu gösteriden vazgeçip hayal kırıklığımı onun amcığından çıkarmak istiyorum ama bu bizi başladığımız yere geri götürür. Eğer bu yaşam tarzında ısrar edecekse, kendini *bu* dünyaya bırakacaksa, kendi güvenliğini nasıl sağlayacağını öğrenmesi gerekiyor. Bu gece canavarı serbest bırakıyorum; eğer hayatta kalacaksa, onu nasıl dize getireceğini öğrenmesi gerekiyor.

"Bu direğe tutunacaksın," devam ediyorum, ellerini tutup pürüzsüz ahşabın etrafına sıkıca sarıyorum, böylece ona sarılıyor

vücuduna yakın. "Gitmene izin vermeyeceksin. Eğer bırakırsan, baştan başlarız. Ve sana iki kat daha sert vuracağım. Anladın mı?"

"Evet efendim," diye fısıldıyor, yüzünü kollarına gömüp fırtınaya hazırlanıyor.

"Sen *Thornfield* diyene kadar bu iş bitmeyecek," diye açıklıyorum ve onu çenesinden tutup bana bakmaya zorluyorum. "Ben. Yapacağım. Durmayacağım. Durmayacağım. Artık kendini yok etme uçurumuna düşmeni engelleyen güvenlik ağı olmayacağım. Güvenli kelimeyi söyleyene kadar sana vuracağım. Eğer bayılırsan, kendine gelmeni bekleyeceğim ve sonra sana vurmaya devam edeceğim. Ara yok, duraklama yok, çıkış yok. Bu gecenin bitmesinin tek yolu senin güvenli kelimeni kullanman."

Parmaklarımı Kara irkilinceye kadar yanaklarına batırıyorum ve onu bu geceki tek seçeneğinin acı ya da boyun eğmek olduğu konusunda uyarıyorum. "Kendimi çok iyi ifade edebildim mi?"

"Evet efendim," diye cevap veriyor, vücudu altımda titriyor. Çok korkmuş. Korkmalı da; onu tekrar bir araya getirmeden önce parçalara ayıracağım.

"İyi," diye cevap veriyorum karanlık bir şekilde, yüzünü itip kendimi bedeninden uzaklaştırıyorum.

Kemerime uzanıyorum, çözüyorum ve yüksek bir deri şakırtısıyla çıkarıyorum. Kara'nın korkuyla inlediğini duyuyorum; başına gelecekleri biliyor. Onu en son kemerle kırbaçladığımda malikânenen ilk kez kaçmış, verdiği söz tutmamış ve bu sırada kendi güvenliğini tehlikeye atmıştı. O cezadan beri kemeri bir daha kullanmamam için bana yalvardı ve ben de onun isteklerine saygı göstermeye çalıştım. Ancak, bu gece tamamen onun sınırlarını test etmekle ilgili olduğundan, kemerimi kullanmanın şiirsel bir simetrisi olduğunu düşünüyorum.

Yine de küçük kütüphanecimin benim şiir anlayışına katılacağından şüpheliyim.

Kara'ya kaderine boyun eğmesi için bir an veriyorum. Güvenli sözcüğünü kullanırsa bu iş şu anda bitebilir ama kullanmayacak. Benim onu test ettiğim kadar o da beni test ediyor, kimin önce kırılacağını görmeye çalışıyor. Ne yazık ki onun için, bu gece iradem çelikten işlendi ve benden ne bir bükülme ne de kırılma alacak.

Kemerin ağırlığını kısa bir süreliğine test ediyorum, geri çekip Kara'nın kışına fırlatmadan önce tutuşumu ayarlıyorum. Acı veren darbeye sertçe irkiliyor ve boğazında serbest bırakılmak için yalvaran boğuk bir çığlık duyabiliyorum. Bu bir ısınma değil, ilk vuruştan itibaren alev alev yanmaya başlıyorum.

Ona tekrar vuruyorum, deri omuzlarını kesiyor. Bu sefer, darbenin yeriyle hazırlıksız yakalandığı için çığlık atıyor. Bu gece sadece kıcını ısıtacağımı sanıyorsa fena halde yanılıyor. Kemerini sırtının ortasına doğru ve o da bir sonraki darbeden kaçmak için yana doğru dönüyor.

"Yerine geri dön Kara," diye azarlıyorum sert bir ısırıkla. "O direği bırakırsan ne olacağını unutma." Ona vücudunu düzeltmesi ve acı çekmeye devam etmem için kendini sunması için bir an veriyorum. Hareketin teslimiyeti, zaten sert olan horozumun pantolonumda zonklamasına neden oluyor, serbest bırakılmak için çaresiz.

Şehvetin kan şehvetini beslemesine izin veriyorum ve çabalarımı ikiye katlayarak ona sert ve hızlı bir şekilde vuruyorum. *Tokat. Tokat. Tokat.* Kemerin derisi derisini ısırıp solgun teninde kızgın, kırmızı çizgiler bırakırken titriyor. Vücudunun bir tuval gibi olmasını, sadist bir sanata maruz kaldığında teninin güzelce renklenmesini özlemişim. Bu düşünce bana Greyson'ın görmeye hakkı olmadığı bir başyapıta tanıklık etmesini hatırlatıyor. Dişlerimi sıkarak öfkemi Kara'dan çıkarıyorum ve kemeri defalarca kıcına indiriyorum. *Tokat. Tokat. Tokat. Tokat. Tokat. Tokat. Tokat. Tokat. Tokat.*

Yüksek sesle hıçkırıyor, göğsü ciğerlerine hava çekme çabasıyla kabarıyor. Yine de güvenli sözcüğünü kullanmak için hiçbir girişimde bulunmuyor, eğilmek yerine yanmayı tercih ediyor. İnatçılığı yüzünden kemeri elimde sıkarak hüsrana uğruyorum, çaresizce ona kendi zayıflığını itiraf ettirmeye çalışıyorum. Bu ilişkinin yürümesi için bana sınırlarını göstermesi gerekiyor. Bu sınırlar olmadan, yıkımdan başka bir yolu olmayan bir çarpışma rotasındayız.

Kalbimi onun çığlıklarına karşı sertleştirdim ve kararlılığımı güçlendirdim. Onu kurtarmak için gitmeyi denedim ama bu sadece onu alevlere doğru daha da itti. Bunun işe yaraması için, kendini ateşten çekmeyi seçene kadar yanmasına izin vermem gerekiyor. "Bacaklarını aç," diye emrediyorum, ona vurmaya devam etmek zorunda kaldığım için vicdanım bedenimde çalkalanırken bile ses tonum kayıtsızlıkla dolup taşıyor. İtaat ederken usulca ağlıyor, bacaklarını birbirinden ayırırken titriyor. *Tokat. Tokat. Tokat.* Kemerini bacaklarının arasına nişan alıyorum, uyluklarının arasındaki hassas ete batırmak için yukarı doğru kırbaçlıyorum. Dayağı tam amına yediği için inliyor ve merhamet için sözsüz yalvarıyor ama yine de teslim olmuyor.

Hayal kırıklığıyla aklım başımdan gidiyor, strateji kurmayı bırakıp bulabildiğim her yarasız deri parçasına saldırıyorum. *Tokat.* Kalçalarını kırbaçlıyorum, kemer karnının yumuşaklığına da vurmak için etrafını sarıyor. *Tokat.* Göğüslerini hedef alıyorum, kemeri göğüslerinin açıkta kalan yanlarına çarpıyorum. *Tokat. Tokat.*

Deri, sanki canını kurtarmak için tutunuyormuş gibi karyolanın direğine sıkıca sarılmış üst kollarını ısıyor. *Tokat.* Onu aşağıya doğru kırbaçlıyorum, işkenceden kaçmak için bir ayaktan diğerine zıplarken kemer baldırlarına çarpıyor.

"Sol ayağını kaldır," diye emrediyorum, onun küçük rahatsızlık dansı bana kötü bir fikir veriyor.

"Neden?" Bırakın beni sorgulamasını, konuşmasına bile izin vermediğim için kışına çok sert bir tokat indirdim.

"Çünkü ben öyle dedim. Şimdi kaldır şu ayağını."

Kıpırdamıyor ve ben de nefesimi tutarak güvenli sözcüğünü kullanacağı anı bekliyorum. Bunun yerine, titreyen bacağını kaldırıyor ve bana istediği gibi ayağını uzatıyor. Beklentiye kapılmasına fırsat vermeden kemeri kalkık ayağına vuruyorum. Acı içinde çığlık atıyor ve ben ona bir tane daha vuruyorum. Ve bir tane daha. Ben onu kırbaçlarken havada tutma çabasıyla titrediği için artık kıpkırmızı olan narin küçük ayağına toplam beş tokat.

"Ayağını yere koyabilirsin." Bunu minnettarlıkla yapıyor, ardından istismar edilen etin üzerinde durmanın acı verdiğini fark edince tıslıyor. Tüm ağırlığını diğer ayağına vermeden önce yer değiştiriyor ve cezalandırılmış uzantıyı yerinde tutuyor.

Bir sonraki komutum ağzımdan çıkmadan önce zalim bir adam olduğum gerçeğiyle yüzleşiyorum. "Şimdi, sağ ayağını kaldır."

Kara yatağın direğine yaslanmış, onu kırbaçladığım için bitkin düşmüştü. Zihni inatçılığından vazgeçmiyor olabilir ama bedeni teslim olmak üzere, hem de kendi izni olmadan. Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Bunun ne zaman biteceğine sadece o karar verebilir. Yere yığılsa bile onu hayata döndürecek ve teslim olana kadar devam edeceğim. Sanki hayatının devamıymış gibi sarıldığı pervasızlığı unutmasının tek yolu bu. Usulca hıçkıran Kara, kırbaçlanan ayağının üzerinde dengede duruyor ve diğer ayağını bana uzatıyor.

Hala savaşıyor. Her zaman savaşıyor. *Tokatla. Tokat.* Ona iki vahşi vuruş yapıyorum, biri hassas kemerine doğru üst üste. Saldırının acısını kontrol altına almaya çalışırken ayağının kaymasına izin veriyor. "Kaldır şu lanet ayağını," diye homurdanıyorum, inatçılığı yüzünden çıldırmak üzereyim.

Cevap olarak, tam olarak duyamadığım bir şeyler fısıldıyor.

"Yüksek sesle konuş," diye emrediyorum, bana attığı geveze cevapla başa çıkabilecek durumda değilim.

"Th-thornfield," diye biraz daha yüksek sesle bağıyor, sesi kırık ve kederli. Ve kalbim göğsümde bir an için durdu, onun

Sıradan bir görev, büyük bir huşu içinde unutuldu.

Lanet olsun, gerçekten söyledi.

Lanet hayatında ilk kez gerçekten güvenli bir kelime kullandı.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde ellerim onun üzerinde, onu göğsüme doğru çekiyorum. Giysilerimin malzemesi çiğ tenine sürtündüğünde Kara çığlık atıyor ve gömleğimi yırtıp yere atmak için gereken süre kadar uzaklaşıyorum. Eğilerek onu kollarımın arasına alıyorum ve çıplak göğsüme yaslıyorum, yapabileceğim tek şekilde onu rahatlatırken bana karşı ağlamasına izin veriyorum. Kırbaçlanmış teni benimkine karşı sıcaktan yanıyor ama alışılmışın dışındaki yöntemlerimden dolayı suçluluk ya da pişmanlık duymuyorum. Göğsüm daralıyor, kalbimde nükleer bir patlama gibi patlayan ve yoluna çıkan diğer tüm düşünce ve duyguları yok eden ezici gururu zapt edemiyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diye dudaklarımı saçlarına değdirerek övüyorum, onu sıkıca tutup yatağa taşıırken yumuşak öpücükler konduruyorum. "Çok gururluyum." Kara hâlâ kollarımın arasındayken yatağın kenarına yerleşiyorum. Sanki az önce onu kırılana kadar iten adam değil de kurtuluşu benmişim gibi bana sarılıyor.

Onu öpüyorum. Benim için tüm dünyadan ve içindeki her şeyden daha önemli olan kadını öpüyorum. *Sevdiğim* kadını. Ve bu şimdiye kadar karşılaştığım en korkutucu şey. Bu kadar değerli ve kırılgan bir şeyi kollarımda tutmak ve bir şekilde onu kırmamak için kendime güvenmek. Her şeyimi öpücüğümüze döküyorum, tüm korkumu, tüm belirsizliğimi, tüm öfkemi ve suçluluğumu. Ona ruhumun her keskin ve sivri parçasını sunuyorum, neden olabileceği acıya rağmen onu alması ve tutması için cesaretlendiriyorum.

Dillerimiz şehvetli bir şekilde birbirine dolanırken onun hakimiyet için yarıştığını hissediyorum ve kontrolü ele almasına izin veriyorum. Beni sırtüstü yatırıyor, çıplak kalçalarıyla kalçalarımı kavırıyor ve ağzıma kendi dudaklarıyla saldırıyor, öpüşmemize ona karşı kullanmaktan kaçındığım bir saldırganlık katıyor. Onu işaretleme ve kemerimle sahiplenme ihtiyacımı giderdim, ama görünüşe göre onun da şiddetle sahiplenmeye ihtiyacı var. Dişlerini dudaklarımda , çıldırmış gibi ısırıp emerken ben onun gönüllü kurbanıyım. Ağzımdan yeterince alamadığında, dişlerini boğazımdan aşağı kaydırıyor, ısırıyor ve tenimde morluklar bırakıyor.

Onu kalçalarından tutup biraz daha yukarı kaldırıyorum, lanet olası sikimi serbest bırakabilmek için pantolonuma uzanmaya çalışıyorum. Küçük bir ayarlamayla kaygan, sıcak amcığı karnımın üzerine çıplak bir şekilde yayıldı, klitorisi

kaslarımın çıkıntılarına sürtünüyor. Ona biraz daha sürtünmek için kendimi tutamıyorum. İnliyor ve bu küçük sesin umutsuz arzusu çığlıklarından bile daha cazip geliyor.

"Bu hoşuna gitti mi aşkım?" Kalçalarımı tutarsız aralıklarla itmeye devam ediyorum, ağrıyan küçük klitorisini her uyardığımda onu şaşırtıyorum. "Her tarafıma damladığını hissetmek hoşuna gidiyor mu? Tanrım, sırılsıklam olmuşsun." Parmaklarımı girişinin etrafında döndürüyorum, onunla alay ediyorum ama asla içine daldırmıyorum. Bana karşı geri iterken inlemeleri daha da yükseliyor, amını bir şeyle, herhangi bir şeyle doldurmaya çalışıyor.

"Uh-uh," diyerek elimi ıslak bir şaplakla amına vuruyorum. "Ben izin verene kadar bu amcığı dolduramazsın. Ve şu anda, o sevimli küçük kıcını havada sallamanı izlemek hoşuma gidiyor."

"Cade, lütfen." Tanrım, kadın çaresiz, uyarılmışlığının kokusu havada ağır ve tatlı bir şekilde asılı duruyor.

"Bence bundan daha iyisini yapabilirsin. Ne kadar istiyorsun, aşkım?" Deliğinin kenarını izlemeye geri dönüyorum, işaret parmağımı bir daire içinde gezdiriyorum ve dölüyle yapış yapış olmasını izliyorum.

"Lütfen amımı sakinle doldur. Beni parçala, umurumda değil, sadece seni içimde hissetmeye ihtiyacım var. Lütfen." Bana yalvarırken gözleri buğulanıyor. "Lütfen o kapıdan çıkıp beni terk ettiğinde içimde açtığın boşluğu doldur. Senin olmadığımı söylediğinde." Gözyaşlarına karşı savaşıyor. "Beni tekrar senin yapmana ihtiyacım var."

"Ah, aşkım," diye cevap veriyorum usulca, işkence etme ihtiyacım yerini sebep olduğum acıyı yatıştırma ihtiyacına bırakıyor. Greyson'a o kadar takıntılı ve öfkeliydim ki onu Greyson'ın kanlı kollarına koşturan kişinin ben olduğumu unutmuştum. "Seni Pandemonium'da bıraktığım gece kalpsiz ve zalimdim ve sen ikisini de hak etmiyordun. Tanrı'yı oynayarak seni kendi karanlığımdan kurtarabileceğimi düşünmüştüm ama görünen o ki şeytan ikimizi de çoktan kendine mal etmiş."

Pantolonumu ve pantolonumu çabucak çıkarıyorum, bacaklarımdan aşağı yırtıyorum ve yere atıyorum. Onun altında tamamen çıplaktım. Genelde kimseye bu kadar savunmasızlık sunmam; seks sırasında kontrolümü korumak için her zaman kıyafetlerimin bir kısmını üzerimde tutarım. Ama onun için, ona bunu sunabilirim. Tüm bedenimi ve benliğimi - çünkü zaten her parçam ona ait.

"Al şunu aşkım," diye emrederek onu şişmiş shaftıma doğru yönlendiriyorum. "Kullanman için ben seninim. Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu göster."

Kara çılgınca bir acelecilikle bacaklarının arasına uzanıyor ve sikimi kaygan girişine kaydırıyor. Aşağı inmeden önce dizlerinin üzerinde yukarı itiyor, tek bir hamlede kendini sokmaya çalışıyor. Sadece yarısına oturabildiğinde inlediğini duyuyorum. Ortalama bir aletten çok daha büyük olduğumu inkâr etmek mümkün değil ve zavallı küçük amcığı bir aydan fazla bir süredir boş ve alıştırmı yapmıyor. Ağırdan almazsa, bu onun ilk sikişmesi gibi acıtacak. Onu tekrar parçalayacağım ve benim yapacağım düşüncesiyle hınzırca gülümsüyorum.

"Görünüşe göre amin beni unutmuş. Hatırlamak için yardım ister misin?" Kara başını sallayarak üzerimde geziniyor, sikimin üzerinde kendini açmaya pek hazır değil. Ama bu onuru bana bırakacak.

Tereddüt etmesine fırsat vermeden onu kalçalarından kavriyorum ve köküne kadar oturana kadar sikimin üzerine oturtuyorum. Çıglık atıyor, parçalandığını görmemi engellemek için koluyla yüzünü kapatıyor. Ama saklanmasına izin yok. Benden saklanamaz.

Elini kendi elime aldım ve kolunu çektim. "Bunların hiçbirisi değil. Seni görmeme izin ver." Bana bakarken vücudu kasılıyor, gözyaşları koyu kirpiklerine yapışıyor. "İşte buradasın, güzelim." Parmaklarımın arkasını nemli yanaklarına sürüyorum. "Benim için çözüldüğünde çok güzel oluyorsun." Sanki o ana kadar hayatında hiç sevgi ve ilgi görmemiş gibi hevesle dokunuşuma doğru eğilirken gözlerini kapatıyor.

"İhtiyacın olanı al, aşkım," diye onu teşvik ediyorum. "Kendini iyi hissetmek için beni kullan."

Kalçalarını sallıyor, ben içini gererken hâlâ inliyor. Ona zevk verebilmesi için önce acıya tekrar alışması gerekiyor. Yavaşça, tekrar aşağı kaymadan önce kendini birkaç santimetre yukarı çekiyor, uyarılmışlığının kayganlığı bu sefer daha kolay oturmasını sağlıyor. Bu sefer daha yükseğe kalkıyor, sikim hassas iç duvarlarına masaj yaparken inlemeleri inlemeye dönüşüyor. Daha cesur hissederek, tüm ağırlığını aşağıya bırakmadan önce neredeyse ucuna kadar çekiyor.

Bu sefer inleme sırası bende. Aletimi bir mengene gibi sarmışken o kadar iyi hissediyor ki. Her ne kadar parmaklarımı kalçalarına geçirip onu deli gibi becermek istesem de bunu yapmıyorum. Hızına onun karar vermesine izin veriyorum; bu sonlu an için kontrol onda. Bu benim kefaretim olduğu kadar, ona yaşattığım her şey için onun adil ödülü. Onu terk etmek bir hataydı ve ölümcül bir hata olma potansiyeli taşıyordu. Ve her ne kadar

Pişmanlığının derinliğini kelimelere dkebileceğimi sanmıyorum, bu benim zrm.

Kara'nın hareketleri zevkinin peşinde koşarken daha da sertleşiyor, elleri okşamadan penelemeye dnşiyor ve açıkta kalan karnımda geziniyor. Keskin bir nefes alıyorum ama onu durdurmak için hiçbir hamle yapmıyorum. "İşte bu, aşkım. Bana nasıl hissettiğini göster." Dişlerini göğsümün etine batırmak için eğilirken sikime binmeye devam ediyor. Çok acıyor ama ellerimi sakince iki yanımda tutuyorum.

"Beni terk ettin." Bunu bir lanet gibi söylüyor, sesi acı ve zehir dolu. Kara kalçalarını üstümde döndürürken o lanet pençeler yine tenime saplanıyor. Gözlerinde yaşlar var ama üzüntüden ziyade ateşle karışıyorlar. Öfkeli ve bu görülmesi gereken muhteşem bir şey. Saf, coşkulu bir fke.

"Yaptım," diye kabul ediyorum, onu cesaretlendiriyorum. "Bana det." Bir an sonra gelen sert ters tokadı beklemiyordum. *Kahretsin*, sinirlendiğinde o küçücük bedeninde ne kadar çok g barındırabildiğini unutuyorum. İçimdeki karanlık uyanmaya çalışıyor, şiddette ona katılmayı arzuluyor, ama dürtüyü zar zor görmezden geliyor. Bu Kara için. Bana verebileceği her şeyi verdikten sonra benim kendi küçük acı kurbanım.

"*Beni terk ettin!*" Bu bir çığlık ve bir hikırıktı, son bir aylık boşlukta hissetmiş olması gereken acının her zerresini kapsıyordu. Onun yokluğunun acımasız ıstırabını ben de en az onun kadar hissettim ama bunun kendi kendime verdiğim bir acı olduğunu bilmenin rahatlığını yaşadım. Sulayabileceğim tek şey, kibirli ve kendini beğenmiş duygularımdı. Geçtiğimiz otuz altı gün boyunca, *onun* hikyesindeki kötü adam benim yüzümü taşıyordu.

Yanağıma bir tokat daha indiğini hissediyorum ve dişlerimi sıkıp tokadı yiyorum. Beni rahatsız eden acı değil -verdiğim kadar iyi alabilirim- başka birinin bedenimi, acımı ve zevkimi kontrol etmesine izin vermenin aşağılanması. Asla dibe vurmam. Asla. Ve bu, bir başkasına isteyerek teslim olmaya en çok yaklaştığım an.

Tırnaklarını kalbimin hemen üzerindeki deriye geçirirken hayal kırıklığı içinde çığlık atıyor. "*Beni terk ettin.*" İtişlerinin temposu öfkesinin artmasıyla birlikte yükseliyor ve ben şimdiden boşalmaya yakın hissediyorum. Elleri boğazıma doğru tırmanıyor ve olabildiğince sıkıca sarılıyor. Parmakları o kadar küçük ki boynumu tam olarak saramıyor bile. Beni boğmak istese bile, bu işi tek başına asla başaramaz.

"Beni bir daha asla terk etmeyeceksin, Caden Ashford. Beni duyuyor musun?" Şeytani g zelliikteki yüzü benimkinin hemen üzerinde duruyor, kara gözleri hırçın ve ürkütücü, dolgun dudakları o kadar yakın ki istesem dilimle fır alayabilirim. Ve umutsuzca istiyorum. Onu hazırlıksız yakalayarak, lezzetli, kırmızı a zının kenarı boyunca yalıyorum. Kara bu ok ama karşısında erimek yerine dilimi dişlerinin arasına alıp ısıtıyor.

"*Tanrım*," diye yemin ediyorum, kan dudaklarımdan a a ı süzülürken, sıcak ve metalik.

Engerekli k  k  canavar. Kanımı akıttı. Borcum  dendi.

"Bana söz ver," diyor, ellerini bo azımda kilitli tutarken sesi güçlü ve şiddetli. "Asla gitmeyece ine söz ver. Ne olursa olsun, bununla birlikte y zle e imize söz ver."

Artık ona dokunma dürtüsüne karşı koyamıyorum, bir elimle kalçasını kavıyorum ve bana daha hızlı binmesine yardım ediyorum, hızı i  d sel olarak s ylenmemi  emrimi yerine getirmek için toplanıyor. Diğer elimle boğazını yakalıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Sevgilim, bir daha benden ka mana izin verirsem, seni yerin dibine sokarlar. Ve ben de orada, senin yanında toprağın içinde bekliyor olacağım. Sen ve ben mi? Sonsuza dek sevi e e iz."

Dudaklarımız birbirine çarparken ikimiz de diğerinin nabzını tutmaktan vazgeçmiyor,   ke, yıkım ve kadere teslimiyetin karışımıyla yanıyoruz. Hakimiyetimi geri kazanarak, ona şiddetle, umutsuzca sokuluyorum ve o da her seferinde beni kendi çılgın ihtiya ıyla karşılıyor. Biz saldırırken, pen elerken, ısıtırken ve serbest kalmaya doğru yolumuzu emerken, oda birbirine çarpan derinin ıslak sesiyle doluyor.

Bir aylık perhizden sonra onun dar amcı ının sikimi bo du unu hissettiğim ilk andan itibaren bo alabilirdim, ama onu bekliyorum. O da benimle bo alana kadar sınırı açmak istemiyorum. Bana sertçe binmeye devam ederken, elimi yayılmış uyluklarının arasına kaydırıyorum ve  ışmış klitorisini buluyorum. Ba parma ımı klitorisinin üzerine s rd   mde  ı lık atıyor, ihmal edilmiş zavallı sinirleri neredeyse tutu maya hazır.

"İ te böyle, aşkım. Ben senin güzel amınla oynarken sen de benim sikime bin." Parmaklarımı klitorisinin etrafında gezdiriyorum; o kadar ıslak ki minik çıkıntıyı zar zor  ekebiliyorum. O kadar dölün ne i e yarayaca ını d  ş nerek kolumu arkasına doladım ve ya lanmış iki parma ımı g t deliğine soktum. Kara, amcı ı sikimi sıkıca kavrarken bile bu beklenmedik saldırı karşısında  ı lık atıyor. "Mmm, hoşuna gitti, pis kız." Utanmayacak kadar tahrik olmuş bir halde zıplamaya ba ladı,

iki deliğinden de kendini beceriyor. O kadar dar ki, içine sığacak yerim bile yok.

"Hadi aşkım. İki sürtük deliğini de sık. Yeterince , değil mi?" Kalçalarımı g-noktasına sürtüneceğini bildiğim bir açıyla iterek onu yaklaşıtıyorum. "Benim pis küçük kızım tika basa doldurulmayı seviyor, değil mi?" Tekrar itiyorum ve bacakları yanlarımda titriyor.

"Evet. Tanrım, *evet*," diye kendinden geçerek nefes alıyor ve serbest kalmaya yaklaşıyor.

Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve artan zevke odaklanıyor.

"Söyle. Bana ne kadar sevdiğini söyle," diye emrediyorum, üstümde spazm geçirmeye başladığında parmaklarımı içinde döndürüyorum.

"Sürtük deliklerimi doldurmana bayılıyorum. Lütfen gelebilir miyim?" İznimi beklerken terliyor ve titriyor. Kendini uçurumdan düşmekten zor kurtarıyor ama benim için kendini serbest bırakmayı reddediyor. Onun mükemmel teslimiyeti kalbimdeki sevgiyi daha da kabartıyor, göğsümdeki ağrı zevk ve acının garip bir karışımı.

"Sikime gel. O daracık amcığınla beni boğduğunu hissetmeme izin ver."

"Cade," diye haykırıyor mutluluktan parçalara ayrılırken, sanki orgazm olurken dudaklarında adımlı duymam gerektiğini biliyormuş gibi.

Amcığı etrafımda o kadar sıkı kenetleniyor ki, onunla birlikte boşalmaktan başka çarem kalmıyor. Onu öylesine dölle dolduracağım ki, boş olmanın nasıl bir his olduğunu, bensiz olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamayacak bile. Ve bu duyguyu bir daha asla tatmamasını sağlayacağım. Onun geçmişi, bugünü ve geleceği olacağım ve ihtiyacı olan tek şey bu.

İkimiz de doruğa ulaştıktan ve sakinleştikten sonra uzun süre onun içinde kalıyorum, sonunda ait olduğum yerde olma hissini tadını çıkarıyorum. Kısa bir süre için RİA'sını söküp onu tekrar dölleriyle doldurma ve bir damlası bile kaçmasın diye sikimi tıkamak için kullanma fikrini aklımdan geçiriyorum. Onu sevdiğim gerçeğine kendimi teslim ettim, şimdi sadece onu sonsuza dek tuttuğumdan emin olmalıyım. Bebeğimi onun içine sokmak, onu bana kalıcı olarak bağlamak için oldukça iyi bir yol gibi görünüyor.

Kara üstümde kayarak beni, karnı çocuğumla ağırlaşmış, göğüsleri şişmiş ve süt gibi olmuşken bana binme hayalinden uyandırdı. Ve lanet olsun, yine sertleşmeye başladım bile. Çocuklardan hiç bahsetmedik ama artık onu sevdiğimi itiraf etme engelini aştığıma göre Kara ile her şeyi istediğimi fark ettim. Boynunda bir tasma ve

Parmak, resmi olarak ona sahip olduğumu söyleyen bir sertifika, Ashford adını devam ettirecek bir varis, paylaşabileceğimiz ve bir aile yetiştirebileceğimiz bir ev.

Malikaneye döner dönmez, avukatımı ve aile kuyumcusunu arayacağım.

Her gün, her saniye ona dokunana, onu becerene ve ona sarılana kadar asla yeterli olmayacak. Ben açgözlü bir adamım ve her şeyden daha azıyla tatmin olmayacağım. Onu kendime zincirliyorum ve bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım. Kara benim tutsağım olarak başladı ve ben tekrar tutsağı oynamaya çok istekliyim.

"Caden Ashford, ne planlıyorsun?" Kara bana sert bir bakışla bakarak soruyor.

"Yok bir şey." Üzerimden kalkmasına yardım ediyorum, amının sıcak konforunu kaybettiğimde yüzüm buruşuyor.

"Önemli bir şey değil." Karnının üzerine yanıma yerleşip dirseklerinin üzerine otururken yüzünde alaycı bir ifade var. "Bu bakış genellikle tatsız bir sürprizle karşı karşıya olduğum anlamına gelir ve şu anda uyku dışında bir şeyle başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Alnına bir öpücük kondurarak, "Şu anda o güzel kafanı yormanı gerektirecek bir şey yok," diye düzeltiyorum.

"Bu kulağa... uğursuz geliyor." Kaşlarının arasında endişeli bir kırılganlık var ve eğilip onu da öpmekten kendimi alamıyorum. Teninin her santimini öpebilirdim ama yine de yeterli olmazdı. Sırf onu her zaman içimde tutabilmek için onu yutmak istiyorum. Mecazi anlamda, gerçek anlamda değil. Ben öyle bir psikopat değilim.

"Bana , değil mi?"

"Seni sevmek ve sana güvenmek tamamen farklı iki şey. Seni seviyorum ama aklımla ve bedenimle oynamayacağına güveniyor muyum? Kesinlikle hayır."

"ettiğin için seni tokatlamadan önce kapa çenenini," diye emrederek kıcına hafif bir şaplak attım.

"Kanlı kemerinle zaten kıcımı mahvettin." Sırtındaki yaraları ovuşturuyor ve ben de bıraktığım izlere bakıp gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Senin yüzünden haftalarca moraracağım."

"Onları her gördüğümde senin ne kadar güçlü olduğunu ve seni ne kadar sevdiğimi düşüneceğim." Ve bu doğru. Bu izler onun kendini kurtarma isteğini temsil ediyor. Bize bir savaş şansı verme isteğini. Solana kadar onlara değer vereceğim ve sonra yenilerini takacağım.

"Dengesiz piç," diye mırıldanıyor ama yüzündeki gülümsemeyi engelleyemiyor.

"Beni seviyorsun, peki hangimiz gerçekten deliyiz?"

"Geçen yıl boyunca bu kelimenin etrafında dolandın ve şimdi de söylemeden duramıyor musun?" Bana bakarken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var. Savunacak bir şeyim yok çünkü bu tamamen doğru.

"Ne diyebilirim ki, beni kırdın. Tamamen onarılamaz durumdayım." Bileğinden tutup onu tekrar üstüme çekiyorum. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi, onun çıplak bedenini üzerimde hissetmeye doyamıyorum. "Lafi açılmışken, bastinado'nun büyük Kara Caine'i kırmak için katalizör olacağını kim bilebilirdi?"

Kara'nın kaşları, bana bakarken özellikle sevimli bir şaşkınlık ifadesiyle çatılıyor. "*Bastinado* nedir?"

Ona sırtıyorum. "Ayak işkencesi." Ayaklarına vurmanın ona nihai teslimiyeti kabul ettireceğini bilseydim, bunu uzun zaman önce denerdim. Ben sadizm dehası değilim; sadece vücudunun tek bir parçasının bile zarar görmeden kurtulmamasını sağlamak istedim.

"Ne oluyor lan? Neden böyle bir şey var?"

"Utanç duymadığını sanıyordum?" oğunlukla da hiç utanmadı. Kara, kişisel zevklerine uymasa bile diğer insanların sapkınlıklarını her zaman kabullenmiştir. Sanırım tek gereken birinin sizin iğrenç bulduğunuz bir şeyi yapması ve ardından yargının ortaya çıkması.

Kara, biraz suçlu görünme nezaketini göstererek, "Hayır ama bundan zevk almak için deli olman gerekir," diye cevap veriyor.

"Sanırım senin için yeni bir ceza buldum," diye gülerek tehdit ediyorum.

"Sen lanet olası bir pisin." Kolumu belinden çekmeye çalışıyor ama parmaklarımı tenine daha sıkı sokarak onu kendime doğru çekiyorum. Benden uzaklaşmasına izin vermeyeceğim-ne şimdi ne de bir daha. "Yirmi dört-yedi numara topuklu giyiyorum, seni pislik."

Evet, kemerle tabanlarına vururken kötü niyetli aklımdan bu düşünce geçti. ıkmak için topuklu ayakkabılarını giymek zorunda kaldığında muhtemelen ağrıyacak, yüksek kemerler hassas cildine sürtünecek.

"Harika bir fikir," diye açıklıyorum. "*Bastinado ile* yüksek topuklu kink'i birleştirebiliriz. O zaman ukalalığını konuşturmadan ve efendine piç demeden önce gerçekten iki kere düşünürsün." Dişlerini gıcırdattığını ve *efendi* kelimesine öfkелendiğini görüyorum ve onun sinirlenmesi soğuk, siyah kalbime sonsuz mutluluk getiriyor.

"Bastinado yok," diye emrediyor, işaret parmağını göğsüme o kadar sert sokuyor ki neredeyse acıyor. "Yüksek topuklu kink *her neyse o da* yok. Sert sınırlar." O otoriter, *ben Dr. Caine'im, sert kütüphaneci* ifadesini takınıyor ve bu konuda herhangi bir söz hakkı olduğunu düşünmesi kesinlikle çok değerli.

"Yeni keşfettiğin sınırlarını ifade etme yeteneğini ne kadar takdir etsem de," diye bilgilendiriyorum onu, serseri parmağını göğsümden çekip rahatsız edici bir açıyla bükülene kadar geri döndürerek, "cezalar söz konusu olduğunda katı sınırlara sahip olamazsın. Sana ne verirsem onu alacaksın çünkü bunu hak ediyorsun." Götlük yapıyorum ve bunun için özür dilemeyeceğim. Neye imza attığını biliyor ve dizlerinin üzerinde, emrettiğimi yapmaya ya da lanet olası sonuçlarına katlanmaya hazır.

"Peki ya güvenli sözcük kullanırsam?" diye soruyor, kaşlarını meydan okurcasına kaldırırken sesi yem .

"O zaman sonunda dersini aldığın için ayaklarını öpeceğim." Güvenli sözcüğünü kullanmasından, tüm cezayı tek kelime etmeden kabul etmesinden daha fazla gurur duyarım. Ama "Thornfield" demek onu beladan tamamen kurtarmaz. "O zaman ben de senin kışını tekmelerim."

"Sen zalim bir Dom'sun," diyor dudak bükerek.

"Ama ben *senin* Dom'unum, bu yüzden bana yine de acı çektireceksin." Onu çenesinin altından kıkırdatıyorum. "Gel aşkım, seni eve götürüp yatağında adam gibi sikmemin vakti geldi."

Finn kendi lanet evinin yolunu bulabilir.

37. BÖLÜM

KARA

I Caddenin karşısına geçip en sevdiğim kafenin pencerelerinde titreyen mumların sıcak sisine doğru ilerlerken bulanık bir su birikintisinden aceleyle kaçıyorum. Tabii ki, ilk kez bir kafeye girmeyi başardığımda yağmur yağıyor olmalıydı.

bir hafta içinde malikaneden kaçmak. Topuklarımın ıslanmasını önlemek için yaptığım umutsuz girişimlerden üç sokak önce vazgeçtim ve ıslak ayaklarım her adımda ayakkabılarımın içinde gürültüyle eziliyor. Ayakkabı seçimim karakteristik olarak duyarsız olsa bile, en azından düzgün bir yağmurluk giyme sağduyusuna sahiptim. Bayan Hughes beni bu halde dışarı çıkarken görseydi küplere binerdi ve bunun tek nedeni Cade'in Ashford Malikânesi'nden çıkmamı yasaklamış olması değil.

Kontrolcü piç. Beni kaçırp esir tuttuktan sonra saçma sapan taleplerine alıştığımı sanırsınız. Ya da kendi isteğimle kaldığım on iki aydan sonra. Şaşırtıcı bir şekilde, Cade ne zaman akıl sağlığının sınırlarını aşsa kendimi hâlâ öfke içinde buluyorum. Ki bu çok ama çok sık oluyor.

Bebek bakıcımın gittiğimi fark etmesinin ne kadar süreceğini düşünerek Kutsal Topraklar'ın sıcaklığına doğru koşuyorum. Her zamanki gibi Declan, Cade'in yokluğunda bana göz kulak olmakla görevlendirildi; zavallı çocuğun işi hepsinden zor. Emirlerle uyma konusunda pek de övgüye değer olmayan sicilim göz önüne alındığında, Cade'in beni geride bırakması bile bir mucize.

Bu sabah Cade'de bir gariplik vardı, eğilip bana veda öpücüğü verirken gözlerinde bir çelişki vardı. Öpücüğü çaresizdi, kolları beni daha sıkı kavıyordu, sanki beni anda parçalanacakmışım gibi.

Uzaklaştığında, ela gözlerinde tarif edilemez bir karanlık vardı. Adını koymam gerekirse, korkuya benziyordu. Ona ne tür bir iş üzerinde çalıştığını sormaya çalıştım ama söyleyemeyeceğini söyledi. Tehlikeli olup olmadığını sordum ve uzun bir sessizlikle karşılaştım. Bana gerçeği söylemek istemediği belliydi ama korkularımı yatıştırmak için yalan söylemekten de çekiniyordu.

Cade'in son zamanlardaki ani gezintilerinin onaylamayacağım faaliyetler içerdiğine dair belirgin bir his var içimde. En bariz cevap, bana yapmayacağına dair söz vermesine rağmen yasadışı işlerle uğraşıyor olması. Şu anda onun kesinlikle onaylamayacağı biriyle buluşmak için verdiğim sözü tutmadığıma göre, sanırım ikimizin de birbirimizle çözmemiz gereken sorunları var. Katı Dom'um hakkında bildiklerime bakılırsa, itaatsizliğimin karşılığını malikâneye döner dönmez acı çekerek alacağımı garanti edebilirim. Ama Cade günahlarının kefaretinin nasıl ödeyecek?

Kafenin kapısını açtığım anda kahvenin zengin, sarhoş edici kokusu ciğerlerime yerleşiyor. Üşümüş kemiklerime sıcaklık sızarken titriyorum ve nemli atkımı açıp paltomun düğmelerini çözmeye başlıyorum. Bir çift güçlü kol kalçalarımın dolanıp beni havaya kaldırdığında şaşkınlıkla çılgılık atıyorum. "Beni özledin mi, küçük denizaltı?" diye fısıldıyor kulağıma sıcak, tanıdık bir ses.

"Greyson," diye azarlıyorum, ellerini uzaklaştırırken sert görünmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Hıyarın teki olduğu için hemen gitmeme izin vermiyor. "Greyson, in üstümden. Sırılsıklam oldum." Kafedeki diğer insanların meraklı dikkatini çekmeye başladığımız için utanarak ona karşı kıpırdanmaya çalışıyorum.

"Ne diyorsun?" diye soruyor ve ses tonundaki muzip eğlenceyi duyabiliyorum. Küçük piç.

"*Lütfen* bırak gideyim," diye göz devirerek söylendim. Neden tüm Domlar böyle güç budalası pislikler olmak zorunda?

"Aww, bu sefer "usta" yok mu? İncindim." Beni gülerek serbest bırakıyor ve sıırılsıklam olmuş paltomu çıkarmama yardım etme centilmenliğini gösteriyor. Becerikli elleri boynumdaki atkıyı sıyrıyor ve sıırılsıklam saçlarımdaki yağmurun bir kısmını taramak için kullanıyor. "İşte," diyor, sağ kolundan sarkan ıslak montum ve atkımla bana bakmak için geri çekilerek. "Her zamanki gibi mükemmel."

Yüzüm kızarıyor, aslında tatlı olmaktan ziyade beni rahatsız etmek için iltifat ettiğinden oldukça eminim. Yine de kristal mavisi gözlerindeki sıcak ışıltıdan emin olamıyorum. Greyson eşyalarımı kendisinin olduğunu anladığım bir ceketin yanındaki portmantoya asıyor ve beni seçtiği yere götürüyor.

Köşelerden birine sıkıştırılmış kabarık, toprak rengi yastıkları olan bir salon. Yanında alçak bir masa, kehribar rengi cam bir adak içinde yanan bir mum ve küçük bir vazoda bir demet kır çiçeği ile dekore edilmiştir. İnziva, mahremiyetin yanı sıra biraz da romantik bir ambiyans sunuyor. Tanrıya şükür hiç yatmadık, yoksa şu anda Greyson'ın niyetinden biraz şüphelenebilirdim. Aramıza biraz mesafe koymaya çalışarak salonun en ucuna yerleşiyorum. Her zamanki gibi Greyson kişisel sınırlarımı görmezden geliyor.

Greyson kanepenin diğer ucuna oturmak yerine neredeyse üstüme otururken, "Bana zihinsel olarak bağırdığın hakaretleri duyabildiğim için," diyor, "içeri girdiğinde bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim." Ses tonu hiç de özür diler gibi değil ama ben yine de elimden geleni yapacağım.

"Sorun değil. Artık buna alıştım." Ve bu doğru. Hayatımdaki erkeklerin hiçbirinde zerre kadar terbiye yok. Declan hariç ve o da bir noktada diğerleri tarafından yozlaştırılacak.

"Tabii ki öylesin," diye gülümseyerek alay ediyor. "Siklerden bahsetmişken, Lord Twat sana nasıl davranıyor? Köylülerle düşüp kalkmana çok mu kızdı?"

Ona ölümcül bir bakış fırlatarak, "Biz *dalga* geçmedik," diye cevap verdim.

Greyson elini küçümseyici bir şekilde sallayarak, "Anlambilim," diyor. "Eminim onun için pek bir şey fark etmemiştir. Seni her Pazar ayine götürüyor olabilirdim ve o İngiliz piçi yine de bağırsaklarımı gümüş tepside istiyor olurdu."

Bu mantığa karşı çıkamam. Cade'in Greyson'ı gizemli bir kaza sonucu sikinden kurtarmanın hayalini kurduğundan eminim çünkü ona asla misilleme yapmasına izin vermeyeceğimi biliyor. Cade'i ne zaman dudaklarında bir gülümseme hayaletiyle yakalasam, eşyalarına dokunma cüretini gösterdiği için Greyson'a işkence etmeyi hayal ettiğinden neredeyse eminim. "Muhtemelen ikimiz de hâlâ nefes aldığın için minnettar olmalıyız," diye karşılık veriyorum.

"Sizi temin ederim, kimse bu gerçeği benden daha fazla takdir edemez." Greyson elimi tutuyor ve parmaklarımın üzerinde yatıştırıcı bir desen çizmeye başlıyor. "Dürüst olmak gerekirse, ne kadar kötüydü?"

Kafamı kaldırdığımda yüz ifadesinin tamamen ciddi olduğunu görüyorum, kaşlarının arasında küçük bir endişe çatlağı var. Gerçekten önemsiyor ve bu düşünce beni düşündüğümde daha fazla etkiliyor. Cade'in beni Sığınak'ta Greyson'la birlikte bulduğu geceyi düşünerek, "Çok... kötüydü," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Tabii ki, beni istemediği yaşam tarzından uzaklaşmak yerine seninle oynadığım için çok öfkeliydi."

"Sen yanlış bir şey yapmadın, Kara." Yüz hatları sertleşirken elimi tutuşu rahatlamadan sertleşmeye dönüyor. "Seni serbest bıraktı. Rahatını başka bir yerde aramak için her hakka sahiptin." Parlak mavi gözlerinde kırılmalığa benzer bir şeyle bana bakıyor. "Senin tesellin olmaktan onur duydum. Ve tekrar ihtiyacın olursa her zaman burada olacağım."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum elini sıkarak. "Hiçbir şeyden pişman değilim. O zamanlar tam da ihtiyacım olan şey sendin. Ve arkadaşlığın için sana minnettarım. Keşke evren hayatımı bir sürü lanet olası Dom'la doldurmaya karar vermeseydi." Şakacı bir şekilde omzumu onun omzuna vuruyorum. "Yemin ederim, hepinizin önemsiz taleplerini karşılamaya çalışmanın stresi hayatımdan yıllar götürüyor."

Greyson kahkaha atıyor, neşeli sesi havayı sıcaklıkla dolduruyor. "Kapa çeneni, o kadar açgözlü bir fahişesin ki, tüm *küçük taleplerimizi* seviyorsun. Kabul et bunu." Sinir bozucu küçük kız kardeşini kızdırmaya çalışan iğrenç bir ağabey gibi kalçamı çimdikliyor.

"Yorum yok," diye kestirip attım. "Ve malları işaretleme." Elini kalçamdan çekiyorum. "Cade'in kıymetli malına el sürüldüğüne dair bir kanıt bulmadan da başım yeterince belaya girecek zaten."

"Küçük asi babasının kurallarını çiğneyip sadece benim için mi evden kaçtı? Bu neredeyse taş gibi soğuk kalbimi ısıtmaya yetecek. Eve döndüğünde ne yapacak? Seni dizine yatırıp küçük yaramaz kıcına şaplak mı atacak?"

Eve döndüğümde beni nasıl bir cezanın beklediğini düşündükçe irkiliyorum. "Bir şaplakla kolayca kurtulacağıma eminim. Cade güvenliğim için konulan kuralları çiğnediğimi düşündüğünde *sert* davranma eğilimindedir." Bu sefer kolay kurtulacağımı sanmıyorum.

"Amcığın tekine benziyor. Onu terk etmelisin."

"Grey!" Şaşkınlıkla azarladım. "Bu korkunç. Ve ben yapamam."

"Neden? Bir sonraki Ashford varisini sana mı sikti?" "Tanrım, *hayır*. Bebek yok. Asla." Bu düşünceyle dehşet içinde titriyorum.

"O zaman neden onun zavallı İngiliz kıcını terk edemiyorsun?"

"Çünkü onu seviyorum." Bu açıklama üzerine rahat bir nefes aldım.

Greyson söylediğim ilk kişi. Cade dışında tabii ki.

Greyson gözlerinde acıma duygusuyla bana bakıyor. "Başınız sağ olsun. Bu hastalığın ölümcül olduğunu duydum."

Gözlerimi deviriyorum çünkü romantiklikten aklıma gelebilecek en uzak kişi o. "Aslında harika ve seks daha da iyi. Sen de denemelisin

o."

"Ne, seks mi?" diye soruyor saf bir masumiyet ifadesiyle. Ben bir kemer kaşlarını çattı ve ona ters ters baktı. "Oh, *diğer* şey. Evet, hayır teşekkürler. Aşık olmaktansa kendi sikimi kesmeyi tercih ederim."

"Ama bu dünya kadınlarına büyük bir kötülük olur," diye cevap veriyorum bir başka göz devirmeyle. Sadece yarı şaka yapıyorum. Metal çivili siki çok güzel. Belki de Cade'e piercinglere ilgisi olup olmadığını sormalıyım.

"Öyle değil mi?" Ses tonu saf bir kibir. "Bu yüzden her yerdeki korkakların iyiliği için kara kalbimi gizli tutacağım, teşekkürler."

"Keyfin bilir," diye cevap veriyorum istediğimden biraz daha az şirretlikle çünkü bir garson elinde içecek ve yiyecek tepsisiyle masaya geliyor. Greyson'a sinirli bir bakış fırlatmadan önce her şeyi masaya koymasını bekliyorum. "Benim için mi sipariş verdin?" Bunu daha önce de yapmıştı ama ben bunun tamamen Dom/köle dinamiğinin bir parçası olduğunu sanıyordum.

Cappuccino'sunu alırken başka bir seçenek yokmuş gibi "Elbette," yanıtlıyor. "Menü konusunda bir acemiye güvenecek değilim."

"Hallowed Grounds *benim* en sevdiğim kafe. Orayı seçen bendim. Menüsünü ezbere biliyorum."

"Evet, bu da muhtemelen her seferinde aynı sıkıcı şeyi sipariş ettiğiniz anlamına geliyor." Kaşlarını çatarak beni kınıyor. Kesinlikle haklı, bu yüzden cevap vermeyi reddediyorum ve bana sipariş ettiği, inkar edilemeyecek kadar lezzetli kokan içkiye uzanırken surat asmamaya çalışıyorum. "Düşündüğüm gibi," diye devam ediyor. "Şimdi uslu bir kız ol ve şefin sana getirdiğini iç."

"İyi, ama sadece üç Michelin yıldızınız olduğu için. Daha azı olsaydı, sipariş vermeme izin vermediğiniz için derin bir hakarete uğradım."

"O zaman kaybetmemek için dikkatli olmam gerekecek," diye sırtarak cevap veriyor. "Bir Michelin yıldızını kaybedebilir misin?"

"Elbette. Aksi takdirde insanlar rahatlarına düşkün olur ve yenilik yapmayı bırakır. Ben her zaman menüleri yükseltiyorum. Bu beni zinde tutuyor. Şimdi iç," diyerek el değmemiş içkime doğru bir baş hareketiyle tekrar emrediyor.

"Ne oldu?" Kahverengi kupayı dudaklarıma götürürken şüpheyle soruyorum. "Tadına bak ve bana söyle."

Sinir bozucu piç. Biraz fazla sıcak olan bir yudum alıyorum ve aşağı inerken yanıyor. Tatları ayırmaya çalışırken şarap uzmanlarının yaptığı o gösterişli şekilde dudaklarımı şapırdatıyorum. "Balkabağı baharatlı latte?" Sanırım. "Senin için o kadar basit bir beyaz kız mıyım?"

"Hayır," diye cevap veriyor yavaşça, arada sırada beni tokatlama özgürlüğüne sahip olmak istediğini belli eden bir bakışla. "Ve bu bir chai latte, *psl* değil."

"Güzel," diye itiraf ediyorum baharatlı içkimi yudumlarken ve sıcaklığın soğuğu kemiklerimden kovmasına izin verirken.

"Doğal olarak," diye alay ediyor Greyson. "Yemek yediğinden de emin ol. Yarı aç görünüyorsun." "Ben her zaman yarı aç görünürüm. Bu genetik. İnan bana, Bayan Hughes eline geçen her fırsatta beni şişmanlatmaya çalışıyor." Greyson bana şaşkın bir bakış atıyor ve onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını anlıyorum. "Bayan Hughes, Cade'in aşçısı ve kahyasıdır, ancak bu biraz fazla iddialı geliyor. Kendisi evin reisidir.

malikanenin gerçekten."

"Tabii ki, şımartılmış prens kendine bile yemek yapamıyor," diye alay ediyor.

"İtiraf etmeliyim ki, sen onu yendin."

"Onu pek çok alanda alt ettiğimi düşünüyorum."

"Aletini çıkarmana gerek yok. Bu bir sık ölçme yarışması değil." Greyson,

"Bu meydan okumayı seve seve kabul ederim," diye cevap verdi.

Önümdeki yenmemiş çöreği işaret etmeden önce çok imalı bir gülümseme.

"Kendinden bu kadar emin konuşma. Yaklaşık aynı boydasınız ve piercing sayılmaz." Muffin'den bir ısırık alıyorum ve lezzetli tatları

tarçın, şeker ve tereyağı ağızımda eriyor.

"Boğazının arkasına vuran o delinmiş siki hatırlıyorsun, değil mi?"

Dehşet içinde boğulmaya başladığımda, o cennet gibi ağız dolusu kek boğazımda boğucu bir hal alıyor. "Tanrım, Greyson, herkesin içinde böyle konuşamazsın," diye azarlıyorum sonunda öksürük krizimle olay çıkarmayı bıraktığımda. "Ayrıca, ick. O şeyin bir daha boğazıma yaklaşmasına izin vermeye hiç niyetim yok."

"Yazık. Sanırım o zaman erkek arkadaşına sormam gerekecek. Söylesene, *sevdiğin* adam hâlâ vücudunu bir parti hediyesiymiş gibi elden ele dolaştırıyor mu?" Greyson'ın sesi soğudu ve sözleri tam da istediği gibi acı veriyor.

"Bu adil değil," diye cevap veriyorum alçak bir sesle. "Seninle aynı şeyleri yaptığı için onu yargılayamazsın."

"Kimse bana kalbini emanet etmedi. Eğer emanet etselerdi, biraz daha dikkatli olurum."

Şimdi alay etme sırası bende. "Sen bir sadistsin. Biri sana kalbini verse, kalbinin atmasını sağlayan şeyin ne olduğunu görmek için onu parça parça etmek istersin.

Greyson bana gururlu bir gülümseme veriyor. "Görünüşe göre beni gerçekten tanıyorsun, küçük denizaltı."

Övgü sapkınlığım tüm gücüyle devreye girerken iltifat karşısında kızarıyorum. "İtiraf etmeliyim ki sen de beni oldukça iyi anladın." Bir ısırık daha almadan önce tarçınlı streusel muffini yüzüne doğru sallıyorum. "Bu benim favorim. Sanırım *aynı sıkıcı şeyi* sipariş etmemi engelleme çaban başarısız oldu." Ona kendinden memnun bir sırıtış fırlatıyorum.

Greyson aynı derecede kendini beğenmiş bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra çöreğimden bir ısırık aldı ve "Sanırım erkekler dışında her konuda iyi bir zevke sahip olmana engel olamam," dedi.

"Hey, kendininkini al." Greyson'ı kirli sakalında streusel kırıntılarıyla görünce gülmekten kendimi alamıyorum. "Al, eğer biraz istiyorsan en azından medeni bir insan gibi ye," diyorum ve çöreği ikiye bölüp ona bir porsiyon uzatıyorum.

"Eğer bir centilmen olsaydım, reddederdim. Zaten," diyerek elimden diğer yarısını aldı, "iyi bir pastayı asla geri çevirmem."

Ben geldiğim şeyi söyleyecek cesareti toplarken ikimiz de rahat bir sessizlik içinde yemek yiyoruz. "Yani, muhtemelen seni bir daha göremeyeceğim. En azından bir süre. Bugün gelebilmemin tek nedeni Cade'in beklenmedik bir şekilde çağrılmasıydı."

"Evet, tahmin etmiştim. Lord Hazretleri sizi şatosunda kilit altında tutuyor, değil mi?"

"Öyle bir şey değil. Ve inanın bana, bunu karşılaştırabileceğim bir şey var."

"Ah evet, eski güzel "esir sevgiliye dönüştü" hikayesi bir klasiktir," alaycı bir ses tonuyla karşılık veriyor.

"Bunun alışılmışın dışında olduğunun farkındayım-"

"Bu tam bir çılgınlık," diye araya giriyor. Yüz ifadesi öfke ve hayal kırıklığının bir karışımı; hangisinin daha baskın olduğunu söyleyemiyorum.

"Mutluyum Grey. Bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum ama ben mutluyum. Cade istediğim ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şey. Beni herkesten daha iyi tanıyor, bazen kendimi tanıdığımdan bile daha iyi. Kendimi yok etme eğilimimi nasıl engelleyeceğini biliyor. Yardım ya da rehberlik istemeyecek kadar inatçı olduğumda beni nasıl yönlendireceğini biliyor. Güçlü görünme kararlılığım beni yıpratırken zayıflığımı nasıl zorlayacağını biliyor. Beni nasıl parçalayacağını ve tekrar bir araya getireceğini bilir, böylece parçalandığım için kendimi suçlamak zorunda kalmam. Mutluluğa ihtiyacım olduğunda beni nasıl güldüreceğini ve rahatlamaya ihtiyacım olduğunda beni nasıl ağlatacağını biliyor. Beni daha dengeli hissettiriyor

Daha önce hiç hissetmediğim kadar. Ayrıca," Greyson'a bakarken ağzımın kenarlarında hınzır bir gülümseme beliriyor, "seks inanılmaz derecede iyi."

Greyson düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlarken, "Kahretsin, bir erkek bunlarla nasıl rekabet edebilir ki?" cevap veriyor. "Sanırım gitmene izin vermek zorundayım, küçük denizaltı. Sürdüğü sürece eğlenceliydi."

"Öyleydi," diye yanıtlıyorum küçük bir nostalji belirtisiyle. "Sen, hiç şüphesiz, tanıdığım en iyi sadistsin."

"Büyük övgü, eminim," diye cevap veriyor Greyson gülerek. "Sen tam bir eğlence yumağısın; sana işkence etmeyi özleyeceğim."

"Eminim benim yerimi dolduracak bir sürü yedeğiniz vardır."

"Tabii ki istiyorum, ama onlar sen olmayacaksınız." Bana bakarken gözleri sıcak mavi havuzlar gibi ve iltifatının gerçek olduğundan neredeyse eminim.

"Seni özleyeceğim." Ona karşı bir şeyler hissediyor olabileceğimden endişelenmesi için dramatik bir duraksamaya izin veriyorum. "İhtiyacım olduğunda gecenin bir yarısı bana Michelin yıldızlı ızgara peyniri başka kim yapacak?" Kıkırdayarak bitiriyorum.

"Senin için küçük denizaltı, mutfağım her zaman açık. Restoran da öyle; sen ve sevgilin ne zaman rezervasyon yaptırmak isterseniz, sizin için bir masa ayarlarım."

"Bunun için söz verebileceğinizi sanmıyorum. GREY'S önümüzdeki on yıl boyunca neredeyse dolu."

"O zaman birini dışarı atmam gerekecek. Muhtemelen bundan zevk bile alırım, bu yüzden bana bahane vermekten çekinmeyin."

"Teşekkür ederim. Gerçekten. Sen olmasaydın geçen ay hayatta kalabileceğimi sanmıyorum." Artık birbirimizi çok fazla göremeyecek olsak da Greyson'ın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışırken gözlerimin buğulanmasını engellemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Onun nezaketi ve özel terapi anlayışı asla ödeyemeyeceğim bir borç.

"Ne zaman istersen. Ve eğer o İngiliz amcığı seni hoşlanmadığın bir şekilde incitirse, bana söyle. Sen söyler söylemez kaleye saldıracağım."

"Benim parlak zırhlı şövalyem." Duygularım boğazımı tıkasa da gülerek bayılıyorum. "Kötü adamı tercih ettiğimi bilmiyor musun?"

"Hepsi öyle değil mi?" diye göz devirerek alay ediyor. "Şimdi, kötü lord dönmeden prensesin kaleye dönmesi gerekmiyor mu?"

"Muhtemelen." Eve döndüğümde Greyson'a eşlik etme ayrıcalığı için para ödemek zorunda kalacağım düşüncesiyle sesli bir iç geçiriyorum. Cade'i seviyorum ama keşke kurallar konusunda bu kadar katı olmasaydı.

Greyson ayağa kalkıp tezgâha doğru ilerlemeden önce, "Burada bekle," diye emrediyor. Sanırım hâlâ siparişimizin parasını ödemesi gerekiyor.

Mumun alevinin ileri geri titremesini izliyor, eve döndüğümde ne kadar boktan bir fırtınanın içine gireceğimi düşünüyorum. Greyson'ın geri döndüğünü gördüğümde, içi dolu büyük bir kahverengi çanta taşıdığını fark ediyorum. "Bütün bunlar da ne?" Elindeki çantaya parmağımı sallayarak soruyorum.

"Tarçınlı streusel kekler. Ellerindeki her şeyi bana vermelerini istedim." Çantayı bana uzattı. "Benimle buluştuğun için hak ettiğin ceza için bir özür."

Kahverengi poşeti açıyorum ve en sevdiğim unlu mamullerden yedi tanesini sayıyorum. "Çok tatlısın ama *yedi* kekle ne yapacağım ben?" Bu sevimli ve abartılı jest karşısında gülmekten kendimi alamıyorum. Belli ki sevgi dili yemek.

"Her birini ye. Ve bu bir emirdir. Çok zayıfsın ve bu benim küçük şefimin kalbini acıtıyor."

"Elimden geleni yapacağım, ama garanti ederim ki hiç dolgu yapmayacağım. Yıllardır deniyorum ve korkarım bu şekilde sıkışıp kaldım."

Greyson bana özür dileyen bir gülümseme veriyor. "Sen çok güzelsin, Kara. Öyle olmadığını ima etmek istememiştim. Ben sadece zayıflığın çok farklı bir çağrışımıyla büyüdüm. Yuvamızdaki insanların çoğu seçimden ziyade zorunluluktan zayıftı. Bu kavramı unutmak zor oldu. Bununla birlikte, yine de her kırıntıyı yemeni bekliyorum."

"Evet, şef," diye takılıyorum.

İstemeyerek de olsa gitme vaktinin geldiğine karar veriyorum ve iç çekerek salondan kalkıyorum. Greyson beni takip ederek kafenin önündeki portmantoya doğru yürüyor. Kendi ceketine uzanmadan önce benimkini giymeme yardım ediyor. Düğmeleri iliklemeyi bitirdiğimde kırmızı atkımı alıyor ve özenle boynuma doluyor. Şimdi geriye sadece vedalaşmanın garipliği kaldı.

Yollarımızı ayırmak için en iyi yaklaşımı düşünmeye fırsat bulamadan Greyson beni kollarına alıyor. Bana sarılırken tanıdık baharat ve bergamot kokusunu içime çekiyorum, bunun onu yıllarca son görüşüm olabileceğini biliyorum. Cade'in bundan sonra beni gözünün önünden ayırıp ayırmayacağını kim bilebilir? Ve Tanrı biliyor ki o ve Finn, Greyson iblis kulübünün bir üyesi olsa bile şu anda Pandemonium'da onu pek hoş karşılamayacaklardır. Ve eğer GREY'S'e gitmeyi önerirsem, Cade muhtemelen bu ünlü restorandan, yanında zehirle birlikte çiçek hastalığı servisi ediyorlarmış gibi uzak duracaktır.

Dürüst olmak gerekirse, bu Greyson'ı son görüşüm olabilir ve onu bir arkadaş olarak kaybetmek kalbimi acıtıyor.

Greyson önce uzaklaşıyor ve sarılmanın kendi arabamın mahremiyetine girene kadar ağlamaklı olmayı erteleyebileceğim kadar kısa sürmesine şükrediyorum.

"Önce bayanlar," diyor kapıyı açıp beni dışarı çıkarırken. Hâlâ deli gibi yağmur yağıyor. "Nereye park ettin?"

"Güney tarafındaki garajda. Sen?"

"Diğer uç," diye hafifçe yüzünü buruşturarak cevap veriyor.

"Sanırım buraya kadarmış. Görüşürüz Grey." Saçlarım yeniden sırlıslık olmaya başlarken soğuğu engellemek için kollarımı göğsüme doluyorum. Chicago'nun kasvetli sağanağında boğulmadan önce garaja doğru koşuyorum.

"Görüşürüz, küçük denizaltı," diye bağırdığını duyuyorum.

BÖLÜM 38

KARA

T Kütüphane kapısı tereddütle çalınıyor ve hesaplaşma zamanımın geldiğini şimdiden . Cade'in yaklaşık otuz dakika önce döndüğünü duydum ve tam bir korkak gibi kütüphaneye saklandım.

onu karşılamaya gitmekten daha iyi. Benim için beklediğimden erken geldi. "İçeri gel," diye sesleniyorum, kaçınılmaz olandan kaçınmak için hiçbir hareket yapmadan.

Declan bakışlarımı yüzünde çok utangaç bir ifadeyle içeri giriyor. "Selam, Kara. Ashford seni çalışma odasında görmek istiyor. Şimdi." Ayağa kalkmamı ve efendimin emrine itaat etmemi beklerken rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor.

Cade'in çalışma odası. Cade'in özel ofisine çağrılmanın iyi bir şey olduğunu hiç sanmıyorum. Cade'in kabahatlerimle ilgilenecek vakti olmadığına azarlanmak için hep oraya gönderiliyorum ve malikânedeki en sevmediğim oda da orası. İç çekerek koltuktan kalkıyorum ve Declan'ı kapıda karşılıyorum. Gözlerinde bir özürle bana bakıyor, muhtemelen Cade'in çağrısının başımın belada olduğu anlamına geldiğini tahmin etmiş.

"O kadar endişeli görünme," diye azarlıyorum, bana kaderime kadar eşlik ederken patronluk taslayarak sırtını sıvazlıyorum. "Bu işin içinde olduğumu biliyorum. Bir bedeli olacağını bile bile onun kurallarını çiğnedim ve bu benim için sorun değil. O yüzden beni ölüme götürüyormuş gibi bakmayı kes."

"Özür dilerim, sadece.. boş ver. Özür dilerim." Declan sanki olacakların suçlusu kendisiymiş gibi suçlulukla bakışlarını . Cade'in beni hizada tutmak için alışılmışın dışında yöntemleri olduğunu biliyor. Hepsi öyle. Cade'in beni

Muhtemelen diğerlerinin beni tokatladığını ve domine ettiğini bilmesi başka bir aşağılanma katmanı eklediği için.

"Özür dileme Declan. Bu seferki benden. Hadi işi bitirelim." Neredeyse vardık ve ben kararlılıkla yoluma devam ediyorum. Şimdiye kadar kaçınılmaz olanı erteleyerek kendime iyilik yapmayacağımı öğrenmiştim. Cade'in çalışma odasının kapıları kapalıydı, belli ki hâlâ çalışıyordu. Declan, Cade'in girişinde kapıları açmadan önce iki kez çalıyor.

Bu sabah erkenden bana veda öpücüğü verdiğinden beri ilk kez bana baktığında Cade'in yüz ifadesi her zamanki öfkesinden yoksun. Kızgın olduğu, bana diktiği buz gibi bakışlardan belli, ama duruşunda şiddet ya da gözlerinde ateş yok. Onunla ilgili bir şeyler ters geliyor; Cade'in bu halini tanıyamıyorum. Patlayıcı olmaktan ziyade içine kapanık ve keşke içimi rahatlatmak için bağırmaya başlasa.

"Gidebilirsin Declan. Bugünkü yardımın için teşekkür ederim. Akşamın geri kalanında meşgul olacağım, bu yüzden erken bir gece geçirebilirsin ve yarın görüşürüz."

Kahretsin, sanırım bunu uzatacak.

Declan her zamanki resmiyetiyle, "Evet efendim," diye cevap verir. "Üzgünüm Kara," diye bir kez daha fısıldıyor dışarı çıkıp kapıları kapatmadan önce.

"Buraya gel Kara," diye emrediyor Cade, sesi sert ama bitkin. Daha iyisini bilmesem, bu gece kalbinin beni cezalandırmakta olmadığını söyledim, ama bu Stephen King'in zarflara yakınlık geliştirmesi kadar anlaşılmaz olurdu.

Tartışmadan emrine uyuyorum, masasının yanına gidip ayaklarının dibinde diz çöküyorum. Pozisyon almamı istemedi ama bu durumda biraz alçakgönüllülüğün bana zarar vermeyeceğini düşündüm.

"Bana bak."

İtaat ediyorum, gözlerimi onunkilere kaldırıyorum. Yüz ifadesinin öfkeden çok üzüntü olduğunu görünce irkiliyorum ve bugün itaatsizliğimle onu hayal kırıklığına uğrattığım için suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Öfkesiyle vahşice başa çıkabilirim ama bu açıklanamaz yıkım beni ayaklarına kapanmaya ve affetmesi için yalvarmaya itiyor. Eli yanağıma dokunmak için uzanıyor, ama bu jestte beklediğim tehditten hiçbirisi yok. Parmak eklemlerini elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor ve ben onun dokunuşuna doğru eğilme dürtüsüne karşı koyamıyorum.

"Neden bana itaatsizlik ettin, aşkım?" Cade yanağımı okşamaya devam ederek soruyor. Ve şu anda, o bana böylesine şefkatle yaklaşırken, tüm kalbimle yapmadığımı söyleyebilmeyi diliyorum.

"Greyson'ı görmek istedim." Açıklamam kendi kulaklarıma kınayıcı geliyor ve nefesimi tutup patlamasını bekliyorum.

"Sanırım bana itaat etmeseniz bile dürüstlüğünüzü bağışladığınız için minnettar olmalıyım. Peki eski sevgilinle görüşmek neden kurallarımı çiğnemeye değdi?" Cade'in sesi kindar ve Greyson'la olan ilişkimin boyutu hakkında ona gerçeği söyleyip söylemediğimi sessizce düşündüğünü duyabiliyorum.

Cade'in güvensizliğine dair ince ima, kalbime saplanan küçük bir hançer gibi ve canımı yakıyor. "Çünkü onu kullandığımı düşünmesini istemedim," diye alçak bir fısıltıyla cevap veriyorum, yaralı duygularıma ihanet etmemeye çalışırken gözlerimi yere çeviriyorum.

"Onun ne düşündüğünü neden umursuyorsun ki? O senin için bir hiç." Cade saçımdan tutup başımı yukarı kaldırarak beni korkutuyor. Korkmak yerine, Cade'in alıştığım sert halini gördüğüm için bir rahatlama hissediyorum. "Ve o senin için asla bir hiçten fazlası olmayacak."

"Duygularımı senin gibi kapatamam, Cade."

"Yani şimdi de ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" Sesi cam kırıkları kadar keskin.

"Hayatımın çok kötü bir döneminde kimse yanımda değilken o yanımdaydı." Cade bu ima karşısında biraz suçlu görünme nezaketini gösteriyor. "Ve bunun için minnettarım. Sırf sen benim zamanıma sahip çıkıyorsun diye Greyson'ı kovacak değilim. O benim arkadaşım."

"Ben senin zamanından çok daha fazlasına sahibim Kara ve bunu hatırlaman senin için iyi olur." Cade'in gözleri ısınmaya başlarken saçlarımdaki eli yumuşaktan cezalandırıcıya dönüşüyor.

"Bu bir yarışma değil, Cade. Ben sana aidim; asla başka biri olmayacak. Ama arkadaşlarım olmasına izin var."

"O tür arkadaşlar değil. Onu bir daha görmeni yasaklıyorum." Ses tonundaki soğukluk tartışmaya en ufak bir yer bırakmıyor.

Duraksıyorum, kararsızlık içinde dudağımı ısırıyorum. Cade bana daha önce hiç böyle bir ultimatoma vermemişti, en azından özgür olduğumdan beri. Cade'in kontrolünün duvarlarının boğucu bir güçle kapandığını hissettiğimde Dom'uma boyun eğmek istemekle özgürlüğüm için savaşmak istemek arasında kaldım. Sonunda, çekiyorum

kendimi onun kurtardım. "Bunu yapamazsın." Gözlerimle ona mantıklı düşünmesi ve böyle bir hıyar olmayı bırakması için yalvarırken sesim sertti.

"Bunu pekâlâ yapabilirim. Eğer aynı fikirde değilseniz, saklandığınız yerdeki zincirleri çok iyi tanıyabilirsiniz."

"Yapmazsın." Muhtemelen *yapacağını* anladığımda kemiklerimdeki panik titremesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Dene beni, Kara. Sana meydan okuyorum."

Gözlerim doluyor ama üzüntüyle bir ilgisi yok. "Adil davranmıyorsun."

"Hiçbir zaman adil olduğumu iddia etmedim." Cade sandalyesine geri çöküyor ve önceki yorgunluğun bir kısmının yüzüne geri gelmesine izin veriyor. Parmaklarını saçlarına gömüyor, o kadar kaybolmuş görünüyor ki, kucağına tırmanıp başını göğsüme yaslamak istiyorum, böylece sadece onun için nasıl attığını duyabilsin. Cade kısa bir an için bocalıyor -yüz hatlarında bir yumuşaklık titreşimi belirliyor- sonra buz gibi bir kararlılıkla her türlü hoşgörüyü kovuyor. "Ama benim olduğunu iddia ettin. Şimdi bunu kanıtla. Onu bir daha görmeyeceğine söz ver."

"Bozmamı istemediğin sürece bunun sözünü veremem," diye fısıldıyorum, yıkım göğsümü bir mengene gibi sararken zar zor nefes alabiliyorum.

Ani bir hareketle Cade'in parmakları çeneme morartıcı bir güçle saplanıyor ve yüzümün birkaç santim yakınına kadar iniyor. "Görmeyeceksin. Görmeyeceksin. Onu. Bir daha."

"Bunu kabul edemem." Ani cesaretimin kaynağını açıklayamıyorum ama bedenimde yükselen bir ateş gibi kanımı ısıtıyor. Çenemi yukarı kaldırıyorum ve Cade'den uzaklaşmak yerine onun sert dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Gerekirse beni cezalandır."

Cade soğuk hakimiyet maskesini yeniden takmadan önce bir an irkilmiş görünüyor. "Merak etme, cezalandırılacaksın." Cade beni itti ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Saklandığın yere git ve beni bekle. Eninde sonunda aşağı geleceğim. Ve geldiğimde dizlerinin üzerine çöküp merhamet dilenmeye hazır olsan iyi edersin."

"Evet efendim," diye cevap veriyorum, sesim sert ve mekanik. Ayağa kalkıyorum ve aşağıda beni bekleyen cehenneme doğru olabildiğince vakur bir şekilde yürüyorum.

Dizlerimin üzerinde durmaya devam ederken soğuğa karşı titriyorum. Cade'in protokolüne göre, sığınağa girer girmez kıyafetlerimi ve masanın üzerine koydum. Buranın sıcaklığı özellikle kış aylarında dondurucu olabiliyor. Odayı oyun için kullandığımızda, Cade her zaman termostatu dijital olarak ayarlar ve önceden ısınmasını sağlar; birkaç saat boyunca tamamen çıplak olacağımı bildiğinde rahat olmamı ister. Saklanma yerini cezalandırmak için kullandığımızda, sıcaklık ayarı daha az oluyor. Havanın serinliğinden, Cade'in bugün termostata dokunmadığından oldukça eminim. Üniversitedeki arşiv odası kadar soğuk.

Sanki yıllardır bekliyormuşum gibi geliyor. Cade'in cezaları arttırmak için tercih ettiği yöntemlerden bir diğeri de yalnızlık içinde beklemek. Dizlerimin üzerinde faydasızca otururken aklım yapabileceğim her şeyi düşünürken üretkenlik eksikliğinin beni delirttiğini biliyor. Şimdiden işkenceye uğramış hissediyorum ve o daha başlamadı bile. Hastalıklı bir eğlenceyle, cezamın ne şekilde olacağını düşünüyorum. Kırbaçlama mı? Sopa mı? Doğrudan bir emre itaatsizlik ettiğim için, kesinlikle bir şaplaktan daha fazlası olacak. Umarım inadına uygulamaya başlamakla tehdit ettiği piç kurusu değildir. Ayaklar yasak olmalı, bu sadece sağduyu.

Kütüphanedeki gizli kapı açılırken yukarıdan bir gürültü duyulur. *Kahretsin.* Aşağı inerken Cade'in deri ayakkabılarının merdivenlerde çıkardığı ağır sesi duyuyorum. Sadece kapısına bakarak tahmin etmem gerekirse, çalışma odasındaki anlaşmazlığımızdan sonra hâlâ orta derecede öfkeli olduğunu söyleyebilirim. Pişman görünmek için yüzümü düzeltmeye çalışıyorum ama değilim, ama bunu bilmesine gerek yok. Cade'in dalga geçmeyi sevmesine rağmen, kendimi koruma duygusuna sahibim, çok teşekkür ederim.

Arkamdan yaklaştığını hissediyorum, vücudu şu anda yüzüne yansımadığını bildiğim hoş bir sıcaklık yayıyor. Cezalandırılmadan önce çoğu zaman olduğu gibi, kendimi kurtarmak için vücudumun Cade'i baştan çıkarmaya yönelik doğal dürtüsüne direnmek zorundayım. O uzanıp saçlarımı bir tarafa doğru tararken ben de kaslı bacaklarının sertliğine yaslanıyorum.

"Saçını tut." Bütün hafta boyunca zevk aldığım yumuşak ön sevişme yerine bu bir emirdi. Cade'in beni geri aldığı geceden beri cezalandırılmamıştım ve o zaman vahşeti hak edecek bir itaatsizlik bile yapmamıştım. Şu anki günahlarımı düşünürsek, bu muhtemelen çok daha kötü olacak. Saçımı bir elime alıp yukarı kaldırırken bu düşünceyle ürperiyorum.

Soğuk ve ağır bir şeyin boynuma dolandığını ve keskin bir tıkrıtyla kapandığını hissediyorum. Sıkı ama tanıdık ve çaresizce uzanıp düşündüğüm şey olup olmadığını görmek istiyorum. Her nefes alışımında onun baskısını hissediyorum ve bu neredeyse rahatsız edici bir his.

"Dokunabilirsin." Cade'in sesi çekingen ve ondan çok az şey anlayabiliyorum.

Biraz tereddütle, boynumu saran nesneye dokunmak için titreyen parmaklarımı kaldırıyorum. Ne olduğunu anladığımda yumuşak bir hıçkırık çıkarıyorum - tasmam. Cade onu boynumdan çıkardığı andan beri onsuz kendimi çok boş, çok boş hissediyorum. Cade'in sahipliğini ilan eden gerdanlıkla yeniden tanışırken, parmaklarımı yakutların pürüzsüz yüzeylerinde hürmet ve minnetle gezdirirken yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor. Sesimi yeniden kazandığımda, "Teşekkür efendim," diyebildim.

" ederim. Belki bunun sürekli ağırlığı, benim açık emirlerime karşı gelen pervasız kararlar almaya karar verdiğinde sana kime ait olduğunu hatırlatmaya yardımcı olabilir." Ses tonu sert, titiz ve beni kızdırıyor.

"Özür dilerim efendim," diye cevap veriyorum . Bugünkü kararımdan pişman olmasam bile, onu hayal kırıklığına uğrattığım ve endişelendirdiğim için çok pişmanım.

Cade önümde durana kadar etrafımda dolaşıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Şimdi değilsen bile yakında olacaksın." Sanki özrümdeki uyumsuzluğu okuyabiliyor ve bunu onaylamıyor. "Tasmada bazı değişiklikler oldu."

"Neden?" Şaşkınlıkla sordum. Yakut gerdanlık zaten Ashford ailesinden geçen antika mücevherlerden özel olarak yapılmıştı. Daha ne yapmış olabilir ki?

"Kolye paramparça oldu." Ona kuşkulu bir bakış attım. "Sen gittikten sonra... çılığına dönmüştüm. Korkarım o zamanki hayal kırıklığımın yükünü tasma çekti."

Oh, Cade. Giden o olsa da yokluğun acısını en az benim kadar onun da yaşadığını unutuyorum. Onu kollarıma almak ve kalp kırıklığıyla tek başına başa çıkmak zorunda kaldığı için özür dilemek istiyorum ama dizlerimin üzerinden ayrılmama izin verilmiyor. Şu anda aramızdaki mesafe taze bir kesik gibi acıtıyor.

"Kırık parçaları cebimde sakladım," diye devam ediyor. "Onları gittiğim her yere taşıdım. Olmadığım zamanlarda bile kendimi sana yakın hissetmemi sağlıyordu. Seni tekrar bulduktan sonra, gerdanlığı birkaç değişiklikle yeniden yaptırdım."

"Farklı hissettiriyor," diye yorum yapıyorum, parmaklarımı hâlâ mücevherlerin üzerinde gezdirirken. "Daha sıkı. Nefes aldığımda hissedebiliyorum."

"Evet," diye yanıtlıyor Cade hınzır bir gülümsemeyle. "Daha kısa bir tasma ile yapabileceğini düşündüm. Duvara çarptıklarında yakutların çoğu ayarlarından koptu. Hepsini yeniden taktırmadım, bu yüzden gerdanlığın boyu şimdi daha kısa. Peki ya arkadaki toka? Çözülüyor. Kalıcı olarak takacaksın. Artık işe giderken, duş alırken ya da uyurken çıkarmak yok. Her günün her saniyesinde benim olduğunu göreceksin ve hissedeceksin." Cade ela gözlerinde parlayan zaferle bana bakıyor.

"Bu aşırı geliyor." Yakut gerdanlık aniden daha da sıkı görünüyor ve zihnimde kök salmak için yarışan klostrofobi dallarıyla savaşmak zorunda .

"Aşk aşırı bir duygudur." Dudaklarından dökülenler kesinlikle bir iltifat gibi görünmüyor, ama yine de doğru.

Gözlerimi kapatıyorum ve vücudumun tasmanın ağırlığını emmesine, bir kez daha benim bir parçam olmasına izin veriyorum. Gözlerimi açtığımda, yıllardır ilk kez tamamen rahatlamıştım. Cade'in tasmağını boynuma takmak, o ağır boşluğu sonsuza dek kovmanın son parçasıydı. Minnettarlıkla dolup taşıyorum, gözyaşlarım boğazımda düğümleniyor. "Düzelttiğin için teşekkür ederim." Başımı kaldırıp ona baktım, gözlerim rahatlamıştı. "Özlemişim."

Cade bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Yaptığını biliyorum, aşkı." Parmakları uzanıyor ve yakamın üstünden boynuma doğru bir çizgi çiziyor. "Bunu senden çıkarmak beni öldürdü. Boynunu çıplak ve boş görmek." Gözleri kararırken parmakları sahiplenici bir şekilde boğazımı sarıyor. "Bir daha asla boş olmayacak. Sana benim olduğunu hatırlatacak bir parçam hep yanında olacak. Her zaman."

"Teşekkür ederim, efendim." Ben her zaman onun olacağım, o da her zaman benim. Ona ait olduğumu bilmek, uzun zamandır kayıp olan bir yapboz parçasının nihayet yerine oturup tam bir resim oluşturması gibi kalbimde tıkırdıyor. Mutluluğun mükemmel resmini.

Cade yüz hatları sertleşmeden önce bana minnettar bir baş selamı veriyor. "Yatağa geç. Sırt üstü uzan."

Kahretsin, bunun bir ceza olduğunu unutmuşum. Cade tasmağıyla içeri girdi, beni ağlamaklı ve duygusal hissettirdi ve bundan sonra olacaklar için endişelenmem gerektiğini unuttum. İtaat etmek için ayak sürüyerek

Ayaklarımı uzatıp yatağa doğru yürüyorum ve ortasına olabildiğince rahat bir şekilde yerleşmeye çalışıyorum. Bacaklarımı uzatıyorum, ellerimi iki yanıma koyuyorum ve bekliyorum.

Karıştırma sesleri duyuyorum, ki bu asla iyiye işaret değildir; bir çekmecenin sürtünmesi, dolap kapağının tıkırtısı, asılı aletlerin bulunduğu raftan bir şey çıkarılırken çıkan ses. Cade'in neyle döneceği konusunda kendimle bahse giriyorum. Kırbaç mı? Kamçı mı? Baston? Kemer? Daha önce hiç işkence görmediğim bir şeyle mi? Yatağın eğildiğini hissediyorum ve Cade'in elleri dolu bir şekilde yatağa çıktığını görmek için bakıyorum. Eşyaları diziyor ve benim de değerlendirmeme izin veriyor.

Deri kelepçeler-standart ve beklenen. Bir ayırma çubuğu - beni yatağa yatırdığında hiç de alışılmadık bir şey değil. En sevdiği deri kırbaç- seçebileceği en kötü şey değil. İki farklı vibratör ve bir dildo- kesinlikle *beklenmedik*. Bir de kış tıkaçı. Kışıma kadar büyük görünüyor. Bir aydır kışımı eğitmedim bile. Bu kocaman şey kesinlikle beni parçalayacak. Gözlerimde panikle Cade'e bakıyorum.

"Hey, kimse seni benim kurallarımı çiğnemeye zorlamadı," diyor Cade en ufak bir sempati duymadan, ellerini birazdan başlayacak işkencede herhangi bir suçu inkâr edercesine kaldırarak. "Benim işim bunun bir daha olmamasını sağlamak."

Deri kelepçeleri bileklerime sarıp yatağın direklerine sabitlerken sessizce oturuyorum. Kaslarım gergin pozisyona uyum sağlamaya çalışırken omuzlarımda biraz gerginlik var ama katlanılabilir bir durum. Sonra, ayak bileklerime geçiyor ve bacaklarımı da yatak direklerine bağlamadan önce beni çubuğa kilitliyor. Bu kadar açıkta hissetmekten nefret ediyorum; bacaklarınızı kapatmak kadar basit bir şeyi yapamamanın göğsünüzde bir çaresizlik ağrısı bırakan bir yanı var.

"Beğendin mi?" Cade arkasına yaslanıp sadist bir neşeyle yaptığı işi değerlendirirken soruyor. Ve bu, İngiliz piçini bütün gece gördüğüm en mutlu an. Başımı sallıyorum. "Gerçekten mi?" diye soruyor sahte bir şaşkınlıkla. "Ama benim insafıma kalmış halinle çok güzel görünüyorsun. Dom'unun isteklerine karşı gelerek şehirde dolaşan yaramaz kıza göre oldukça iyi bir gelişme." Cade'in gözleri şeytani bir niyetle parlıyor. "Belki de seni bu şekilde tutmalıyım." Parmaklarını genişçe açılmış bacaklarımla üzerinde gezdiriyor. Dokunuşu gıdıklıyor olsa da ondan kaçmak gibi bir seçeneğim yok. "Bu kızımın başını belaya sokmasını engeller, değil mi?"

Yine başımı sallıyorum, bu çaresizliğin ilişkimizin standart bir parçası haline gelmesi fikri karşısında paniğe kapılmamaya çalışıyorum.

"Kuralları senin koyamaman senin için üzücü, değil mi?" Cade hiç uyarmadan parmaklarından birini açık amıma soktu. Bir parçam bunu memnuniyetle karşılarsa bile temastan ürküyorum. "Tsk, tsk, bundan hoşlanmadığını söylediğini sanıyordum, aşkım?" Cade parmağı içime girip çıkarken beni azarlıyor. Büyük utancıma rağmen, kendi uyarılmamın onun girişini kayganlaştırdığını hissedebiliyorum. "Efendine yalan söylemedin, değil mi? Çünkü bu amcık oldukça sıırılsıklam hissediyor."

Cade bir parmak daha ekleyip onları içimde döndürüp okşarken inliyorum. "Peki Kara, bundan *hoşlandın* mı?" diye tekrar soruyor. Dişlerimi sıkıyorum, başka bir yalanın işe yaramayacağını biliyorum.

"Evet," diye itiraf ediyorum, ses tonum isteksiz ve acımasız.

"Evet, neyi seviyorsun?" Birden üç parmağım içime giriyor ve ben bu lezzetli saldırının altında zar zor nefes alabiliyorum.

"Evet, altınızda bağlı ve çaresizken parmaklarınızın amımda olması hoşuma gidiyor.

"Aferin kızıma," diyor durgun bir gülümsemeyle, parmaklarını çekip çıplak kalçalarındaki ıslaklığı silmeden önce. Parmaklarını tekrar içime sokması için ona yalvarmak istiyorum ama benim zevkim için saklanmadığımıza göre, Cade'in buna pek razı olacağını sanmıyorum.

"Şimdi," kırbacı eline aldı ve yassı deri ucunu açık avucuna vurdu, "bunu nasıl buldun?"

Gerildim, gerçek cezamın başlamasını bekliyorum. Genelde kırbaç, darbenin en şiddetli kısmı için şaft kullanılmadığı sürece çok fazla acıtmaz; o noktada, temelde bir sopadır ve cehennem gibi acıtır. Cade'in ofisindeki öfkesine bakılırsa, mümkün olduğunca çok acıtmak için çabalayacağından eminim.

Kırbacın ucu göğsüme çarpıyor; vuruş o kadar hafif ki neredeyse şaka gibi gelse de irkiliyorum. Şaşkınlıkla Cade'e bakıyorum, yüzünde geniş bir muziplik sırtışı görmek beni hiç de yatıştırmıyor. Onu Cheshire Kedisi gibi gülümseten planın ne olduğunu düşünemedim, kırbaç tekrar vuruyor ve diğer göğsümü yakalıyor. Büyük, dayanılmaz aşağılanmışlığıma rağmen, uyarılma karşısında inliyorum, meme uçlarımda Cade'in saldırısı için kendilerini daha iyi hedefler haline getirmeye çalışıyormuş gibi sertleştiğini hissediyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu, aşkım?" diye mırıldanıyor ve bu ses doğrudan kalbime çaresiz bir sıcaklık fırlatıyor.

"Evet." Bu bir cevaptan çok serbest kalmak için bir hıçkırık. Cade kırbacı tenime vurmaya devam ediyor, her zaman kızdıracak kadar hafif ama asla sert değil

Acıtacak kadar. Deri, göğüslerime, karnıma ve kalçalarım vuruyor ve dokunduğu her yere sıcaklık yayıyor. Kırbaç kalçalarım değdiğinde inliyorum; hoş ısırığını biraz daha yukarıda hissetme ihtiyacıyla kıvranıyorum. Cade her bir kalçamı birkaç kez tokatlıyor, bacaklarımın arasındaki muhtaç noktadan kaçınmak için çok titiz davranıyor. Sabrımın tükenmesiyle birlikte bağları çekiştirmeye başlıyorum. Bir santim bile kıpırdayamayınca hayal kırıklığıyla ofluyorum.

Cade gülüyor, sesi bana yaptığı her şeyden daha acımasız. "Sorun ne, Kara? Dayak yemek hoşuna gitmiyor mu?" Kırbacı tekrar kalçalarım dayıyor, ihtiyacım olan yere hiç yaklaşmayan lezzetli, küçük, acı öpücükler yağıdırıyor. O kadar sıkı sarılmışım ki klitorisime yapılacak en ufak bir baskıda patlayabileceğimi hissediyorum. "Ya da belki," diye kırbacını amıma kadar takip ediyor ve deri ucunu kaygan dudaklarımın arasından geçiriyor, "belki de ihtiyacın olan yere vurmuyordumdur."

Cade kırbacı yarıklarımın aşağı yukarı gezdirirken nefes nefese iç çekiyorum. Ama çok hafifti. Daha fazlasına ihtiyacım var. "Lütfen," diye yalvarıyorum ıstırap içinde. Sıkıştırılmış olmama rağmen, kırbaçtan biraz sürtünme almak için kalçalarımı kaldırmaya çalışıyorum.

"Lütfen?" diye alay ediyor. "Bu bir ceza ve benim yaramaz kızım efendisinden taleplerde bulunmaya mı çalışıyor?" Cade kırbacı amımdan çekip çıkarıyor ve ben de bunun acısıyla inliyorum.

Tabii ki, bu yüzden kendini beğenmiş görünüyor. İtaatsizliğimin cezası olarak bana acı vermeyecek. Kalçalarımın arasındaki ağrıyı hafifletecek herhangi bir şey için yalvaran, titreyen, ıslak bir karmaşa olana kadar beni zevkten mahrum bırakacak. Bu bilgi beni denemekten alıkoymaya yetmiyor. "Lütfen beni cezalandırın efendim. Lütfen klitorisime şaplak atın."

Cade'in gözleri, isteğimi değerlendirir gibi görünürken kötülüğün ikiz alevleriyle tutuşuyor. "Sana buradan vurmamı ister misin?" diye soruyor, kırbacı tümseğimin üzerine çok hafifçe vurarak.

"Evet, lütfen." Dudaklarım ağızdan o kadar çok titriyor ki kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum.

"Yalvardığında zayıf bir adam olduğumu biliyorsun, aşkım." Cade üzerime eğiliyor ve parmaklarını kullanarak amımı iyice açıyor, parlayan klitorisimi mükemmel bir hedef gibi açıkta bırakıyor. Tereddüt etmeden, kırbacı hassas etime ıslak bir *şaplakla* vuruyor. Derinin ısırığı mutluluk verici, tatlı bir ıstırap ve kanımdaki ateşin yükseldiğini hissedebiliyorum.

Tam klitorisime tekrar vuruyor; yarı zevk yarı korku içinde inliyorum. Orgazmımın hissediyorum ve bana inkarla işkence edeceğini biliyorum

gelmeme izin vermek yerine. Bir tokat daha çaresizlikten gözlerimi yaşartıyor. Vücudum bir sonraki darbeyi karşılamak için bağların altında mümkün olduğunca yükseliyor. Kırbaç tekrar klitorisime indiğinde, patlamanın başlangıcı olan kıvılcımlar sinirlerime saçılıyor.

Bir sonraki tokadın beni uçurumun kenarına göndereceğini biliyorum. Cade de bunu fark edecek kadar vücudumu iyi tanıyor. Geri çekilmesini, zalim ve olağandışı bir ceza biçimi olarak orgazm kaybı ile bana işkence etmesini engelliyorum. Bir kez daha saldırıp klitorisime gecenin geri kalanında uyguladığından daha büyük bir güçle vurduğunda şok içinde haykırıyorum. Aşırı bir his yüklemesiyle görüşüm kararırken patlıyorum, zevk ve adrenalinin titreşen parçalarına ayrılıyorum. Ben orgazmımı atlatırken Cade kırbacı hafifçe amıma vurmaya devam ediyor. Yüksekten inmeden önce, hassas çekirdeğime karşı başka bir ezici uyarıcı hissediyorum - bir vibratör.

Tam güçlü vibratör aşırı kullanılan sinirlerimden vermek istediğimden daha fazla zevk almaya zorlarken acı içinde kıvranıyorum. Orgazmımın ardından rahatlamama izin verilmek yerine, vücudum anında daha yükseğe zorlanıyor. Başka bir orgazmın uçurumuna doğru düşerken inliyorum, umutsuzca Cade'in beni kenardan geri çekmesini bekliyorum. Ama çekmiyor. İçime sokulan büyük bir dildonun beklenmedik penetrasyonunu hissettiğimde klitorisime saldırmaya devam ediyor. İsteğim dışında, beni yapay penisle sikerken ve klitorisime titreşimli baskıyı sürdürürken çığlık atarak tekrar geliyorum.

Cade'in cezalandırma yöntemini tamamen yanlış değerlendirdiğimi mutlak bir dehşetle fark ediyorum. Beni inkar etmeyecek; beni orgazmlarla öldürecek.

"Bu eğlenceli değil mi Kara?" Cade sesinde zehirle soruyor, saldırısını hiç durdurmuyor.

Kahretsin, bu adil bile değil. Acı çektirmek için zevki kullanırken kendi bedenimi bana karşı kullanıyor. Başımı şiddetle sallıyorum, bu kadar acımasız olabileceğine inanmıyorum. Beni dövmesini, amımı manipüle ederek bana aşırı uyarılmış acı çektirmesine tercih ederim.

"Hayır mı?" diye soruyor kaşlarını çatarak. Cade vibratörün baskısını kaldırmadan dildoyu çıkarıyor ve damlayan silikonu yüzümün önünde sallıyor. "Hoşuna gidiyor gibi görünüyor. Neden ağzını açıp ne kadar eğlendiğinin tadına bakmıyorsun?"

Cade dildoyu dudaklarıma bastırıyor ve ben tiksintiyle başımı çeviriyorum. "Aç şu lanet ağzını, Kara." Çenemi kavırıyor ve parmaklarını yanaklarıma geçirerek beni açmaya zorluyor. Bir parça nezaket olmadan,

Cade dildoyu ağızıma sokuyor, boğazımın arkasına ulaşana kadar derinlere itiyor. İzinsiz girişe, tadına ve az önce amımın içinde olan aynı oyuncakla beslenmenin lanet aşağılanması öğürüyorum.

"Uh-uh, sana bundan daha iyisini öğrettim," diye azarlıyor. "Boğazını gevşet. Sonuna kadar indirmeni istiyorum." Gözlerimi nefretle kamaştırarak elimden geldiğince itaat ediyorum ve vücudumdaki gerginliği bırakıyorum. "İşte böyle," diye övüyor yapay penisle boğazımı sikmeye başlarken. Oda, klitorisimdeki vibratör beni isteksizce başka bir serbest bırakmaya doğru sürüklerken, bir seks oyuncağı üzerinde boğulmamın müstehcen sesleriyle doluyor.

"Dölünün tadını alıyor musun, yaramaz kız?" diye sorarak bir katman daha ekliyor. Ona kısa bir baş sallama hareketi yapıyorum. Ağızımda kendi uyarılmamın keskin, topraksı tadından kaçamıyorum. Her birkaç saniyede bir öğürme refleksimi tetikleyen yapay penis kadar kusma isteği uyandırıyor. "Güzel. Bir dahaki sefere tahrik olduğun konusunda bana yalan söylemeye çalışırsan, yanıldığını kanıtlamak için ağızını kullanacağım. Şimdi tekrar boşalacak mısın?" Gözlerimi hayal kırıklığı gözyaşları doldururken acınası bir şekilde başımı sallıyorum. Tekrar boşalmak nasıl mümkün olabilir ki? Vücudum ilk ikisinden zaten bitkin düşmüş durumda ama içimde bir kez daha oluşan sıcaklığı inkâr edemiyorum.

"Bana bir tane daha ver, Kara," diyor Cade. Başka seçeneğim kalmadığından, çılgınlıklarımı boğazımdaki dildoyla boğarken tekrar paramparça oluyorum. Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve zevk dalgası geçtiğinde tek yapmak istediğim uyumak. Yanağıma inen hafif bir tokatla gözlerim bir kez daha açılıyor. "Uyan. Daha işin bitmedi."

Dildoyu bırakıyor ama henüz çıkarmıyor. "Ağızında tut." İtaatkâr bir şekilde dişlerimi silikonun etrafına sarıyorum, çenemden aşağıya, göğüslerime ve boğazıma akan salya miktarından dolayı acı çekiyorum. Bakışlarından kaçıyorum, kendimi iğrenç ve tiksindirici hissediyorum. Beni böyle görmesinden nefret ediyorum.

"Hey," diyor, nazıkçe çenemi tutuyor ve beni gözleriyle buluşmaya zorluyor. "Sen harikasin. Gördüğüm en güzel küçük karmaşa." Kendimi güvensiz hissettiğimi nereden biliyordu ki? Adam tam bir zihin okuyucu ve bunu neredeyse her zaman kendi lehine kullanıyor.

Sonunda vibratörün saldırısına ara verdiğinde rahat bir nefes alıyorum. Ama yatağın üzerine bıraktığı alet yığınının dönmeden önce bana zalim bir niyetle bakarken çok rahatlamama izin vermiyorum. Cade bir şey seçiyor ve kötü niyetli bir memnuniyetle önümde sallıyor. Daha kötü işkence yöntemlerine geçtiğinden eminim. Elinde neredeyse o lanet dildonun büyüklüğünde bir popo tıkacı var.

"Cade..." Ağzımdaki dildonun etrafında inliyor, bana yumuşak davranması için gözlerimle yalvarıyorum. Ama yapmayacağını biliyorum. Bunu hak ettiğimi düşünüyor ve bu onun hastalıklı adalet anlayışı. Popo tıkacını bacaklarımın arasına kaydırıp uyarılmışlığımla kapladığını hissettiğimde geriliyorum. Kayganlaştırıcı getirmemişti, Tanrı'ya şükür ıslağım yoksa gerçekten acırdı.

Tıkacı girişime bastırıyor ve amım içgüdüsel olarak etrafına kenetleniyor. Çekip tıkacı büzülmüş deliğime doğru kaydırmadan önce bir dakika boyunca beni onunla beceriyor. En küçük bir baskı var ve şimdiden uymayacağını söyleyebilirim. Hâlâ ağzımda duran dildoya karşı panik içinde çılgık atıyorum.

"Güvenli kelimeni kullanman gerekiyor mu?" Cade endişeli bir sesle soruyor. Toleransımı düşünmem için bana bir an verirken tıkacı çekip çıkarıyor. Bir popo tıkacı gerçekten de güvenli kelimemi kullanmaya değer mi? Elbette çok panikliyorum ve canımın yanacağını biliyorum ama bu beni kırmaya yetmiyor.

En azından beni yıkacağını *sanmıyorum*. Başımı sallıyorum, tam olarak ne yaptığımdan emin değilim. doğru karar.

Cade, göt deliğimin etrafını sarmak için aşağı kaymadan önce fişi bir kez daha uyarılmamın içinden geçiriyor. Bana doğru bastırıyor ve çok az esneme oluyor. "Rahatla, Kara. Bunu daha önce de yaptın," diyor ve vücuduma girmek için bastırmaya devam ediyor. "Dayan."

Aşağılanmanın kalınlığını yutarak, söylediği gibi yapıyorum ve tıkacı aşağı doğru iterek daha fazla nüfuz etmesine izin veriyorum. "İyi iş, aşkım. Neredeyse oldu," diye övüyor. Tıkacın sonuna kadar girdiğini hissettiğimde ciyaklıyorum. Korkunç derecede rahatsız edici ama idare edilebilir. Sanırım ceza olarak aletini göt deliğime sokmaya karar vermediği için mutlu olmalıyım. En azından henüz değil.

Kıcımı tıkadıktan sonra, Cade dildoyu ağzımdan çekiyor. Sonunda ağzımı serbest bıraktığım için derin bir rahatlama nefesi alıyorum. Cade'in tükürükle kaplı dildoyu girişime hizaladığını hissettiğimde ertelemem kısa sürdü. Tek bir protesto sözcüğü bile söyleyemeden, Cade içimdeki dildoyu kılıfına soktu. Acı içinde haykırıyorum. Çok doluyum; dikiş yerlerinden patlayacağım. Bunaldım ve aşırı hassaslaştım ve hiperventilasyona başladığım için ciğerlerime yeterince hava alamıyorum gibi görünüyor.

"Şşş, şşş, şşş, sakın ol," diye alçak sesle emrediyor Cade. Panikle gözlerimi kapattım ama parmaklarını saçlarımda hissediyorum, okşuyor ve yatıştırıyor. "Sen hazır olana kadar hareket etmeyeceğim. Seni yakaladım." Sesi o kadar şefkatli ve sakın geliyor ki bunun bir ceza olduğunu unutup

onun dokunuşu. Cade ona karşı rahatladığımı hissettiğinde, dildoyu yavaş bir hızda hareket ettirmeye başlıyor. İlk başta rahatsız edici olsa da vücudum alışmaya başlıyor. İtiraf etmek istediğimden daha kısa bir süre içinde, vücudumun, sadece en ince deri tabakasıyla ayrılmış olan kıcımdaki tıkaca sürtünürken yapay penisin itişlerini karşılamak için yükseldiğini hissediyorum.

"İşte bu, aşkım. Sür onu." Cade'in gözleri, beni yapay penisle sikerken kalçalarımı hareket ettirmemi izlerken tahrikten yanıyor. İnanılmaz bir şekilde, içimdeki ateşin kıpırtılarını bir kez daha hissediyorum. Yarım saat içinde üç kez boşaldım bile. Böyle şeylerin bir zaman aşımı süresi vardır herhalde? Cade vibratörü klitorisime bastırmadan birkaç dakika önce hafif bir vızıltı duyuyorum ve amımda bir yapay penis ve kıcımda bir tıkaçla boşalırken tekrar zevkten patlıyorum. Yüksekten indiğimde yanaklarımda gözyaşları var ve uyarılmadan kurtulmak için mırıldanıyor ve yalvarıyorum.

Gözyaşlarımdan ve ıstırabımdan beslenirken Cade'in gözleri karanlık ve acımasız oluyor. Bu benim cezam ve bana acı çektirmeye kararlı. "Yine mi?" diye soruyor, sesi vahşetle kararmış.

BÖLÜM 39

KARA

I Yatakta mı yoksa evin başka bir odasında mı orgazm olduğunuza göre günün saatini takip etmeniz sorun olur mu? Bu dürüst bir soru. Kahvaltıda beni yerken sabah Cade'in yüzünde beliriyor. Öğleden sonra, ikimiz de kütüphanede ya da çalışma odasında işlerimizi halletmeye çalışırken parmaklarına geliyor. Akşam, o bana saklandığım yerde lezzetli, sapıkça şeyler yaparken ben onun sikine boşalıyorum. Günler

hepsi tek, uzun, sürekli bir seks turuna dönüştü.

Neyse ki Cade, Greyson'la buluşmak için gizlice dışarı çıktığım günden beri tüm orgazmları makul bir sınırdı tuttu. Onun siki hariç her şeyle dokuz kez sonra, iyileşip iyileşemeyeceğimden emin değildim. Cade, vücudumu zevkle harap etmeye geri dönmeden önce bana bir günlük erteleme kadar nazıktı - iyi türden.

Ve şimdi, Cade'in beni sikiyle oyalarsa New York'a dönmeyeceğimi düşündüğünden oldukça eminim. Ama çoklu orgazm günleri ne kadar ikna edici olsa da, sırf sevişmek için okulu asmayacak kadar profesyonelim.

"Cade," sıcak ağzını boynumda aşağı yukarı gezdirirken yarı inliyor, yarı yalvarıyorum. Kütüphanedeyiz, yani öğleden sonra olmalı, ancak midemdeki hafif bir gurultu bana neredeyse akşam yemeği vakti olduğunu söylüyor.

Boğazımı dişlemeden önce tenime karşı bir gülümsemeye "Evet?" diye cevap veriyor.

Dişlerinin keskinliği beni inletiyor ve konsantrasyonum için tamamen yıkıcı. "Son birkaç gün ne kadar mükemmel geçtiyse-" Daha sert ısırırken nefesim kesiliyor. "New York'a geri dönmek zorunda kalacağım-" diye inliyorum

Dilini köprücük kemiğimde gezdirdiğinde, kirli sakalı aşırı hassas cildimi yıpratıyor, "bahar tatili bittiğinde."

"Asla," diye cevap veriyor hemen, kalçalarındaki tutuşu daha da sıkılaştırıyor. "Buna izin vermeyeceğim."

"Cade, araştırma dönemini bitirmek zorundayım." geri çektiğimde hoşnutsuzlukla inliyor. "Bir sözleşme imzaladım."

"Sözleşmenin canı cehenneme," diyor öfkeyle ve beni tekrar altına çekiyor. "Sana işe yaramaz iş anlaşmalarını geçersiz kılan yeni bir sözleşme imzalatacağım. Senin yerin burası, benim yanımda ve bir daha gitmene izin vermeyeceğim."

"Bu pazarlığa açık değil." Ah, çok inatçı ve üstüme uzanırken çok ağır. "Bunu kabul etmişsin, hatırladın mı?"

"Anlaşmamı iptal ediyorum," diye sert bir ses tonuyla karşılık veriyor bileklerimi yakalayıp başımın üzerinde tutarken. "Şimdi, seni saklanma yerine götürmeden önce çeneni kapa ve yatağın üzerindeki kelepçeleri iyi kullan."

"Caden Ashford, bundan kurtulmanın bir yolunu bulamazsın." Ona karşı mücadele ediyorum ama nafile. Eğer beni kapana kısırmak istiyorsa, kurtulmamın imkânı yok. "İnsanların partnerlerinden beş dakikadan fazla ayrı kalmalarına izin verilen gerçek bir dünyada yaşıyoruz," diye homurdanıyorum.

"Benim lanet olası malım olarak damgalanmadan o üniversiteye geri dönmene izin vereceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir." Bana ters ters bakıyor.

"Bu da ne demek oluyor? Beni işaretlemek mi istiyorsun?" Gözlerimi deviriyorum. "İçindeki sadistin ortaya çıkmasına izin vermek ayrılma izni almak için gereken şeyse, o zaman elbette beni saklanma yerine götür ve en kötüsünü yap."

Cade durur, ifadesi karanlık ve ürkütücü bir hal alır. "Sözüne güvenip geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce bu önerini biraz daha ciddiye almak ister misin?"

"Yap. En kötüsünü. En kötüsünü yap," diye karşılık verdim. Kendini korumak mı? Evet, o gelip giden vefasız bir kaltak.

"En kötü halimle başa çıkabilir misin bilmiyorum, aşkım." Saçımı tutup başımı kaldırmaya zorluyor. "Ama yine de kaldıracaksın."

Merdivenlerden saklandığımız yere doğru ilerlerken hava giderek soğuyor. Her zamanki oyun saatimizden daha erken geldiğimiz için Cade henüz sıcaklığı ayarlamamıştı. Ve şu anki ruh haline bakılırsa, burayı benim için daha rahat hale getirmeyi planladığını sanmıyorum.

"Soyun," diye emrediyor, sesi sert.

Giysilerimi yavaşça çıkarıyorum, bedenimden sıyrılan her sıcak katmanın yasını tutuyorum ve çıplak bir ürperti içinde kalıyorum. Her şeyi katlanmış bir yığın halinde masanın üzerine bırakıyorum.

"Uzan."

"Beni bağlamayacak mısın?"

Cade sinirli bir şekilde homurdanıyor. "Bağlanmanı isteseydim bağlanırdın. Şimdi lanet yatağa gir."

"Evet efendim," diye cevap veriyorum, aceleyle yatağa doğru ilerliyorum.

Cade tahta sandığa doğru yürür ve elinde uzun, dar bir kutuyla geri döner.

"Seçtiğin silah bugün oldukça küçük," diye takılıyorum.

"Ağzını tıkamama gerek var mı, yoksa uslu duracak mısın?" Cade tersler.

"Sanırım kutunun içinde ne olduğuna bağlı," diye kaşlarımı kaldırarak cevap veriyorum.

İç geçiriyor ve parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor. "Tanrım, seninle geçirdiğim her dakika karşılıklı yıkımla dans etmek gibi." Bir adım daha yaklaşıyor, gözleri o kadar koyu yeşil ki altından eser kalmıyor. "Canavar karşılığında kan istediğine karar vermeden önce onu kışkırtmayı bırakmalısın."

Kıkırdıyorum, elimde değil. "Çok Jekyll ve Hyde'cısın ama korkmuyorum."

"Öyle olmalısın." Cade kutunun kapağını açtı ve içinde çok keskin, çelik bir bıçağa bağlı pürüzsüz, abanoz bir sap vardı.

"Peki bununla tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?" Önceki cesaretimin her bir zerresi kaybolurken sesim titreyerek soruyorum.

"Belki de sapını amına sokar ve beni sorgulayacak zihinsel kapasiteden yoksun kalana kadar seni beceririm," diye karşılık veriyor Cade, ifadesi sert. Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum.

"Yapacağın şey bu *mu*?" Cevabının ne olmasını istediğimden tam olarak emin değilim. Amıma bir bıçak sapı sokma fikri korkutucu mu? Evet. Bıçağın sivri ucunu içeren herhangi bir alternatiften daha mı iyi? O da evet. Burada sadece kötü seçenekler var ve onunla bu kadar kayıtsızca alay ettiğim için kendime kızıyorum. Lanet olası bir bıçak çıkarmasını hiç beklemiyordum.

"Şu anda değil, hayır." Bıçağı dikkatlice çıkarıp ağzının hemen altından kavrarken ses tonu niyetini pek belli etmiyor. Cade bakışlarımı yakaladığında nabzımın hızlandığını hissediyorum, ela gözleri arzuyla eriyor. Tek kelime etmeden bıçağı tenime değdiriyor, metalin dokunuşu soğuk ama aynı zamanda yakıcı.

Gözlerini benimkilere kilitleyen Cade bıçağı alıyor ve çıplak karnıma doğru sürüklüyor. Kesecek kadar derine bastırmıyor ama kedi tırmalaması gibi hafif bir acı bırakıyor. Elimde olmadan dokunuşunun altında kıvraniyorum, bıçak aşağıya indikçe endişem artıyor. "Kımıldama," diye emrediyor, sesi sert. "Seni kesmek istemiyorum. Henüz."

Az önce beni kes mi dedi? *Sikeyim.*

Panikle keskin uçtan uzaklaşmaya çalışıyorum ve tam da uyardığı gibi kendimi yaralıyorum. Avucunun azarlayıcı tokadını uyluğumun üst kısmında hissettiğimde anlık bir acı patlaması yaşıyorum.

"Sana kımıldama demiştim. Bak şimdi ne yaptın." Gözlerimi ondan ayırıp karnıma bakıyorum. Göbek deliğimin hemen altında küçük bir kan damlası var. Ve kalçamda Cade büyüklüğünde bir el izi var çünkü o tam bir pislik.

"Neden taşaklarının etrafında bir bıçak kaydırmama izin vermiyorsun ve ne kadar iyi oturduğunu görmüyorsun?" Kalçamdaki sızıyı ovarken ısırarak geri çekiliyorum.

"Ama bu işler böyle yürümüyor, değil mi Kara? Sadece birimiz efendiyiz ve o da kesinlikle sen değilsin." Cade'in eli boynuma uzanıyor, parmakları boğazımı sıkıca sarıyor. Diğer eli hâlâ bıçağı tutuyor ve şu anda hangisinin daha büyük bir tehdit olduğundan emin değilim.

Onu üstümden itmeye çalışıyorum ama çabalarım çıplak yumruklarla taş bir duvara vurmaya kadar işe yarıyor. Şaşırtma unsurunu kullanarak sağ dizimi yukarı doğru fırlatıyorum ve savunmasız noktalarından birini yakalamaya çalışıyorum. Hamlemi önceden seziyor, bacağımı kolayca yana deviriyor ve daha fazla debelenmemi engellemek için kalçalarımı sarılıyor.

Eli sıkışıyor, görüşümde karanlık noktalar dans edene ve hoş bir tür ağırlıksızlık beni ele geçirene kadar beni boğmaya devam ediyor. Vücudum oksijensiz kalırken mücadele beni terk ediyor. Pes etme seçeneğim her zaman var ama yapmıyorum. Sapkınlıklara gelince, nefes oyununu seviyorum; kendimi bırakıp karanlığa teslim olmak rahatlatıcı. Tam Cade'in beni bayıltacağını düşündüğüm anda, boğazımdaki parmakları gevşiyor ve organlarım dengelerini yeniden kazanmaya çalışırken aç, çaresizce hava yutmama izin veriyor.

"Sen kime aitsin?" Cade soruyor, bıçağı boynuma doğru yaklaştırırken sesi vahşi ve şehvet dolu.

"Sen," diye fısıldıyorum, sesim kısık.

"Daha yüksek sesle." Bıçağın ucunun köprücük kemiğimin üzerine bastırdığını hissediyorum.

"Ben sana aidim." Hayatta kesin olarak bildiğim tek şeyi itiraf ettiğimde sesim net ve güçlü çıkıyor.

"Bu doğru. Sen *benimsin*." Bıçak boynumdan aşağı kayarak kalça kemiğimle leğen kemiğim arasındaki içbükey boşluğun üzerinde duruyor. "Ve benim olanı işaretleyeceğim." Derime hafifçe bir şeyler çizdiğini hissettiğimde irkiliyorum. "Peki sence benim mülküm için uygun bir işaret nedir?"

"Bilmiyorum." *Hiçbir şey* makul bir cevap gibi görünmüyor ama o *hiçbir* zaman makul bir adam olmadı.

"Başkalarının almasını engellemek için oyuncaklarınızın üzerine genellikle ne yazarsınız?"

Bıçak hâlâ tenimin üzerinde yumuşakça hareket ediyor ve sinir bozucu his düşünce düzenimi dağıtıyor. "Senin... senin adın?" Tanrım, *bu* da neydi böyle? Aptal aşırı hassaslaşmış beyin. Geri alıyorum. Lütfen geri almama izin ver.

"Doğru," diye cevap veriyor Cade, karanlık sesi kendini beğenmişlik ve sadizmle eşdeğer. "Güzel tenine kazınmış adımla muhteşem görünmez miydin?"

Başımı şiddetle sallıyorum, önerdiği şeyin dehşetiyle tüm konuşma yeteneğim yok oluyor. Beni kendi adıyla damgalamak, bir köle gibi damgalamak istiyor. Önerisinin arkaik, şovenist saçmalığı başımı döndürüyor. Kukum, o hainin şu anda konuşulmaya ihtiyacı yok.

"Ah, aynı fikirde değil misin, aşkım?" Gülüyor ve bu tehlikeli, yırtıcı bir ses. "Bunun için bir kelime var. Ya onu kullan ya da efendine seni onun olarak işaretlemesi için yalvar. Kalıcı olarak."

Kahretsin, kafam karıştı. Neden çelişkideyim ki? Bu dünyadaki en kolay seçim olmalı. Güvenli kelimemi kullanmak ya da eli bıçaklı bir delinin bana sahip olma arzusunu doyurmak için beni parçalamasına izin vermek. Ama bir şey beni onun önerisini mantıklı ve açık bir hayırla reddetmekten alıkoyuyor. Ve zihnimin küçük, karanlık bir köşesinde, tam da bu ana kadar var olduğunu bilmediğim bir ihtiyaçla savaşıyorum. Onun işareti gözle görülür, elle tutulur bir şey olacaktı.

Beni bir daha asla bırakmayacağını hatırlatıyor. Ve onun adını tenime kanla yazması fikri? Kukuma çılgınca, tarif edilemez şeyler yapıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, kelimeleri aptal ağızımdan çıkmadan önce yarı boğmaya çalışıyorum.

"Lütfen demenin seni kurtarmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorsun beni." Bıçağı biraz daha derine saplıyor ve derimin altında kırılmak için yalvardığını hissediyorum.

Kararlılığım güçlenirken dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor ve bu zafer gibi geliyor. "Lütfen, beni işaretle."

İsteğim üzerine Cade duraksıyor, beni keseceğinden korkuyormuş gibi bıçağı benden uzaklaştırıyor. Alay ediyorum; bunun için biraz geç. "Az önce ne dedin sen?" Bana şok içinde bakıyor ve bu bariz şaşkınlığını aşağılayıcı bulup bulmamam gerektiğini bilmiyorum.

"Lütfen beni işaretleyin, efendim."

Cade gözlerini kapatıyor, ağır nefesler alırken göğsü derin bir şekilde inip kalkıyor. Gözlerini açtığında şeytani bir neşeyle yanıyor, erimiş kehribar rengi gözbebeklerindeki yeşilin neredeyse tamamını söndürüyor. Dudağını sertçe ısırıyor, sanki beni yutmak istiyormuş da kendini zor tutuyormuş gibi bakıyor.

"Yardım edemiyorsun ama karanlığı besliyorsun, değil mi?" Bunu sevgiyle söylüyor, sanki sonunda bağımızın çarpık çekiminden kaçış olmadığını kabul etmiş gibi. Şimdi tek yapması gereken bu bağı kalıcı hale getirmek.

Bıçağı tekrar leğen kemiğimin olduğu yere getiriyor ve ucunu amımın birkaç santim sağındaki deriye saplıyor. "Seni buradan keseceğim. Canın yanacak. İzimin solmasını istemiyorum, bu yüzden iz bırakacak kadar derin keseceğim. Senin için sorun olur mu?" Başımı sallayarak onaylıyorum. "Sözlü cevaplar, Kara."

"Evet, efendim." Sesim sabit ve istediğimin bu olduğunu biliyorum.

"Kahretsin, beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun." Cade ağızımı almak için eğilirken bıçağı unutmuş gibi görünüyor, dili neredeyse saygıyla yalayıp okşarken dudakları nazik ve yumuşak. "Sen mükemmelsin." Dişlerini ağızıma sokup emmeye ve ısırmaya devam ederken kelimeleri ağızımın içine fısıldıyor. "Benim mükemmel şekilde uyarlanmış harabem." Çenemden boğazıma doğru ısırarak ilerliyor ve neredeyse derimi delip geçecek kadar zonkladığını hissettiğim nabzımın tam üzerinde duruyor "Seni cennet mi gönderdi, yoksa cehennem mi?" Dişleri şahdamarımı koruyan ete batmadan hemen önce sesi sertleşiyor. Keskin dişlerini birbirine geçirirken çaresizce inliyorum, sanki beni gerçekten parçalamaya çalışıyormuş gibi. Daha önce sertçe çekiştirdi

Kendini benden kopardı. "Gerçekten fark etmez, mi? Her iki durumda da, sen benimsin. Benim küçük kaos habercim."

Cade bıçağı sıkıca kavrayıp çıplak, savunmasız tenime doğru tuttuğunda nabzım hızlanıyor. Hiçbir uyarı olmadan, bıçağın keskin ucu leğen kemiğimin yumuşaklığına batıyor; kesik kanamaya başlamadan önce zaman en küçük anlar için durmuş gibi görünüyor. Sığ yaradan aşağı damlayan küçük kırmızı iz beni o kadar büyülüyor ki, bundan sonra olacaklardan korkmayı unutuyorum.

"Artık senin için kaçış yok, aşkım. Ama zaten özgürlüğünü hiç istemedin, değil mi?" Bununla birlikte, Cade bıçağı derine saplıyor ve bileğini dairesel bir hareketle döndürerek yarı yolda duruyor. Kesiğin acısı yakıcı ve tepki olarak çığlık atmaktan kendimi alamıyorum. Cade bıçağı benden uzak tutarak yanıkla birlikte nefes almam için bana bir an veriyor. Aşağı bakıp bana ne yapmasına izin verdiğime şahit olamayacak kadar endişeliyim ama bıçağın ucunun kanla kaplı olduğunu görebiliyorum. Benim kanımla.

"Kahretsin, bu çok güzel," diyor Cade hayranlıkla, yaptığı işe bakarak. "Şu haline bak, efendin için iyi bir kız gibi kanını akıtıyorsun." Beni işaretlemesine izin vermenin çarpık düşüncesi yüzünden amım zaten ıslanmıştı, ama onun sıcak övgü sözleri beni tamamen ıslattı. "Bu kolay olanıydı. Bir sonraki için hazır mısın?"

Bu kolay olan mıydı? Daha ne kadar kötü olabilir ki? Birden Cade'in tam niyetini hatırlıyorum ve bir sonrakinin bir yerine üç kesik olacağını fark ediyorum. Kahretsin.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Cade, ilk sorusu yanıtsız kaldıktan sonra endişeyle sorar.

"Hayır. Ben iyiyim. Sadece yap şunu." Aklımı başıma toplayıp kaçmak için yeterli zamanım olmadan.

Gözlerimi kapatıp en kötüsüne hazırlanırken Cade'in bıçağı ilk kestiği yerin bir santim soluna hizalandığını hissediyorum. Bu kez, hassasiyeti hedefleyerek yavaşça yukarı doğru kesiyor ve bunun acısından gözlerimde yaşların toplandığını hissediyorum.

"Nefes al Kara," diye emretti sert bir sesle. Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim bile. Talimatına uyarak, titrek bir nefes vermeden önce derin bir nefes alıyorum. "Bir tane daha," diye emretti. Yine itaat ediyorum. "İki tane daha, aşkım." Dört derin nefesi tamamladığımda kendimi sakinleşmiş ve merkezlenmiş hissediyorum. "Hazır mısın?"

"Evet, efendim." Ve öyleyim.

Bıçağın ucu derimden hiç ayrılmadan, Cade bıçağı aşağı doğru sürükleyerek bir üçgenin iki kenarını oluşturuyor. En kötüsünün bittiğini bilerek rahatlatıcı bir nefes alıyorum. Sadece bir tane daha. Cade duraksamadan, çekip gitmeden önce A'yı ortadan kısa, derin bir kesikle tamamlıyor.

Bir an bekliyorum, sonra gözlerimi açıyorum ve aşağıya doğru bir bakış atıyorum. Kanlı bir karmaşa, derime kazınmış iki baş harften aşağı kırmızı damlalar damlıyor. Cade işaretindeki fazla kanı temizlemek için başparmağını kesiklerin üzerine sürdüğünde irkiliyorum. C ve A kalıcı olarak vücuduma kazındı.

Onun mülkiyetini kanla taşımanın çarpık yanlışlığında çok doğru bir şey var. Onu öpmek, becermek ve sonsuza dek elimde tutmak istiyorum. İçimden küçük bir kahkaha yükseliyor, muhtemelen aşktan biraz başım döndüğü için. Cade'in bıçağı tekrar uzandığını gördüğümde, saf coşku duygularım paramparça oluyor. "Ne yapıyorsun?" Silaha korkuyla bakarak soruyorum.

"Tam olarak yapacağımı söylediğim şey: adımı derine yazmak. D, E ve N'yi buraya koyacağım." İlk ikisinin yanına üç harf daha çizme cüretini gösteriyor. "Ve sonra ASHFORD aşağıya inebilir."

Bunun olacağını düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir. Deliliğe olan eğilimim iki yara iziyle son buluyor. "Sanırım bir gün için yeterince sakatlama yaşadık, Caden Ashford. *Thornfield*. Şimdi o lanet bıçağı benden uzak tut, yoksa onu alıp güzel sikinin sekiz santimini kendi adımı yazmak için bir tuval olarak kullanmaya karar veririm."

"İşte benim hırçın kızım," diyor Cade, bıçağı yatağın diğer tarafına fırlatırken gözlerindeki hayranlıkla. "Sadece emin olmak istedim."

"Neyden emin olmak?"

"Bana gücünle birlikte zayıflığını da vermeyi unutmadın." Kalçalarımın arasından aşağı kayıyor, ağzı amımın ve yanındaki taze kesiklerin üzerinde gezinirken iki bacağımı da omuzlarına atıyor. "Çünkü seni her ikisi için de seviyorum."

Cade'in eğilip dilini izlerinin üzerinde gezdirmesini, dudakları kırmızıya bulanıncaya kadar kanı yalamasını izlerken zihnim ezici bir şehvetle parçalanıyor. Acıtıyor ama bu acının sarhoş edici keskinliği kalçalarımı ağzına doğru iterek daha fazlası için yalvarmama neden oluyor. Yaralar yalanıp temizlenene ve kırmızı C ve A harfleri solgun tenimde net ve keskin bir şekilde ortaya çıkana kadar devam ediyor.

"Beni şaşırttın, biliyor musun?" diyor kalçalarımı yatağın üzerinde durana kadar kaldırırken.

"Neden?" Nefes nefese ve muhtaç bir halde soruyorum. "Adını bir eşya gibi bedenime yazmana izin vermediğim için mi?"

"Hayır," diye cevap veriyor biraz da eğlenerek. "Çünkü bıçağı gösterdiğim anda *Thornfield* diye bağırmanı bekliyordum." Öfkelenmeme fırsat kalmadan Cade dilini kıvrımlarımın arasına sokuyor ve klitorisime kadar her yerimi yalıyor. Terk edilmiş bir şekilde inliyorum, herhangi bir esprili karşılık, dilinin ustaca bir kırbaçıyla repertuarımdan tamamen çıkarıldı. Başparmaklarını kullanarak beni iyice açıyor ve sıcak dilini girişime sokuyor. O susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi amımı yalayıp yutarken ben zevkten titriyorum.

"Seni becerirken tenine kazınan baş harflerime bakabileceğimi hiç hayal etmemiştim. Ve bu beni çok sertleştiriyor," diye fısıldıyor dişleriyle emmeden önce klitorisime karşı. Tatlı bir ısırap içinde kıvranıyorum, dişlerinin baskısı bir şekilde çok fazla ve aynı zamanda doğru. Dilini klitorisimin etrafında dairesel hareketlerle gezdirip beni serbest kalmaya doğru sürüklerken, sakallı çenesi labiama sürtünüyor.

"Bu amcığın sahibi kim?" diye soruyor ve ağzının leğen kemiğime kazıdığı baş harflere doğru hareket ettiğini hissettiğimde dengem bozuluyor.

Dilini istediğim yerde inledim. *İhtiyacım* yerde. Cade ağzını izlerinin üzerinde gezdiriyor, diliyle takıntılı bir şekilde izlerini sürüyor. Kukumun ihmal edilmesinden şikayet edemedim, üç parmağını kaygan girişime sokuyor, derin ve sert bir şekilde itiyor. İnleyerek etrafında kenetleniyorum, bu gece ilk kez doldurulduğum için minnettarım. Beni acımadan parmaklıyor ve başparmağı klitorisimi okşamak için uzandığında, gözlerimin arkasında beyaz görüyorum. Cam gibi paramparça oluyorum, binlerce zevk bölünüyorum, ağzım sessiz bir çılgınlıkla aralanıyor. Orgazmım nihayet sona erdiğinde nefes nefese kalıyorum.

"Bu amcığın sahibi kim aşkım?" diye tekrar soruyor, sesi karanlık ve çaresiz.

"Öyle," diye cevap veriyorum hiç düşünmeden. Sanki amım hala parmaklarının etrafında kenetlenirken başka bir cevap olabilirmiş gibi.

Onaylayarak homurdanıyor, dudakları tenimde titreşiyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan dişleri derimi yırtarak kesikleri yeniden açıyor. Geri çekilmek yerine kalçalarımı ağzına doğru itiyor, benden ihtiyacı olanı alması için yalvarıyorum. Bilincim bedenimin hemen ötesinde bir yerlerde yüzüyor,

ve her şey parlak ve bulanık. Kafam iyi, daha doğrusu kafamın iyi olduğunu hayal ettiğim gibi hissediyorum. Karıncalanıyor, ağırlıksız ve sıcak.

Cade parmaklarını çekerken uzakta ani bir boşluk hissediyorum. Ve sonra kıvrımlarımın arasında sürüklenen serin bir şey var. Ağır gözlerimi açıyorum ve arasına bakıyorum. Şaşkınlıkla, Cade'in bıçağı yarığım boyunca nazikçe gezdirdiğini görüyorum. Başımı kaldırdığımda gözleri sonsuz bir karanlık çukuruna dönüşüyor, yırtıcı ve aç.

"Sana hangi ucu vereyim aşkım?" diye soruyor, bıçakla amımı okşamaya devam ediyor. "Keskin olanı mı, kör olanı mı?"

Kukum ihtiyaçla sıkılırken onun altında titriyorum. Bana içime bir silah sokulmasını içermeyen bir seçenek sunmuyor ve bir şekilde bu, içimi sıcaklıkla dolduruyor ve aşırı hassaslaşmış sinirlerimi alevlendiriyor. Ruhumun her parçasına sahip olan adama bakarken dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Sen seç."

Cade'in gözleri siyahın daha koyu bir tonuna dönüşüyor, ela irislerinin sadece en ince şeridi kalana kadar göz bebekleri genişliyor. "*Tanrım*, beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun." Bıçağı havada çeviriyor ve yumruğunu hızla sıkarak bıçağı yakalıyor. "Senin için kenarını alacağım aşkım," diye cevap veriyor, beni herhangi bir hasardan korumak için sağ elini keskin tarafın etrafına sıkıca sarıyor. "Sen benim için kanını akıttın, benim de aynısını yapmam uygun olur."

Ve öyle de oldu. İnce bir kan izi aşağı kayıyor ve beyaz gömleğine sızıyor. Kırmızı lekenin kumaşın üzerine yayılmasını izlerken donup kaldım.

"Hoşuna gitti mi Kara?" Cade diyor, sesi sert. "Senin için yarıldığımı görmek hoşuna gidiyor mu?" Cade diğer eliyle kemerini ve pantolonunu hızlıca çekip kalçalarından aşağı indiriyor ve sikinin dışarı çıkmasını sağlıyor. Şaftı kalın ve nabız gibi atıyor, ucu şişmiş ve serbest kalma ihtiyacıyla neredeyse morarmış.

Dudaklarımı yalıyorum. "Evet," diye itiraf ediyorum, sesim onunki kadar çığ. Sol elini kendini okşamak için aşağı indiriyor ve onu içimde hissetme ihtiyacıyla inliyorum. "Cade, lütfen," diye yalvarıyorum, kalçalarımı ona doğru eğerek.

"O muhtaç amcığın doldurulmak istiyor mu aşkım?"

"Evet, lütfen," diye nefes alıyorum, kelimeler zar zor şekilleniyor.

Söz verdiği gibi, bıçağın kör ucunu içime sokarken, eli sikini boğucu bir şekilde tutuyor ve yukarı aşağı pompalıyor. İrkiliyorum, kalın, hafif kavisli sapın içime girmesi garip ve alışılmadık bir his. Nahoş değil, sadece farklı. Çünkü ben sadece

Orgazm olmuşum, hâlâ sıkıydım ve o içimde kaydırırken sapın sert çıkıntılarını hissedebiliyordum.

"İyi misin?" diye soruyor, bıçağı yavaş ama derin bir şekilde saplıyor. Her hamlede parmak eklemlerinin girişime sürtündüğünü hissediyorum ve keşke alay etmeyi bırakıp bana daha fazlasını verse diyorum.

"Evet," diye umutsuzca inliyorum ve o da hızlanmaya başlıyor. "Hoşuma gitti."

Sertçe gülüyor, gözleri amımın içinde kaybolan bıçağa odaklanmış. "Tabii ki biliyorsun. Tehlikeyle küçük bir fırçalamadan asla kaçınmadın." Sanki akılsızlığım yüzünden beni cezalandırıyormuş gibi bıçağın sapını daha da sert bir şekilde içime sokuyor. Cade bazen cezaları ödöl gibi hissettirmekte ustadır.

Sapın ucu g-noktamı deldiğinde gırtlaktan gelen bir çığlık boğazımı terk ediyor. Amım kenetlenince Cade inliyor ve aynı noktaya tekrar vuruyor. Tekrar. Ve tekrar. Çığlık atmamak için dudağımı ısııyorum - his çok keskinleşiyor, çok hızlı. Ya boşalacağım ya bayılacağım ya da ikisini aynı anda yapacağım. Mesanemde bir baskı hissediyorum, sanki kendimi rahatlatmam gerekiyormuş gibi ve kalçalarımı kapatıp onu tutma içgüdüleriyle savaşıyorum. G noktama üç ezici, lezzetli bıçak darbesi daha ve artık kendimi tutamıyorum. Taşkın kapıları açılıyor ve tekrar boşalıyorum, bıçağı, Cade'in kanlı elini ve altımdaki yatağı ıslatıyorum.

"İşte bu, aşkım. Benim iyi küçük sürtüğüm gibi parmaklarımı ıslat," diye nefes nefese kalıyor Cade. Benimle birlikte serbest kalırken ılık döl fışkırmalarının kalçalarım ve karnıma indiğini hissediyorum.

BÖLÜM 40

CADEN

W İkimiz de kan ve döl içindeyiz. Onunki ve benimki birbirine aitmiş gibi iç içe geçmiş. Ki öyleler.

Kara'nın derisine oyduğum kesiklere bakıyorum - yara izine dönüşecek kesikler - ve nasıl bu kadar lanetlendiğimi bilmiyorum

Şanslı. Bu muhteşem, vahşi kadının derisinin ve amının içinde bıçağım vardı. Bu kafa bilgi vücudumdaki her hormona, kan damarına ve atoma açıklanamaz, vahşi şeyler yapıyor. Kadınımı mümkün olan her şekilde sahiplenmek isteyen bir Neandertal gibi hissediyorum.

Bu da beni bu odaya getirdiğim diğer küçük kutuyla baş başa bırakıyor. Kara nefesimi kesmeye ve istemeye bile hakkım olmayan sahiplik işaretini kabul etmeye karar vermeden önce liderlik etmeyi planladığım kutu.

Bu seferki, sizi temin ederim, biraz daha az sert.

Onu kalçalarından tutup karnıma yaslanacak şekilde üzerime çekerek, "Korkarım bu biraz can sıkıcı olacak," diyorum. "Bilirsin işte, onca bıçaklamadan, kan oyunlarından ve amına keskin bir silah soktuktan sonra."

Kıkırdıyor, hala orgazmın ve sınır oyununun adrenalini ile sarhoş. "Seni de baş harflerimle dilimlememi istediğini söyleme sakın?"

Onu bir öpücük için aşağı çekiyorum, ağzı sıcak ve doyamadığım bağımlılık bir maddeyle dolu. "Şu değil." Boğazından aşağıya doğru . "Ama eğer istersen, bunu fazlasıyla yaparım."

Bir dene bakalım." Tekrar gülüyor ve *Tanrım*, keşke o sesi şişeleyip tekrar tekrar dinleyebilseydim. "Hayır, bu senin için bir şey. Bir çeşit hediye, ancak kabul etmeyi seçersen oldukça ağır bir yükümlülüğü de beraberinde getiriyor."

Kaşlarının arasında bir şaşkınlık çatlağıyla doğruluyor, kalçaları hâlâ kalçalarıma sarılmış durumda. "Hediye mi?" diye soruyor, ses tonunda gizli bir heyecan var. Elbette, duyduğu tek iki kelime *bunlar*.

"Cebimi kontrol et," diye emrediyorum, elleri hemen kalçalarımı avuçlamaya başladığında en ufak bir gerginlik hissediyorum.

"Aman Tanrım, yine mi sertleştin?" diye soruyor parmakları bulmasını istemediğim paketin üzerine geldiğinde.

Gözlerimi deviriyorum. "Çırılçıplak üstüme çıkıyorsun, tabii ki sertleştim. Lanet cebimi kontrol et dedim, sikimin durumunu değil."

"Peki," diye homurdanıyor ve ellerini ceplerime sokarken sikimi hazırda bekletiyor. Küçük siyah kutuyu bulup çıkardığında yüz ifadesi değişiyor ve aptal aptal kutuya bakıyor.

"Aç ," diye emrediyorum, endişeli enerji derimin altında çatırdıyor.

Kutu büyük bir gürültüyle açılır ve Kara şaşkın şaşkın kutuya bakar.

"Tam olarak söylemek gerekirse, tasmanızda bir yakut eksik. Bana geri döndüğünün ertesi günü kuyumcuma bunun üzerinde çalışmaya başlamasını söyledim. Sığınak'taki o gece, senin sonsuza dek benim olmanı istediğimi anladığım andı."

Kara bana göz kırpmıyor ama bir şey söylemiyor. Kutuyu elinden alıyorum ve siyah, ipek yastığın içinden nişan yüzüğünü çıkarıyorum. Oval yakut kocaman. Emerson, Kara'nın elinin boyutuyla daha orantılı olması için küçültmemi önerdi ama ben reddettim. Ona bakan herkesin bir kilometre öteden alındığını görebileceği kadar büyük olmasını istedim. Pırlanta kümeleri yakutu Edward tarzı bir şekilde çevreliyor ve pırlantalarla işlenmiş karmaşık bir altın bant var. Kadınsı ve zamansız ve onun için mükemmel.

"Dizlerimin üzerine çökebilirim ama bunun senin uzmanlık alanın olduğunu düşündüm," diye takılıyorum sol eline uzanırken. Elini geri çekiyor ve kalbim göğsüme çarpıyor.

"Yani... evlenme mi teklif ediyorsun?" diye soruyor, neşeli olduğu asla yanlış anlaşılamayacak bir tonda. Sanki ondan elini bana vermesini değil de kesmesini istemişim gibi konuşuyor. Aslında, sakatlama seçeneğini tercih edecekmiş gibi konuşuyor.

Sorusunun bariz gereksizliği karşısında tereddüt ediyorum. "Biri bir yüzük çıkarıp sonsuzluktan bahsettiğinde genel fikir budur, evet. Gerçek kelimeleri söylememe gerek var mı?" Bileklerinden tutup onu yatağa fırlatıyorum, manevra yaparak üstte ben olmasını sağlıyorum. Teknik olarak dizlerimin üzerindeyim ama o altımda sırt üstü yatarken bunun pek bir jest olduğundan emin değilim. Romantik jestler olarak, çıplak amına sürtünen sert sikim yeterli olacaktır.

"Sen, Kara Caine, Whitford Hall ve Ashford Malikâne'si'nin Leydi Ashford'u olma onurunu bana bahşeder misin?" Sol elini nabız gibi atan kalbimin üzerinde tutarak dramatik bir şekilde soruyorum.

"Hayır."

Onu yanlış duyduğumu fark etmeden önce düşünce süreçlerim kısa bir süreliğine bozuldu. "Özür dilerim, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyor pişmanlık ya da sempati kırıntıları içermeyen emin bir ses tonuyla. "Asla. Binlerce kez hayır." Koyu renk gözlerine bakıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde ciddi olduğu sonucuna varıyorum.

Ani reddi karşısında tamamen afallamış bir halde ona bakakalıyorum. "Tek kelime itiraz etmeden derine bir *bıçak sapladın*; hayatının sonuna kadar benim lanet *yaralarımı* taşıyacaksın. Ama *evlilik* sınırı aşmak mı?" Gülüyorum, sesi acı ve öfkeyle karışık. "Bir kâğıt parçasına atacağın imza senin için biraz fazla mı aşırı bir bağlılık, sevgilim?"

"Beni kışkırtmak fikrimi değiştirmeyecek Caden. Ben hayır dedim."

"Peki neden *olmadığını* sorabilir miyim?" Yıkılmışlığım ruh halimi bir anda sertleştirdi. Kalıcı olarak benim olmak istemiyorsa tüm bunların ne anlamı var?

"Çünkü evlilik, erkek egemenliğini sürdürmek ve meşru bir erkek soyunu yaymak için kurulan ve sürdürülen ataerkil bir yapıdır," diye iddialı bir şekilde karşılık veriyor, sanki reddinin nedeni çok açık olmalıymış gibi. Ki öyle değil çünkü *mantığı* tam bir çılgınlık.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirip onunla ne yapacağıma karar vermeye çalışırken, "Tanrım, senin saçma ideolojilerinle uğraşmak zorunda kalacağımı bilmeliydim," diye hırlıyorum. Her zaman bir kafesim vardır...

"Benim ideolojilerim gerçeklere ve binlerce yıllık tarihe dayanıyor," diye karşılık veriyor ve altımdan sıyrılmaya çalışıyor. Dizlerimi kalçalarının etrafında daha sıkı kilitliyorum. Yüzüğü mü takana kadar hiçbir yere gitmiyor.

"Yirmi birinci yüzyıldayız, sevgilim." Eğilip alt dudağını ısırduğmda ciyaklıyor. "Eğer kafanı tozlu kitaplardan kaldırırsan, itirazlarının bir yüzyıl kadar eski olduğunu görürsün." Dilimi boynunun sütunu boyunca gezdiriyorum. "Seni aileden bir inek karşılığında satın almayı teklif etmiyorum."

"Aynı prensipler," diye cevap veriyor Kara, nefes alış veriş i biraz dengesizleşiyor. "Sadece çiftlik hayvanlarını elmaslarla takas ettiniz."

Bir elimle çenesini kavriyorum ve parmaklarımı tenine batırıyorum. "Kara, yüzük sana olan aşkımın bir sembolü. Başlık parası değil." Bakışlarını tutuyorum, başka tarafa bakmasına izin vermiyorum.

"Cevabım geçerli," diye karşılık veriyor Kara, sesi birazcık titreyerek. İhtiyacım olan tek şey bir parça kararsızlık.

"Cevabını kabul etmiyorum," diye ilan ediyorum zerre kadar merhamet göstermeden. Her iki bileğini de tek elimle tutup başının üzerine kaldırıyorum. Kolları sıkışmış ve benim ağırlığım onu aşağıda tutarken, hareket edemiyor.

"Tanrım, Caden. Birini seninle evlenmeye ikna edemezsin!" diye öfkeyle bağırıyor. Anlamsız olduğunu bildiği halde bana karşı mücadele ediyor. Benimle savaşmak her zaman nafi olacak. Kendini zahmetten kurtarmalı ve şimdi teslim olmalı.

"Sanırım yapabilirim."

"Bu benim itaat sınırlarımın çok ötesine geçiyor." Gözlerinde bir nefret parıltısıyla bana dik dik bakıyor.

"Beni sevdiğini söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona, elimi boğazına dolayarak.

"Biliyorum," diye itiraf ediyor sanki zorlanıyormuş gibi somurtarak. "Sadece bunu kanıtlamak için yasal olarak köleleştirilmiş bir eş olmam gerektiğini düşünmüyorum."

Şehvet zihnimde dönerken inliyorum ve sikimi okşuyorum. "Şimdi de beni tahrik etmeye çalışıyorsun," diye suçluyorum.

"Yani aile iç i baskı fikrini cinsel olarak tahrik edici mi buluyorsun?" Kaşlarını çatıyor, sanki beni aşağılamış gibi davranıyor. Aslında beni daha çok tahrik ediyor.

"Kesinlikle." Kalçalarımı ona doğru savurarak, karım olması fikrinin beni ne kadar zorladığını hissetmesini sağlıyorum.

"Sen gerçekten hasta bir piçsin," diyor başını sallayarak ve gözlerini devirerek.

"Asla inkar etmedim," diye kabul ediyorum, eğilip dilimi dolgun dudaklarının arasından geçiriyorum. Isırırken ağzını sikmeye çalışıyormuşum gibi derinlemesine içine giriyorum.

dilini aşağı indiriyorum ve ciğerlerindeki havayı alıyorum. Benimle savaşmaya çalışıyor, ama vücutunun bana teslim olduğu anı hissediyorum ve dokunuşumun altında eriyor. O benim; vücutundaki her hücre sanki onun efendisiymişim gibi bana cevap veriyor.

Sonunda geri çekildiğimde nefesi kesiliyor, gözbebekleri büyüyor ve yanakları kırmızılaşıyor. şehvetten uçmuş gibi görünüyor. Ve telkinlere karşı oldukça duyarlı. Sadece onu uçurumun kenarına itmeme gerekiyor.

"Leydi Ashford olarak hayatın nasıl görüneceğini bilmek ister misin?" Kulağına doğru nefes alıyorum.

Başını sallıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

Onu kalçalarından tutuyorum ve dizleri çenesine değene kadar bacaklarını yukarı itiyorum. Sonra sikimi içine sokuyorum, amının bu gece ilk kez beni sıktığını hissedince inliyorum. "Her günün her dakikasını seni dünyanın en mutlu kadını yapmak için harcardım." İncelik ya da tatlılık için hiç sabır göstermeden sertçe içine giriyorum.

"Gerçekten mi?" Kara onu mahvetmeme izin verirken i çekiyor, ben vücutuna daha fazla girmeye zorlarken gözleri kendinden geçmiş bir şekilde kapanıyor.

"Seni her gün becerirdim." *İt.* "Evet,"

diye inliyor.

"Ve her gece." *İt.*

"Evet. Tanrım evet. Çok yaklaştım," diye inliyor, kalçaları her hamlede benimle buluşmak için yükseliyor.

"İşte böyle, Leydi Ashford. Kocanızın sikini sürün," diye emrediyorum, Kara'nın karım olduğu yanılsamasına kapılıyorum. Sonsuza dek benim olarak. Ve bu fantezi sarhoş ediciydi. Bir elim hâlâ bileklerini sıkarken, diğer elimi kaygan kalçalarının arasına kaydırıp klitorisine bastırıyorum.

"Siktir, boşalmak üzereyim," diye neredeyse çığlık atacaktı.

Kalçalarımı yukarı kaldırıp g-noktasına girmeyi hedeflerken vuruşlarımı klitorisinde sabit tutuyorum. Gırtlaktan gelen zevk çığlığı başardığımın bir işareti. Tüm ağırlığımla onu sıkıştırıyorum ve onu şiddet noktasına kadar beceriyorum - işim bittiğinde rahminde horoz şeklinde çürükler olacak noktaya kadar.

"Ve sonra bir gün, vücutun döllemlerle o kadar dolduğunda, artık dayanamayacaksın, bebeğimi içine sokacağım."

"Kahretsin, geliyorum" diye haykırıyor, amcığı sikimi o kadar sert sıkıyor ki birkaç hamle sonra boşalıyorum. Tohumum amından sızana ve kendi uyarılmasıyla uyluklarından aşağı damlayana kadar ona pompalıyorum, onu bırakıyorum

yapış yapış ve kullanılmış. Elleri hala sıkışmışken, yataktan yüzüğü aldım ve sol elinin dördüncü parmağına zorla taktım.

Benimkini sikeyim.

"Cade-" diye itiraz etmeye başladı ama boğazını sıkarak sözünü kestim.

"Kapa çeneni sevgilim ve lanet olası yüzüğümü tak."

BÖLÜM 41

KARA

A Ve bir anda Caden Ashford'un tutsağı oldum. Parmağımda isteyerek kabul etmediğim lanet olası bir yüzük var. Ve onu *çok* isteksizce takıyorum. En azından güzel, ve bu benim bir tanem. Günlerimi, bana bakan herkese *sahiplenildiğimi* gösteren beş karatlık bir işaretin ağırlığındaki ellerimle geçirirken teselli.

Kimseyi gördüğümden değil, çünkü malikaneden ayrılmama izin verilmiyor. Asla. Sanki Cade'in kütüphane arşivinin merdivenlerinden inip beni her şeyden çaldığı günden beri hiçbir şey değişmemiş gibi. En azından artık o piçin kalbimi de çaldığını kabul edebilirim.

Cade New York'a dönmeme izin vermiyor. Dizlerimin üzerine çöküp yalvardım ama hiçbir şey onu harekete geçirmedi. Bu noktada, her şeyi denediğimi hissediyorum. Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, yenilgiyi kabul etme zamanım gelmiş olabilir.

İngilizce bölüm başkanına yokluğum için en içten özürlerimi ve araştırmamı bu dönem kampüste bitiremediğim için üzüntülerimi sunma niyetiyle dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Şansım yaver giderse, çalışmalarına uzaktan devam etmeme izin verecekler ve akademik dergi ile ders müfredatını yaz bitmeden tamamlamış olacağım.

Gelen kutumun durumu göz önüne alındığında, muhtemelen e-postalarımı daha önce kontrol etmeliydim. En yenileri geçip bölüm başkanından geçen hafta gelen bir e-postaya ilerliyorum. Dr. Harding'in bana doğrudan e-posta göndermesi alışılmadık bir durum, zira araştırma güncellemeleriyle ilgili olarak genellikle asistanıyla iletişim kuruyorum. Asistanına grip olduğumu söyledim.

Bahar tatilinden önce iki hafta yoktum. "Dom'um bir kontrol manyağı ve evden çıkmama izin vermiyor" konusunu açıklamak biraz daha zor.

Panik damarlarıma buzlu su gibi girmeden önce e-postayı açıp göz gezdiriyorum ve bir şeyi yanlış anlamadığımdan emin olmak için baştan başlamak zorunda kalıyorum.

Sevgili Dr. Caine,

E-postanız için teşekkür ederim. Araştırma sürenizin tamamını doldurmadan istifa etme kararınızdan dolayı tüm bölüm adına en derin üzüntülerimi ifade etmeme izin verin. Kariyerinizi askıya alma ve bir aile kurmaya odaklanma kararınız için elbette size büyük saygı duyuyorum. Eminim bu karar kolay bir karar olmamıştır.

Edebiyat araştırmasını üstlenmesi için Dr. Westford'u önermenizi takdir ediyorum ve kendisi dergiyi yayınlamaya ve ileri düzey sınıf için dersi tamamlamaya çok istekli olduğunu belirtti. Büyük bir memnuniyetle, güz ve bahar dönemlerinde ders vermeyi de kabul etti.

Dr. Westford'a tam akreditasyon verilmesi için bu projedeki çalışmalarınızın anonim kalmasını istemeniz beni şaşırttı, ancak Mevcut akademik yükümlülüklerinizle bağlarınızı koparmanın sizin için en kolay yolunun bu olup olmadığını anlayın.

Ailenizi büyütürken size bol şans diliyoruz. Tekrar akademik kariyer yapmak istediğinizde lütfen bana şahsen ulaşmaktan .

Saygılarımla,

Dr. Harding

Bu saçmalık *da* ne? Cade'in deli olduğunu biliyordum, ama *bu*? Kariyerimi sabote etmek için beni taklit edip üstüme mi yazıyor? *Lanet* olası *ailemi* büyütme için mi? Bu hayal edebileceğim en haince ihanet. Hayal gücümün *bile* ötesinde.

Onu öldüreceğim. Onu sevip sevmediğim umurumda değil. İngiliz piçi ölü bir adam.

"Caden!" Azgın bir dişi aslan gibi malikâneye doğru ilerlerken bağıyorum. "Cade!" Çalışma odasına doğru ilerlerken tekrar bağıyorum, muhtemelen beni sonsuza kadar avucunun içinde tutmak için daha alçakça planlar yapıyor. Çalışma odasının kapısını açıyorum ve deri koltuğunun boş olduğunu görünce şaşıyorum. "Caden!" Boş odaya doğru kükrüyorum çünkü öfkemi somut bir şekilde ifade etmek beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Malikâneyi hışımla geziyor, boş bulduğum odalara dalarken onun adını haykırmaya devam ediyorum. Kütüphaneyi, sığınağı, garajı, yemek odasını kontrol ettim. Paltomu giyip soğuğa meydan okuyarak ahırları aramak üzereydim ki mutfaktan gelen bir tıkırtı duydum. Olabileceği en son yer orası olsa da, kontrol etmek için sallanan kapıyı itiyorum.

Ve işte orada, benim güzel hainim. Lavabonun yanında, dumanı tüten bir bardağa musluk suyu ekliyor. Şu anki durumu beni o kadar şaşırtıyor ki, öfkem kısa bir süreliğine unutuluyor. Ve sonra o an geçiyor. "Caden Atticus Ashford, ne halt sen?" Ona öyle bir gürlüyorum ki, şaşkınlıktan içkisinin bir kısmını döküyor.

Cade lavabonun yanından bir kurulama bezi alır ve pantolonundaki küçük ıslaklığı siler. "Bu, dürüstçe hiçbir fikrim olmadığını söyleyebileceğim nadir anlardan biri," diye yanıtlıyor Cade samimi görünen bir tonda. Tezgâha yaslanıyor ve düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Beni aydınlatırsan, bu sefer seni üzecek her ne yaptıysam bol bol özür dilerim."

"Hiçbir özür *bunu* düzeltmeyecek Caden," diye ısııyorum, mutfağa doğru yürüyorum ve telefonumu eline tutuşturuyorum, ekranda görmesi için lanet olası kanıtlar beliriyor. Cade'in gözleri e-postanın üzerinde gezinirken lanet olası el işinin sonucunu okuyor.

Cade, Dr. Harding'in cevabını bir süre inceledikten sonra, "Kafam karıştı," diyor. "İstifa mı ettiniz?"

"Hayır, ben *istifa etmedim*, seni pislik! Bunu benim için yaptın. New York'a geri dönmeme dayanamadın, bu yüzden geri dönecek bir işim olmadığından emin oldun!"

Cade telefonumu bana doğru iterken, "Benim bununla bir ilgim olduğunu düşünüyorsan aklını kaçırmışsın," diye alay ediyor.

"Yani inkar mı ediyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Sanki başka biri "ailemi büyütmek" için işimden emekli olmamı önerecekmiş gibi.

"Tabii ki inkar ediyorum. Çünkü ben yapmadım. Ben o kadar kurnaz değilim, Kara. Geri dönmeni engellemek isteseydim, bunu bir e-postayla yapmazdım. Seni özel olarak yaptırdığım kafese atar ve lanet kapıyı kilitlerdim."

"Bir kafes mi?" Klostrofobik panik göğsümde zonkluyor ve kalp atışlarımı düzensizleştiriyor. "Neden bir kafesin var ki?"

Cade hınzırca gülümser. "Teknik olarak konuşursak, iki kafesim var. Diğerini gördün. Ve bunların kullanımı için henüz bir gereklilik ortaya çıkmadı. Ama eminim bugünlerde bir fırsat sunacaksın."

Gözlerindeki sadist parıltıdan hoşlanmıyorum ve her zamanki yöntemleriyle başa çıkamayacağı kadar asi olmam ihtimaline karşı malikanenin bir yerinde bir kafes saklamış olma ihtimalinden kesinlikle hoşlanmıyorum. "Şu lanet kafesi güvenli hale getirip başımı beladan kurtarabilir miyim? Çünkü bunun olmasına imkan yok."

Cade bir an düşünür. "Hmm, bence güvenli sözcükler daha çok anlık bir şey olmalı. Seninle oynamayı çok daha eğlenceli hale getiriyor, sence de öyle değil mi?"

"Hayır, hiç de öyle değil," diye çıkışıyorum. "Ama elimizdeki ihanete geri dönelim. Bu boku senin yapmadığına dair sağlam bir kanıta ihtiyacım olacak." Telefonumu havada sallıyorum. "Çünkü gördüğüm kadarıyla, imkanın, fırsatın ve kesinlikle lanet olası bir nedenin var."

"Sözde yazdığım bu e-posta nerede?" Cade teorimdeki ilk deliğe rastlayarak soruyor. "Bana onu göstermedin."

"Hiçbir yerde bulamıyorum," diye itiraf ediyorum suratımı asarak. "Sanki öyle bir şey gibi." "Yani neye dayanarak suçlamalarda bulunuyorsun? Hiçbir şeye mi?"

"Dr. Harding'in cevabı, geri dönmeyeceğimi söyleyen bir e-posta *olduğunu* bilmek için yeterli - ki bu *sizin* nihai ayrıcalığınız. Görünüşe göre ailemi büyütmek istediğimi belirtmişim - yine, bu benim olmasa bile sizin niyetiniz. Orijinal e-postanın ortadan kaybolması daha da can sıkıcı çünkü Braxton'a telefonumdan sildirebilirdin ya da o teknoloji saçmalığı her neyse onu yapabilirdin. Ve tüm cihazlarıma erişimin var. Muhtemelen tüm şifrelerim bile sende vardır. Oturduğum yerden, tek mantıklı seçenek sensin."

"Görünüşe göre her şeyi çözmüşsünüz, Dedektif Caine," diye karşılık verir Cade. "Tek sorun şu: Bunu ben yapmadım. Yani teorileriniz, var olmayan o e-posta kadar sağlam."

"O zaman kim yaptı?" Bağırıyorum, hayal kırıklığıyla içim içimi yiyor.

Cade bana sert bir bakış fırlattı. "Peki ya kazandığın tüm krediyi alacak olan sapık profesör? Beni kötü adam olarak seçmeden önce onu hiç *düşündün* mü?" Cade iç geçirdi. "Sana ya da kariyerine zarar vermektense ellerimin ve dizlerimin üzerinde kırık camların arasında sürünmeyi tercih ederim."

Kahretsin, kelimeler Cade'in ağzından çıktığı anda farkına varıyorum. Grant. *Lanet* olası Grant. Harabenin düşündüğümünden daha erken geleceğine söz vermişti. Ve bir şekilde, tüm bunları o ayarladı. Teorimi -daha doğrusu Cade'in teorisini- doğrulamak için telefonumu açıyorum ve Grant'in adını klasiklerde kink üzerine herhangi bir edebi yayınlı bağlantılı olarak aratıyorum. Ve bir anda, ihtiyacım olan tüm kanıtı sahip oldum.

"Çaldı," diye onaylıyorum yıkılmış bir halde.

"Kim ne çaldı?" Cade omzumun üzerinden bakmak için mutfağın benim tarafıma doğru geliyor.

"Grant. Araştırmamı çaldı." Bunun görüldüğü gibi olmadığına dair herhangi bir ipucu bulmak için yirmi sayfalık belgeyi gözden geçiriyorum - amıma dokunmasına izin vermediğim için hayatımı mahvetmeye kararlı entrikacı bir hıyarın küçük bir intikamı. Akademik derginin en altına ulaştığımda cevabımı almıştım.

Dr. Harding, Dr. Brown, araştırma asistanım Kara Caine ve bu çalışmanın gerçekleşmesine yardımcı olan diğer herkese teşekkür ederim.

Adımın önündeki unvanı atlamış. Grant, Dr. Caine olmak için ne kadar çok çalıştığımı herkesten iyi biliyor ve sanki ona fazladan kredi için kahve getirmeye çalışan bir üniversite öğrencisiymişim gibi adımı gelişigüzel yazdı.

"Hepsini kendi adıyla yayınladı ve bana daha çok hakaret gibi gelen küçük bir övgü kırıntısı verdi," diye itiraf ediyorum öfkem midemde düğümlenirken.

Cade, birine kalem ya da sakız uzatır gibi rahat bir tavırla, "Onu öldüreceğim," diyor.

İnledim. "Tanrım, Cade. Yardımcı olmuyorsun. Etrafta dolaşıp insanları öldüremezsın." Grant'in yaptıklarının en kötüsünü bile bilmiyor. Birkaç ay önce ofisimde neler olduğunu bilseydi, onu gerçekten öldürebilirdi.

"Neden olmasın?" Cade omuz silkerek cevap veriyor. "Zaten listemin en başında o var."

"Elinde bir ölüm listesi mi var?"

"Elbette," diyor Cade, kollarını bana doluyor ve göğsüne sarılıyor. Mantıksal olarak açıklayamasam da, benim için öldürmeye hazır olduğundan bahsederken bu jest bir şekilde daha şefkatli hissettiriyor. "Seni inciten herkes. Ya da sana dokunan. Ya da sana onaylamadığım bir şekilde bakarsa."

Göğsüne sokulurken gözlerimi deviriyorum. "Bu delilik. Bana *baktıkları* için insanları öldüremezsın."

"Merak etmeyin. Ağzım sıkıdır."

Ona bakacak kadar geri çekiliyorum. "Yakalanmandan endişe etmiyorum, seni İngiliz piçi. Tanrı biliyor ya, diğer suçlarının hiçbirini için yakalanmadın. Bir can almanın bu kadar kolay bir şey olduğunu düşünüyorsan ben senin lanet olası kara ruhun için endişeleniyorum."

"Bunun kolay olduğunu sanmıyorum." Gözleri biraz daha kararıyor. "Bence bu lanet olası bir saçmalık. Ama yine de bazı lanet heriflerin bunu hak ettiğini kabul edecek kadar dürüstüm."

"Evet, bu konuda seninle tartışamam." Ahlak çizgisine biraz daha az dikkat etseydim, bunu yapmasına izin vermeyi bile düşünebilirdim. "Peki neden mutfaktaydın? Bütün evi aradım ve burası olmanı beklediğim son yerdi."

"Bayan Hughes nezle olmuş," diye cevap veriyor, sanki bu onu neden malikânenin hiç kullanmadığı tek odasında bulduğumu açıklıyormuş gibi.

"Evet, Bayan Hughes'un nezle olduğunu biliyorum," diye karşılık veriyorum. Bu yüzden kahvaltıda çörek yerine tost yedim. "Bu, o şeyin ne olduğunu açıklamıyor." Elimi tezgahın kenarında unutulmuş duran fincana doğru sallıyorum.

Hayal kırıklığı ve utanç karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. "Çay vakti geldi." Ocağa doğru başını sallıyor. "Lanet çaydanlığı kaynattım ama çay içilemeyecek kadar sıcaktı, ben de biraz soğuk su ekledim. Sonra her şey karmakarışık oldu."

"Aman Tanrım," diye kıkırdarak cevap veriyorum. "Lord Ashford gerçekten *de* bir fincan çayın nasıl yapıldığını biliyor."

"Ama kıcına nasıl şaplak atacağını biliyor, o yüzden dikkat etsen iyi olur," diye tersliyor Cade kıcıma hafif bir şaplak atarak.

"Hadi, seni çaresiz küçük zengin çocuk," diye takılıyorum, kollarından kurtulup çaydanlığı almak için onu ocağa doğru sürüklüyorum. "Hadi sana bir fincan çay yapalım."

BÖLÜM 42

CADEN

T elini kalçamda tutarken, geçen sokak lambaları Kara'nın sol yüzük parmağındaki büyük, elmasla çevrili yakutun üzerinde titriyor.

Bana söz vermeyi reddetmiş olsa da, herkesin görebileceği bir yerde benim üzerimdeki hakkımı taşımadan lanet olası evden çıkmasına izin vermeyi reddettim. Derisine kazınmış baş harfler benim için. Elindeki kaçınılmaz büyüklükteki nişan yüzüğü ise diğer herkes için.

Ona göre, yüzüğümü takmak beni yatıştırmak için yapılmış boş bir jest. Benim içinse, o henüz kabul edemeyecek kadar inatçı olsa da, birlikte paylaşacağımız geleceğin bir sembolü. Ve ona göz koyan her erkek ve kadın için de *geri çekilmelerinin* bir sembolü.

Kara Caine benim bedenim, kalbim ve ruhum.

Bu gece Pandemonium'a gidiyoruz. Kara'nın, hâlâ öldürebileceğim Dr. Westford denen o pislikle yaşadıklarından sonra dikkatini dağıtmak isteyeceğini düşündüm. Hayatımın en kötü kararını verdiğimden beri kulübe ilk kez geliyoruz. En iyi kararı verdikten sonra geri dönmenin bir simetrisi var. Kara benim ve ölüm bizi ayırana kadar yanımda olacak. Ve kulüpteki herkesin bunu bilmesinin tam zamanı. Bunu bir nişan partisi gibi düşün ama müstakbel gelinin rızası olmadan.

Finn bizi kapıda karşılıyor ve Kara'nın elindeki yüzüğü görünce bir anne gibi sevinçle gülümsüyor.

"Tebrikler aşk kuşları," diyor kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, sanki bu sonucu başından beri bekliyormuş gibi. Ona evlenme teklif ettiğimi söyledim; hayır diyebileceği aklına bile gelmemiştii sanırım.

Kara bana ters ters bakıp diğeri eliyle yüzüğünü kapatmaya çalışırken, "Biz nişanlı değiliz," diye ısıyor.

Sol elini tutuyorum ve göğsümde çok belirgin bir şekilde gösteriyorum. "Hadi ama sevgilim, naz yapmana gerek yok," diye azarlıyorum. "Şeytan'a nişanımızla ilgili iyi dileklerin için 'teşekkür ederim' de." Kara'nın güzel kahverengi gözleri, etrafımızı saran ateşin ışığında parlayan hançerler gibi keskin.

"Var olmayan bir nişan ve gerçekleşmeyecek bir nikâh için yersiz tebrikleriniz için teşekkür ederim lordum." Elini avuçlarımdan çekip aldı ve ikimizden de iki adım geri çekildi. "Ayrıca, bir kadının belirlenen parmağına bir mücevher takması halinde başka bir kişinin malı olduğu yönündeki saçma varsayımı sürdürdüğünüz için de teşekkür ederim. Ömür boyu sadakat ve hizmetkarlık karşılığında malların değış tokuş edildiğı bu modası geçmiş takası her zaman çok sevmişimdir. Uygun bir takas gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi?"

Finn'in bakışları Kara ve benim aramda gidip geliyor, kaşlarının arasında bir şaşkınlık çatlağı oluşuyor. "*Hayır mı* dedi?" diye sordu, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Belli ki o da benim kadar şaşırmıştı.

"Hayır," diye cevap veriyorum, aynı anda Kara da "evet," diyor.

Finn kıkırdıyor, neşenin kakofonik sesi sinirlerimi bozuyor. "Bunu kıramazsın, değil mi Ashford? O lanet olası yok edilemez."

Kara sanki en yüksek mertebeden bir iltifat almış gibi gülümser. Lanet olası velet. Anında onu ait olduğu yere, dizlerinin üstüne çöktürmek için ilkel bir ihtiyaç duyuyorum.

"Kara, sevgilim?" Bu sevgi sözcüğünün onu çıldırtacağını zaten bildiğim için sesleniyorum. Yüzüğü parmağına taktığımdan beri bunu kullanıyorum ve her duyduğunda beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor. Tabii bu da benim yeni favori işkencem haline geldiğı anlamına geliyor. Leydi Ashford olmak üzereyken ona kesinlikle Bayan Caine diyemem.

"Evet, *efendim*?" diye cevap veriyor dişlerini sıkarak.

Çenesini kavırıyorum ve sıkılı dişlerini o irkilinceye kadar sıkıyorum. "İyi bir kız ol ve odamdan bana bir tıkaç getir," diye emrediyorum.

"Neden?" diye soruyor temkinli bir şekilde, ani korkusu teslimiyetinin önüne geçiyor.

Ona ters ters bakıyorum. "Eğer ağzını güzel şeyler söylemek için kullanamıyorsan, o zaman onu alacağım ve güzel çenene sessizce salya akıtmana izin vereceğim."

Kara suratını asıyor, emirlerime uymaktan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken dudağını ısıyor. Muhtemelen çene çalmak en sevdiği eğlencelerden biri olduğu için şakadan nefret ediyor. Ama bu gecenin bir kutlama olması gerekiyordu ve o bunun tüm eğlencesini kaçırıyor.

"Hadi git," diye emrediyorum, kışını merdivenlere doğru tokatlayarak. İç çekerek odama doğru ilerliyor. Merdivenlerden çıkıp gözden kaybolurken manzaraya hayranlıkla bakarak gidişini izliyorum.

"Peki ne oldu?" Finn, Kara duyamayacağı bir yerdeyken sorar.

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum ve Cennet'teki meleklerin savaşını tasvir eden altın sütunlardan birine yaslanıyorum. "Evlilik fikri onu pek heyecanlandırmadı," diye cevap veriyorum omuz silkerek. "Karım olma fikrinden rahatsız olduğunu söyleyecek kadar ileri gideceğim. Sanki bu onun lanet olası 'bağımsızlığına' bir çeşit saldırıymış gibi. Lanet feministler."

Finn gülüyor. "Bir erkeğin seni yakalamasına, sana sahip olmasına ve sana seks kölesi gibi davranmasına izin verirsen gerçekten feminist olabilir misin?"

"Bunu *nasıl* yaptığını bana sorma ama yapıyor işte. Lanet olası kadın dizlerinin üzerine çökmüş ve hala ahlaki yüksek yerden sana bakıyor olabilir." Kara bir şekilde mükemmel bir itaatkâr ve aynı zamanda tanıdığım en az uysal kadın. Bu çok ironik ve mizahi bir durum değil. "Evlilik ve bebeklerin her kızın istediği türden saçmalıklar olduğunu sanırdım." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Sanırım benim hatam Kara'nın da diğer kızlar gibi olmasını beklemek oldu."

"Şey, kendisini kaçırın kişiyle yatmaya ve çıkmaya karar verdi, yani diğer normlardan da sapması kaçınılmazdı." Finn'in ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Belki de yüzük değil de bir kafes istemiştir?"

"Elimde bir tane var. Denemekten zarar gelmez." İtaatkârlarımın istediği gibi bir tıkaçla dönmesini izlerken karanlık bir şekilde kabul ediyorum. Şişme olanı almadığı için şanslı. Boğazınıza sokulmuş şişirilmiş bir penisle sosyalleşmek son derece nahoş bir şey, ya da bana öyle söylendi.

"Siz ikiniz bu kadar gizlice neyi tartışıyorsunuz?" Kara gözlerinde şüpheli bir parıltıyla sorar.

"Uslu durmaya başlamazsan olası uyku düzenlemelerin," diye karşılık veriyorum ve elimi tıkaç için uzatıyorum. Kara isteksizce, siyah silikon top eklentili deri kayışı avucuma yerleştiriyor. "Diz çök."

Gözlerini deviren Kara dizlerinin üzerine çöküyor. Şakanın, küçük bir arsızlığı gelmem için yeterli bir ceza olduğunu varsayıyor olmalı. İzin vermeyeceğim,

ve onu yukarı çıkardığımda hak ettiği her şeyi ve daha fazlasını almasını sağlayacağım. Şimdilik, küçük bir aşağılama yeterli olacaktır.

"Aç kapıyı," diye emrediyorum, kapalı ağzına dokunarak. O mükemmel, kırmızı dudaklar o bu odadan çıkmadan mahvolacak. Kara itaat ediyor, çenesi gerginleşecek kadar geniş açıyor. Silikon topu dişlerinin arkasına geçiriyorum ve deri kayışları yanaklarının etrafına sarıyorum, ağzını kapatmadan önce her iki tarafındaki metal halkalar derisine batacak kadar sıkı çekiyorum. Şimdiden muhteşem bir karmaşa gibi görünüyor.

"Güvenlik sinyalin nedir?" Çok rahatsız olduğunda ya da bunaldığında nasıl vazgeçeceğini hatırladığından emin olmak için soruyorum. Kalçama üç kez vuruyor, üzerinde anlaştığımız sözsüz güvenlik işareti. "Aferin kızım," diye başını okşayarak onu övüyorum. Gözlerinin şehvetle parladığını görebiliyorum; bu şekilde kullanılmaktan ne kadar nefret etse de o da bunu seviyor.

"Şimdi gidip iyi haberi paylaşalım." Kara'nın gözlerindeki mutlak paniği takdir ederek ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Onu bara doğru götürüyorum ve iki kadeh şampanya söyleyerek şampanyanın tüm kulübe dağıtılmasını rica ediyorum. Finn küçük bir başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Benim hesabıma yazıldığı sürece, onun alkolüyle ne yaptığım umurunda değil.

Ağzında tıkaç varken içemeyeceğinin farkında olarak bir bardağı Kara'ya uzatıyorum. Zaten sadece gösteriş içindi. Bana ters ters bakıyor ve şampanyayı asık suratla kabul ediyor. Sol elini tutuyorum ve yeni yüzüğünü kullanarak bardağa vuruyorum ve kalabalık odanın dikkatini çekiyorum. Neredeyse herkesin elinde bir kadeh şampanya var artık. Ne yapmak üzere olduğumu anladığı anda Kara'nın yüzündeki kan çekiliyor.

Eli kalçama bir kez vuruyor. Kıpırdamadan ona bakıyorum ve diğer iki dokunuşu bekliyorum. İşaret verirse duracağım. Yüzünü inceliyorum, koyu gözlerindeki korkunun yerini teslimiyetin aldığını görene kadar bekliyorum. Ve onun isteksiz izniyle, onu kendi kişisel cehennemine doğru sürüklüyorum. "Herkesin dikkatine," diye sesleniyorum yüksek bir sesle, kolumu Kara'ya dolayarak onu kendime çekiyorum. "Kara ve benim yapmak istediğimiz bir duyuru var." Kollarımın arasında mermer bir heykel gibi kaskatı kesildi.

"Kara *resmen* benim olmayı kabul ederek bana büyük bir onur verdi." Salonda alkış tufanı kopuyor ve Kara'nın sivri topuğunun ayağıma battığını hissediyorum. Kulağına fısıldamak için eğildiğimde gülümseme yüzümden hiç ayrılmıyor, "bunun için daha sonra bir şaplak yiyeceksin,

Sevgilim." Bu uyarı karşısında inliyor ve lanet ayağını benimkinden çekecek kadar sağduyulu davranıyor.

"Hepinizin ilk öğrenenlerden olmanızı istedik. Tabii ki Kara size ne kadar mutlu olduğunu söylemek isterdi ama şu anda ağzı biraz dolu." Gülüyorum ve oda da bana katılıyor. "Beni dünyanın en mutlu Dom'u yapan sevgili denizaltımın şerefine." Hepimiz kadehlerimizi kaldırıp benim ve Kara'nın mutlu geleceğine içiyoruz, o ise muhtemelen en kısa zamanda kendini dul bırakmanın yollarını planlıyor.

Finn yanıma geliyor ve bardağını benimkiyle tokuşturuyor. "Şerefe, dostum." Kadehini Kara'nın sağ elindeki gereksiz kadehle tokuşturuyor. Sol elini hâlâ kendi elimde tutuyorum ki geri kalanını tam olarak kabul etmemiş olsa da bir şekilde isteyerek kabul ettiği yüzüğü herkes görebilsin. Henüz. "Muhtemelen bu gece seni uykunda öldürmeye çalışacak, biliyorsun değil mi?" diyor sahne fısıltısıyla.

"Ah, benim hırçın kızımдан daha azını beklemezdim," diye cevap veriyorum Kara'nın deriyle süslenmiş yanağını öperek. Boynundan aşağı salyaları akmaya başladı. Ağzındaki tıkaca karşı, "*siktir* git "e belli belirsiz benzeyen bir şeyler mırıldanıyor. "Ben de seni seviyorum sevgilim," diye karşılık veriyorum, şu anda tükürük ve ruj bulaşmış açık ağzını dolduran silikon topun ortasına dokunarak. Tanrım, dağınıkken çok güzel oluyor. Onu üst kata çıkarmalı ve şu lanet olası dakikada ona pis şeyler yapmalıyım.

"Şimdi izin verirseniz, müstakbel Leydi Ashford'u becermem gerekiyor." Kara'yı merdivenlere doğru çekiyorum, kadehindeki şampanya elbisesine dökülürken ayakları yol boyunca sürükleniyor. Zaten yakında yakası ve ona uygun nişan yüzüğünden başka bir şey takmayacak.

Özel takımımın kapısını açıp Kara'yı içeri fırlatıyorum. Nişanlandığımızı duyurmak damarlarımdaki kanı hızlandırdı ve hepsi tek bir yöne doğru ilerliyor. Onu soyamak için çaresizce Kara'nın siyah elbisesinin korsajını iki elimle kavrayıp ortadan yırtıyorum. Lanet şeyi yerde bir iplik yığınınna çevirdiğimde protesto edercesine homurdanıyor. Seks sırasında kıyafetlerini mahvetmemden hep yakınmıştır ama ona yeni bir tane alabileceğimi biliyor. Ya da yirmi tane.

Sonra tıkacı çıkarmak için uzanıyorum, ama nişanlılığımızın gerçekliği konusunda biraz yanıltıcı olduğum için alacağım dil cezasını hatırladığım için ellerim derinin üzerinde duraklıyorum. Ya da eksikliğini. Sanırım o da karşılığında bir kırbaç alabilir.

"Bunu çıkaracağım," diyorum elimle çenesini kavrayarak. "Ama o güzel ağzından çıkan her pis küfür için seni sopalayacağım. Anladın mı?"

Yanıt olarak başını sallamıyor ya da homurdanmıyor. Sadece kara gözlerinde dile getirilmemiş bir meydan okumayla bana bakıyor. Onu uyarmıştım. Sonrasında ne yapacağı ona kalmış. Mutluluk dolu sessizliğin son saniyelerine veda ederek, ağzındaki tıkaçı açıyorum ve topu ağzından çekiyorum. Saldırıya geçmeden önce çenesini geriyor ve bir süre ağrıyan kaslarını ovuşturuyor.

"Bu da neydi böyle, Caden Ashford?" diye öfkeyle bağırıyor. Dürüst olmak gerekirse, öfke haklı, ama ben hiçbir zaman adil bir adam olduğumu iddia etmedim.

"Bu bir. Neydi peki sevgilim?" Masum numarası yaparak soruyorum. Kulağa inandırıcı geldiğini düşünmek hoşuma gidiyor ama yüzündeki ölümcül ifadeye bakılırsa muhtemelen öyle değil.

"Ne var biliyor musun? Seninle evlenmek gibi bir niyetim olmadığını çok iyi bildiğin halde nişan duyurusu yapman saçmalıktan başka bir şey değil."

"Bu iki. Fikrinizi değiştirmeye niyetim var, bu yüzden bugünkü açıklamam sadece önleyici nitelikteydi."

"Şunu kalın kafana sok, seni lanet İngiliz piçi. Seninle evlenmeyeceğim. Kaç kere, kaç şekilde sorarsan sor, ölene kadar sana ait olduğumu söyleyen bir kâğıda imzamı atmayacağım. Evlilik romantik değildir. Lanet olası bir köleliktir."

"Beş etti. Biraz kölelikten hoşlandığın izlenimine kapılmıştım. Aslında, amını ıslattığından oldukça eminim. Teorimi test edelim mi?"

Sessizliğini koruyor, kara kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Harika," diyorum, eğer suçlamamı reddetmeyi planlamıyorsa meydan okumamı kabul ettiğini varsayarak. "Buraya gel."

Kara yumruklarını iki yanında sıkıyor ve bana doğru yürümeye başlıyor.

"Uh, uh, uh," diyorum, karanlık mermer zemini işaret ederek. "Bana doğru sürün. Dizlerinin üzerine çök." Kaşlarımı çatıyorum, bana meydan okuması için cesaretlendiriyorum.

Küçük bir iç mücadeleden sonra itaat ediyor, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor ve bana doğru sürünüyor. Deri ayakkabılarımın önünde duruyor ve ayaklarımın dibinde diz çöküyor. İster kabul etsin ister etmesin, altımda diz çökerken büyük bir huzur buluyor. Saçlarını okşuyorum ve anında sevgi dolu bir evcil hayvan gibi dokunuşuma eğiliyor. Elimin aşağıya doğru inmesine izin veriyorum.

gerdanlığının altından işaret parmağımı geçirip onu kendime doğru çekiyorum. Sıkı bir şekilde oturuyor ve nefesinin biraz kısıtlanacağını biliyorum.

"Boynundaki ne aşkım?" İşaretle sordum.

"Tasmam, efendim," diye nefes almasına izin verdiğim havayla boğuk bir ses çıkardı.

"Mhmm," diye onaylıyorum, yakut kolyeyi biraz daha çekiştiriyorum. "Peki benim tasmamı takmanın önemi nedir?"

"Bu şu demek-" Boğazındaki gerginliğe karşı öksürüyor. "Bu bana sahip olduğun anlamına geliyor."

"Doğru," diye cevap veriyorum, ona biraz daha oksijen vererek. "Sana sahibim. Bir köle gibi, öyle değil mi?" Onu yatağa doğru geriye doğru sürüklemek için mücevherli tasmaını tutuyorum. Sırtı yatağın direğine çarptığında duruyorum. "Bu doğru değil mi, Kara?" Tekrar ediyorum.

"Evet efendim," diye cevap veriyor, sesi kısık.

"Kelimeleri söyle, Kara. Söylediğini duymak istiyorum." Onu yakasından tutup kaldırıyorum ve yatağa atıp yüzüstü çeviriyorum.

"Bana bir köle gibi sahıpsin," diye cevap veriyor, sesi aşağılanma ve çok daha yakıcı bir şeyle dolu. Cehennem gibi azgın.

Onu yüzüstü bırakıp raflardan birinden kavisli saplı, ince, kırbaçlı bir baston almaya gidiyorum. Ona beş tane söz vermiştim. Ve her birini alacak. Hiçbir uyarıda bulunmadan sopayı kışına doğru salladım, ince hintkamışı çok az bir güçle havada uçtu. Sopa beklenmedik bir şekilde derisini kesip kırmızı bir şerit bıraktığında çığlık attı.

"Say onları Kara," diyorum sert bir ses tonuyla. "Her birini hak ettin."

"Bir," diyor neredeyse fısıltıyla.

Swish. "Daha yüksek, Kara."

"İki," diye sesleniyor daha sert bir sesle.

Sonraki ikisi kalçalarının ortasına sertçe iniyor. "Üç," diye boğuluyor. "Dört."

Sırf piçlik olsun diye, sonuncusunu kışının hemen altındaki narin kıvrımdan verdim.

Ağlıyor ve sonuncusunu saymadan önce sakinleştirici bir nefes almak zorunda kalıyor. "Beş."

Bastonu yere bırakıyorum ve ellerimi Kara'nın teninde bıraktığı muhteşem izlerin üzerinde gezdiriyorum. Temas karşısında irkiliyor ama itiraz etmeden onu okşamaya devam etmeme izin veriyor. Sopa yedikten sonra her zaman çok güzel görünüyor ve kan derisine yükselirken derisinde kalan sıcaklığı seviyorum.

yüzey. Elimi kışının yanaklarının arasından geçirip sıcak amına daldırıyorum. Beklediğim gibi, yağmur fırtınasındaki bir gül kadar kaygandı.

"Sana ne demiştin?" Orta parmağımı içine sokarak ve ıslak iç duvarlarını okşayarak soruyorum. "Benim mükemmel küçük kölem gibi davranmak seni ıslatıyor mu?" Altımda debeleniyor, onu daha derinden parmaklamamı sağlamak için kalçalarını yataktan kaldırmaya çalışıyor. Onu tekrar aşağı itiyorum ve hızıma devam ediyorum - güzel ve yavaş. "Sana bir soru sordum, Kara."

"Evet efendim," diye cevap veriyor, sesi sanki kelimelerle birlikte cam kırıklarını da öksürmek zorundaymış gibi çıkıyor.

Tüm ağırlığımı kullanarak onu yatağa bastırmak için bedenimi üzerine yatırıyorum. "Ölene kadar zaten benimsin, sevgilim," diye kulağına doğru hırlıyorum. "Bunu bir kâğıda yazmak her şeyi daha da mı kötüleştiriyor?"

Ben parmağımı yavaş bir tempoyla içine sokmaya devam ederken Kara sessiz kalıyor, altımda ağır ağır nefes alıyor. Yanıt vermemesinin nedeninin teklifle ilgili fikrini değiştirmeyi düşünmesi mi yoksa beni reddetmek için sağlam bir argümanı olmadığını bilmesi mi emin değilim.

Eğer benimle yarı yolda buluşamıyorsa, o zaman ben de işin yarısını yapma ihtiyacı hissetmiyorum. Elimi amından çekiyorum ve o da bunun acısıyla inliyor. Onu sırt üstü çeviriyorum ve Kara Caine'in çatık kaşlı hoşnutsuzluğunun tüm gücüyle karşılaşıyorum.

"Yok öyle bir şey," diye azarlayarak yanağına hafifçe vuruyorum. "Karım olmaya boyun eğmeyeceksen, kendi başının çaresine bakabilirsin."

Kara bana dik dik bakıyor, güzel kahverengi gözleri işkence ve intikam düşünceleriyle parıldıyor. Onun acımasızlığı, pençelerini çıkarmış bir kedi yavrusu kadar değerli.

"Bu lanet bir öneri değildi, Kara. Klitorisine dokun. Şimdi." Orgazm olacak ama bunun için onu zorlayacağım.

Kara sıkıntıyla inleyerek itaat ediyor, parmaklarını tembelce klitorisinin üzerinde gezdiriyor. Amına hızlı bir tokat atıyorum. "Eğer kendine doğru düzgün dokunmazsan, bütün gece seni kenara çekerim ve hiç boşalmana izin vermem," diye uyarıyorum.

İrkilir. En sevmediği cezadan kaçmak için çabalarını amcığıyla yeniliyor, bu kez sinir yumağını sevdiği şekilde okşuyor. Parmakları klitorisinin üzerinde yumuşak daireler çizerken zevkle inliyor. Ama alacağı tek şey zevk değildir.

"Orta parmağını amının içine sok. Ne kadar ıslak olduğunu duymak istiyorum," diye emrediyorum. İtaat ediyor, sol elini amcığının arasına kaydırıyor.

ve bir parmağını içeri kaydırıyor. Yüzüğü, parıldayan amcığına karşı çok güzel görünüyor. Yakut ve elmasların onun içinde kaybolduğunu görmek için ani ve doyumsuz bir ihtiyaç duyuyorum. "Aferin kızıma. Şimdi bir tane daha ekle."

İki parmağını amına sokar, daha derine nüfuz etmek için kalçalarını kavislendirir. Yanakları uyarılmayla kızarıyor ve klitorisine vururken doldurulmanın verdiği zevkle inliyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu, sevgilim?" Başını sallıyor. "Bir tane daha ekle, bence o muhtaç amcığın içine üç tane alabilirsin." Dediğimi yapıyor ve nişan yüzüğünün içinde kaydığını ve dölüyle yapış yapış olduğunu görünce sikimin taş gibi sertleştiğini hissediyorum. "Doydun mu aşkım?" Parmaklarının içeri girip çıkışını izlerken konsantre olmakta zorlanarak soruyorum. Hipnotik bir şey bu.

"Uh-huh," diye inliyor.

"Sıkı amcığının elini sıkıldığını hissedebiliyor musun?" "Evet,"

diye inliyor, parmakları daha hızlı çalışıyor.

"Bir tane daha," .

Şok içinde hareketsiz kalır.

"Yapamam." "Evet, yapabilirsin."

"Çok dar."

"Gerinebilirsin. Küçük parmağını içeri sok. Açıgözlü deliğinin daha fazlası için nasıl açıldığını, doldurulmak için nasıl çaresiz kaldığını bak." Dördüncü parmağını amına sokarken göğsünden inleme ve sızlanma arası derin, boğuk bir ses çıkıyor. "Onlarla kendini becer, aşkım. Seni o sırlıslıkla ıslak amcığa sokarken görmek istiyorum. Parmaklarına doğru kayan dölünün kayganlığını duyuyor musun? Lanet bir senfoni gibi." Kara parmaklarını amının içinde ve dışında hareket ettirmeye başladığında haykırır. "O lanet klitorise dokunmaya devam et," diye hatırlatıyorum ona. Kendi elini sürerken çözöldüğünü görmek istiyorum.

Yatağa sürünerek yanına uzandım ve güzel kızımın benim emrimle ağzına kadar dolmasının keyfini çıkarmak için bir an ayırdım. Neredeyse.

"Beş olsun," diyorum, sesim onun içinde olma ihtiyacıyla titriyor.

Ama henüz değil. Önce, onun kendini boşaltmasını görmek istiyorum.

"Ne?" diye soruyor, isteğim karşısında irkilerek. Gözlerinde dehşetle bana bakarken iki eli de hareketsiz.

"Bütün elini amına soktuğunu görmek istiyorum."

"Bu mümkün bile değil!" diyor hayal kırıklığıyla, tüm parmaklarını bacaklarının arasından çıkarıp oturmaya çalışıyor. Bu onun için pek de iyi bir karar değil, çünkü hepsini tekrar yerleştirmesi gerekecek.

"İnan bana, öyle. Şimdi uzan bakalım." Bana öldürücü bir bakış fırlattıktan sonra sevimli yüzünü buruşturarak arkasına yaslandı. "Beş parmak. Şimdi, Kara." Öfkeli bir huff ile tereddütle kendini tekrar doldurmaya başladı. Dörde geldiğinde duraksıyor, belli ki bir tane daha eklemenin mümkün olup olmadığından emin değil.

"Derin bir nefes al aşkım," diye yalvarıyorum, eklemlerimi yanağının yumuşak tenine sürterek. O da bana uyuyor, ciğerlerine oksijen alıyor ve patlayacağından korkana kadar tutuyor. Sonunda soluk soluğa nefesini veriyor ve kendini sabitlemek için birden fazla nefes alıyor. Gözleri kocaman ve göz bebekleri büyümüş bir halde bana bakıyor, bir sonraki emrimi bekliyor. "Dizlerini yukarı çek ve bacaklarını açabildiğin kadar aç."

Yine itaat ediyor, bakışlarımı tutmaya devam ederken kendini yayıyor, gözleri katıksız bir teslimiyetin sıcaklığıyla parlıyor.

"Şimdi parmaklarınızı sıkıca birbirine geçirin ve başparmağınızı içeri sokun."

Yumruğunun tamamını amına sokmayı başarırken rahatsızlık ve tarif edilemez bir şeyin karışımına benzeyen bir sesle inliyor. Ve lanet olsun, eğer bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzara değilse. Elinin tamamını yutan amına bakarken sikim ihtiyaçtan titriyor.

"Onları daha da içeri it, aşkım. Sanki delip geçmeye çalışıyormuşsun gibi." Temkinli bir şekilde talimatlarımı takip ediyor, elini yavaş bir tempoda içeri ve dışarı hareket ettiriyor. "Klitorisini ovmayı unutma."

O amcığıyla meşgulken, ben eğilip güzel pembe meme uçlarından birini ağzıma alıyorum, dilimi sert tomurcuğun etrafında döndürüyorum ve dişlerimle alay ediyorum. Kara aşırı his yüklemesiyle ciyaklıyor, altımda kıvranırken elleri hareketsiz kalıyor.

"Durma. Elinin üzerine boşalmanı istiyorum." Ben ağzımla saldırmaya devam ederken o da dikkatini amına vermeye devam ediyor, parmaklarımla diğerini kısıtıp bükürken meme ucunu sertçe emiyorum. Kara'nın altımda sertleştiğini hissetmem uzun sürmedi, orgazmını karşılamaya çalışırken kalçaları yataktan kalktı.

"Boşalacak mısın, sevgilim?" diye soruyorum, sikimi kışının yan tarafına sürerken boşalmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Evet efendim," diye nefes nefese cevap veriyor, eli amına sert ve hızlı bir şekilde giriyor.

"O zaman gel aşkım. O güzel amcığı yumruğunla sik." Gırtlaktan gelen bir çığlık havayı doldurduğunda, uyarılmışlığı altımızdaki çarşafları ıslatırken, elini sürmeye ve şişmiş klitorisinden her son zevk onsunu boşaltmaya devam ettiğinde geldiğini biliyorum.

Aman Tanrım.

Hayatımda hiç bu kadar sertleştiğimi hatırlamıyorum. Sikim o kadar şişti ki, hemen kendimi onun damlayan amına gömmezsem patlayabilir. "Elini çek, sevgilim. Seni sikmem lazım." Kemerimi hızlıca çıkarıyorum ve pantolonumu kalçalarımın altına aşağı çekiyorum.

Kara dediğimi yapıyor, tüm parmaklarını geri çekerken hafifçe irkiliyor. Amcığı aniden boşalıp, sikimin onu tekrar doldurması için yalvarıyor. Hiç vakit kaybetmeden kalçalarını kavıyorum -parmaklarım yumuşak tenine acımasızca giriyor- ve onu yüzüstü çeviriyorum. Ellerimi dar beline dolayarak, önümde dört ayak üzerinde durması için onu yukarı çekiyorum. Hevesli küçük saksocu sırtını dikleştiriyor ve kıcını bana doğru itiyor, sessizce onu doldurmam için yalvarıyor. Ben de bir centilmen gibi ona ihtiyacı olanı verdim.

Bir elimi saçlarına, diğerini kalçasına sokarak onu kendime doğru çekiyorum ve kaygan deliğine tek bir keskin hamleyle sokuyorum. Haykırıyor ve bu ses sadece kanımda yanan şehveti besliyor. Vücudunun en derin kısımlarına ulaşmak ve ruhundan zevk almak için çaresizce çılgınca ona vuruyorum. Küçük tatlı fahişemin tüm deliklerinin doldurulmasından hoşlandığını bildiğimden, kıcına tükürüyorum ve yanaklarının arasından aşağı süzülmesini izliyorum. Parmaklarımla arka deliğine ıslaklığı sürdüğümde sertleştiğini hissediyorum. İçine girmeye devam ederken, orta parmağımı kıcının içindeki boğuma kadar kaydırıyorum ve her iki deliği de aynı anda beceriyorum.

Kara'nın inlemeleri, ben bedenini kendi bedenimmiş gibi kullandıkça derinleşiyor ve alçalıyor. Çünkü öyle yapıyorum. "Hoşuna gitti mi, pis kız? Amına ve götüne girip seni doldurmam hoşuna gidiyor mu?" Soruyorum, sesim kaba ve onun kutsal olmayan görüntüsündeki şehvetten çığ.

"Evet, efendim," diye cevap veriyor, kelimeleri zevk iniltileri arasında zar zor oluşturuyor.

"Eminim sen de seni döllerimle doldurmamı istiyorsundur. O küçük tatlı amından döllerimin aktığını hissetmek ister misin?" Onun içine derin, sevgi dolu

titremesi. O kadar yakın ki.

"Evet, lütfen. Lütfen bana verin. Doldurun beni, efendim," diye yalvarıyor Kara. Dudaklarından dökülen o iğrenç yalvarışları duyunca gözlerim yuvalarından fırlıyor.

"Al, sevgilim," diye emrediyorum, parmaklarımı kıcımdan çekiyorum ve klitorisini ovma için bacaklarının arasına uzanıyorum. Neredeyse anında, altımda kasıldığını hissediyorum, nefesleri hızlı ve çaresiz. Ona katılmak için yarışırken, çılgın bir hızla içine giriyorum, oda taşaklarımın kıcına çarpma sesiyle doluyor. Döllerimi onun derinliklerine boşaltırken geriliyor, çekilmeden önce birkaç kez itiyor ve sikimi kıcına ve sırtının alt kısmına doğru sallayarak onu döllerime boyuyorum. Tohumlarımla sıırıslıkla olmuş görüntüsü tam bir şaheserdi.

Kendimi çarşafıara sildikten sonra banyoya doğru yürüyorum ve Kara için sıcak bir bez getiriyorum. Bezi nazıkçe cildine sürerek geride bıraktığım izleri siliyorum. Ben onu yıkarken hiç kıpırdamıyor ya da yer değıştirmiyor, derin ve düzgün nefes alıyor. Yüzüne hızlı bir bakış bana zaten tahmin ettiğim şeyi söylüyor: küçük şeytan-meleğim uykuya dalmış. Uyuduğunda yüz ifadesi her zaman çok yumuşak oluyor ve bu da içimde karşı konulmaz bir şefkat duygusu uyandırıyor.

Yatağımda huzur içinde yatan muhteşem kıza karşı duygularımın tam, sarhoş edici, tamamen yıkıcı derinliğini hissetmek için kendime bir an izin veriyorum. Parmaklarımı omurgasında gezdiriyorum, bilinçaltındaki küçük iniltisini duyumsamak hoşuma gidiyor. Başparmağıımı zar zor ayrılmış dudaklarının üzerinde gezdiriyor, o uyurken sikimi ağzına sokma arzumu bastırıyorum. Parmak eklemlerimi saç çizgisi boyunca uzanan, onun gücünün ve hayatta kalmasının güzel bir sembolü olan küçük gümüş yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum. Çünkü benim cesur kızım hayatın karşısına çıkardığı her şeyden sağ çıkabilir. Ben bile.

Kara, hayatının her alanında, sürekli bir savaşın içindeki yılmaz bir Amazon savaşçısı gibi, teslim olmaya dair hiçbir ipucu olmadan savaşır ve fetheder. Bu yüzden onu yatak odasına götürdüğümde, bu kararlılığı, inatçılığı ve lanet olası kavgacılığı soyup altında ne yattığını görmek istiyorum. Çünkü benim küçük savaşçım zırhı olmadan hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Bakım işimi bitirdiğimde, Kara'nın yatağımda tertemiz uyuduğunu görmek için geri çekiliyorum. Hoşnutsuzluk için küçük bir neden bulduğumda kaşlarımı çatıyorum.

Daha pis görünüyordu ve benimle kaplıydı.

BÖLÜM 43

KARA

I Eğer çürükler ve ısıruk izleri iyi zaman geçirmenin işaretleriye, Pandemonium'daki buluşmamız tam bir çılgınlıktı.

Cade'in teklifini reddetmeme rağmen takmamda ısrar ettiğı yüzüğe bakıyorum. Bir sabah beyaz bir gelinlik içinde yatağı bağı ve evlilik cüzdanında sahte imzamlı uyanmayı bekliyorum. O piçten bunu beklemezdim.

Ev sessiz. Cade şafaktan önce gitti, ben yarı uykuluyken beni öptü ve beklenmedik bir iş aciliyeti hakkında bir şeyler mırıldandı. Aptal değilim, gecenin bir yarısı yasal iş anlaşmaları yapmadığını biliyorum. Sanırım Cade'in ilgi alanlarını ve gelir akışını bir anda değiştirmesini beklemem haksızlık olabilirdi ama bir yıldan fazla oldu. Yasa dışı bağlantılarıyla bağlarını tamamen koparmak için fazlasıyla zamanı vardı. Yine de Caden Ashford'un evde oturup servetinin tadını çıkaracak bir tip olduğunu düşünmüyorum. Tehlikeli bir şeylerin heyecanına ihtiyacı var. Eğer bu tehlikeyi masum insanlardan çalmaya devam ederek buluyorsa, eve döndüğünde ona cehennemi yaşatacağım. Ve bana geri ödeyebilir

sonra orgazm.

Nihayet kahvaltı etmek için yataktan kalktığımda, mutfak adasının üzerinde büyük siyah bir kutu beni bekliyor. Bana Cade'in ayrı kaldığımız zamanlarda New York'taki ofisime gizlice soktuğı küçük hediyeleri hatırlatıyor, ancak bu çok daha büyük.

Kaseti kesip açtım, merak beni biraz aceleye getirdi. Cade'in diğer dört hediyesi mücevherdi, bu yüzden bir kutu dolusu mücevherin içine ne sığabileceğı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu boyutta. Bana boynumdaki tasma ve parmağımdaki yüzükten daha büyük ya da abartılı bir şey veremezdi. Peki ne için? Beni yine yalnız bıraktığı için bir özür mü? Dün gece bana yaşattığı sahte nişan cehennemine katlandığım için bir teşekkür mü?

Şaşırtıcı bir şekilde, paketin içinde basit siyah bir vazoda iki düzine beyaz gül vardı. Cade'in bana hiç beyaz bir şey verdiğini sanmıyorum. Aslında, beyaz bir şeye sahip olduğundan bile emin değilim. Her zaman kasvetli zarafet yerine lüks renkleri tercih etmiştir.

Ve sonra dehşetle beyaz güllerin çok iyi bilinen bir çağrışımını fark ettim; düğünler.

Lanet olsun, eğer bu lanet olası adam onunla evlenmem için bana hükmedebileceğini aklına koyduysa, başka bir şey daha var demektir. Pandemonium'daki gecemizin bir oyun olduğunu düşünmüştüm, bir geceliğine ben müstakbel Leydi Ashford'muşum gibi davranmasına ve evlilik saplantısını canlandırmasına izin veriyordum. Olmayacak nikahımız için sahte bir nişan partisi. Eğer bunun gerçek olduğunu düşündüyse.

Güllerin arasına sıkıştırılmış bir kağıt parçası fark ediyorum. Vazoyu kalçamda dengede tutarak notu koparıyorum, umarım başka evlilik sözleri değildir. Zaten lanet parmağımda onun lanet yüzüğünü takıyorum. İngiliz piçinin alabileceği en iyi şey bu.

Mesajın yazılı olduğu kâğıdı fark ettiğimde kaşlarım çatılıyor. Önünde ve arkasında kelimeler yazılı. Sıradan kelimeler değil, Canterbury Masalları'ndan Reeve'in Öyküsü'nden bir alıntı. Ve bir sayfaya basılmamış; fiziksel bir kitaptan koparılmış. Dehşet içinde soluk soluğa kaldım. Cade'in kitapları katletmemesi ve onları kırtasiye malzemesi olarak kullanmaması gerektiğini bildiğine eminim. Bu jest düşünceli hissettirmiyor. Dürüst olmak gerekirse, bir saldırı gibi hissettiriyor.

Tarifsiz bir huzursuzluk hissiyle katlanmış sayfayı çevirip açıyorum ve Chaucer'ın parlak sözlerinin üzerine karalanmış şiiri okuyorum.

Güller kırmızı

Kanayan damarlar gibi

/Öldüğünde çok güzel görüneceksin

Ellerim titriyor, vaz0 parmaklarımđan kayıyor ve mermer zemine düşüyor. Siyah cam büyük bir *gürültüyle* paramparça olurken güller ve kırıklar yere saçılıyor. Ve kırmızı. Her yerde kırmızı var. Zemine yayılmış, duvarlardan aşağı süzölüyor, beyaz gülleri parlak renklere boyuyor. Sanki -gözlerim hala elimde tuttuğum kağıda kayıyor- kan gibi görünüyor.

Siyah vaz0 kanla doluydu.

Elimle ağzımı kapatıp bir çığlığı bastırıyorum, çünkü içimi kemiren dehşet karnımı dolduruyor. Hızla sonraki satırları okuyorum.

*/Kız kardeşimiz önderlik
edecek Ve nasıl
yalvaracak
Vücudunu kanatırsam*

Bu sefer çığlık atmaya çalışıyorum ama ağzımdan hiçbir ses çıkmıyor. Neden biri kardeşimi tehdit etsin ki? Biri Harper'ı nereden bilebilir ki?

Dehşet vücudumdaki her hücreyi pençesine almış, nekroz gibi uzuvlarıma yayılıyor ve onları ölü ve işe yaramaz hale getiriyor. Hareket edemiyorum. Dehşetten felç olmuş durumdayım.

*Tik Tak,
geliyorum.*

Nefes alamıyorum.

*Tik Tak
Çalışmaya
başla*

Nefes alamıyorum.

Tik Tak

Zaman neredeyse doldu

Görüşümün lekeli olduğunu uzaktan kabul ediyorum. Dünyanın, onu durduracak hiçbir güç olmadan yanlara doğru dönmesini izliyorum. Ve sonra karanlık.

Gözlerim tekrar açıldığında yerdeydim. Camın üzerine düştüğümü belli belirsiz fark ediyorum ve ellerimde kan var. Benim mi yoksa başkasının mı olduğunu anlayamıyorum.

Ellerimi avuç içlerime doğru çeviriyorum, deriye gömülü siyah cam parçalarını görünce kaşlarımı çatıyorum. Avuç içlerimin kıvrımlarında biriken kan bana ait. Aşağıya baktığımda, lavanta rengi elbisemin eteğine akan kırmızının benim olmadığını görüyorum. Çok fazla kırmızı var.

Kendi kanımla dolu bir havuzda oturmadığımı için rahatlamalı mıyım? Yoksa başkasının olması daha mı kötü? Şu anda emin olamıyorum.

Parmaklarım o kadar kötü titriyor ki telefonumu cebimden çıkarmam bir dakikamı alıyor. Neler olduğunu bilmiyorum ama Cade'e ihtiyacım olduğunu biliyorum. Tekrar paniğe kapılmadan önce onun sesinin istikrarlı kontrolünü duymaya ihtiyacım var.

"Alo?" Cade'in sesinin derin tınısı, tek bir çift heceyle endişemi yatıştırıyor.

"Cade," diye neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

"Kara, ne oldu? Neyin var?" Sesi panikle karışık. Kulağa garip geliyor.

"Bilmiyorum," diye kekeliyorum hıçkırıklar arasında.

"Kahretsin Kara, güvende misin? *Declan'ı telefona çağır, hemen!*" Odada onunla birlikte olan birine bağırdığını duyuyorum. Muhtemelen Ortega'ya.

"Kara! Cevap ver bana, olası!" diye bağıırıyor Cade telefonun içinden. Keskin sesi kulaklarımı çınlatıyor.

," diye mırıldanıyorum. "Düştüm." Gerisini nasıl açıklayacağımdan emin değilim.

"Kara, odaklan," diye tersliyor Cade. "Nasıl düştün? *Declan neden hâlâ orada değil?*" Cade karşısındaki kişiye tekrar bağıırıyor.

"Kan var. Çok fazla kan..." Bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum, çıplak ayaklarım kırık camlara sürtünüyor. Şok halindeyken hissedemiyorum ama parçaların derimi çizdiğini duyabiliyorum. Kollarımı sarıyorum

Dizlerimi sıkıyorum. Şu anda tek istediğim küçük ve güvende olmak.

Omzumda bir el hissettiğimde irkiliyorum. Kafamı kaldırdığımda Declan'ın korku ve başka bir şeyle dolu karanlık gözlerine bakıyorum. Benden daha fazlasını bilebileceğini söyleyen bir şey.

Declan yavaşça telefonu kanayan elimden alıyor. Hoparlörden hâlâ Cade'in bağırıldığını duyabiliyorum ama Declan telefonu kulağına götürdüğünde ses boğuklaşıyor. Başımı mutfak adasına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve işleri çocukların halletmesine izin veriyorum. Şu anda uyumak ve önümdeki dehşetin kaybolup gitmesine izin vermek istiyorum.

"Kara?" Declan sorar.

"Hmm?" Declan'ın önümde eğildiğini görmek için ağır göz kapaklarımı zorla açıyorum. Ayakkabı giydiğine seviniyorum, böylece bana doğru hareket ettiğinde ayağı kesilmeyecek.

"Yaralandın mı Kara?" diye soruyor sakince. Sesi her zamankinden daha yaşlı geliyor. Daha ciddi. Korkarım ben New York'tayken o büyümüş.

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum başımı sallayarak. "Ellerim..." Ona yaralı ellerimi uzatıyorum. Camı ya da kesikleri rahatsız etmemeye dikkat ederek hafifçe dokunuyor.

"Başka bir yer var mı?" Sesi klinik bir tonda, sanki yerdeki kan onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi. *Benim olmayan kan.*

Bacaklarımı ona doğru uzatıyorum, sözsüz bir şekilde kanlı, çıplak ayaklarımı işaret ediyorum. Kaşlarını çatarak bana bakıyor, hasarı ellerime yaptığı aynı tarafsız analizle inceliyor.

Declan telefonda Cade'e, "Ellerinde ve ayaklarında camdan kaynaklanan yüzeysel yaralanmalar var," diye bilgi veriyor. "Çok ciddi bir şey görmüyorum. Mutfağın her yerinde kan var - bir katliam gibi görünüyor, ama hiçbirisi ondan değil."

Cade yüksek sesle ve kızgın bir şekilde karşılık verir.

"Bu o," diye yanıtlıyor Declan. "Evet, eminim. Lanet bir not bırakmış."

İrkildim, ellerime baktım ve onları boş buldum. Onu aldığını fark etmedim bile. Ellerimi incelerken parmaklarımdan düşürmüş olmalı. Declan notun detaylarını gözden geçirirken bilincimin sürüklenmesine izin veriyorum. Alçakça tehditlere tekrar tanık olmaya dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Ona söylemelisiniz, efendim. Daha fazla bekleyemezsiniz. İşler tehlikeli bir hal alıyor. Bunu bilmeye hakkı var."

Cade, Declan'a bağıırıp çağırırken telefonda öfkeli bir patlama sesi daha geliyor. Benim hakkımda tartıştıklarının hafifçe farkındayım. Kısa ve hararetili bir tartışmadan sonra Declan yanıma eğiliyor ve telefonumu bana geri veriyor.

"Kara?" Cade sesleniyor, sesi daha önce ondan hiç duymadığım duygularla çarpıtılmış. Sebepsiz yere, derimin korkuyla karıncalandığını hissediyorum. "Kara, sana bir şey söylemem gerek. Ve sakın olmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin, aşkım?" Son sorusundaki sıcaklık, soğuşu gizlemek için buzdağının üzerine bir battaniye atmak gibi zoraki.

"Evet," diye cevap veriyorum, dişlerim takırdıyor. Bunu söylerken bile sözümü tutabileceğimden tam olarak emin değilim.

"Ben Jace."

Kalbim bir atımlık durdu. İki kez. "Ne?" Sonunda sordum. Verdiğı cevap olsa da kafamda bir türlü oturmuyor. "İlk baskı için onu avladığımı düşünmene izin verdim. Ve sana yaptıkları . Ama gerçek şu ki, Jace *senin peşinde*. Uzun zamandır peşindeydi.

Ama sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun? O hasta piç sana bir daha dokunamayacak."

Cade'in sözlerinin şoku derimin altına batıyor ve buz parçaları gibi içime işliyor. Bunca zamandır bir av gibi takip ediliyormuşum ve bunun farkında bile değilmişim. Tezgâhın üzerinde göze çarpmadan duran siyah kutuya bakarken korkunç bir gerçekle yüzleşiyorum. "Cade," boğazımdaki yumruya karşı sertçe yutkunuyorum, "New York'tayken bana hediyeler mi gönderdin? Ofisimdeki masanın üstüne bırakılmış ya da çekmecelere sıkıştırılmış küçük siyah kutular?"

"Hayır-" Yüklü bir duraklama oluyor ve o kutuları *kimin* bıraktığına dair cevabımı çoktan aldığımı bildiğim için kalbim panikle sıkışıyor.

"Tanrım, ofisinde kamera var sanıyordum," diye sesleniyor Cade bir başkasına. "Braxton'ı buraya getirin. Eğer bir şey kaçırdıysa, derisini yüzeceğim."

Aman Tanrım. Midem bulanıyor, bileğimdeki küçük bileziğe bakıyorum, Cade'in kalp tılsımlı bileziğinin altına sıkışmış. "Çıkar şunu. Çıkar şunu!" Ellerimde hâlâ sıkışmış camlarla düz altın zinciri üzerimden çıkarmaya çalışırken panik içinde çığlık atıyorum. Sonunda ince metal yırtılıyor ve bileziği odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Duvara çarpıyor ve kan lekesi halinde mermer zemine düşüyor.

Aylardır *onun* dokunduğı bir şeyi giyiyorum. *Ofisimdeydi*. Kahretsin, dairemde olabilirdi, izliyordu, bekliyordu.

Tehdit edilen tek kişinin ben olmadığımı hatırladığımda, "Aman Tanrım, Harper," diye soluk soluğa kaldım. Kendi kız kardeşimi tehlikeye attım.

"Biliyorum aşkım. Onu yakalayacağız."

"Ama ya oraya zamanında varamazsak?"

"Varacağız, Kara. Söz veriyorum."

"Ama nasıl emin olabiliyorsun?"

Cade derin bir iç çekti. "Çünkü zaten Kaliforniya'dayız."

Sol elimdeki bardağı karıştırırken duraksıyorum. Cade'in yüzüğü dördüncü parmağımda ağır ve tanıdık olmayan bir şekilde duruyor. "Neden Kaliforniya'dasın, Cade?" Cevabı beğenmeyeceğimi şimdiden bilerek soruyorum.

Cade'in bana bir kez olsun güzel bir yalan mı yoksa gerçeği mi söyleyeceğine karar verdiğini duyabiliyorum. İki seçenekten daha acı verici olanına karar vermeden önce küfrediyor. "Çünkü elinde kanı çekilmiş ölü bir kız ve Canterbury Masalları'nın bir sayfası eksik on sekizinci yüzyıl baskısını buldular."

EPILOgUE

JACE

Her soluk sarı saçları rüzgârda savruluyor, kulağının arkasına doğru taramadan önce yanaklarına çarpıyor. Rengi *onunkine* çok benziyor ama daha uzun. Onu nasıl giydiğini hayal ediyorum soğuk ve sertleşmeden önce.

Yanakları pembe, açık tenine göre çok fazla güneş almış gibi ama umurunda değil. Sıcak, canlı, soğuk kaltağın tam tersi. Sahilde yürürken arkadaşının şakasına gülüyor - çok yüksek sesle değil, sadece eğlenmiş gibi görünmek için doğru miktarda ama onun yaşındaki çoğu çocuk gibi sinir bozucu değil.

O çok genç, çok masum. Dünyada hiçbir şeyi umursamayan on yedi yaşında küçük bir şey. Ailesi öldü. Ve yakında o da ölecek, ama küçük sarışın bunu bilmiyor. Henüz bilmiyor.

Dilini külâhının kenarından damlayan yeşil dondurmanın üzerinde gezdirmesini izlerken belimin altında bir şeyler kıpırdıyor. Bileğini çevirip her tarafını yalıyor, bu sırada sıcak güneş dondurmayı yiyebileceğinden daha hızlı eritiyor.

Ne yaptığını biliyor mu? O da *onun* gibi alaycı mı? Asla vermeyi planlamadığı bir şeyle benimle alay mı ediyor? Yoksa hâlâ başkalarının sikleri üzerindeki etkisini bilemeyecek kadar saf mı? Pantolonumu düzeltiyorum, bana yaptığı şeyi ona nasıl öğretebileceğimi düşünüyorum. Şansım yaver giderse, onun ilki olabilirim. Ve sonuncusu.

Diğerlerinin hiçbirine bağılı değildim. Onlar benim gerçek avımı ortaya çıkarmak için kullandığım solucanlardı. Ve onları avlamak eğlenceli olsa da, onlar küçük eğlencelerdi, açılış gösterileriydi. Bu kız -bu mükemmel, tatlı şey- asıl eğlenceydi.

Belki önce onunla oynarım. Sanırım fazlasıyla hak ettim. Diğerlerine dokunmadım. Cazip geldi elbette ama sıvılarını cesetlerle karıştırmak akıllıca değil. Çok dikkatli olamazsın. Beni bulmalarını istemiyorum. Henüz değil.

Krem rengi kalçaları kısa, beyaz eteğinden dışarı fırlıyor, kalın ve baştan çıkarıcı.

Tadına bakmak için ağzım sulanıyor. Ya da belki daha fazlası. Tadı *onun* gibi olacak mı?

Çok yumuşak, çok narin, çok kırılabilir görünüyor. Onu yavaş yavaş parçalara ayırmak ve tüm parçaları en güzel küçük hediye gibi ortaya koymak istiyorum. *Onun* için mükemmel sürprizim.

O benim gerçek şaheserim. Ama zamanı gelmedi. Henüz değil. Tik tak, tatlım. Sırada senin için geliyorum.

NOTE FROM THE AUTHOR

Okuduğunuz için çok teŖekkr ederim! Bu kitap benim tüm kalbimi taŖıyor ve umarım siz de bu karakterlere benim onları yazarken aŖık olduğum kadar aŖık olmuŖsunuzdur. Eğer hoŖunuza gittiye, lütfen biraz zaman ayırıp bir yorum yazmayı dŖnn. Okuyucuların karanlık ve sıcacık küçük dünyam hakkında ne dŖndklerini görmek kadar beni mutlu eden bir Ŗey yok.

Sizleri biraz uçurumda bıraktığım için özür dilerim. Bunu yapmak *istemezdim* ama bazı Ŗeyler beklemeye değer, söz veriyorum! Kara Caine ve Caden Ashford'dan kesinlikle daha fazlasını göreceksiniz. Ve eğer favori sapık Ŗefimiz Gavin Greyson karanlık kalplerinize girdiyse, endiŖelenmeyin - onun hikayesi daha yeni baŖlıyor.

Eğer henüz Hideaway'i okumadıysanız (umarım okumuŖsunuzdur, yoksa bu hikaye çok kafa karıŖtırıcı olurdu), amazon'da bulabilir ya da

ücretsiz Kindle Unlimited için.

ACKNOWLEDGMENTS

Kesinlikle harika beta okuyucularım Lindsey ve Lauren'a çok teşekkür ederim. Sizler her I'nin noktasını koyduğumdan, her T'nin üstünü çizdiğimden ve olması gereken yere horozları koyduğumdan emin oldunuz. Geri bildirimleriniz ve desteğiniz benim için dünyalara bedeldi ve siz olmasaydınız bu kitabı yazamazdım. Bu hikayenin ve bu karakterlerin kendilerinin en iyi versiyonu olmalarına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim... Kara'nın beş orgazmını silmeye beni ikna etmek anlamına gelse bile.

Bu muhteşem kapak ve format için Books and Moods'dan Mary, Val ve Julie'ye çok teşekkür ederim. Sizler her zaman hayallerimi hayata geçirmek için inanılmaz bir iş çıkarıyorsunuz ve tasarımlarınız için ölünür. Kitaplığıma koymak için sabırsızlandığım kapaklar yarattığınız için teşekkür .

Bu işi gerçekten yapabileceğime inanan ilk kişi olduğu için kız kardeşime teşekkür ederim. Yolun her adımında kenardan tezahürat yapmasaydın buraya kadar gelebilmemin imkânı yoktu. Hiçbir kitabımı okumayacak olsan ve *horoz* kelimesi seni ürkütse bile her zaman bir numaralı hayranım olduğun için teşekkür ederim.

Sapkın bir aşk romanı yazarı olduğumu açıkladığımda beni şaşırtıcı derecede destekleyen ailemin geri kalanına yürekten teşekkür ederim. Bazılarınızın bunu okuyarak acı çekmeyi başarmasından hiç bu kadar gurur duymamıştım (ya da dehşete düşmemiştim). Hepinizi seviyorum ve istemeden açtığım yaralar için özür dilerim.

Ve son olarak, zaman ayırıp benim bu çarpık evrenime giren her bir okuyucuya ekstra özel bir teşekkür. TBR listelerinin sonsuz olduğunu ve tüm kitapları okumak için günde asla yeterli saatimiz olmayacağını biliyorum

Bu yüzden o saatlerin bir kısmını Kara ve Caden'e ayırdığınız için inanılmaz onur duyuyorum. Hepiniz dünyamı ışıkla dolduran yıldızlarsınız!

ABOUT THE AUTHOR

Willow'un İngiliz edebiyatı diploması vardır ve bu diplomayı, eski Hıristiyan üniversitesindeki profesörleri küfürden ağılatacak şekilde müstehcen ve klasikleri lezzetli ve sapkın şekillerde bir araya getirmek için kullanmaktan büyük zevk alır.

Amsterdam'da kocası ve küçük canavarlar meclisi ile birlikte yaşıyor. Gecelerini kafein sersemliği içinde, dizlerinizin üzerine çöküp daha fazlası için yalvarmanıza neden olan sapıkça seks maceraları ve ahlaki açıdan gri piçler hayal ederek geçiriyor.

Willow okuyucularıyla bağlantı kurmayı seviyor! Gelecek kitaplar ve projelerle ilgili en son haberleri takip etmek istiyorsanız, Willow'u buradan takip edin:

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Facebook](#)

[willowprescott.com E-
posta](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

